
ĽUBOMÍR STANČEK

**HOMÍLIE
ĽUBOMÍRA STANČEKA**

v období cez rok

LUBOMÍR STANČEK

Obsah

Obdobie cez rok

Pondelok 1. týždňa	Mk 1,14-20
Osobné povolanie	
Utorok 1. týždňa	Mk 1,21-28
Ukryté zlo	
Streda 1. týždňa	Mk 1,29-39
Dobro a zlo	
Štvrtok 1. týždňa	Mk 1,40-45
Zmena vnútra, nielen zvonajšku	
Piatok 1. týždňa	Mk 2,1-12
Hodnota odpustenia	
Sobota 1. týždňa	Mk 2,13-17
Hodnota stola Božieho slova a obety	
Pondelok 2. týždňa	Mk 2,18-22
Pôst a jeho poslanie	
Utorok 2. týždňa	Mk 2,23-28
Všetko čo je, je pre človeka, ale človek pre Boha	
Streda 2. týždňa	Mk 3,1-6
Ježiš pomáha v každej chvíli	
Štvrtok 2. týždňa	Mk 3,7-12
Ježiš lieči neduhy ľudí	
Piatok 2. týždňa	Mk 3,13-19
Svet potrebuje kňazov	
Sobota 2. týždňa	Mk 3,13-19
Čo povedia o mne	
Pondelok 3. týždňa	Mk 3,22-30
Ježiš – môj priateľ či nepriateľ	
Utorok 3. týždňa	Mk 3,31-35
Som Ježišov brat a sestra?	
Streda 3. týždňa	Mk 3,31-35
Božie slovo je stále živé	
Štvrtok 3. týždňa	Mk 4,21-25
Vnímavosť na potreby druhých	
Piatok 3. týždňa	Mk 4,26-34
Kvalita či kvantita	
Sobota 3. týždňa	Mk 4,35-41
Život ako prechod na druhý breh	
Pondelok 4. týždňa	Mk 5,1-20
Misijný príkaz	

LUBOMÍR STANČEK

Utorok 4. týždňa	Mk 5,21-43
Viera koná zázraky	
Streda 4. týždňa	Mk 6,1-6
Predsudky o druhom	
Štvrtok 4. týždňa	Mk 6,7-13
Bohatstvo	
Piatok 4. týždňa	Mk 6,14-29
Kto je Ježiš?	
Sobota 4. týždňa	Mk 6,30-34
Odpočinok	
Pondelok 5. týždňa	Mk 6,53-56
Pravá osoba	
Utorok 5. týždňa	Mk 7,1-13
Úcta	
Streda 5. týždňa	Mk 7,14-23
Poškrvnenie	
Štvrtok 5. týždňa	Mk 7,24-30
Pomoc a prijatie	
Piatok 5. týždňa	Mk 7,3-37
Duchovná hluchota a nemota	
Sobota 5. týždňa	Mk 8,1-10
Duchovný pokrm	
Pondelok 6. týždňa	Mk 8,11-13
Úmysel	
Utorok 6. týždňa	Mk 8,14-21
Pamäť	
Streda 6. týždňa	Mk 8,22-26
Oči	
Štvrtok 6. týždňa	Mk 8,27-33
Otázky	
Piatok 6. týždňa	Mk 8,34-9,1
Cesta	
Sobota 6. týždňa	Mk 8,34-9,1
Premenenie	
Pondelok 7. týždňa	Mk 9,14-29
Choroba	
Utorok 7. týždňa	Mk 9,30-37
Poradie	
Streda 7. týždňa	Mk 9,38-40
Čo hovorí	
Štvrtok 7. týždňa	Mk 9,41-43.45 47-50
Ludský život	
Piatok 7. týždňa	Mk 10,1-12
Manželská vernosť	

LUBOMÍR STANČEK

Sobota 7. týždňa	Mk 10,13-16
Deti	
Pondelok 8. týždňa	Mk 10,17-27
Majetok	
Utorok 8. týždňa	Mk 10,28-31
Nebyť vypočítavý	
Streda 8. týždňa	Mk 10,32-45
Utrpenie	
Štvrtok 8. týždňa	Mk 10,46-52
Vidieť Pána	
Piatok 8. týždňa	Mk 11,11-25
Ovocie dobrých skutkov	
Sobota 8. týždňa	Mk 11,27-33
Duchovná moc veriacich	
Pondelok 9. týždňa	Mk 12,1-12
Božia spravodlivosť vždy príde	
Utorok 9. týždňa	Mk 12,13-17
Čo a komu patrí	
Streda 9. týždňa	Mk 12,18-27
Nielen rozum, ale aj viera	
Štvrtok 9. týždňa	Mk 12,28-34
Ktoré prikázanie je najväčšie?	
Piatok 9. týždňa	Mk 12,35-37
Môže byť syn Dávidov, Pánom?	
Sobota 9. týždňa	Mk 12,38-44
To čo konám navonok, aj vo vnútri prežívam	
Pondelok 10. týždňa	Mt 5,1-12
Chcem byť šťastný!	
Utorok 10. týždňa	Mt 5, 13-16
Všetko robme na slávu Božiu	
Streda 10. týždňa	Mt 5,17-19
Dobro prikázani	
Štvrtok 10. týždňa	Mt 5,20-26
Láska zabíja hnev	
Piatok 10. týždňa	Mt 5, 27-32
Človek, kto vlastne si?	
Sobota 10. týždňa	Mt 5,33-37
Pravdovravnosť	
Pondelok 11. týždňa	Mt 5,38-42
Dobrom premáhať zlo	
Utorok 11. týždňa	Mt 5,43-48
Milovať nepriateľov	
Streda 11. týždňa	Mt 6,1-6.16-18
Konať skutky s čistým úmyslom	

ĽUBOMÍR STANČEK

Štvrtok 11. týždňa	Mt 6,7-15
<i>Vy sa budete modliť takto</i>	
Piatok 11. týždňa	Mt 6,19-23
<i>Poklad na zemi a poklad v nebi</i>	
Sobota 11. týždňa	Mt 6,24-34
<i>Najprv Božie kráľovstvo</i>	
Pondelok 12. týždňa	Mt 7,1-5
<i>Nesúďte!</i>	
Utorok 12. týždňa	Mt 7,6.12-14
<i>Zlaté pravidlo</i>	
Streda 12. týždňa	Mt 7,15-20
<i>Falošný prorok</i>	
Štvrtok 12. týždňa	Mt 7,21-29
<i>Podobenstvo o múdrom mužovi</i>	
Piatok 12. týždňa	Mt 8,1-4
<i>Uzdravenie malomocného</i>	
Sobota 12. týždňa	Mt 8,5-17
<i>Príklad viery</i>	
Pondelok 13. týždňa	Mt 8,18-22
<i>Boh je Bohom slobody</i>	
Utorok 13. týždňa	Mt 8,23-27
<i>Strach</i>	
Streda 13. týždňa	Mt 8,28-34
<i>Diablova moc.</i>	
Štvrtok 13. týždňa	Mt 9,1-8
<i>Bezpodmienečná Božia láska</i>	
Piatok 13. týždňa	Mt 9,9-13
<i>Pod' za Ježišom!</i>	
Sobota 13. týždňa	Mt 9,14-17
<i>Je pôst dnes aktuálny?</i>	
Pondelok 14. týždňa	Mt 9,18-26
<i>Uzdravenie</i>	
Utorok 14. týždňa	Mt 9,32-38
<i>Dobrý pastier</i>	
Streda 14. týždňa	Mt 10, 1-7
<i>Božie kráľovstvo</i>	
Štvrtok 14. týždňa	Mt 10,7-15
<i>Dar – hmotný, aj duchovný</i>	
Piatok 14. týždňa	Mt 10,16-23
<i>Odvaha</i>	
Sobota 14. týždňa	Mt 10,24-33
<i>Vyznanie viery</i>	
Pondelok 15. týždňa	Mt 10,34-11,1
<i>Ošklivosť hriechu</i>	

LUBOMÍR STANČEK

Utorok 15. týždňa	Mt 11,20-24
Božia milosť	
Streda 15. týždňa	Mt 11,25-27
Božie dary	
Štvrtok 15. týždňa	Mt 11,28-30
Vyčerpanosť	
Piatok 15. týždňa	Mt 12,1-8
Pohoršenie	
Sobota 15. týždňa	Mt 12,14-21
Božie milosrdenstvo	
Pondelok 16. týždňa	Mt 12,38-42
Božie znamenie	
Utorok 16. týždňa	Mt 12,46-50
Počúvanie	
Streda 16. týždňa	Mt 13, 1 – 9
Siatie Božieho slova	
Štvrtok 16. týždňa	Mt 13, 10 – 17
Zázraky	
Piatok 16. týždňa	Mt 13, 18-23
Zrnko Božieho slova	
Sobota 16. týždňa	Mt 13,24-30
Kúkol' a pšenica	
Pondelok 17. týždňa	Mt 13,31-35
Duchovný rast	
Utorok 17. týždňa	Mt 13,36-43
„Kto má uši, nech počúva!“	
Streda 17. týždňa	Mt 13,44-46
Hodnota	
Štvrtok 17. týždňa	Mt 13,47-53
Stále nová šanca	
Piatok 17. týždňa	Mt 13,54-58
'Vďa'ka' predsudkom bez zázrakov	
Sobota 17. týždňa	Mt 14,1-12
Výčitky svedomia	
Pondelok 18. týždňa	Mt 14,13-21
Nikdy nie sme sami	
Utorok 18. týždňa	Mt 14,22-36
Rozkaz Pane...	
Streda 18. týždňa	Mt 15,21-28
Šíriť lásku medzi sebou	
Štvrtok 18. týždňa	Mt 16,13-23
Ešte väčšia túžba po konaní dobrého	
Piatok 18. týždňa	Mt 16,24-28
Žime slobodu s Kristom	

LUBOMÍR STANČEK

Sobota 18. týždňa	Mt 17,14-20
<i>Ježiš je ten, ktorý napráva aj moje chyby</i>	
Pondelok 19. týždňa	Mt 17,22-27
<i>Ježiš predpovedá svoje utrpenie</i>	
Utorok 19. týždňa	Mt 18,1-5.10.12-14
<i>Kritériá veľkosti človeka v nebeskom kráľovstve</i>	
Streda 19. týždňa	Mt 18,15-20
<i>Napomínanie brata</i>	
Štvrtok 19. týždňa	Mt 18,21-19,1
<i>Odpustenie.</i>	
Piatok 19. týždňa	Mt 19,3-12
<i>Nerozlučnosť manželstva</i>	
Sobota 19. týždňa	Mt 19,13-15
<i>Zhoda pohľadov</i>	
Pondelok v 20. týždňa	Mt 19,16-22
<i>Láska alebo povinnosť?</i>	
Utorok v 20. týždňa	Mt 19, 23-30
<i>Neviaž sa na hmotný majetok!</i>	
Streda v 20. týždňa	Mt 20,1-16
<i>Ako vidím Boha?</i>	
Štvrtok v 20. týždňa	Mt 22,1-14
<i>Svadobná hostina</i>	
Piatok v 20. týždňa	Mt 22,34-40
<i>Láska k Bohu a k blížnemu</i>	
Sobota v 20. týždňa	Mt 23,1-12
<i>Keď vodu kážeme, tak ju aj pime!</i>	
Pondelok v 21. týždňa	Mt 23,13-22
<i>Modlitba je vzťah</i>	
Utorok v 21. týždňa	Mt 23,23-26
<i>Potreba vzťahov</i>	
Streda v 21. týždňa	Mt 23,27-32
<i>Pravý svedok</i>	
Štvrtok v 21. týždňa	Mt 24,42-51
<i>Žiť v láske</i>	
Piatok v 21. týždňa	Mt 25,1-13
<i>Pred Bohom</i>	
Sobota v 21. týždňa	Mt 25,14-30
<i>Vernosť</i>	
Pondelok 22. týždňa	Lk 4,16-30
<i>Hľadiť na Ježiša</i>	
Utorok 22. týždňa	Lk 4,31-36
<i>Mocné Božie slovo</i>	
Streda 22. týždňa	Lk 4,38-44
<i>Oblúbený Ježiš</i>	

ĽUBOMÍR STANČEK

Štvrtok 22. týždňa	Lk 5,1-5
<i>Ja, hriešnik</i>	
Piatok 22. týždňa	Lk 5,8-12
<i>Ježišova škola diplomacie</i>	
Sobota 22. týždňa	Lk 6,1-5
<i>Láska a pozornosť blíždym - najvyšší zákon</i>	
Pondelok 23. týždňa	Lk 6,6-11
<i>Milosrdenstvo</i>	
Utorok 23. týždňa	Lk 6,12-19
<i>Modlime sa</i>	
Streda 23. týždňa	Lk 6,20-26
<i>Blahoslavený</i>	
Štvrtok 23. týždňa	Lk 6,27-38
<i>Požiadavka</i>	
Piatok 23. týždňa	Jn 3,13-17
<i>Božia láska</i>	
Sobota 23. týždňa	Jn 19,25-27
<i>Božia Matka</i>	
Pondelok 24. týždňa	Lk 7,1-10
<i>Môj život</i>	
Utorok 24. týždňa	Lk 7,11-17
<i>Sviatosť zmierenia</i>	
Streda 24. týždňa	Lk 7,31-35
<i>Jazyk úd</i>	
Štvrtok 24. týždňa	Lk 7,36-50
<i>Bolesť duše - ľútosť</i>	
Piatok 24. týždňa	Lk 8,1-3
<i>Hlásť</i>	
Sobota 24. týždňa	Lk 8,4-15
<i>Božie slovo</i>	
Pondelok 25. týždňa	Lk 8,16-18
<i>Čo počúvame</i>	
Utorok 25. týždňa	Lk 8,19-21
<i>Máme byť deťmi</i>	
Streda 25. týždňa	Lk 9,1-6
<i>Poslanie</i>	
Štvrtok 25. týždňa	Lk 9,7-9
<i>Rozposlanie</i>	
Piatok 25. týždňa	Lk 9,18-22
<i>Kto je Ježiš</i>	
Sobota 25. týždňa	Lk 9,43b-45
<i>Milosť z kríža</i>	
Pondelok 26. týždňa	Lk 9,46-50
<i>Úmysel srdca</i>	

LUBOMÍR STANČEK

Utorok 26. týždňa	Lk 9,51-56
Úloha posla	
Streda 26. týždňa	Lk 9,57-62
Pracovať na sebe	
Štvrtok 26. týždňa	Lk 10,1-12
Prinášať Boha ľuďom	
Piatok 26. týždňa	Lk 10,13-16
Prijat' mienku a názor	
Sobota 26. týždňa	Lk 10,17-24
Radosť	
Pondelok 27. týždňa	Lk 10,25-37
Chod' a rob	
Utorok 27. týždňa	Lk 10,38-42
Modli sa a pracuj	
Streda 27. týždňa	Lk 11,1-4
Rozprávať sa s Bohom a byť s Bohom	
Štvrtok 27. týždňa	Lk 11,5-13
Boh dáva len dobré veci	
Piatok 27. týždňa	Lk 11,15-26
Sami hriech nepremôžeme	
Sobota 27. týždňa	Lk 11,27-28
Žiť podľa Slova	
Pondelok 28. týždňa	Lk 11,29-32
Uver a uvidíš zázrak	
Utorok 28. týždňa	Lk 11,37-41
Upozornenie	
Streda 28. týždňa	Lk 11,42-46
Užitečným je ten, kto sa nechá viesť Božím Duchom	
Štvrtok 28. týždňa	Lk 11,47-54
Proroci a my	
Piatok 28. týždňa	Lk 12,1-7
Niet čierneho svetla	
Sobota 28. týždňa	Lk 12,8-12
Kto môže skvalitniť môj život	
Pondelok 29. týždňa	Lk 12,13-21
Bohatstvo života	
Utorok 29. týždňa	Lk 12,35-38
Bdejte!	
Streda 29. týždňa	Lk 12,39-48
Byť verný	
Štvrtok 29. týždňa	Lk 12,49-53
Kristov pokoj	
Piatok 29. týždňa	Lk 12,54-59
Znamenia	

LUBOMÍR STANČEK

Sobota 29. týždňa	Lk 13,1-9
<i>Trpezlivý Vinohradník</i>	
Pondelok 30. týždňa	Lk 13,10-17
<i>Mat' cit na lásku alebo láska bez podmienok</i>	
Utorok 30. týždňa	Lk 13,18-21
<i>Venovať pozornosť božiemu kráľovstvu</i>	
Streda 30. týždňa	Lk 13,22-30
<i>Ako sa ide do neba</i>	
Štvrtok 30. týždňa	Lk 13,31-35
<i>Ježišov údel.</i>	
Piatok 30. týždňa	Lk 14,1-6
<i>Naplnením Zákona je Láska</i>	
Sobota 30. týždňa	Lk 14,1,7-11
<i>Pýcha versus pokora.</i>	
Pondelok 31. týždňa	Lk 14,12-14
<i>Božie pozvanie</i>	
Utorok 31. týždňa	Lk 14,15-24
<i>Pozvanie do Božieho kráľovstva</i>	
Streda 31. týždňa	Lk 14,25-33
<i>Žiť pre Ježiša</i>	
Štvrtok 31. týždňa	Lk 15,1-10
<i>Božia добрota</i>	
Piatok 31. týždňa	Lk 16,1-8
<i>Múdrosť života</i>	
Sobota 31. týždňa	Lk 16,9-15
<i>Hodnota majetku</i>	
Pondelok 32. týždňa	Lk 17,1-6
<i>Viera</i>	
Utorok 32. týždňa	Lk 17,7-10
<i>Skutky lásky</i>	
Streda 32. týždňa	Lk 17,11-19
<i>Vďačnosť</i>	
Štvrtok 32. týždňa	Lk 17,20-25
<i>Skutočnosť Božieho kráľovstva</i>	
Piatok 32. týždňa	Lk 17,26-37
<i>Večný život</i>	
Sobota 32. týždňa	Lk 18,1-8
<i>Vytrvalá modlitba</i>	
Pondelok 33. týždňa	Lk 18,35-43
<i>Pán nikdy neodoprie svoju milosť</i>	
Utorok 33. týždňa	Lk 19,1-10
<i>Otvoriť svoje srdce</i>	
Streda 33. týždňa	Lk 19,11-28
<i>Chceme, aby Kristus kraloval</i>	

LUBOMÍR STANČEK

Štvrtok 33. týždňa	Lk 19,41-44
Ježišove slzy	
Piatok 33. týždňa	Lk 19,45-48
Miesto modlitby	
Sobota 33. týždňa	Lk 20,27-40
Milovať čistotu	
Pondelok 34. týždňa	Lk 21,14-19
Dve mince	
Utorok 34. týždňa	Lk 21,5-11
Falošní proroci	
Streda 34. týždňa	Lk 21,12-19
Vytrvalosť v Kristovi	
Štvrtok 34. týždňa	Lk 21,20-28
Vykúpenie	
Piatok 34. týždňa	Lk 21,29-33
Večnosť	
Sobota 34. týždňa	Lk 21,34-36
Pred tvárou Ježiša	

Osobné povolanie

Poukázať na zmysel nášho povolania cez pozitívny pohľad evanjelia.¹

Boli ste niekedy - na poli, na stavbe, pri hre, a ktosi prišiel a zavolať vás na pomoc inému - na svadbu, na modlitbu, na stretnutie s iným človekom. Pravdepodobne sa to určite mnohým z vás prihodilo.

To isté sa prihodilo aj rybárom pri Galilejskom mori. Prichádza Ježiš a volá ich: „**Pod' te za mnou a urobím z vás rybárov ľudí**“ (Mk 1,17). Volá ich za iných rybárov, ako boli doposiaľ naučení. Je to pre nich veľmi otázne, veď idú do neznáma. Odkiaľ mali takú istotu, že to v živote neol'utujú? A pritom zanechali nielen svoju prácu, ale aj svojich najbližších.

Ježiš prichádza k nim na rozdiel od Jána Krstiteľa, za ktorým ľudia chodili na určité pevné miesto pri Jordáne. Prichádza a volá. V židovskom národe si ľudia vyberali vodcov a učiteľov. U Ježiša je to presne naopak. On, vodca a učiteľ, si vyberá svojich učeníkov, ľudí. Má na to ako Stvoriteľ a Boh právo.²

To, že Ježiš – Boh, prichádza sám k nám, to je obrovská zmena voči Starému zákonu, kde všetci chodili do jediného chrámu v Jeruzaleme, aby splnili zákon. Boh sa vydal na cestu k rybárom. Boh sa vydal na cestu k nám. Boh sa vydal na cestu k človeku. Tu jednoznačne platia slová: „Priblížilo sa Božie kráľovstvo.“

MY: Aj k nám prichádza Ježiš osobne každý deň, každú chvíľu, a to nie len vo svätej omši, v Eucharistii, ale v každom človeku, ktorého stretneme. Každý človek má právo, na základe toho, že je stvorený Bohom, nás vyzývať: „Pod', ukáž mi svoje kvality, ktoré si nadobudol v živote s Ježišom. Ježiš volá rybárov, aby nadobudli od neho kvality evanjelia a ohlasovali – podávali ich ľuďom. Aj ty, ktorý si pokrstený a patriš do tajomného Kristovho tela, si vyzvaný nielen prijímať od Ježiša kvality evanjelia, ale ich aj nadobúdať a odovzdávať. Odovzdávať odpustenie; prijímanie nesympatického človeka; úsmev, keď ma chcú vytočiť; pokoj, keď sa chcú hádať; rozvážnosť, keď ma chcú zviest'; múdrosť, keď chcú potlačiť moje kresťanské presvedčenie; radosť radujúcim; nádej utláčaným a zarmúteným.

Odídme s Ježišom od Galilejského mora, od chytania rýb, ktoré nás odvádzajú od podstaty evanjelia, odídme od konania svojich každodenných

¹ Porov.: TONDRA, P.: *Seminár z homiletky*. Spišská Kapitula., 2007.

² Porov.: RIENECKER, F.: *Evanjelium podľa Marka*. Bratislava : Creativpress, 1993, s. 53.

ĽUBOMÍR STANČEK

starostí v zmysle zotročovania, od povinností kvôli pozemskému blahobytu a učme sa s Ježišom v škole evanjelia vykonávať svoje starosti a povinnosti vo svetle lásky a služby blížnemu. Nie je potrebné zmeniť svoju činnosť a jej obsah, ale zmeníme cieľ a zmysel, pre ktorý vykonávame svoje každodenné činnosti.

Ani rybári od Galilejského mora neprestali úplne loviť ryby, ale v Ježišovej škole dali tejto práci iný zmysel a cieľ, ktorý je upretý na večnosť a na osobnú spásu – nielen pre pozemský život. A tak pochopili a začali ohlasovať evanjelium nielen slovom, ale hlavne osobným príkladom.

Aj my sme vyzvaní ohlasovať evanjelium osobným príkladom. Ježiš nás čaká vo svojej škole. Preto ho prosíme počas tejto sv. omši o dar múdrosti, chápanosti a ochoty zmeniť naše zmýšľanie v oblasti nášho postoja voči našim starostiam a povinnostiam.

Amen.

Utorok 1. týždňa

Mk 1,21-28

Ukryté zlo

Poukázať na zlo ktoré sa skrýva v hĺbinách človeka.

Mnohým z nás je známy vstup do miestnosti lekára, či nemocnice. Každý z nás tam vstupuje s rôznymi požiadavkami, prosbami, pocitmi a vnímaním.

Dnešná situácia v Jeruzalemskom chráme nás taktiež vovádza do situácie kontaktu, do situácie stretnutia lekára s chorým. Človek, s ktorým sa Ježiš stretáva je chorý v dôsledku ovládnutia zlým duchom a hriechom. Zlý duch dokázal ovládnuť človeka, lebo človek je chorý z dedičného hriechu i z jeho následkov - z osobných hriechov. Ježiš však zároveň hovorí zlému duchu: „**MLČ a vyjdi z neho!**“ (Mk 1,25).³

Ježiš takto vchádza do hĺbín človeka, ktoré dovtedy pre človeka boli neznáme. Sú to hĺbiny, v ktorých sa šikovne skrýva pred jasným pohľadom zlo, hriech a nečistota. Skrýva sa pred Božím svetlom, Božou pravdou. Ježiš o tejto skrytosti zla vie veľmi dobre a pozná veľmi dôkladne. A on - Boží svätý, sa nebojí tejto skutočnosti a prikazuje opustiť zlému duchu tohto človeka.

³ RIENECKER, F.: *Evanjeliem podľa Marka*. Bratislava : Creativpress, 1993, s. 56.

ĽUBOMÍR STANČEK

Odkrytie týchto hlbín, ktoré sa skrývajú v každom z nás vyžaduje veľkú dávku odvahy a hlavne Božej milosti. Je potrebné zostúpiť každý osobne do týchto hlbín, aby ich vytiahol na svetlo – na Božie svetlo, aby nás mohlo uzdraviť. Pre zlo je veľmi prirodzené, že sa skrýva pred svetlom. Nechce pripustiť svetlo, lebo by mu muselo ustúpiť. Ved' je prirodzené, že v tmavej miestnosti, do ktorej prenikne svetlo sa zmocňuje priestoru svetlo a nezostáva tam tma. Aj my do našich srdiec, duší, vpusťme svetlo Krista, aby sme odiaľ vyhnali, vytlačili tmu - tmu hriechu, tmu následkov hriechu - nerestí, a zaplňali sa čnosťami. Čnosťami, ktoré nás pozdvihujú, a ktoré aj súčasne pomáhajú vyťahovať naše zlo - zlo z vnútra človeka von - na svetlo, a pretvárajú nás.

Trojité spev 'Kristus, svetlo sveta' z liturgie vigílie Veľkonočnej nedele, nám jednoznačne naznačuje a vyvádza z tmy hriechu - z tmy vlastnej biedy a nasmeruje na cestu svetla, ktorou je Ježiš Kristus.

Nemajme tvrdé srdce, nebojte sa. Nebojte sa, nebojme sa pozrieť do svojho vnútra a otvoriť aj to, pred čím sa sami bojíme, z čoho máme strach. Vytiahnime vlastné nedostatky, ktoré sú následkom hriechu a ukážme ich svetlu, aby sme sa dokázali pretvoriť.

Vložme sa s celým a otvoreným srdcom do Ježišovej ponuky evanjelia v našom každodennom živote, aby sme pracovali na svojej spáse, ale i na spáse svojich blížnych.

Amen.

Streda 1. týždňa

Mk 1,29-39

Dobro a zlo

Vysvetliť, že dobro a zlo nie sú dve veličiny bojujúce proti sebe.

Po krajine putuje človek, ktorý učí ľudí milovať nepriateľov, Boha, seba. Dodržiavať Boží zákon v srdci, nielen navonok. Uzdravuje, modlí sa. Čo je to za marketingového manažéra, čo je to za dílera? A akýsi zvláštny nemateriálny tovar ponúka. A pritom, všetci k nemu utekajú. Žeby dával všetko zadarmo? A vôbec, na čo mi je materiál, ktorý ešte potrebujem 'akosi spracovať', keď až tak ho budem môcť používať. Ved' som človek, ktorý, keď niečo získa, chce to hneď užívať, používať.

ĽUBOMÍR STANČEK

Aj dnešná časť evanjelia nadväzuje na včerašiu. Ježiš pokračuje v Kafarnaumskej krajine vo svojej činnosti uzdravovania a vyučovania, i povolávania ľudí do pravdivého postoja voči svojmu povolaniu. Pokračuje ďalej, aby nielenže nedovolil sa skrývať zlu vo vnútri človeka, aby vyháňal zlých duchov, ale aby „**im nedovolil ani hovoriť, lebo ho poznali**“ (porov.: Mk 1,34).

Nedovolil im hovoriť, lebo ho poznali. Áno, diabol pozná veľmi dobre Boha, má o ňom dokonca teologické znalosti. Toto poznanie ho však veľmi ťaží a vovádza do nenávisti voči Bohu a ľuďom, ktorí nasledujú život Ježiša Krista. Diabol vie o Bohu – on v neho nepotrebuje veriť, lebo on vie, že existuje. Diabol by predsa nebojoval proti tomu, čo neexistuje. Ani človek proti tomu nebojuje, čo nejestvuje.⁴ Ved' diabol sa vzpriečil Bohu po svojom stvorení, keď sa mu dal Boh rozhodnúť pre neho alebo proti nemu. A pýcha zatemnila jeho rozum a sa vzoprel Bohu. A tento jeho akt ho odvrhol od Boha. Akonáhle, keď zistil, že prišiel o večnú blaženosť, tak následne chcel a stále chce, aby aj človek bol odvrhnutý od Boha a večnej blaženosti.

My sa však nechajme vyloviť z mora hriechu rybárskou sieťou evanjelia. Ved' Ježiš Kristus povolal apoštolov, aby ich urobil rybármi ľudí. Nechajme sa zachytiť na tieto siete rybárov - apoštolov, biskupov, kňazov, diakonov, ktoré sú upravené podľa vôle Ježiša Krista, aby lovili srdcia ľudí do Božieho kráľovstva. Prirodzenosti človeka nie je vlastné zotrvať v hriechu, ale život človeka bez hriechu. Predsa prví ľudia neboli stvorení hriešni. Z Božej dobroty nemôže vyjsť zlo, a preto človek z Božej ruky vyšiel vo svojej prirodzenosti bezhriešny.

Nechajme sa vyloviť evanjeliom z tohto mora neprirodzenosti a bojujme nie proti dobru a jeho pôvodcovi svojou ľahostajnosťou, ale bojujme proti zlu a jeho pôvodcovi. A bojujme nielen svojou činnosťou - nebojujme proti zlu len jeho potláčaním, ale hlavne konaním dobra. Vyplňme prázdny priestor, ktorý vznikol zlom a hriechom, dobrom. Dobro a zlo nie sú dve veličiny, ktoré bojujú proti sebe, ale zlo je nedostatkom dobra. Čiže, kde chýba dobro, kde chýbajú naše dobré skutky a konania, kde chýba naše pozitívne zmýšľanie, kde chýba naše odpúšťanie, tam sa vtláča zlo a hriech.

Nenechajme sa znechutiť akousi prevahou zla okolo nás. Pozorujme, spracovávajme a rozširujme dobro, ktoré je v nás a okolo nás. Majme odvahu, a prosme o ňu aj v tejto svätej omši, postaviť sa na obranu dobra, ktoré sa započína v ľudskom srdci každého jedného z nás.

Amen.

⁴ RIENECKER, F.: *Evanjeliom podľa Marka*. Bratislava : Creativpress, 1993, s. 58.

Zmena vnútra, nielen zovňajšku

Poukázat' na nepotrebnosť menenia zovňajšku, ak nezmením si svoje vnútro

Už ste sa stretli na ulici s človekom, ktorý od vás niečo žiadal? Ako ste sa rozhodli? Vyšli ste mu v ústrety? Pozrime sa na situáciu dnešného evanjelia.

K Ježišovi prichádza malomocný na kolenách a ho prosí: „Ak chceš, môžeš ma očistiť.“ A Ježiš mu po zľutovaní odpovedá: „**Chcem, bud' čistý!**“ A stalo sa. (porov.: Mk 1, 40–43)

Dialóg tohto druhu medzi človekom a Ježišom je v Marekovom evanjeliu prvý. Je to osobný rozhovor chorého človeka s Ježišom. Ani udalosť uzdravenia Petrovej svokry autor Marekovho evanjelia nezaznamenáva cez žiaden dialóg, kde by sa skôr dal čakať, že by mohol byť zaznamenaný. Autor ale považoval za potrebné zachytiť tento dialóg. Prečo? Chce ním poukázat' na dôveru chorého, a zároveň na jeho vyzretosť v oblasti rešpektovania slobody iného. Ved' hovorí: „Ak chceš“, a nie „Chcem, aby si ma očistil“. Zároveň malomocný musel mať veľmi hlboký dojem o Ježišovej vznešenosti. Ved' s Ježišom sa človek môže stretnúť len v pokore. A Ježiš na túto pokoru odpovedá zmilovaním a uzdravuje chorého človeka.⁵

Ježiš Kristus nie je len akýmsi ľudomilom. Jeho poslaním je odovzdať to, čo videl a počul od Otca. Zároveň však jeho činnosť je v meste sťažená, lebo ľudia si pomýlili Ježiša Krista - Bohočloveka - ohlasovateľa spásy a Pravdy, s Ježišom Kristom - telesným lekárom. Jeho poslaním nebolo prioritne liečiť telesné nedostatky, ale on prišiel vyliečiť podstatu chorôb, a to nielen telesných, ale hlavne duševných a duchovných a to je hriech. Nehľadáme a nehľadme len na dôsledky Ježišovej činnosti, ale pozrime sa na podstatu. Hľadáme podstatu tejto Ježišovej činnosti. Ved' celá jeho činnosť je zameraná na vnútornú zmenu človeka. A chorý to pochopil, že prv je potrebná jeho vnútorná zmena, aby sa zmenil jeho vonkajší vzhľad.

MY: Ježiš požaduje premenu srdca. Prorok Ezechiel hovorí v mene Boha: „Odvrhňte od seba všetky svoje hriechy, ktoré ste spáchali, a utvorte si nové srdce a nového ducha; prečo by ste mali zomrieť?“ (Ez 18, 31) „Dám vám nové srdce

⁵ RIENECKER, F.: *Evanjelium podľa Marka*. Bratislava : Creativpress, 1993, s. 61.

ĽUBOMÍR STANČEK

a nového ducha vložím do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Svojho ducha vložím do vášho vnútra a spôsobím, že budete kráčať podľa mojich nariadení, zachovávať moje výroky a plniť ich.“ (Ez 36, 26-27) Boh nám chce dať túto premenu. Sv. Pavol nazýva túto premenu 'Metanoia' - premena vnútra a z vnútra.

Pozrime si dnešné reklamy a porovnajme ich s Ježišovým ohlasovaním. Reklamy ponúkajú rôzne možnosti, rôzne uzdravujúce prostriedky na uzdravenie tela, chorôb, tučnoty, ponúkajú prípravky na ošetrovanie pleti, pokožky. Povedzte, ktorá z reklám ponúka prípravok na premenu vnútra, zmenu nášho srdca, spôsobu prístupu k blíznym? Možno si povieme, že to ani nie ich úlohou. Ale si uvedomme, že každá reklama hovorí: „Ja - Ja“ - vtlača egoizmus do nášho vnútra, do našej mysle.

A čo evanjelium? Aký druh tovaru ponúka? Ponúka prostriedky v zmysle „Ty“ a „On“. V prvom rade je moje srdce, duša a spása. Ale k premene seba sa ide cez iného. Až ja budem viac myslieť na iných ako na seba, tak postupne sa bude meniť aj moje vnútro. Úprimná láska a porozumenie ešte nikoho nespravila egoistom.

Nechcime, aby o nás platilo: **„Ste ako obielené hroby, zvonku pekne biele, ale zvnútra plne hniloby a červotoču“** (porov.: Mt 23,27). Nechcime mať pekný zovňajšok svojho tela, keď srdce bude plné nenávisti, neústupčivosti, neodpustenia voči blíznym. Prostriedky tohto sveta môžu uzdraviť iba naše telo, ale našu dušu môžu uzdraviť len Ježišove prostriedky.

Nebojme sa priblížiť k Ježišovi a povedať mu : „Ak chceš, môžeš ma očistiť!“ Očistiť zvnútra, lebo tento svet to nie je schopný spraviť.

Nezakrývajme naše vnútorné nedostatky pominuteľnou vonkajšou krásou. Nech táto krása nám slúži aj na našu vnútornú premenu. Budme my pánmi nad ňou a nie ona nad nami. Prosme o to Pána, aby sme mali silu k prekonaniu vlastných požiadaviek a vedeli rešpektovať požiadavky a slobodu iných a hlavne Ježiša Krista, tak ako to dokázal chorý z dnešného evanjelia.

Amen.

Hodnota odpustenia

Odôvodniť, že odpustenie je hlavne prijatie a oslobodenie

Mama sa rozprávala so svokrou. Ich rozhovor počúvala aj jej šesť ročná dcéra. Po určitej chvíli sa mama nahnevala a svokre vykričala: „Nikdy vám to neodpustím“. Večer, keď sa modlila táto mama so svojou dcérou modlitbu „Otče náš“, a keď došli k slovám „a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame“, dievčatko sa zastavilo a hovorí mame: „ale veď ty si dnes babke povedala, že jej to nikdy neodpustiš“.

I v dnešnom evanjeliu sa dozvedáme o odpustení. Keď Ježiš videl ich vieru, povedal ochrnutému: „**Synu, odpúšťajú sa ti hriechy**“ (Mk 2,5). Zákonníci sa však voči tejto skutočnosti pobúrili.

Nepriať posolstvo, znamená: vnútorne sa sním nestotožniť. Ježiš však koná svoju činnosť s jasným vedomím, že je Boh, že je Synom živého Boha. Prijat' jeho rozhodnutie si vyžaduje zo strany človeka vieru. Zákonníci nedokázali pochopiť a už vôbec nie prijať, toto konanie. Ich poznanie (častokrát zdeformované vlastnými predstavami), nedokázalo pochopiť slová: „odpúšťajú sa ti hriechy“. Zatvrdzujú si ešte viac svoje srdcia, lebo Ježiš nerobí podľa ich predstáv. Podľa ich predstáv o Ježišovi Kristovi – Mesiášovi.⁶

Ježišovi protivníci neveria v silu jeho odpustenia. Neveria, lebo nepoznajú takýto spôsob odpúšťania. Ich problémom nemusí byť ani tak nepoznanie, neznalosť, ale skôr to, že si vnútorne neuvedomovali hodnotu odpustenia, neprežívali ju a nepraktizovali. A ich nepraktickosť vyplýva práve z nedostatočného pokánia.

Ježiš nám ponúka odpustenie. Odpustenie nielen voči iným, odpustenie iných voči nám, odpustenie zo strany Boha voči nám, ale hlavne odpustenie voči sebe samému. Ježiš nás vyzýva, aby sme si aj sebe odpustili. Nezabúdajme, že odpustenie je priblíženie sa k Pravde a nájsť Pravdu s veľkým „P“ je: nájsť oslobodenie. Oslobodenie sa spod jarma výčitiek a nedokonalosti. Aj apoštoli sa pýtajú: „Koľkokrát máme odpustiť?“ A Ježiš im odpovedá: „**Sedemdesiat sedemkrát!**“ (porov.: Mt 18,21 – 22), čo v hebrejskom význame značí 'vždy'; vždy, keď je to potrebné, vždy keď nemôžeme čakať na ospravedlnenie zo strany vinníka.

⁶ RIENECKER, F.: *Evanjeliu podľa Marka*. Bratislava : Creativpress, 1993, s. 63 - 64.

LUBOMÍR STANČEK

Odpustenie nie je len zabudnutie, nepripomínanie, ale hlavne prijatie. Prijatie toho, ktorý nám ublížil, ale i prijatie seba samého - takého aký som, a takého, aký sa môžem postaviť pred Boha. Ak toto nedokážem spraviť, som pyšný a Boh mi nemôže odpustiť, lebo mu to ja sám nedovolím. Prijatie seba a odpustenie sebe vyžaduje pokoru a pokora pýchu neznáša.

Prosme Božie milosrdenstvo o silu odpustenia. Dôverujme mu. V jeho milosrdnom srdci sa môžeme skryť. Je potrebné len jedno: 'naša dôvera', a prijme nás takých, akí sme. Nezraňujme ho svojou nedôverou v odpustenie.

Amen.

Sobota 1. týždňa

Mk 2,13-17

Hodnota stola Božieho slova a obety

Poukázat na dôležitosť Ježišovho pozvania k jeho stolu Slova a obety

Pozvaním na svadobnú alebo rodinnú hostinu, sa každý z nás cíti byť potrebný, povšimnutý a uctený. Vieme však, že prijatie pozvania je spojené s vnútornou dispozíciou a otvorenosťou, aby sme sa dokázali pripraviť a spríjemniť si nielen svoje chvíle, ale aj chvíle ostatných prítomných.

I v dnešnom evanjeliu sa dozvedáme o hostine. „***Ked' potom sedel v dome Alfejevho syna za stolom, stolovali s ním aj mnohí mýtnici a hriešnici, lebo ho nasledovali***“ (porov.: Mk 2,15).

Mnohí Ježišovi protivníci však neprijímajú tento jeho postoj a jeho výzvu na uzdravenie. Hrajú sa na 'zbožných', ktorí si myslia, že takto dodržiavajú zákon. No práve oni nevedia odporovať Ježišovej jednoduchosti. Ježiš ich však vyzýva v odpovedi, že prišiel k chorým a hriešnikom, nie k zdravým a spravodlivým. Vyzýva ich na spoločné stretnutie, ktoré si vyžaduje vopred otvorenosť na jeho slovo a zmýšľanie.⁷

Všetky stolovania, ktoré Ježiš uskutočnil s ľuďmi za svojho života, pripravovali nás na stolovanie pri stole jeho slova, a stole chleba a vína, ktoré sa prvé uskutočnilo vo večeradle na Zelený štvrtok...a ktoré pokračujú vo sv. omšiach a budú pokračovať pri jednom stole v nebesiach.

⁷ RIENECKER, F.: *Evanjeliu podľa Marka*. Bratislava : Creativpress, 1993, s. 66 - 67.

ĽUBOMÍR STANČEK

Dnes, myslíte, že Ježiš s hriešnikmi nestoluje? Ved' on osobne prichádza medzi nás, aby s nami stoloval. Ježiš sa za života prv dával v spôsobe slova a skutkov, a dnes sa dáva v spôsobe slova a chleba. Povoláva nás každý deň k spoločnému stolovaniu. Nielen vtedy, ale aj dnes. A koľkí hovoria okolo nás: „Čo tam robia v tom kostole?“ Aj vtedy sa pýtali: „Ako to, že stoluje s hriešnikmi?“ Dajme si pozor, aby sme my niekoho nevylučovali spomedzi seba, od spoločného stola od spoločného stolovania s Ježišom. To on povoláva ho. Povoláva, aby sa stal dokonalejším. Tak, ako povolal učeníkov. Jednoduchých, aby im odovzdal moc kňazstva.

Tak povoláva aj nás, aby sme, hoci sme hriešni, slabí, netrzepliví, necitliví, s ním spolu stolovali, lebo on nás chce nasýtiť slovom a chlebom života.

Celý týždeň sme počúvali evanjelium o povolani, prijímaní, odpúšťaní, uzdravovaní, len aby sme boli hodní sedieť s Ježišom za jedným stolom.

Položme si teraz otázku: Sme teraz hodní, v tejto chvíli sedieť tu na tomto mieste (čiže ak sme hriešni, tak určite)? Ak sa dobre pozrieme do svojho vnútra, tak určite v ňom rezonuje naša nedokonalosť, slabosť. Nechajme sa preto ovplyvniť Ježišom, aby sme boli hodní prijať jeho postoje.

Povedzme tu v tomto okamihu svoje „nie“ zlobe, záдумčivosti, neláskavosti, hnevu, svojmu egoistickému „Ja“, a zároveň povedzme svoje „áno“ k pravde, umiernenosti, otvorenosti, porozumeniu, prijímaniu; povedzme svoje „áno“ čo stojí nad naším „Ja“, aby sa tu v tejto chvíli náš život viery stal zdravším a zdravým.

Amen.

Pondelok 2. týždňa

Mk 2,18-22

Pôst a jeho poslanie

*Zdôrazniť, že Ježiš chce, aby sme sa snažili o dokonalosť.
Chce, aby sme sa tešili z jeho prítomnosti medzi nami i v nás.⁸*

Svadba je čas radosti, kedy sa dvaja ľudia - muž a žena, rozhodnú spojiť svoje životy pred Bohom a pred tvárou Cirkvi. Je to čas nadšenia. Ich vzájomná

⁸ Porov.: ŽMIJOVSKÝ, M.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula : 2005.

radosť sa prenáša aj do ich okolia a podmaňuje si ho. Je to čas, kedy majú ľudia k sebe bližšie a vedia si všeličo prepáčiť. Vychutnávajú tento čas a snažia sa ho využiť naplno a s chuťou.

Za Ježišom prišli rozhorčení ľudia a pýtali sa ho, prečo nedodržiava pôst a prečo k tomu nevedie aj svojich učeníkov. Ježiš im hovorí: „***Vari sa môžu svadobní hostia postiť, kým je ženích s nimi? Dokiaľ majú medzi sebou ženícha nemôžu sa postiť. No prídu dni, keď im ženícha vezmú, potom v ten deň, sa budú postiť***“ (Mk 2,19-20).

Ježiš nezavrhne pôst. On mal v židovskom národe hlbokú tradíciu a jasný dôvod. Pôstom židia vyjadrovali svoj stav smútku, ako to bolo napr. v prípade Dávida, ktorý keď sa dozvedel o smrti Saula a Jonatána a o porážke celého svojho národa, roztrhol si odev a tak isto všetci, čo boli s ním. Nariekali, plakali a postili sa až do večera (porov. 2 Sam 1,11n). Takto sa stal pôst výrazom smútku, nad nešťastím, ktoré sa stalo. Pôstom sa však vyjadrovala aj ľútosť za zlé skutky, ktoré človek spáchal, v nádeji, že Boh zadrží nešťastie, ktoré si človek za svoj hriech zasluhoval. Tak to bolo v prípade Ninivčanov, ktorí poslúchli Jonáša, ktorý ich nabádal k obráteniu. Pôst bol vždy prítomný v živote židovského národa, teda Ježišov postoj v nich nie náhodou vzbudzoval otázky a nepochopenie.

Aký je náš postoj k pôstu a čo vlastne pre nás znamená tento pojem? Je to len niečo nepríjemné, čo sa nám snaží niečo zakázať, v niečom nás obmedziť, niečo, čo nás oberá o to, čo by sme chceli? Na to, aby sme porozumeli pôstu, musíme poznať, k čomu nám má v prvom rade pomôcť. Pôst, ktorý by bol pôstom len kvôli nemu samému, nemá zmysel. Je to jedinečná cesta k prehĺbeniu nášho vzťahu k Bohu. Pôstom tela potláčam hriechy, povznášam ducha, dáva nám silu zvíťaziť nad tým, čo nás pokoruje a tlačí k zemi. Pôst zoceluje našu vôľu, ktorá je potom pevnejšia a vie povedať zlu nie. Hriech ranil našu schopnosť robiť dobre a je nám bližšie robiť zle. Vtedy sa nemusíme premáhať. Ale v prípade dobra, je to niekedy až nemožné alebo veľmi ťažké. Keď sa postím nemám chodiť smutný a zachmúrený. Je to niečo, prečo som sa rozhodol sám a z vlastnej vôle, pretože viem, čo s tým chcem dosiahnuť a k čomu ma to má pobádať. Je to vedomé odoprenie si niečoho, pre niečo vyššie. Každý z nás už bol na svadbe a vieme, že to nie je len taká bežná udalosť v našom živote. Obnáša to veľa udalostí, ktoré sa musia zabezpečiť dopredu. Svadobný deň je už iba tým vrcholom, kedy sa prípravy viditeľne prezentujú. Tou hlavnou prípravou je: poznávanie sa dvoch ľudí, ženícha a nevesty. Oni sa rozhodli, že chcú žiť spolu a na celý život.

LUBOMÍR STANČEK

Predstavme si, že by sme niekoho známeho pozvali na svadbu a on by na ňu prišiel len tak, nepripravený, neupravený, v roztrhanom odeve. Na svadbu sa obyčajne prinesie aj nejaký dar pre novomanželov, no on by nedoniesol nič. Nevesta by ho pozvala do tanca a on by sa len usmieval, že sa na to teraz necíti a dôvodom toho všetkého jeho správania by bolo to, že on sa chce postiť. Na svadbe sa jednoducho nepatrí postiť, lebo je to stav radosti.

Aj Ježiš - podobne ako svadobčania, považoval svoju prítomnosť tu na zemi ako dôvod na radosť, dôvod na pozornosť a nadšenie. Proroci predpovedali Mesiáša už mnoho rokov pred jeho príchodom a mnohí ani neprišli na to, že bol v ich spoločenstve a dokonca sa ešte chceli spolu s ním postiť. Ježišova prítomnosť je dôvod na radosť a nie na pôst. A preto, ak prichádzame do Božieho chrámu na hostinu, máme tu prísť aj náležite pripravení, upravení a nie s prázdnyimi rukami. Máme byť oblečení v rúchu posväcujúcej milosti a darom majú byť naše dobré skutky, ktoré sme cez deň vykonali. Pán Ježiš nás pozíva k svadobnému stolu. Čo mu odpoviem? Že dnes nie, že sa postím?

Sú dni radosti i bolesti, hodovania i postu, nadšenia i zamyslenia sa nad našim životom. Radujme sa že Ježiš je stále s nami a chce, aby sme náš život prežívali v pokoji a v láske. Modlime sa k Bohu aby nám pomohol odstraňovať prekážky, ktoré nám bránia napredovať v medziľudských vzťahoch a aby naša láska k Bohu bola naozaj úprimná.

Amen

Utorok 2. týždňa

Mk 2,23-28

Všetko čo je, je pre človeka, ale človek pre Boha

Zdôrazniť dôstojnosť ľudskej osoby a potrebu vzájomnej služby.

Hovorí sa, že kto chce psa biť, palicu si nájde. Niekedy sa nám už isto stalo, že nech sme sa akokoľvek snažili, vždy nás tí druhí kritizovali, odmietali, nepochválili. Boli sme pre nich takým trňom v oku a každý náš pohyb ich provokoval a dávali nám to aj patrične najavo.

Podobne sa musel cítiť aj Ježiš. Mnohí za ním chodili len kvôli tomu, aby mu niečo vytkli, aby ho z niečoho obvinili, aby ho odstránili z verejného života,

lebo za ním išiel veľký počet ľudí a za nimi nik. Ich urazená pýcha snula proti Ježišovi úklady. Obvinili ho, že znesvätil sobotu a jeho učeníci s ním.

Ježiš argumentuje tým, že aj Dávid, keď bol v núdzi a hladný, on i jeho ľudia, vošli do domu Božieho a zjedli obetované chleby, ktoré podľa predpisu nemohol jesť nikto okrem kňazov, ktorí slúžili v chráme. Obetované chleby pozostávali z dvanástich chlebov, ktoré sa každý týždeň kladli na stôl vo svätyni ako výraz holdu dvanástim kmeňom Izraela. Privilégium požívať chleby z oltára mali len kňazi, ktorí vykonávali službu v Božom chráme. Už v Starom zákone ustanovil Boh poriadok v Zákone, že predpisy menšieho významu ustupovali dôležitejším. Predpis o obradoch, kam patril aj tento o obetovaných chleboch, ustúpil preto predpisu prirodzeného zákona. Aj prikázanie o sobote nemohlo stáť nad prirodzenými potrebami života. Tento príbeh z Písma poslúžil aj na Druhom vatikánskom koncile na zdôraznenie väčšieho významu ľudskej osoby vo vzťahu k ekonomickému a spoločenskému rozvoju. Človek prichádza na rad hneď po Bohu, inak by sme mali dočinenia so skutočným neporiadkom v ľudských záležitostiach, čo sa žiaľ, stáva často.

Najsvätejšie Kristovo človečenstvo vrhá svetlo, ktoré osvecuje bytie a život každého z nás, lebo len v Kristovi dokážeme opravdivo spoznať nesmiernu hodnotu človeka. Bohu na človekovi veľmi záleží. Nie je to len také všeobecné a neosobné konštatovanie, je to niečo, čo sa týka mňa i teba. Boh v Kristovi každého z nás volá po mene a po mene nás aj pozná. Nie sme pre neho len nejaké číslo, sme tu preto lebo on to chce. Nie sme omylom, ktorý sa v dejinách vyskytol sme tu úmyselne, lebo on nás už od večnosti pozná a chce, aby sme boli s ním. Preto nás stvoril, je to všetko prejav jeho nekonečnej lásky. On napriek všetkým našim pádom ostáva pri nás a nevzdáva sa nás. Má s nami plán a chce, aby sme si ho sami zvolili ako náš životný program. Zamilujme si Boha, ako matka svoje dieťa. Snažme sa mu preukazovať to, že nám na našom vzájomnom vzťahu záleží.

Nikto nevie kde a kto potrebuje moju pomoc.

Sv. Vincent de Paul mal také zaujímavé vyjadrenie: „Zriekni sa Boha pre Boha.“ Nejsť na svätú omšu, lebo viem, že ma niekto neprekonateľne potrebuje a bez mojej pomoci sa nezaobíde. Mám si spokojne sadnúť do lavice v kostole a zabudnúť na to, že je niekto, na koho nemám čas? Nie je ten niekto, komu som odmietol poslúžiť práve Ježiš, ktorý sa mi takto osobne prihovoral a ja som ho v tom biednom nespoznal? Boh má svoje cesty a svoj spôsob, ako nám prejavuje svoju vôľu. Boh dal ľuďom nedeľu ako deň na odpočinok a bohoslužbu. Tým však

LUBOMÍR STANČEK

nemienil, aby nám starosť o odpočinok bránila pohnúť prstom a pomôcť tak iným. Nedovoľme, aby sa nedeľa stala dňom, kedy musíme konať sebecky.

Kto nič nerobí, nič nepokazí. Keby sme sedeli doma a nič by sme nerobili, nikomu by sme nechýbali a nikto by sa na nás nehneval kvôli tomu, že sme niečo pokazili. Žijeme len raz a nie je dôvod zakopávať svoj život ako talent, práve naopak, máme sa snažiť naplno rozvinúť každú zložku našej osobnosti. Všetko, čo je okolo nás, je pre nás. Boh to stvoril pre nás, ale dal nám aj návod, spôsob, ako to všetko využívať. Rešpektujme preto poriadok, ktorý Boh vložil do svojho diela, lebo iba tak nás môže priviesť bližšie k nemu a k našej spáse.

Amen.

Streda 2. týždňa

Mk 3,1-6

Ježiš pomáha v každej chvíli

Sobota nemá byť pre nás prekážkou v konaní dobra.

Keď sme tak niekedy vychádzali po svätej omši z kostola, hlavne v tých väčších mestách, mohli sme si všimnúť, ako pri dverách stojí človek a žobre. Sami v sebe sme možno pocítili taký boj, dať alebo nedať nejakú korunu..? Za pár dní sme toho istého človeka mohli stretnúť niekde inde v meste, kde sa naše stretnutie zopakovalo a ten vnútorný zápas sme prežívali opäť. Pomôžem mu, alebo nechám to radšej tak? Nech mu pomôže niekto iný! Čo ak to zneužije a moja pomoc mu nakoniec iba uškodí?

Ježiš sa nás v dnešnom evanjeliu pýta: „***Slobodno v sobotu robiť dobre, alebo nie, zachrániť život alebo zničiť?***“ (Mk 3,4)

Ježiš vie, čo je správne a dobré, a to treba robiť aj v sobotu. On sa neskrýval, ani nechcel zatajovať to, čo mieni urobiť. Naopak, povedal chorému, aby sa postavil do stredu a aby to každý, kto tam bol videl a pochopil. Ježiš sa hneval na tvrdosť ich srdca. Hovorí jasne: „***Vystri ruku! On ju vystrel a ruka mu ozdravela***“ (Mk 3,5). Chorý predstupuje pred všetkých naplnený dôverou v Ježiša. Jeho viera sa prejavuje poslušnosťou pred Pánom, splňaním toho, čo z dlhej skúsenosti poznal

LUBOMÍR STANČEK

ako niečo nemožné: vystrieť svoju ruku. Jeho dôvera v Pána, keď neberie do úvahy vlastnú skúsenosť, že je chronicky chorý, umožňuje zázrak.

S Ježišom je všetko možné. Viera nám umožňuje dosiahnuť ciele o ktorých sme si mysleli, že sú nedosiahnuteľné, rozriešiť staré problémy ohľadom povahy, vzťahov, zdravia. Viera v Ježiša prekonáva i v našom živote to, čo sme už možno dávno pochovali ako neriešiteľné. On neváha odpovedať kladne na potrebu človeka, hoci by to malo byť práve v sobotu, aj keď pri tom riskuje, že židia ho budú obviňovať z toho, že znesväcuje sviatočný deň. Jasne nám ľudom ukazuje, že sme pre neho niečo viac, ako sobota. Veď ona tu je pre nás a nie my pre ňu. Sobota sa bez nás zaobíde, ale my bez Boha nie. Sviatok nás má privádzať k Bohu a nie nás od neho odvádzať.

Boh si židov vybral spomedzi všetkých národov a cez tento národ chce priviesť všetkých ku spáse. Chce, aby mu človek prejavoval jeden deň v týždni kult. Ale tento kult, poklona nemá byť prekážkou toho, aby sme nepreukázali službu bratovi, či sestre, môjmu blížnemu. V každom z nás je Ježiš tajomne prítomný. Mam sa klaňať Bohu prítomnému vo svätostánku, modliť sa k nemu, ale vtedy, keď ma poprosí o službu lásky, cez blížneho a je to práve v sobotu, tak mu nemám poslúžiť pretože sa musím sústrediť na Pána? Sám Pán ma prosí o službu a ja by som mu nemal pomôcť len kvôli tomu, že v tento deň jednoducho nepomáham? Je to veľké nepochopenie toho, čo nám Ježiš i v dnešnom evanjeliu chcel povedať a síce robiť dobre máme robiť vždy aj v sobotu a hlavne v sobotu. Vtedy si viac uvedomujeme, že to dobré čo robíme, je z lásky k Bohu a skrze jeho milosť. Dokážeme sami od seba urobiť niečo dobré? Nie je to skôr Božia milosť v nás, ktorá nás pobáda k dobru?

Keď stretneme človeka v núdzi, nech nás to neľaká, naopak, porozmýšľajme, ako by sme mu najlepšie vedeli pomôcť. Čím by sme mu mohli poslúžiť. Neočakávajme, že naša pomoc ho vytrhne z problémov, ktoré má. Jeho problémy vznikali niekoľko rokov a my mu chceme pomôcť za pár minút. Nebuďme naivní. Boh vie, prečo sa to alebo ono deje, a chce možno i v našom vnútri vzbudiť ochotu pomôcť. Aj tá malá služba, ktorou dokážeme pomôcť nebude zabudnutá.

Amen.

Ježiš lieči neduhy ľudí

Poukázat na to, že Ježiš je Pánom nášho života.

V dejinách ľudstva bolo veľa výnimočných ľudí, ktorí vedeli strhnúť so sebou zástupy a podnietiť ich k nejakej činnosti. Človek akoby vo vnútri potreboval niekoho, za kým by mohol ísť. Lenže veľa takýchto ľudí dokázalo svoju popularitu zneužiť na dosiahnutie svojich osobných cieľov, ktoré boli v rozpore so všeobecným dobrom ostatných ľudí. Veľmi ľahko človeku dokáže prerásť sláva cez hlavu a potom sa už dá s tým urobiť len málo. Ježiš je v dnešnom evanjeliu veľmi vyhľadávaný. Ľudia, čo ho počúvali, mali mnoho rôzneho trápenia a nevedeli si s ním pomôcť, preto si mysleli, že Ježiš je ten, ktorý im ešte môže pomôcť. Hľadali v živote pomoc a pri Ježišovi ju našli. V evanjeliu sa píše: **„mnohých uzdravil, takže všetci, čo mali nejakú chorobu, tisli sa k nemu, aby sa ho dotkli...ale on im prísne pohrozil, aby to nepreznadili“** (Mk 3,10.13.)

Ježišova zvesť o Bohu a jeho kráľovstve bola pre niektorých naozajstným dobrodením. Tu patrili chorí, posadnutí, hriešnici. Na druhej strane farizeji a zákonníci v nej videli nebezpečenstvo pre vieru. Už teraz sa dalo predpokladať, že Ježišovo pôsobenie v národe môže priviesť v budúcnosti rozdelenie, ktoré môže smerovať k tomu, že príčina bude musieť byť odstránená. Kto bol tou príčinou? Ježiš. Ježiš na zem prišiel plniť vôľu svojho nebeského Otca. Táto náuka bola veľmi radikálna a pre mnohých nepochopiteľná a aj pre tvrdosť svojho srdca ju nechceli prijať. Preto Pán hovorí, aby o uzdraveniach uzdravení nikomu nehovorili, lebo pobúrenie a rozčarovanie by mohlo ešte viacej vzrásť. Kto koná veľké veci, je viac-menej v nebezpečenstve závidi tých, ktorí ho niekedy len tak zištne počúvajú. Nikomu sa nepáči, ak príde niekto a hlása niečo, čo mi spôsobuje 'tak trochu' problém. Ježiš nechcel vyvolať rozruch a preto im vraví nehovorte o tom. Často chodil so svojimi učeníkmi do ústrania, ale dav ho vždy našiel, lebo vedeli, že je v ňom sila.

Za Ježišom chodili zástupy už v čase jeho verejného účinkovania, a chodia za ním i dnes. Niektorí už na neho zabudli a žijú svoj život bez neho. Už im ani nechýba. Vlastne si to myslia a často si aj chcú nahovoriť, že nechýba, ale keď sa stane niečo nepredvídané, niečo s čím nepočítali, vtedy sa na neho obracajú a túžia, aby im pomohol. Veď kde boli tí, ktorých uzdravil vtedy, keď ho chceli ukrižovať, zabudli na neho? Ako môže človek zabudnúť na niekoho takého, ako je Ježiš, keď im priniesol také veľké dobrodenie, ako je napríklad uzdravenie, vzkriesenie, alebo

LUBOMÍR STANČEK

nasýtenie. A Boh v Starom zákone o sebe hovorí, že aj keby vlastná matka na teba zabudla, ja na teba nezabudnem.

V bývalom Sovietskom zväze nebolo vôbec zriedkavosťou, keď deti udali svojich rodičov kvôli tomu, že ich videli modliť sa, alebo keď chodili do kostola. Ako môže dieťa niečo podobné urobiť svojim rodičom, ktorým vďačí za život, za všetko čo majú..? A napriek tomu sa aj toto stáva.

Nevďačnosť človeka niekedy nemá hraníc. Nevernosť je skutočnosť, s ktorou sa stretol i Ježiš i jeho nasledovníci.

Amen.

Piatok 2. týždňa

Mk 3,13-19

Svet potrebuje kňazov

Poukázať na dôležitosť a potrebu povolania.

Bolo to na oslavách šesťdesiatky. Jubilantovi prišli zablahoželať blízki príbuzní. Pri slávnostnej večeri sa jeden z nich opýtal oslávenca: „Šesťdesiat rokov je krásny vek. Veľa ste toho zažili a stretli sa s mnohými ľuďmi. Mohli by ste povedať, ktorí ľudia boli pre vás v živote najdôležitejší?“ Jubilant sa usmial a povedal: „Zaiste čakáte, že poviem, moja rodina. Áno, je pre mňa dôležitá. Ale najdôležitejšími ľuďmi v mojom živote boli kňazi.“ „Kňazi?“ „Áno, kňazi. Viete, keby nebolo kňazov, veľmi ťažko by sa mi v živote kráčalo. Oni mi sprostredkovali Božie odpustenie, keď som niečo vyparatil. Keď som niekedy nevedel ako v živote ďalej, vždy mi poradili správny smer. Vďačím im za veľa. Hlavne za to, že ma naučili žiť ako tak podľa Božích predstáv.“

Tento jubilant pochopil, že sviatosť kňazstva je potrebná pre tento svet. Ved' v opačnom prípade by ju Kristus vôbec neustanovil. Vy, ktorí sa usilujete žiť hlbokým duchovným životom, zaiste cítite, ako je pre vás kňaz dôležitý. Dokonca i samotný kňaz k svojmu duchovnému rastu potrebuje pomoc iného kňaza.

Evanjelium nám rozpráva o povolaní prvých apoštolov. Tu sa začala ich príprava na kňazstvo, ktoré bolo ustanovené Kristom pri poslednej večeri.

ĽUBOMÍR STANČEK

Na mnohé otázky si už ľudia našli odpoveď. Ale na otázku: „Kto je kňaz?“ - sa nemôžu dočkať vyčerpávajúcej odpovede. Kňazstvo je sviatosť. Tak, ako nemôžeme úplne pochopiť, čo je krst alebo birmovanie, alebo Eucharistia, tak nemôžeme celkom pochopiť tajomstvo kňazstva. To preto, že je to Boží dar. A všetko, čo je Božie, má takú hĺbkú a šírku, že človek so svojím obmedzeným rozumom to môže len ťažko pochopiť. Kto je teda kňaz? Na priečelí katedrály v Chartres je cyklus krásnych rezieb. Jedna z nich predstavuje Ježiša Krista, Božieho Syna, ako stojí plece pri pleci vedľa človeka. Je zjavné, že obaja sa pozerajú na jeden cieľ, majú splniť spoločnú úlohu. Nie je ťažké si domyslieť, o čo ide: Božia sláva a vykúpený človek. Na dosiahnutie tohto cieľa sa spojili božské a ľudské sily a schopnosti. Kristus a kňaz nie sú oddelené osoby. Tvoria jednotu. Ťažko pochopiteľnú, ale predsa pravdivú a skutočnú. Musíme sa diviť nesmierne pokornému Bohu, ktorý stojí vedľa zlého, hriešneho človeka, aby si jeho osobou poslúžil na uskutočnenie svojho plánu.

Vo vysvätenom Božom služobníkovi sa stretáva ľudský svet a svet Boží. Kňaz má byť ukazovateľom správneho smeru. Ale čím väčší ľudia hľadajú u kňaza ten Boží svet, tým viac im vyhadzujú do očí všetky ľudské nedostatky kňaza. A napriek týmto nedostatkom, s ktorými kňaz musí bojovať, ako každý človek, predsa pri hlásaní evanjelia, pri vysluhovaní sviatosti a inej kňazskej služby, predstavuje samotného Krista. Bláznivo si počína ten, ktorý pre ľudskú slabosť kňaza odmieta Božie slovo alebo odpustenie, ktoré mu kňaz ponúka.

Známy francúzsky spisovateľ Camus napísal divadelnú hru pod názvom 'Stav obliehania'. Opisuje v nej stredoveké mesto, v ktorom sa objavila nákazlivá choroba a tak tam bola nariadená karanténa. Tí, ktorí chceli mesto opustiť, museli tak urobiť do dvoch hodín, pretože potom už nikto nemohol z mesta odísť ani doň vojsť. Mesto opúšťajú úradníci a advokáti - a nikomu to nie je ľúto. Odchádzajú aj obchodníci a remeselníci - a zasa nič, s nikým to ani nepohne. Odchádza starosta - a nikomu nevypadne slza z očí. A nikto neplače ani vtedy, keď odchádza lekár, hoci v situácii, aká bola v meste, bol veľmi potrebný. Krátko pred uplynutím dvojhodinovej lehoty vypukol v meste plač. Ešte niekto odchádza. Je to kňaz. Ľudia ho zastavujú, kľakajú si pred ním na kolená a volajú: „Neopúšťajte nás, otče, sme vaše deti! Nenechávajte nás samých! Keď odídete, bude to, akoby Boh odišiel z nášho mesta...“ Kňaz však nepočúva, uteká, mizne za obzorom. A medzi chorými vzniká zúfalstvo. Počuť volanie: „Ľud kresťanský, sme sami!“ Takto končí divadelná hra, ktorú napísal neveriaci človek. Chcel ukázať kňaza ako

LUBOMÍR STANČEK

zlyhávajúceho človeka – ako zbabelca a nechtiac poukázal na to, ako ľudia kňaza veľmi potrebujú...

Prosme teda spolu: „Pane, tento svet potrebuje tvojich kňazov. Povolaj do svojej služby všetkých, ktorých chceš. Prosíme ťa, povolaj aj z našej farnosti mladíkov, aby ti slúžili podľa tvojej vôle do konca života.“

Amen.

Sobota 2. týždňa

Mk 3,13-19

Čo povedia o mne

Je dôležitejšie to, čo si o mne myslí Boh ako ľudia.

Videli ste už niekedy skutočne pomäteného človeka? Skutočného blázna? Pretože ľudia často robia z ľudí bláznov, pritom nie sú, len majú iné zmýšľanie a hodnoty.

Aj v dnešnom evanjeliu bol Ježiš nazvaný bláznom a to jeho priateľmi.

Na Ježiša sa tlačili toľké zástupy ľudí, že sa nemal čas ani najesť. Z toho dôvodu prišli jeho príbuzní a priatelia, aby ho vzali domov, pretože si mysleli, že zašiel príďaleko a správa sa ako náboženský fanatik. Starali sa o neho, no nechápali zmysel jeho pôsobenia. Ba aj Ježišovi najbližší len veľmi ťažko chápali jeho pravú podstatu.

Nachádzame sa v posmešnej situácii, ktorá nám ukazuje, až kam sa môže dostať človek, keď kritizuje Ježiša. Je to typický postoj človeka, ktorý si len myslí, že pozná Božie tajomstvá. Mnohí obchádzajú okolo kresťanských tajomstiev ako kocúr okolo horúcej kaše. Čiastočne majú na nich účasť, ale dávajú si pozor, aby nebola priveľká zo strachu, aby ich ľudia nevyhlásili za bláznov, fanatikov, ktorí sa nesprávajú ako ostatný 'normálny' svet. Túžime po nejakom 'kresťanstve', ktoré nás neurobí inými, než sú ľudia tohto sveta. Ježiš sa nestaral o to, čo o ňom hovoria iní. Sám sa obklopil čudnou skupinou ľudí; rybármi, mýtnikom, navštevoval hriešnikov. Často kritizoval vtedajšie vládnuce kruhy. Jeho rodina ho chcela od toho odradiť, pretože iba pochabý človek ide do konfliktu s náboženskou vrchnosťou. Lepšie je byť na strane moci a máš pokoj! Jeho priatelia ukázali, že im chýbala vlnová dĺžka, na ktorej by boli schopní zachytiť Božie zjavenie. Toto

centrum ľudského srdca, ktoré je otvorené iba Bohu, v nich zostalo zatvorené. Preto tajomstvo Ježišovej osoby nemohlo preraziť ich neschopnosť uveriť, svetlo nemohlo presvietiť ich tmu, lebo sa mu neotvorili. Ako je to s nami? Som plný Božej múdrosti alebo zostávam zatvorený v ľudských kategóriách?

Keď čítame príbeh, v ktorom je prítomná Mária spolu s príbuznými, dozvedáme sa, že Ježišovou matkou, bratom a sestrou sú tí, čo plnia vôľu jeho Otca. Mária sa objavuje v Ježišovom verejnom živote málo. Iné ženy ho sprevádzali a pomáhali mu, ona ostáva v úzadí. Iste však sprevádzala Syna modlitbou a celou svojou bytosťou. Ježiš potrebuje aj tichých spolupracovníkov, takých, čo modlitbou vyprosujú potrebné milosti. Pán nám tu jasne ukazuje, že musíme byť pripravení riskovať, ak s ním chceme spolupracovať. Naša istota a úspech nespočíva v peniazoch, v aute alebo v niečom podobnom. Kresťan svoju istotu stavia na Ježišovi. Nemusí sa báť o to, čo o ňom povedia druhí. Prirodzene, nechceme byť fanatikmi, to by už nebolo správne. Musíme byť rozvážni a vyrovnaní. Nesmieme brať ohľad na to, čo o nás hovoria alebo si myslia iní.

Pre väčšinu ľudí je dnes 'hlas ich susedov silnejší ako hlas Boží'. „Čo povedia iní?“ Ako často si kladieme túto otázku? Namiesto toho sa radšej pýtajme: „Čo povie ne to Boh?“ Ak budeme brať evanjelium vážne, jedného dňa aj o nás niekto povie, že preháname. **„Lebo, čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia; a čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych“** (1Kor 1, 25.27).

Amen.

Pondelok 3. týždňa

Mk 3,22-30

*Ježiš – môj priateľ či nepriateľ
Staňme sa navzájom priateľskými.*

Ako sa dobre počúva, keď nás niekto osloví 'priateľ'. Ako nám dobre padne, keď môžem o niekom povedať: 'on je môj priateľ'. Ako rýchlo sa nám však zhorší nálada, keď máme okolo seba niekoho, kto je našim nepriateľom.

Čítali sme, ako o Pánu Ježišovi zákonníci rozširovali: **„Je posadnutý Belzebulom“ a „Mocou kniežat'a zlých duchov vyháňa zlých duchov“** (Mk 3, 22).

Zákonníci, farizeji, saduceji často stoja na opačných stranách ako Ježiš. Rozhodne ich nemôžeme nazvať pojmom priateľa. Často dochádza medzi nimi ku

konfliktu. Chcéu ho skompromitovať pred inými. Vidia jeho skutky - zázraky, uzdravenia, počujú jeho slová, ktoré presahujú ľudskú múdrosť, a predsa mu nechcéu veriť. Keďže nechcéu veriť, musia to nejakô zdôvodniť. Používajú argumenty, ktoré by mohli obstáť aj pred druhými.

Počúvame ako zákonníci vymýšľajú, čím sa postaviť proti Kristovej autorite. Povedať o niekom, že za svoje skutky vďačí diabľovi, je akoby sme ho nazvali samým diabľom. Tak nazvali zákonníci toho, ktorý bolí odjakživa v protive voči Zlému. To znamená, samého Boha.

Asi všetci máme nejakých priateľov, kamarátov, pomocníkov, kolegov, ale aj nepriateľov. S jednými sa radi a často stretávame, s druhými je to vždy nepríjemné a najradšej by sme sa tomu vyhli. Bývame pri nich nervózni a nepokojní. Ježiš musel tiež trpezlivo znášať ich prítomnosť. Ako Ježišovi, aj nám chcú podraziť nohy, poškodiť dobré meno či znepríjemniť náš život. To sme my a nepriatelia. Čô by sme mohli povedať o našom vzťahu k Ježišovi? Kto som ja a Ježiš? Priateľ? Nepriateľ? Alebo je mi to jedno? Tento vzťah je rozhodujúci, ba najrozhodujúcejší v našom živote. Možno sa pýtate, na základe čoho môžem povedať, či som jeho priateľ, či nepriateľ? Len o tom hovoriť nestačí, to uznáva každý. O priateľstve rozhodujú skutky. Ale aké? Tie sa dozvedáme cez Božie slovo, modlitbu, Cirkev, kňaza ale najčastejšie cez potreby našich bratov a sestier, s ktorými denne žijeme. Našich rodičov, priateľov, manželky, manžela...

V jednej dedinke žili manželia. Ich láska po svadbe stále rástla. Boli chudobní a každý vedel, že ten druhý nosí vo svojom srdci nespĺnenú túžbu. On nosil vo vrecku zlaté hodinky a sníval, že si k nim kúpi zlatú retiazku. Ona mala krásne dlhé zlatisté vlasy a snívala o perleťovom hrebienku, že si ho vloží do vlasov ako ozdobu. Roky utekali, sny stále žili. Pri desiatom výročí svadby pristúpila usmiata manželka k manželovi s ostrihanými vlasmi. „Miláčik, čo si to urobila?“ pýtal sa začudovaný. „Predala som vlasy“ a ukázala zlatú retiazku. Muž si vzdychol so slovami: „Ja som predal hodinky, aby som ti mohol kúpiť ten hrebienok. Objali sa. Nepotrebovali už nič viac. Jeden pre druhého boli tým najväčším bohatstvom.“⁹

To je vzor skutočného priateľstva. Urobiť, čo vidím v tvári druhého. Často je to nevyslovená túžba stará aj niekoľko rokov. Skúsme prekvapiť niekoho blízkeho zo svojho okolia niečím, po čom túži. Nebojme sa, že tým dáme vzťah k Pánu Bohu nabok. Práve tým podrastíme v našom priateľstve voči nemu. Veď Ježiš je

⁹ Porov.: FERRERO B.: *Vie to iba vietor*. Bratislava : DON BOSCO, 2002, s. 25-26.

ĽUBOMÍR STANČEK

ukrytý v každom jednom z nás. Čokoľvek urobíme blížnemu z lásky, akoby sme urobili samému Kristovi.

Ježišu, priateľ môj! Ty si ma nazval bratom a priateľom. Chcem byť aj ja Tvojim priateľom nielen podľa slov, ale i skutkami, ba celým svojim životom. Daj mi na to svoje požehnanie.

Amen.

Utorok 3. týždňa

Mk 3,31-35

Som Ježišov brat a sestra? *Dokážme priateľstvo skutkami.*

Včera sme sa z Božieho slova dozvedeli o potrebe priateľstva s Ježišom. Byť priateľom je hodnota, ktorá je na nezaplatenie i v dnešnej dobe.

Dnes pri čítaní evanjelia zaznieva, ako sa Pán zamýšľal: „***Kto je moja matka, moji bratia?***“ (Mk 3,33) a na konci si dáva odpoveď: „***Kto plní Božiu vôľu je môj brat i moja sestra, i moja matka***“ (Mk 3,35).

Za Ježišom prichádzajú tentokrát jeho príbuzní. Nie sú to jeho súrodenci, ale skôr jeho bratranci a sesternice. Židia totiž toto nerozlišovali. Ale predsa boli jeho príbuznými, dokonca medzi nimi bola aj jeho matka.

Na prvý pohľad sa zdá, že Ježiš sa k nim správa akosi odmerane, akoby nimi pohrdal. „Čo mu na nich nezáleží?“, mohli by sme sa pýtať. To rozhodne nemôžeme tvrdiť. Veď on miluje aj hriešnikov.

Čo nám chce Pán povedať je to, že jeho príbuznými nie sú len pokrvne blízki, ale aj duchovne blízki.

Kto sú to tí duchovne príbuzní Krista? To môžu byť všetci ľudia - ja, ty, nielen kňazi, ale všetci - otcovia, mamy, starí rodičia, deti, malí i veľkí.

Prečo vás takto oslovujem? Zamýšľali ste sa niekedy nad tým? Nezdá sa to niekomu možno drzé, staromódne? A prečo pri sv. omši často používame toto oslovenie? Isto to väčšina z vás vie. Vyplýva to z toho, o čom práve teraz hovoríme. Kristus Pán je náš zjednocujúci prvok. On z nás robí jednu veľkú rodinu. Na jeho základe sme navzájom príbuzní. To bolo aj jeho veľkým cieľom - založiť Božiu rodinu - Cirkev.

ĽUBOMÍR STANČEK

Podmienka je len jedna jediná - plniť Božiu vôľu (porov.: Mk 3,35). Pýtame sa ale, čo to pre nás konkrétne znamená? Čo od nás Boh chce?

Boh je láska. Preto plniť jeho vôľu nemôže byť nič zlé, nemožné, ba dokonca ani príliš náročné. Uisťujú nás o tom Kristove slová: „**Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké**“ (Mt 11,30). Plniť Božiu vôľu je správať sa ako Ježiš Láska. Konkrétne to znamená, priniesť trochu lásky do svojho okolia, do vlastnej rodiny, na pracovisko, do školy, na ihrisko, medzi susedov. Každým dobrým skutkom sa to darí.

Odkiaľ chceme na to posilu? Pri sv. omši sa nám denne dáva Ježiš v Eucharistii za pokrm. Živme sa ním, prijímajme ho s láskou a čoskoro zbadáme, ako nás on bude premieňať.

Nik lepšie neplnil Božiu vôľu ako Ježišova a naša Matka - Panna Mária. Poprosme ju v tejto chvíli, aby sme sa na jej orodovanie stali skutočnými Ježišovými bratmi a sestrami, a tak aj príbuznými medzi sebou. Panna Mária, Kráľovná rodiny, oroduj za nás!

Amen.

Streda 3. týždňa

Mk 3,31-35

Božie slovo je stále živé

Aj našim pričinením chce Boh šíriť svoje učenie a lásku.

Vonku máme pekne zasnežené polia a záhrady. Je radosť na to pozrieť, zvlášť pre deti. „Zem si môže oddýchnuť“, hovorievame.

Cirkev nám predkladá vo svätom evanjeliu podobenstvo o rozsievачovi. „**Rosievач vyšiel rozsievat**“ (Mk 4,3) a všima si, ako každé semeno prináša úrodu.

Prečo nám Cirkev ponúka túto stať evanjelia práve teraz, keď je zimné obdobie? Zaiste preto, že nejde o hocikaké semeno. Toto podobenstvo ako jediné vysvetľuje Ježiš sám. Semenom rozumie Božie slovo, ktoré prináša úrodu podľa toho, či ho niekto počúva a ako ho počúva. Tu je odpoveď na našu otázku. Božie slovo nie je odkázané na nejaké ročné obdobie. Ono je stále aktuálne. Vždy keď sa s ním stretávame - pri sv. omši, pri pobožnostiach či súkromnom čítaní, vždy je schopné priniesť úrodu.

LUBOMÍR STANČEK

Kto z nás by nechcel prinášať čo najväčšiu úrodu..? Skromne si však musíme priznať, že často počúvame a nepočujeme. Ale prečo? Vari sa Božie slovo za dvetisíc rokov zmenilo? Ono sa nezmenilo, ale my sme sa zmenili. Dnes je potrebné znovu objaviť krásu Božieho slova. Ono v sebe predsa skrýva vždy čosi nové. Čo treba preto spraviť? Dve veci: počúvať Božie slovo a prijímať ho. Potom sa dostaví aj výsledok, že svojimi dobrými skutkami budeme prinášať hojné ovocie – tridsať, šesťdesiat, či stonásobnej úrody (porov.: Mk 4,20).

Možno ste už počuli nasledovný príbeh. Dvaja priatelia sa stretli po dlhom čase. Jeden zbohatol a druhý ostal chudobný. Spolu si zajedli a pospomínali na staré časy. Ten chudobný pri tom na chvíľu zadriemal. Priateľ mu zo súcitu strčil do vrecka veľký diamant obrovskej ceny. Keď sa chudák prebudil, nevšimol si, čo má vo vrecku, a žil chudobne ako prv. Po roku sa náhodou znova stretli. Keď bohatý priateľ videl, že chudobný priateľ je stále chudobný, spýtal sa ho: „Povedz mi, nenašiel si vo vrecku poklad, čo som ti doň vložil?“¹⁰

Boh ako štedrý rozsievač nám tiež zasieva poklad do nášho srdca a my si to ani nevšimneme alebo si to nevážime. Opravdivú krásu Božieho slova spoznáme vtedy, keď sa Bohu naozaj otvoríme. Ako často si však musíme priznať, že pri počúvaní jeho slova nás trápí všeličo iné - starosti dňa, práce, štúdium, zábavy.

Odprosme Pána teraz pri sv. omši za všetky naše ľahostajné počúvania jeho slova a prisľúbme mu, že s jeho pomocou ho odteraz budeme pozornejšie počúvať.

Amen.

Štvrtok 3. týždňa

Mk 4,21-25

Vnímavosť na potreby druhých
Žijeme aj pre druhých.

Včera pri zamyslení sa nad evanjeliom, sme uvažovali o počúvaní Božieho slova a prinášaní úrody. Ako často sa však i napriek tomu hneváme na deti

¹⁰ Porov.: FERRERO B.: *Vie to iba vietor*. Bratislava : DON BOSCO, 2002, s. 42.

ĽUBOMÍR STANČEK

a druhých, keď im hovoríme, ale pritom 'akoby sme hrach o stenu hádzali'. Počúvajú, ako sa hovorí, 'jedným uchom dnu a druhým von'.

Dnes Pán dvakrát zdôrazňuje počúvanie slovami: „***Kto má uši na počúvanie, nech počúva!***“ a „***Dávajte si pozor na to, čo počúvate!***“ (Mk 4,23-24)

Uši máme na to, aby sme počúvali zvuky, hlasy, slová, hudbu... Robí nás to človekom. Nimi si rozumieme navzájom. A pritom ucho je taký jemný a malý nástroj. Je to zázrak ako to dômyselne funguje. Naozaj si nevieme predstaviť život bez nich.

Dnes nám do uší zaznievajú Kristove slová: „***Kto má uši na počúvanie, nech počúva.***“ Možno sa niektorí pýtame: „Vari existujú aj iné uši, uši na nepočúvanie? Ako to vlastne je?“

Zo svojho detstva si pamätám, ako mi mama hovorievala: „Vyčisti si uši!“ alebo „Asi pôjdeme k ušnému!“ Všetci vieme, čo tým myslela. Uši som mal v poriadku, len s mojim počúvaním bol problém.

Ako my, už starší, používame svoje uši? Nepoužívame ich ako v detstve? Počúvame, čo chceme, a pre to čo alebo koho nechceme jednoducho sa urobíme hluchými.

Šesťročná Margitka dostala od mamičky k narodeninám krásnu bábiku. Mamička jej kládla na srdce: „Staraj sa o ňu, akoby to bola tvoja dcérka!“ Po nejakej dobe sa matka s veľkým prekvapením dozvedela, že dievčatko hodilo bábiku do pece a spálilo ju. „Margitka, prečo si to urobila?“, spýtala sa mamička. Malička sa bránila so slzami v očiach: „Stokrát som jej hovorila, že ju mám rada, ale bábika mi ani raz neodpovedala. K čomu by mi teda bola?“¹¹

Nie sme niekedy ako tá bábika - hluchí na lásku k našim blízkym, hluchí na potreby našich bratov a sestry? A koľkokrát je to vo vzťahu k Pánu Bohu? On nám dáva tento nový deň, stará sa o naše zdravie a my... Ešteže je k nám taký milosrdný, trpezlivý a zhovievavý a nie ako malá Margitka, ktorá urobila krátky a rýchly proces.

Skús teraz po sv. omši urobiť aspoň jeden skutok lásky blížnemu ako odpoveď na jeho potreby. Skús sa započúvať do druhého nielen ušami ale i srdcom.

Amen.

¹¹ ŠPIDLÍK t.: *Znáš Boha Otce?* Velehrad : Refugium Velehrad-Roma s.r.o., 1998, s. 9.

Kvalita či kvantita

Dovoľme sa Ježišovi rozvíjať v našich srdciach.

Nezdá sa nám kresťanom dnešný svet akýsi skazený? Akoby už neplatila žiadna spravodlivosť, akoby zlo víťazilo nad dobrom. Nie sme z toho sklamaní?

A predsa, Pán Ježiš chce priblížiť ľuďom Božie kráľovstvo, a preto sa nahlas pýta, aby ho všetci počuli: „***K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo, alebo akým podobenstvom ho znázorníme?***“ (Mk 4,30).

Jeho poslaním bolo okrem nášho vykúpenia zjaviť nebeského Otca i Božie kráľovstvo. Čo je to kráľovstvo? Je to panstvo nejakého kráľa či vládcu. On je pán a ostatní sú jeho podriadení. Podobne je to aj s Boží kráľovstvom. Boh je Pán celého sveta a my sme jeho stvorenia. Na rozdiel od iných kráľovstiev, nemôžeme určiť jeho pevné hranice. Ba nevieme ani svojimi ľudskými schopnosťami povedať či je tu, alebo tam. Jedno vieme, že je nebadateľné a má v sebe ohromnú silu. Je to sila semena, ktoré má v sebe potenciú stať sa mohutným stromom.

Napriek možno neutešenej situácie vo svete pre človeka ako takého, Pán nám dáva nádej, že Božie kráľovstvo stále rastie a mocnie. Ono prinesie svoju úrodu. Tak ako to mala útecha pre tých, čo očakávali Mesiáša, tak to má byť aj pre nás, ktorí dúfame v lepšie časy. Také povzbudenie by nás nemalo nechať nečinných, ale by sme mali stále horieť nadšením pre Krista.

Blahej pamäti Svätý Otec Ján Pavol II. ešte ako študent a neskôr kňaz, neskladal zbrane napriek neutešenej situácii počas komunizmu v Poľsku. Snažil sa presadzovať kresťanské hodnoty cez kultúru, stretania s mladými. Veľmi pekne sme to mohli vidieť v nedávno vysielanom filme „Karol“.

Môžeme si dovoliť zložiť zbrane, keď máme také veľké uistenie od Pána, že je s nami a Božie kráľovstvo je blízko? Veď by sme sa vysmievali jeho slovám a neverili by sme mu. Nebojme sa toho, že nás nie je väčšina v kostole. Každé semienko, ktorým je každý z nás, má predsa ohromnú silu. Buďme verní svojej viere, svojim krstným záväzkom, Kristovi.

Poprosme pri tejto sv. omši, aby nám Pán dal silu byť mu verný a nepozerať na počet.

Amen.

Život ako prechod na druhý breh
Prijímajme Ježiša za sprievodcu životom.

Boli ste už niekedy pri mori? A čo tak na rozbúrenom mori? Dáte mi za pravdu, že z filmov či dokumentov je nám to asi známejšie ako z osobnej skúsenosti. Ale také každodenné životné búrky poznáme veľmi dobre.

Prvá veta z dnešného evanjelia zaznieva ako poslanie pre apoštolov: **„Prejdime na druhý breh“** (Mk 4,35).

Prejsť na druhý breh znamenalo, preplaviť sa po mori. Pre apoštolov to nemal byť problém, veď väčšina z nich boli rybármi. Ale napriek tomu to problém bol. Zápasili na ňom, ako ďalej čítame. Cieľ bol asi veľmi dôležitý, keď zápas bol taký náročný. Poznáme známu vetu - 'čo nič nestojí, za nič nestojí'.

Druhý breh, druhá strana predstavuje nové očakávania, dobrodružstvo, službu, ohlasovanie evanjelia. Je nádejou i výzvou súčasne. Pán si musí byť istý druhým brehom, keď spí. Je to znak dôvery v niekoho mocnejšieho, než je more. Je to bezhraničná dôvera v Otca.

Milovaní, náš život je prechod na druhý breh. Od narodenia 'plávame' na tomto svete, až po večný život. Brehom je smrť, ktorá je istá, len nevieme, kedy a kde. Ten breh aj pre nás znamená niečo nové, neslýchané aj my máme byť plní očakávania.

Ale tá 'plavba' nás niečo stojí. Stále zažívame okolo seba búrky. Buď za ne sami môžeme, alebo ich robia ľudia okolo nás. Stačí, ak sa na mňa niekto zle pozrie, a už máme zlú náladu; ak deti neposlúchajú alebo donesú zlú známku, už je doma 'oheň na streche'; ak sa manželia hádajú... To je búrka. Niekedy až strach na to pomyslieť.

Zdá sa nám niekedy, že Pán aj medzi nami spí a mlčí? Nie, Boh je stále s nami a bdie. To sa len nám môže tak javiť. On nám nedá úlohy, ktoré by sme nezvládli. Neopustí nás. Možno nás nechá samých, aby sme si uvedomili pravdu o sebe a to, že bez neho nič nezvládneme. Podobne ako apoštoli - rybári, majstri mora.

Zastavme sa nad sebou a pýtajme sa, či všetko, čo robíme, nerobíme len vlastnými silami, bez Boha? Zistíme to tak, keď sa pozrieme či pred našou prácou smerujú nejaké modlitby k Bohu. Kedysi bolo bežné vidieť, že pri zvonení na 'Anjel Pána', sa prerušila práca a modlilo sa. A čo my pri našej práci, pri šoférovaní? Je tam zahrnutý aj Boh?

ĽUBOMÍR STANČEK

Svätý otec blahej pamäti Ján Pavol II. charakterizoval dnešného človeka, že 'žije akoby Boha nepotreboval, akoby ho vôbec nebolo'. Robme pre to niečo, aby to nepatrilo aj o nás.

Uverme Bohu, že nás nenechá samých v našich búrkach a pomôže nám splniť všetky naše úlohy. Skúsme ho teraz odprosiť za našu malú vieru a poprosiť: „**Pane, verím, pomôž mojej nevere!**“ (Mk 5,24)

Amen.

Pondelok 4. týždňa

Mk 5,1-20

Misijný príkaz

Každý vo svojom prostredí, kde žije, môže byť takým malým misionárom

Každý z vás už určite počul niečo o misiách. O misionároch, ktorí podnikajú rôzne misijné cesty s cieľom šíriť kresťanstvo. Vydávajú sa na veľmi nebezpečné cesty napr. do Afriky či Ameriky k domorodým kmeňom, ktoré žijú úplne iný život a v snahe priniesť im kultúru lásky, mnohokrát prichádzajú aj o život. Ale na druhej strane, výsledok z obrátenia čo i len jedného hriešnika, je úžasný.

Hlavný misijný príkaz zanechal Ježiš apoštolom krátko pred tým, ako vystúpil na nebesia, keď im povedal: „**Chod'te do celého sveta a hlásajte evanjelium**“ (Mk 16,15). Aj počas svojho účinkovania povzbudzoval ľudí k viere a hovoril im, aby zanechali starú hriešnu cestu a ohlasovali Božie kráľovstvo. Konkrétne aj v dnešnom evanjeliu hovorí Ježiš uzdravenému mladíkovi, ktorý ho chce nasledovať: „**Chod' domov k svojim a zvestuj im, aké veľké veci ti urobil Pán**“ (Mk 5,19).

Prečo to Ježiš takto urobil? Prečo ho nezobral ako svojho učeníka, keď s nim chcel ísť? Ak sme pozorne počúvali, predchádzali tomu isté udalosti. Ježiš sa preplavil na druhú stranu mora do gerazského kraja, aby tam hlásal evanjelium. Bola to krajina pohanov. No Ježiš tam ani dlho nepobudol, a jej obyvatelia ho prosia, aby z ich kraja odišiel. Stalo sa to krátko po tom, ako Ježiš vyhnal z istého mladíka zlých duchov a dovolil im, aby sa mohli prevteliť do ošípaných. Tu sa vynára otázka, že prečo sa títo obyvatelia proti nemu nevzbúрили, ale ho len pokojne prosia, ak prišli o 2000 ošípaných. A prichádza i ďalšia otázka, že prečo sa démoni - ošípané ženú dolu úbočím? Aby sa s nimi utopili? Lenže v tom prípade by si sami

boli zmarili splnenie svojho želania - zostať v tomto kraji. Logicky to neseďí, preto musíme predpokladať, že stádo sa začalo rútiť do jazera celkom nečakane a proti vôli démonov. A keďže vieme, že ošípané vedia plávať, možno slová: „a potopili sa v mori“ vzťahovať na démonov, zatiaľ čo ošípané vyplávali späť na breh. Z tohto predpokladu nám vyplýva aj odpoveď na prvú otázku. Teda ošípané sa nepotopili, ale Ježiš sa im pre tieto činy vidí hrozný, preto ho prosia, aby odišiel. Vďačný je jedine uzdravený mladík, ktorý ho chce nasledovať. No Ježiš ho vyzýva, aby radšej išiel ohlasovať 'veľké veci' vo svojej krajine. Ježiš nikdy nekoná násilne, prijíma prosbu obyvateľov tejto krajiny a odchádza preč. Ale ohlasovania evanjelia medzi pohanmi sa nevzdáva. Ako vidíme, posíla k nim tohto mladíka.

Podobne Ježiš koná aj v súčasnosti. Obrátenie nejde cez násilie, ale cez lásku, vytrvalosť a trpezlivosť. Keď si len spomenieme na križiacke výpravy, ktorých cieľom bolo násilné pokresťančovanie moslimov, vidíme, že to skončilo neúspechom. Ale keď si zoberieme takých misionárov, ktorí pokojne prichádzajú, splývajú s domorodou kultúrou a až tak začnú pomaličky, ale vytrvalo hlásať evanjelium lásky a potvrdzovať to vlastným životom, tak tu už vidíme pozitívne výsledky. A Ježiš k nejakému takémuto misijnému poslaniu vyzýva aj každého jedného z nás. Nie, nežiada, aby sme išli niekde do Afriky ohlasovať evanjelium, ale aby sme išli 'ku svojim'. To znamená, aby sme vo svojom prostredí, kde žijeme, boli takými malými misionármi.

Vás, ktorí ste sa tu zišli v tomto chráme, posíla Ježiš podobne ako toho mladíka „medzi svojich“. Posíla vás, aby ste svojim životom, či už slovom, ale najmä príkladom, hlásali evanjelium. Aby ste svedčili o Ježišovi, či ste už doma vo svojich rodinách, v škole, alebo na pracoviskách... Jednoducho povedané, všade tam, kdekoľvek sa nachádzate. Aby aj tí ľudia, ktorí nechodia do kostola z rôznych príčin, spoznali a pocítili, že Ježiš je láska a že táto láska sa prejavuje aj v našich medzi osobných vzťahoch. Lebo slová sa hovoria, ale príklady priťahujú.

Aby sa nestalo, ako keď prišiel istý človek pred Boží súd a dobrosrdečne vyznáva: „Pozri, Pane, zachovával som všetky tvoje prikázania, nič zlé som neurobil, nijakú nepravosť, nijaký zločin. Pane, moje ruky sú čisté“. „To je pravda, ale, žiaľ sú i prázdne,“ odpovedal najvyšší sudca.

Usilujme sa teda byť takými malými misionármi, každý vo svojom prostredí. Dbajme, aby Kristova láska nevymizla z našich sŕdc, ba naopak, aby sme ju dokázali rozdávať a tak vlastným životným príkladom svedčili o Kristovi, aby nikomu z nás raz nemusel povedať: „tvoje ruky sú prázdne“.

Amen.

Viera koná zázraky

Kto s vierou a vytrvalosťou o niečo prosí, to aj dostane

Už ste sa niekedy zamýšľali čo znamená slovíčko viera? A čo chápete pod slovesom 'dôverovať'? Každý z nás tieto výrazy v každodennom živote používa, iste mnohokrát. Ale ste sa niekedy zamysleli nad tým, že sú to slová s naozaj hlbokým vnútorným významom?

Práve na to poukazuje aj Ježiš v dnešnom evanjeliu. Vysoko vyzdvihuje význam viery, keď hovorí uzdravenej žene: **„Dcéra tvoja viera ťa uzdravila”** (Mk 5,34). Podobnými slovami povzbudzuje aj smutného otca, ktorý sa práve dopytal, že jeho dcérka umrela: **„Neboj sa len ver”** (Mk 5,36).

Ak sme pozorne počúvali evanjelium od začiatku, iste sme postrehli, že Ježiš mal v úmysle urobiť len jeden zázrak. A to, uzdraviť na smrť chorú Jairovú dcéru. Ako sa tak predieral pomedzi ľudí, ktorí sa na neho tlačili a dotýkali sa ho z každej strany, zrazu sa spýta: **„... kto sa ma to dotkol? ”** Aj učeníkom sa zdá byť táto otázka nelogická, veď sa ho neustále niekto dotýkal. Lenže tento dotyk nebol obyčajný, nebol ako tie ostatné. Bol to dotyk plný viery. Žena, ktorá sa ho dotkla, sa celé roky usilovala nájsť pomoc u lekárov, no tí jej pomôcť nevedeli. Správy o Ježišovej uzdravujúcej sile sú jej poslednou nádejou. Je príliš plachá a bojazlivá, než by poprosila Pána osobne. Využije nával ľudí a v nádeji, že to nikto nezbadá, odváži sa odzadu dotknúť jeho rúcha. Jej čin však nezostal nepovšimnutý. Ježiš ju odmenil uzdravením a povedal jej: **„...tvoja viera ťa uzdravila”**. Nie preto bola uzdravená, že sa iba dotkla Ježišových šiat, ale preto, lebo silno verila, že Ježiš je naozaj Boží Syn a že jej môže pomôcť.

Tak by to malo byť aj v našom živote. Mali by sme sa dotýkať Ježiša. Mali by sme ho prijímať čím častejšie k sebe do svojho srdca, cez Eucharistiu a dôverovať mu. Dôverovať tak, ako táto žena, ktorá sa ho neodvážila prosiť priamo o uzdravenie, ale len verila, že jej dotyk s ním, ju uzdraví. Tak Ježiš lieči aj naše srdcia od hriechu skrze sviatosti. Vo sviatosti zmierenia nás uzdravuje a v prijímaní Eucharistie nás posilňuje a ochraňuje od ďalšieho pádu. Robí to ale len vtedy, keď ho prijímame s úctou a veríme, že je tu naozaj prítomný.

Viera však nie je nikdy ľahká. My ľudia sme trochu tak zvláštni. Na jednej strane prosíme Boha o pomoc, o uzdravenie, zázrak, no na druhej strane na základe rozumu neveríme, že by sa to mohlo stať.

Černošský kazateľ raz takto karhal svoje ovečky. „Vaša viera, bratia a sestry, je už naozaj škandalózna. Prišli ste sem, aby ste prosili Boha o dážď po takom dlhom období sucha. A čo vidím? Ani jeden z vás sa neodvážil priniesť si so sebou dáždnik!”

Áno, naša viera je častokrát slabá a podlieha rozumovým úvahám. Ale Ježiš nás i na iných miestach vo Svätom písme pobáda k viere: „**Keby ste mali vieru, čo by len ako horčičné zrnko, vrchy by ste dokázali prenášať**” (1 Kor 13,2). Áno, viera naozaj dokáže robiť zázraky. Aj v rôznych životných skúškach, keď sme už na pokraji svojich síl, ale vytrváme v dôvere, že nám Pán pomôže, isto nás nesklame. Ved' nám aj prisľúbil: „**Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám!**” (Lk 11,9) Boh nás iba skúša, aká vytrvalá je naša viera, ale nenechá nás zahynúť. Ak neodvrátíme od neho svoju tvár, neprestaneme sa modliť a vytrvalo prosiť, ba čo viac, neprestaneme mu dôverovať, že s každým jedným z nás má svoj plán, iste si na konci tej - ktorej skúšky povieme: dobre, že to dopadlo tak, ako to dopadlo, lebo keby to bolo tak, ako som to chcel ja na začiatku, iste by to nebolo tak dobre, ako je to teraz.

Vytrvajte vo svojich životných skúškach v dôvere, že je to pre naše dobro, aj keď sa nám to možnože hneď tak nezdá. A buďme ako tá žena, ktorá sa neváhala dotknúť Ježiša, keď uverila, že môže byť uzdravená. Lebo kto s vierou a vytrvalosťou o niečo prosí, to aj dostane.

Amen.

Streda 4. týždňa

Mk 6,1-6

Predsudky o druhom

*Názor o človeku si treba vytvoriť na základe vlastnej skúsenosti
a nie si dopredu vytvárať predsudky na základe ohováračiek.*

Iste sa už niektorým z vás na vlastnej koži stalo, že vás niekto odsúdil skôr, než by vás dokonalejšie poznal. Že si o vás niečo pomyslel a zavrhol vašu mienku skôr, než by ste ju boli vypovedali. Že na základe istých skutočností, prišiel k určitým nelogickým uzáverom a vám ublížil.

ĽUBOMÍR STANČEK

O takejto neprávosti, ktorá bola spáchaná na Ježišovi, sme mohli počuť aj v dnešnom evanjeliu. Ježiš prichádza do Kafarnauma do svojej vlasti a v sobotu ide hlásať Božie slovo do synagógy. A tí, ktorí tam boli, si začali medzi sebou hovoriť: „*vari to nie je tesár*“ (Mk 6,3). A začali sa na ňom pohoršovať.

Zoberme si, ako bolestne to musel Ježiš prežívať. Chodil po svete už nejaký ten čas a rozhodol sa prísť pozrieť domov. Podobne ako aj my, keď sme niekde dlho odcestovaní a pri spiatocnej ceste sa tešíme, že opäť uvidíme rodinu, starých priateľov a známych, sa iste tešil aj Ježiš. A čo sa mu dostalo? Neprijatie a odsúdenie. Odsúdenie, že aké právo nám má čo vravieť do života jednoduchý tesár a poučovať nás.

Predsudky na základe ktorých zavrhneme človeka skôr, aby sme ho boli bližšie poznali, by nemali byť v našom živote. Žiaľ, opak je skutočnosťou. Keď príde niekto do nejakej užšej spoločnosti, začneme si vytvárať mienku o ňom, len na základe počutia. Len na základe toho, čo iní povedia o tom ktorom človekovi a podľa toho sa začneme aj tak správať. Jednoducho povedané, od niektorých ľudí sa začneme dištancovať, alebo k niektorým zase inklinovať. No po nejakom čase, keď toho ktorého človeka poznáme bližšie, zistíme, že je úplne iný, ako sa o ňom rozprávalo. Človeka podľa nejakej chyby nemožno zaškatuľkovať, že on je taký vždy a na základe toho aj odsúdiť. Ľudia sa neustále menia. Preto by bolo nesprávne si o človeku vytvoriť mienku, len na základe možno nejakej jednej negatívnej skúsenosti. Mohol sa ten človek práve cítiť zle, mohol ho pred tým niekto nahnevať, sklamať a preto mohol následne nesprávne zareagovať.

Spomínam si, že aj u nás v seminári, sa šírili takéto klebety. Viete, nikde to nie je ideálne. Keď som nastúpil ako prvák, kamaráti, ktorých som poznal už predtým ma začali upozorňovať a hovoriť na iných, že on je taký a taký, tomu sa pre istotu vyhýbaj, lebo on spravil toto a podobne. Po nejakom čase, keď som sa dostal do bližšieho kontaktu s týmito ľuďmi, vôbec neboli takí, ako som si o nich vytvoril mienku. Vytvoril som si o nich isté predsudky, ktoré neboli správne.

A iste, keď sa trocha zamyslíte, sa také niečo stáva aj vo vašom živote. Možno niekedy ste práve vy tá obeť a možno niekedy útočník.

O koľko menej hriechov by bolo na svete, keby neexistovali predsudky, ktoré si vytvárame na základe rôznych ohováračiek. Preto by som vás chcel povzbudiť a nech je nám k tomu pomocou i táto svätá omša, aby sme dokázali prijať každého človeka a na základe vlastnej skúsenosti si vytvorili o ňom názor, lebo riadiť sa podľa ohováračiek a predsudkov nie je správne. A neškatuľkujme si ľudí na základe jednej skúsenosti, lebo človek sa neustále vyvíja a mení, a je dobré mu vždy dať ďalšiu šancu. Amen.

Bohatstvo

*Nestarajme sa na prvom mieste o peniaze a majetok,
ale plňme Božiu vôľu a viac mu dôverujme.*

Pamätáte si, o čom bolo evanjelium v pondelok a v utorok? A spomínate, čo sme si k tomu povedali? Pripomeniem vám to troška. V pondelok sme čítali, ako Pán Ježiš vyhnal z istého mladíka démonov a potom ho poslal hlásať medzi svojich, aké veľké veci mu urobil Boh, keďže obyvatelia tej krajiny prosili, aby odišiel. V utorok sme čítali o žene, ktorá už 30 rokov trpela na krvotok, ale keďže mala silnú vieru, bola uzdravená. A povedali sme si, že aj každého jedného z nás Pán Ježiš posiela, aby sme každý vo svojom prostredí, v ktorom žijeme, svedčili svojim životom o Bohu a aby sme aj v tých najťažších životných skúškach vytrvali v dôvere v Boha.

V dnešnom evanjeliu ako keby chcel Pán Ježiš tieto dve myšlienky spojiť. Posiela apoštolov do sveta hlásať evanjelium a hovorí im, aby si nebrali na cestu nič do zásoby. Ani jedlo, ani dvojce šiat, ba ani peniaze. Ide teda o dokonalú dôveru v Božiu pomoc pri ohlasovaní evanjelia. Ale cieľom tohto príkazu je, poukávanie aj na inú skutočnosť. Skutočnosť bohatstva, ktoré niekedy fakt dokáže pohláznit rozum, keď sa pozerá viac na pozemské dobré a na materiálne zabezpečenie, ako na svoju dušu. Hlavnou úlohou učeníkov na tejto ceste bolo kázanie. Nikomu sa však posolstvo ich kázne nemá vnucovať násilím. Tam, kde sa slová poslov stretnú s odmietnutím, kde nájdú uzavreté srdcia, nemajú sa usilovať dlhými slovnými súbojmi a prehováraním premôcť odpor, ale majú ísť pokojne ďalej. S tými, ktorí nechcú prijať ich posolstvo, majú sa rozísť tak dôkladne, že opovrhnu dokonca aj prachom, ktorý by mohli z ich pôdy odniesť na nohách. Iste sa tým myslí symbolické gesto, ktoré vyjadruje, že Ježišovi poslovia sú oslobodení od akéhokoľvek záväzku voči týmto ľuďom. Tam však, kde sa učeníkom otvorí pohostinný dom, majú zostať, kým nesplnia svoju úlohu. Nesmú zmeniť bydlisko napríklad vtedy, ak sa im medzi tým ponúkne bohatšie, alebo pohodlnejšie bývanie - neurobilo by to dobrý dojem.

Týmto príkazom chce Pán Ježiš povedať niečo aj nám. Netreba ho iste brať v doslovnom znení, lebo teraz sa človek bez peňazí pomaly ani nepohne. Ale nemáme ich klásť ani na prvé miesto. Nesmieme bohatstvo brať, čo je v našom živote to podstatné, to rozhodujúce. Terajším svetom možnože hýbu peniaze, ale stalo sa to kvôli tomu, že sme to spravili tak my. Že sa naše mysle opantali

ĽUBOMÍR STANČEK

myšlienkou, mať stále viac a viac a pomaly sa z našich životov vytráca záujem o to duchovné. Preto Pán Ježiš upozorňuje apoštolov, aby sa nezháňali najprv za peniazmi, za tým, aby si zabezpečili obživu a prípadne dvojše šiat a až potom išli hlásať. Lebo vyberanie si stále výhodnejších a výhodnejších vecí, nevedie nikam. Odpútava to od zvereného poslanca ísť naplno ohlasovať evanjelium. Pán Ježiš ich hneď poslaa takých jednoduchých, akí sú a sľubuje im pomoc. Pekne tu vidno opäť rozmer dôvery. Dôvery v to, že keď človek plní poslanie a vôľu Boha, nemá sa čoho obávať. On sa už o ostatné postará. Ale tomu, kto sa zháňa len za bohatstvom, nikdy nebude dosť. Bude chcieť mať stále viac a viac a vidina bohatstva mu natoľko zaslepí oči, že aj zabudne, čo je jeho prvotným cieľom.

K rabínovi prišiel sused s nasledovným problémom: „Majster, ja tomu nerozumiem. Prídeš k chudobnému a on je srdečný a ochotný pomôcť, kde je to len možné. Prídeš k bohatému a on si ťa ani nevšimne. Ako je to možné?“ Rabín trocha porozmýšľal a potom povedal: „Pod' k oknu! Čo vidíš?“ „Vidím ženu s dieťaťom a voz, ktorý ide na jarmok!“ „Dobre. A teraz sa pozri do zrkadla! Čo vidíš?“ „Hm, čo mám vidieť? Seba samého.“ „Pozri, okno je urobené zo skla, i zrkadlo je urobené zo skla. A stačí len trochu striebra z jednej strany, a už vidíš iba seba samého.“

Pán Ježiš vie, čo robí, keď upozorňuje svojich učeníkov, aby sa nezháňali za majetkom, ale aby si na cestu zobrali fakt len to najnevyhnutnejšie. On dobre pozná srdce človeka a vie, čo by ho mohlo odvrátiť od zvereného poslanca. Tak sa aj my snažme žiť podľa Ježišových slov. Nepozeraajme len na seba a na vlastné obohatenie aj na úkor iných a nekladme majetok na prvé miesto vo svojom živote, aby sme tak nestratili z výhľadu svoj prvotný cieľ - spásu svojej duše. Ale s dôverou, že sa Pán o ostatné postará, ohlasujme Božie slovo svojim príkladným životom všade tam, kde sa pohneme.

Amen.

Kto je Ježiš?

Ježiš Kristus je opravdivý Boží syn, nie len historická postava

Stalo sa vám už niekedy to, že ste si niekoho zmýlili s niekým iným? Že ste k nemu prišli, oslovili ho ako starého známeho, no on sa na vás iba začudovane pozrel? Väčšinou sa také niečo stáva v komediálnych filmoch, kde očakávajú nejakú významnú osobu, no pri jej príchode nastane omyl, privítajú niekoho iného a tak nastane zámena týchto osobností. Niekoho začnú pokladať za úplne niekoho iného. Aj v dnešnom evanjeliu máme možnosť vidieť, ako ľudia pokladali Ježiša za úplne niekoho iného. Hovorili: „**To je Eliáš**“. **Iný zasa vraveli: „Je to prorok ako jeden z prorokov.“** **A najmä Herodes keď to počul povedal: „To vstal z mŕtvych Ján, ktorého som dal sťat’“** (porov. Mk 6,15-16).

Herodesova nedôverčivá duša a zlé svedomie spôsobili, že v Ježišovi tušil Jána Krstiteľa, ktorý podľa jeho mienky vstal z mŕtvych, po tom, ako ho dal popraviť. Taká poverčivosť bola v tom čase celkom možná. Herodes si mohol myslieť, že v tom prípade by bola bývala Krstiteľova poprava zbytočná. Popravený Ján neurobil nijaké zázraky. Ján, ktorý znovu vstal, vedie svojimi zázrakmi celý národ k ešte väčším vzburám. Pre Ježiša to znamená nové nebezpečenstvo, pretože k Pánovým náboženským nepriateľom vnútri židovstva pristupuje ešte i politické nepriateľstvo zo strany štátnej moci, ktorá vidí v Ježišovi politické nebezpečenstvo. O Ježišovi kolujú rôzne názory aj zo strany ľudí. Nevidia v ňom iba znovu prichádzať Jána Krstiteľa, ale aj Eliáša, alebo niektorého zo starých prorokov. Z týchto úsudkov vidíme, že ani jeden z nich neukazuje na Ježiša ako na zasľúbeného Mesiáša. Ježiš vo svojej chudobe a poníženosti sa vôbec nehodil k tej veľkej mocnej a nádhernej predstave, ktorú si Židia utvorili o „Mesiášovi“.

Kto je pre nás Ježiš Kristus? Za koho ho pokladáme my? Nie je pre nás len nejaká historická postava? Syn akéhosi obyčajného tesára, ktorý dokázal robiť nadprirodzené veci a preto sa stal známym? Nechápeme ho možno ako nejakého politického vodcu, podobne ako ho chápali Židia, ktorý v čase rímskej okupácie vedeli získať na svoju stranu masu ľudí? Alebo nie je pre nás osobou, ktorá sa snažila o dobro a lásku na zemi a preto založil nové náboženstvo? Keby sme len takto chápali Ježiša, boli by sme ako tí z dnešného evanjelia. Takáto charakteristika Ježiša iste je v niečom pravdivá. Ale to nie je to podstatné. Kresťan

by mal v prvom rade vyznať, že Ježiš Kristus je Boží Syn, ktorý prišiel trpieť na túto zem, aby nás tým zachránil od večného zatratenia, aby nám znova otvoril nebeskú bránu, ktorú sme si zavreli prvotným hriechom. Ježiš prišiel na túto zem a stal sa človekom, aby sme sa my mohli stať Božími deťmi. On neváhal za nás zomrieť. A urobil to len z lásky k nám, aby nás mohol priviesť naspäť k nebeskému Otcovi. Ježiš nám je vzorom lásky. Láska dokáže naozaj robiť veľké veci. Len si vezmite tú našu ľudskú lásku. Chlapec, ktorý sa zamiluje..., ako sa hneď zmení jeho správanie - dokáže prinášať aj obety pre tú svoju milovanú. A aká veľká musela byť láska Ježiša Krista, Božieho Syna, ktorý neváhal za nás zomrieť? Teraz nás čaká v nebeskej sláve, aby sme aspoň maličkou čiastkou opätovali túto jeho bezhraničnú lásku plnením Božích prikázaní, a tak mohli raz prísť k nemu a vidieť ho z tváre do tváre.

Ťažko chorý človek chytil ruku svojho lekára: „Bojím sa smrti pán doktor. Povedzte, čo na mňa čaká po smrti? Ako to bude na druhej strane?“ „Neviem“, odpovie lekár. „Vy to neviete?“ šepkal umierajúci. Lekár namiesto odpovede otvoril dvere na chodbu. Tu pribehol k nemu pes, vyskakoval naňho a všemožne dával najavo radosť, že vidí svojho pána. Lekár sa obrátil k chorému a povedal: „Všimli ste si správanie psa? Ešte nikdy nebol v tejto miestnosti a nepozná ani ľudí, čo sú v nej. Vedel však, že jeho pán je na druhej strane dverí, preto natešený vbehol dnu, len čo sa mu otvorili dvere. Pozrite, ani ja neviem nič bližšie o tom čo nás čaká po smrti, ale stačí mi, že môj Pán a Majster je na druhej strane.

Preto, keď sa jedného dňa otvoria dvere, s veľkou radosťou prejdeme na druhú stranu.“

Snažme sa, aby sme nespravili tú najhoršiu zámenu v našom živote. Aby sme nezamenili Boha, ktorý má byť na prvom mieste v našom hodnotovom rebríčku, za niečo úplne iné. Aby sme tak nelipli viac na pozemských veciach, ako na duchovných. Ale aby, keď sa nám otvorí nebeská brána večnosti, sme s radosťou prešli na druhú stranu - za svojim Pánom a Majstrom.

Amen.

Odpočinok

V telesnom odpočinku čerpáme silu aj pre duchovno.

Každý z nás si iste z času na čas potrebuje po každodennej práci, okrem nočného odpočinku, oddýchnuť aj iným spôsobom. Buď si ľahneme a chvíľu pospíme, alebo sa ideme prejsť do prírody, či sa povenujeme svojím koníčkom.

Podobne aj v dnešnom evanjeliu sa píše o odpočinku. Ježiš chce zabezpečiť svojim ustatým spolupracovníkom ticho a pokoj. Odporúča im, aby išli do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinuli (porov. Mk 6,31). Ježiš vyslal svojich učeníkov medzi ľudí a oni sa práve vrátili a rozprávali mu všetko, čo robili a učili. Zrejme boli veľmi unavení, keď im Ježiš hovorí, aby si išli odpočinúť, lebo neustále prichádzali ďalšie a ďalšie zástupy. Pri nepretržitom prichádzaní nových a nových ľudí sa učeníci a Ježiš nemohli ani najesť. No Ježiš, keď im to vravel, nemyslel len na telesný odpočinok. Jeho priateľské odporúčanie, platilo aj pre dušu. Po prvých úspechoch v ich novom povolaní, mal nastať čas premýšľania. Na tichom mieste, o samote so svojím Otcom, aj sám Ježiš nachádza nové sily. Preto to odporúča nielen apoštolom v dnešnom evanjeliu, ale táto výzva platí aj pre nás.

Vždy, keď sa cítime telesne unavení, ideme si oddýchnuť, chvíľu si pospíme a hneď načerpáme silu. Ale čo, keď sme unavení duchovne? Vraví sa, že 'v zdravom tele zdravý duch'. Práve preto Pán Ježiš vraví apoštolom, aby si išli oddýchnuť na tiché miesto, načerpali telesnú silu a takto oddýchnutí sa mohli pokojne ďalej venovať modlitbe i zástupom ľudí. Lebo, keď si človek telesne oddýchne, načerpá nový elán aj do duchovnej oblasti. A keď je človek duchovne oddýchnutý, lepšie sa mu aj modlí. Unavený človek je neefektívny. Pri práci ako aj pri modlitbe rozmýšľa len nad tým, ako to čo najrýchlejšie ukončiť, možno aj odfláknúť a ísť si čím skôr oddýchnuť. Toto platí aj na duchovnú oblasť. Človek, ktorý stále len pracuje, či už s ľuďmi starými alebo s mladými, či sa venuje inej pastoračnej činnosti, si potrebuje z času na čas oddýchnuť a načerpať síl aj pre seba. Lebo ten, kto stále zo seba niečo dáva, musí si to aj od niekadiaľ dopĺňať. A práve tu platia Ježišove slová: „Podťe do ústrania a trochu si oddýchnite.“

Ved' nedá sa len stále modliť a pracovať. Sme len ľudia a nie stroje. Aj svätci vedeli oddychovať.

Stará legenda hovorí, ako vyčítal jeden poľovník sv. Jánovi evanjelistovi jeho zábavu so skrotenou jarabicou, na čo sa ho svätec opýtal: „Prečo ty, poľovník, nemáš stále luk napätý?“ Odpovedal: „Stratil by na svojej pružnosti.“ Vtedy svätec

ĽUBOMÍR STANČEK

ho pokarhal: „Tak i ja by som nezniesol stále napínanie tela i duše, keby som si časom neodpočinul a nevinnou zábavou nepookrial.“

Preto doprajme si odpočinku, aby naše telo i duša nestratili na pružnosti. No na druhej strane i napriek každodennej únave, nikdy nezlenivejme v duchovnom živote tak, že budeme odpočívať na úkor modlitby, na ktorú už nezvýši čas. Tak ako telo potrebuje každodenný odpočinok, tak aj duša. A ona si odpočinie a načerpá silu jedine vtedy, keď sa cez modlitbu spojí s Bohom.

Amen.

Pondelok 5. týždňa

Mk 6,53-56

Pravá osoba

Vkladať svoju vieru, nádej a dôveru do Krista.

Určite každý človek, ako aj každý z nás, keď má nejaký problém, nejakú ťažobu či nejakú ťažkú chorobu, túži sa zo všetkých svojich síl o to, aby sa z toho dostal. Aby tie jeho problémy, ťažoba, či tá neznesiteľná choroba, čo najskôr pominuli. Avšak každý z vás, možno aj z vlastnej skúsenosti vie, že častokrát sa to nedá dokázať či zvládnuť iba spoliehaním sa na vlastné sily, ale že je tam potrebný aj niekto iný, nejaká iná osoba. A to osoba, do ktorej vkladáme nádej a ktorej veríme a dôverujeme, že práve ona nám dokáže pomôcť. Lenže je to vždy tá správna osoba?

“...Všetci čo sa ho dotkli, ozdraveli“ (Porov. Mk 6,56).

Takýmto spôsobom, ako sme mohli aj počuť, sa končí dnešné evanjelium od evanjelistu sv. Marka. Čo však ním chcel ale sv. Marek povedať? Na čo chcel poukázať? Išlo mu iba o predstretie historicity, alebo skôr o ten teologický, duchovný rozmer? Evanjelista Marek v tomto evanjeliu opisuje situáciu, ako to vyzeralo, keď Kristus prechádzal okolitými židovskými dedinami. Všetci za ním išli, kládli mu k nohám chorých, ochrnutých, postihnutých rôznymi neduhmi a to v nádeji, že ich Kristus uzdraví. A Kristus ich uzdravil. No sv. Marekovi samozrejme nejde iba o predstretie tejto historicity. Chce poukázať hlavne na to, čo všetko spôsobuje viera, nádej a dôvera človeka. Detailným spôsobom to ukazuje na situácii, keď sa všetci tlačili na Krista z každej strany, dotýkali sa ho, dotýkali

sa jeho šiat, ba dokonca dotýkali sa len obruby jeho šiat a oni ozdraveli. A práve na to chce poukázať, že dôvodom ich uzdravenia nebolo dotýkanie sa Krista či jeho šiat, ale dôvodom bola ich viera, dôvera a nádej, pretože oni tak verili v Krista a jeho moc, že aj dotyk jeho šiat im stačil na to, aby ozdraveli.

A ako je to s nami, drahí bratia a sestry? Aká je tá naša viera, nádej a dôvera v Krista? Na akú osobu sa obraciame v čase choroby, súženia, trápenia či problémov? Je to Kristus, alebo skôr nie ako áno? Samozrejme nemá to byť len Kristus. Nemôžeme iba povedať v čase choroby, že ja nepotrebujem nikoho, pretože mňa vylieči, uzdraví Kristus. Toto nie. Ale treba mať vždy na pamäti, že doktori liečia, ale len Kristus uzdravuje. Teda nesmieme dávať Krista až na koniec, kedy nám už nik z ľudí nevie pomôcť, ale práve na začiatok. On má byť ta prvá osoba, do ktorej máme vkladať svoju dôveru, nádej a veriť, že práve on je ten, ktorý nás môže uzdraviť či zachrániť. Skúsme sa však ešte zamyslieť nad jednou vecou. Keď Kristus prechádzal okolitými dedinami, všetci za ním išli, tlačili sa na neho, dotýkali sa ho, ba dokonca chceli sa aspoň dotknúť obruby jeho šiat, pretože verili, že práve on im môže pomôcť. A keď sa dotkli, ozdraveli. Našou dedinou Kristus neprechádza. V našej dedine Kristus je. Je tu ustavične prítomný a my sa ho môžeme nielen dotýkať, ale ho aj ustavične prijímať. Avšak aký je výsledok?

Len s Kristom ide život ďalej. Len s Kristom možno prekonať aj tie najťažšie skúšky, ktoré nám život prináša, či už cez trápenia, bolesti, ťažkosti alebo rozličné choroby. On je tá pravá osoba, ktorej môžeme veriť a dôverovať. On je ten, ktorý jediný vidí do nášho vnútra. Vidí, čo nás bolí, čo nás trápi, aké máme problémy. Dajme ho preto vždy na prvé miesto v našom živote. Nenahradíme ho nejakou inou ľudskou osobou, lež držíme sa ho, lebo som presvedčený, že ak Kristus bude ten, do ktorého vložíme všetku svoju nádej, vieru a dôveru, dopadneme podobne ako dnešní ľudia z evanjelia. „Všetci čo sa ho dotkli ozdraveli.“

Verte či nie, bez viery nádeje a dôvery, je človek v okamihoch choroby súženia, trápenia či problémov úplne stratený. Samozrejme nevynímajúc to, keď človek svoju vieru nádej a dôveru vloží do nesprávnej osoby. Prosme si preto pri tejto svätej omši, aby sme vždy svoju vieru, nádej a dôveru vkladali do jedinej osoby a to do osoby Krista.

Amen.

Utorok 5. týždňa

Mk 7,1-13

Úcta

Ctiť si Boha nielen navonok, ale i vnútorne.

Ako iste viete, ctiť si niekoho, nejakú osobu, neznamená iba o nej hovoriť navonok pred ňou samou, alebo pred inými samé chvály, vyzdvihovať ju, či hovoriť ako si ju vážime, ale znamená: vážiť si túto osobu a uznávať hodnoty tejto osoby aj vnútorne, srdcom a úprimne. Preto ten, kto si iného ctí nielen navonok, ale aj vnútorne, je človekom úprimným, pretože ten, kto si iného ctí iba navonok a nie vnútorne, je človekom neúprimným a falošným.

„Tento ľud má uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa“ (Mk 7,6). Sú to slová proroka Izaiáša, ktoré - ako sme mohli aj počuť, použil v dnešnom evanjeliu Kristus. Otázka však znie: “Prečo ich použil?”

V dnešnom evanjeliu je opísaný rozhovor medzi Kristom a farizejmi, v ktorom na jednej strane farizeji vyčítali Kristovi, že jeho učeníci nedodržiavajú obyčaje otcov a na druhej strane zase Kristus vyčítal farizejom to, že oni dodržiavajú iba obyčaje otcov, pričom Božie prikázania opúšťajú. Tým ale Kristus nechcel povedať, že zachovávanie obyčajov otcov je zlé a nepotrebné, ale, že ľudské zvyky a tradície, nespočetne prevyšuje Boží príkaz. Ten je dôležitejší, pretože on je hlavný, v ňom je vyjadrená Božia vôľa, ktorú ma človek plniť. Jeho zachovávanie je Bohu milé a človeku osočné. Ale keď ho človek neplní a drží sa iba toho, čo jemu pasuje, pričom hovorí 'Bože milujem ťa', ba dokonca ešte aj kritizuje iných ako zle robia, niet potom divu, že Ježiš použil voči farizejom také slová proroka Izaiáša aké použil.

Čo myslíte, drahí bratia a sestry, keby sme sa tak teraz osobne mali stretnúť s Ježišom, čo by nám asi tak povedal? Pochválil by nás, alebo by spomenul nanovo slová proroka Izaiáša? Zamyslime sa moji drahí, sami nad sebou, akí v skutočnosti sme, ako sa správame voči Bohu a voči iným. Aký vzťah máme k Božím príkazom, zákonom k jeho vôli. Plníme ju? Plníme Božiu vôľu tak, ako máme? A ako si ctíme Boha? Sme voči nemu úprimní, alebo sme voči nemu falošní a navonok konáme inak ako vo svojom vnútri. Ak plníme jeho vôľu, alebo sa o to neustále snažíme, ďakujeme mu za jeho milosť a pomocnú ruku, ale ak neplníme jeho vôľu a naša snaha o to je mizerná, prosme ho o odpustenie a o to, aby nám pomohol zmeniť sa.

Ako kňaz vás môžem ubezpečiť o tom, že nik, žiadna ľudská osoba, si vás nectí ani si vás nikdy nebude ctiť a vážiť tak, ako si Boh ctí a váži každého z nás.

LUBOMÍR STANČEK

Ako je to možné? Pretože Boh je náš Otec. Je ten, od ktorého máme život. On nás stvoril, dal nám dušu, rozum a slobodu rozhodnutia. Iba na nás necháva rozhodnutie, buď ho prijať ako Otca a plniť jeho vôľu, alebo ho neprijať ako Otca a odísť od neho. On je ten, ktorý nám dáva lásku, ktorý nás nadovšetko miluje, odpúšťa nám naše prečiny, zmilúva sa nad nami, pomáha nám, denno-denne sa o nás stará, nech sme akýkoľvek a jediné po čom túži je, aby sme boli šťastní a naveky s ním žili ako s milujúcim Otcom. Preto, opätujme túto jeho lásku k nám a to ako si nás váži a ctí. Dokážme nášmu nebeskému Otcovi, že sme jeho verné a milujúce deti, ktoré si ho plnením jeho vôle nadovšetko vážia a ctia. Dokážme, že nie sme iba tými, ktorí si ho ctia iba perami ale i srdcom.

A tak moji drahí aj pri tejto svätej omši prosme si, aby sme vždy plnili Božiu vôľu a ctili si Boha nielen navonok svojimi perami, ale aj vnútorne a to celým svojim srdcom.

Amen.

Streda 5. týždňa

Mk 7,14-23

Poškrvnenie

Nebrat' hriech na ľahkú váhu a snažiť sa o čistotu srdca.

Ak by vám niekto povedal, že ten alebo tá, to alebo to je poškrvnené, čo by ste si pomysleli? Čo by ste si vlastne predstavili pod týmto pojmom 'poškrvnené'.

Kristus v dnešnom evanjeliu hovorí: „**Človeka nepoškrvňuje to, čo vychádza doň z vonku, ale čo vychádza z človeka to ho poškrvňuje**“ (Mk 7,16).

S pojmom poškrvnené, poškrvnený či poškrvnená, sa stretávame nielen v Novom zákone ako sme to mohli aj sami počuť v dnešnom evanjeliu, ale už aj v Starom zákone. V ňom sa môžeme stretnúť s poškrvnením zeme, mesta, Božieho chrámu, chleba, s poškrvnením človeka, ženy, muža, rúk, či s poškrvnením mysle človeka, tela alebo duše. Podľa tohoto by sme teda mohli samotné poškrvnenie nazvať ako 'znečistenie' či 'pošpinenie' niečím. Ako príklad si predstavme čistý biely obrus, na ktorý padne kvapka červeného vína. Zvyčajne nepovieme, že je obrus špinavý ale povieme, že je na ňom škvrna, hoci je to to isté. Čiže, obrazne by sme povedali, že obrus už nie je tým čím bol, ale stal sa poškrvneným. A práve o tom hovorí Kristus aj v dnešnom evanjeliu, no zameriava sa na ľudskú dušu.

LUBOMÍR STANČEK

Snaží sa poukázať, aká je vážnosť poškrvnenia duše, pričom ale zdôrazňuje, že dušu nemôže poškrvniť hocičo, ba ani jedlo ale, že dušu poškrvňuje jedine hriech. Teda nič z toho materiálneho čo vchádza do človeka, ale všetko to duchovné zlo, ktoré vychádza z človeka, z jeho srdca.

Nie jedlo, ale hriech - hriech poškrvňuje dušu človeka. Nič iné nerobí škvrny na duši, iba hriech. Jedine on znečisťuje našu dušu. Tým však ale teraz nechcem povedať, že môžeme jesť hocičo kedykoľvek a v akomkoľvek množstve. Ved' poznáme cirkevné ustanovizne o tom, kedy a čoho sa máme zrieknuť a prečo. Ale chcem sa dotknúť práve inej veci, častokrát bežnej v našom živote, ktorá si zaslúži naše zamyslenie. Keď príde piatok, poväčšine sa zriekame mäsa, nejeme mäso pretože milujeme Krista a keď sa náhodou stane, že zjeme kúsok mäsa, hoci je to nechtiac, robíme si často z toho veľmi ťažkú hlavu a veľmi nás to trápi, ale na druhej strane, nás vôbec netrápi, že je piatok a my ohovárame, osočujeme, opíjame sa, neviazane sa zabávame, hádame sa s manželom s manželkou, či mnoho iných vecí, ktoré sú oproti zjedeniu kúska mäsa omnoho horšie. Pretože nie zjedením kúska mäsa, ale práve tým ostatným, si poškrvňujeme dušu.

Boh je náš Otec, ktorý nás má rád, ktorý nás ochraňuje, posilňuje dennodenne sa o nás stará a pomáha nám v našom živote a to nielen prekonávať rôzne problémy a ťažkosti, ale aj žiť plnohodnotný život. A jedine vtedy môžeme byť skutočne šťastní, keď je Boh blízko nás. Avšak musíme pamätať na jednu dôležitú vec. To, aby bol Boh blízko nás a teda, aby sme mohli byť šťastní, si vyžaduje čistotu duše, čiže nepoškrvnenosť duše - bezhriešnosť, pretože každou škvrnou na duši sa kúsok po kúsku vzdiaľujeme od Boha.

Preto snažme sa o čistotu duše. Nedovoľme hriechu, aby poškrvňoval našu dušu, aby ju znečisťoval a tým nás oddiaľoval od našej lásky a šťastia. Odvráťme sa od neho, neberme hriech na ľahkú váhu a nezabúdajme, že v živote každého z nás nie je nič tak dôležité, ako to, čo vychádza z nášho srdca, pretože ak je to láska, budeme šťastní, ale ak je to hriech, staneme sa nešťastnými.

Prosme si preto pri tejto svätej omši, aby sme žiadne hriechy nebrali na ľahkú váhu a zároveň, aby to, čo bude z nášho srdca vychádzať, nebol hriech, ale láska.

Amen.

Štvrtok 5. týždňa

Mk 7,24-30

Pomoc a prijatie

S láskou prijať akéhokoľvek človeka a byť mu nápomocný v čase súženia.

Tak ako každý človek, tak aj my máme vo svojom živote určité práva či nároky na niektoré veci. Sú to buď práva, ktoré nadobúdame počas života, alebo práva, ktoré nadobúdame už v okamihu počatia a teda, ako súčasť nášho života nám ich nikto nemôže odňať. No zamyslime sa. Čo s nárokom či právom na Božie kráľovstvo? Má ho každý človek, alebo ho nemá?

V dnešnom evanjeliu sme počuli slová: „**Nie je dobre vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám. Pane, aj šteňatá jedia pod stolom odrobinky po deťoch**“ (Mk 7,27-28).

Týmito slovami sa niesol dnešný evanjeliový dialóg medzi Kristom a pohanskou ženou Sýrofeničankou. Čo však tieto slová znamenajú? Ponajprv treba povedať, že židia a pohania sa nemali v láske a, že Kristus prišiel na tento svet hlavne kvôli vyvolenému židovskému národu, pretože oni boli deťmi Božími. Ak sa prizrieme bližšie k slovám Krista, ktoré použil ako odpoveď na prosbu pohanky, aby uzdravil jej dcéru, sú to dosť tvrdé slová, pretože okrem toho, že pohanov prirovnal k šteňatám, týmito slovami ako keby povedal: „Čo odo mňa chceš, veď ty nie si z vyvoleného národa, ty nepatríš k dietkam JHWH a iba im patrí Božie kráľovstvo!“ Kristus však tieto slová použil zámerne. Nechcel tým skutočne povedať, že mu záleží iba na židoch, pretože on prišiel kvôli všetkým ľuďom, všetkým priniesol spásu a dal nárok na Božie kráľovstvo. Ježiš však čakal, čo mu pohanka odpovie. A jej reakcia? Ona v pokore prijíma to, čo Kristus povedal, ale zároveň podotýka, že ak šteňatá v rodinách majú nárok na to, čo padne zo stola alebo z rúk detí, hoci sú to len malé odrobinky, tak aj pohania majú nárok aspoň na odrobinky Božieho kráľovstva.

Z tohto dnešného evanjeliového dialógu môžeme teda vidieť, že naozaj každý človek má nárok na Božie kráľovstvo, nech je akýkoľvek. No nielen na Božie kráľovstvo, ale aj na pomoc, našu pomoc. Sám Kristus nám v tom dáva príklad, že treba vždy pomôcť každému človeku, ak nás o to úprimne prosí, či už je to pohan, bezdomovec, cigán, nepriateľ, či sused, ktorého nemáme radi. No zamyslime sa. Ideme v Kristových šľapajach? Pomáhame tým, ktorí nás o to prosia? A ako vlastne prijímame či sa správame k tým, ktorí nechodia do kostola, ktorí sú iného náboženstva, alebo k tým, ktorí neveria v Boha? Neodcudzujeme ich niekedy? Nesprávame sa k nim niekedy tak, ako židia kedysi k pohanom?

Ak áno, prečo? Nie sú aj oni deťmi Božími? Veď Boh každého stvoril.

Ísť v Kristových šľapajach si okrem pevnej viery, dôvery a lásky vyžaduje aj veľkú obetu. No nedokáže to hocikto. Nie každý vie tak ako Kristus, iného prijať, kohokoľvek a pomôcť mu, ak ho o túto pomoc žiada, ale dokáže to jedine ten, ktorý v tom druhom nevidí nikoho iného ako samého Krista.

LUBOMÍR STANČEK

A taká bola aj matka Tereza. Ona dokonale pochopila to, čo od každého z nás žiada Kristus. Jeho príklad sa stal dennodennou súčasťou jej života, čo bolo aj vidno. Veď sa obetovala tak, ako Kristus pre iných. Prišla k tým, ktorí boli inými odcudzení, k tým ktorí boli odsunutí na okraj spoločnosti, o ktorých už nikto nemal záujem. Prišla im na pomoc. Starala sa o nich, učila ich, ošetrovala im rany, stavala pre nich nemocnice a to všetko bez ohľadu na to, aký to bol človek, pretože ona na každého z nich hľadela ako na Krista a človeka, ktorý prosí o pomoc. A keď prosí, treba mu tú pomoc aj dať.

Staňme sa aj my takými, ako bola matka Tereza a tým dokážme Kristovi, že je našim vzorom a že príklad, ktorý nám dal, realizujeme vo svojom živote.

Prosme si teda pri tejto svätej omši, aby sme počas svojho života nikoho neodcudzovali a vždy dokázali s láskou prijať akéhokoľvek človeka, ako aj pomôcť každému, kto bude o túto pomoc úprimne žiadať.

Amen.

Piatok 5. týždňa

Mk 7,3-37

Duchovná hluchota a nemota

Nestať sa duchovne nemými a hluchými.

My ľudia sa vo všeobecnosti navzájom líšime, či už národnosťou, farbou pleti alebo náboženstvom. No líšime sa aj v zmysle takom, že jedni sú zdraví a iní zase chorí, no nemyslím chorí v tom pravom slova zmysle, ale takí, ktorým niečo telesného chýba; buď je to zrak, sluch alebo reč. Teda sú buď slepí alebo hluchonemí. Pýtam sa však, sú tí, ktorí sú navonok zdraví, zdraví aj duchovne? Alebo môžu aj oni trpieť hoci nie telesnou, ale práve naopak duchovnou hluchotou či nemotou?

V dnešnom evanjeliu sme počuli slová: „***Hluchým dáva sluch a nemým reč***“ (Mk 7,37).

Tieto slová, ktorými sa končí aj dnešné evanjelium použili židia na osobu Ježiša Krista. Sú to slová obdivu a chvály, pretože keď videli ako Kristus slovami a dotykom v momente uzdravil hluchonemého, ihneď pochopili, že Ježiš nie je iba

obyčajný človek, ale ten, ktorý oplýva dobrotou a veľkou mocou. Preto ho nazvali aj dobrým. Čo je zvláštne v tomto evanjeliu je to, že evanjelista Marek tu detailne popisuje uzdravenie hluchonemého. Čo však z toho môžeme vyčítať? Kristus si chorého odvádza od ľudí, aby bol s ním sám a aby chorý vnímal iba Krista. Chorý však ešte netuší, že Kristus je ten, ktorý má moc a chystá sa ho uzdraviť. K tomu však, aby bol niekto uzdravený, je ale vždy potrebná viera a dôvera, preto sa aj Kristus dotýka jeho chorých častí tela a svoj pohľad upriamuje na nebo. Chce, aby to pochopil, aby mu dôveroval a veril, že ho môže uzdraviť a aby zároveň spoznal, že to, čo sa mu dostane, nie je od človeka, ale od Boha. Týmto zázrakom chcel však aj Ježiš poučiť svojich učeníkov, že sa v živote pri šírení evanjelia stretnú u človeka nielen s telesnou hluchotou a nemotou, ale aj s duchovnou a to sú tí, ktorí budú hluchí pre prijatie evanjelia a nemí pre šírenie evanjelia.

Ak si porovnáme telesnú hluchotu či nemotu s duchovnou, pridáme k záveru, že hoci obidve neprinášajú človeku nič dobré, predsa jedna z nich a to práve tá duchovná, je pre človeka nebezpečná. Prečo? Telesná hluchota a nemota prináša človeku problémy a to vo vzťahu k okolitému prostrediu a vo vzťahu k človeku, či už ide o problém prispôsobenia sa, alebo o problém vzájomnej komunikácie s iným človekom. No na druhej strane neprináša však človeku problém v duchovnej sfére, teda v komunikácii s Bohom, čo je v živote človeka to najpodstatnejšie. Naopak, tá duchovná hluchota či nemota, neprináša človeku problémy vo vzťahu k prostrediu či k človeku, ale problémy práve v tej duchovnej sfére, vo vzťahu k Bohu. Teda človek je skrze ňu neschopný komunikovať s Bohom, čím sa tak ocitá vo veľkom nebezpečenstve, nie však po stránke telesnej ale duchovnej, pretože je tým ohrozená spása jeho duše. Zamyslime sa teda moji drahí, každý sám nad sebou a položme si otázku: „Nie som aj ja duchovne hluchý či nemý? Ako prijímam ja do svojho vnútra Božie slovo? Konám podľa neho, alebo som voči nemu hluchý? A na druhej strane, ako plním Kristov príkaz šíriť evanjelium? Nie je moje správanie ako správanie nemého?“

V živote každého človeka je dôležitá komunikácia a to nielen vo vzťahu k človeku ale aj vo vzťahu k Bohu, pretože bez nej je človek v čase problémov a ťažkostí bezradný. Ako som už vyššie spomínal, veľkou prekážkou v tejto komunikácii môže byť aj samotná telesná či duchovná hluchota a nemota. Preto, moji drahí, ak cítime vo svojom vnútri, že sme akísi duchovne nemí či hluchí a že tá naša komunikácia s Bohom je nejaká 'pofidérna', snažme sa to odstrániť, nedovoľme, aby naše srdce bolo vzdialené od Boha a keď sa nám to nebude dariť

LUBOMÍR STANČEK

nezúfajme, ale obráťme sa na Krista, doňho vložme všetku našu nádej, dôveru a vieru podobne, ako to urobil aj dnešný hluchonemý a istotne v okamihu uvidíme ten zázrak, ako sa naše uši otvoria pre prijatie Božieho slova a naše ústa pre jeho svedectvo.

Prosme si teda aj pri tejto svätej omši, aby sme sa nikdy nestali duchovne hluchými a nemými a aby naše uši ako aj ústa, boli ustavične otvorené pre Božie slovo.

Amen

Sobota 5. týždňa

Mk 8,1-10

Duchovný pokrm

Neustále sa starať o dušu.

Ako iste viete, jednou zo základných potrieb každého človeka je, okrem spania a pitia, aj prijímanie potravy. To znamená, že nik, kto ako by aj chcel, nemôže žiť bez jedla, pretože každé telo, aby vládalo dobre fungovať, aby bolo zdravé a zdatné, musí byť niečím živéné. Čo však duša človeka? Musí byť aj ona niečím živéná, aby vládala fungovať a aby ostala zdravá a zdatná?

V dnešnom evanjeliu sme počuli slová: „***Kto ich môže nasýtiť chlebom tu na púšti a ako?***“ (Mk 8,4).

Sú to slová, ktoré vyriekli Kristovi učeníci ako nejaké začudovanie sa nad samotným Kristovým uvažovaním, že nemôže prepustiť len tak toľkých ľudí, ktorí ho takú diaľku nasledovali bez toho, aby ich niečím nenasýtil. „Ale ako?“, kladú si otázku učeníci. Ako možno nasýtiť toľkých ľudí zo siedmich chlebíkov a páru rybiek? Odpovede sa dočkali. Keď Kristus vzal chleby a ryby, vzdával vdáky, dobrorečil, lámal a dával a všetci jedli a nasýtili sa.

Tak ako v každom evanjeliu, tak aj v tejto udalosti však netreba vidieť iba nejaký opis nasýtenia zástupu, ale treba v nej vidieť hlavne teológiu, to duchovno. A v čom spočíva? Evanjelista Marek nám chce týmto opisom povedať jednu dôležitú vec, že každý, kto bude kráčať za Kristom, kto ho bude nasledovať

LUBOMÍR STANČEK

a počúvať jeho slovo, bude žiť a nikdy nebude hladovať, duchovne hladovať, pretože Kristus nasycuje pokrmom ktorý nie tak telo, ale práve dušu oživuje uzdravuje a posilňuje.

Áno, nie telo, ale dušu, pretože telo dokážeme živiť aj my a to aj bez Krista, ale dušu....dušu nie. Človek nedokáže uživiť svoju dušu sám, ale jedine s Kristom, pretože duša k tomu, aby bola zdravá a zdatná, nepotrebuje tak ako telo telesný pokrm, ale potrebuje duchovný. Avšak ten, si človek nedokáže tak ako potravu, telesný pokrm, zohnať sám hocikedy a hocikde, ba nedá sa ani kúpiť, ale dá sa jedine získať. Získať ako dar a milosť od Boha a to vtedy a len vtedy, ak bude nasledovať a kráčať za Kristom.

Nuž zamyslime sa, ako je na tom tá naša duša? Staráme sa o ňu? Živíme ju tým duchovným pokrmom, ktorý dáva Kristus? Dbáme o to, aby bola zdravá a zdatná alebo sa staráme iba o telo a na dušu zabúdame? To, aký je náš prístup k tomu a či dbáme a ako dbáme o dušu, vidno na našom samotnom prístupe. Prístupe k svätej spovedi a najmä k svätému prijímaniu. Lebo ak k ním pristupujeme iba dva, tri či štyrikrát do roka, tak to o niečom svedčí. Pamätajme však, že nie zdravie tela, ale zdravie duše je v živote každého z nás to najdôležitejšie.

Aj duša, podobne ako aj telo, je našou neoddeliteľnou súčasťou, súčasťou nášho života. Veď bez nej tak, ako ani bez tela nemožno existovať. Ona hoci je neviditeľná, je v nás a preto je aj našou úlohou starať sa o ňu tak, ako sa dennodenne staráme o svoje telo. Nezanedbávajme ju, ale nasledujme Krista a kráčajme za ním; lebo tam, kde je Kristus, je aj duchovný pokrm, pokrm duše. On sám je pokrmom, ktorý sa láme a dennodenne sa dáva, aj pri tejto svätej omši, lebo chce, aby nie len naše telo mohlo byť nasýtené a zdravé, ale aj naša duša. Pristupujme preto často k svätému prijímaniu, no nie z donútenia, ale z lásky ku Kristovi a z túžby po živote a zdravej duši.

Prosme si teda aj pri tejto svätej omši aby sme dennodenne nasledovali Krista a čo najčastejšie prijímali jeho telo ako duchovný pokrm pre dušu.

Amen.

Úmysel

*Aké sú naše úmysly?*¹²

Ako často sa nám stáva, že si od niekoho niečo pýtame a naše prosby a žiadosti zostávajú nevypočuté, podobne ako žiadosť farizejov a zákonníkov v dnešnom evanjeliu. Prečo je tomu tak? Vari Ježiš nechcel urobiť zázrak, alebo nemohol? Určite toto nie je dôvod, prečo Ježiš odmietol ich žiadosť.

Ježiš poznal ich úmysel. Vedel, že prišli preto, aby ho pokúšali: „**Pokúšali ho tým, že od neho žiadali znamenie z neba!**“ (Mk 8,11)

S akými úmyslami my chodíme za druhými ľuďmi? Sú vôbec naše úmysly a pohnútky dôležité? Určite áno. Od našich úmyslov závisia naše skutky a aj ich hodnota pred Bohom. V katechizme katolíckej cirkvi sa píše: „Prostredníctvom čistého úmyslu, ktorý spočíva v zameraní sa na pravý cieľ človeka, sa snažíme vo všetkom nájsť a plniť Božiu vôľu“ (KKC 2520). Od tejto definície sa odrazíme a pozrieme sa na ňu bližšie. Čistý úmysel by sme mohli zadefinovať ako pohnútku, ktorá nás vedie niečo dobré spraviť. Pohnútku, ktorá nie je pre môj prospech, ale ktorá hľadá dobro toho, komu idem pomôcť. Inak povedané: pozeráť sa na problém druhých, ich očami. Nevidieť seba, ale blížneho. Nemyslieť na dobro seba, ale brata, či sestry, ktorá potrebuje pomocnú ruku. Zamerať sa na správny cieľ znamená, postaviť Boha na prvé miesto vo svojom živote. Boh má byť číslo jedna. Hľadať Božiu vôľu a plniť ju, je povinnosťou každého jedného z nás.

Otvorme sa pre Boha. Pustime Boha do svojho života a nebojme sa ho. S ním dokážeme všetko. Len mu treba veriť a nechať sa ním viesť. On nám ukáže cestu a nasmeruje nás. S ním si očistíme svoje úmysly a začneme spoznávať jeho vôľu.

Skvelým príkladom správneho hľadania je starozákonný kráľ Šalamún.

Mladý Šalamún mal veľa túžob: bohatstvo, vojenská moc, sláva, prosperita, dlhý život, šťastie... Ale keď sa ho Boh opýtal na jednu vec - keď sa ho opýtal na jeho najvyššie dobro, prial si múdrosť zhora. Šalamún správne usúdil, že práve takýto dar mu prinesie vyplnenie všetkých ostatných túžob. A Boh takto odpovedal na jeho voľbu: „Pretože si žiadal túto vec a nežiadal si si dlhý vek, ani si si nežiadal bohatstvo, ani si nežiadal život svojich nepriateľov, ale žiadal si si chápavosť, aby si

¹² Porov.: DĚD, M.: Seminárna práca. Badín : 2005.

ĽUBOMÍR STANČEK

pochopil právo, urobím ti podľa žiadosti: Hľa, dám ti srdce múdre a chápavé, takže tebe podobného nebolo pred tebou a takého, ako si ty, nebude ani po tebe. Ale dám ti aj to, čo si nežiadal, aj bohatstvo, aj slávu, takže ti po všetky tvoje dni nebude podobného medzi kráľmi“ (1 Kr 3,11-13).

Skúmajme svoje úmysly, Boh je s nami a pomáha nám.

Amen.

Utorok 6. týždňa

Mk 8,14-21

Pamäť

Rozpamätanie sa na to, čo Boh robil v mojom živote.

„Tak, na toto som zabudol... Nespomínam si, že by sme sa o tom rozprávali.“ Často sa nám stáva, že takto zareagujeme. Či už pod tlakom povinností, alebo roztržitosti.

A čakáme od druhého, že nám osvieži našu pamäť – podobne, ako Kristus osviežil pamäť svojím učeníkom v dnešnom evanjeliu otázkou: „***Ešte nechápete?***“ (Mk 8,21).

Stáva sa aj nám a je to úplne prirodzené, že zabúdame. Presne tak, ako apoštoli. Boli to ľudia, ktorí mali svoj problém a začali ho riešiť. Začali ho riešiť zdola - z pozemského pohľadu. Chýbal im chlieb a určite boli hladní. A čo je zaujímavé, Ježiš im odpovedá úplne inak. Zahrnie ich otázkami, ktoré absolútne nečakajú a ani nijako nepasujú do kontextu ich dialógu. Aspoň na prvý pohľad to tak vyzerá. Nie je to však pravda. Ježiš im otvára oči, aby sa pozerali inak, ako pozemsky. Chce zmeniť ich myšlienky a zmeniť ich pohľad. Chce od nich, aby sa pozerali na veci Božími očami. Aby sa nepozerali na veci zdola, ale zhora. Pohľad z hora je pohľad Božími očami. Chce, aby sa rozpamätali na veci, ktoré zažili a na ktoré si určite veľmi dobre pamätajú. Aby zalovili vo svojej pamäti a uvedomili si, že Boh je ten, ktorý im vždy dá to, čo potrebujú.

Jedna poučka hovorí: Nedáš, čo nemáš. Budme tými, ktorí budú v prvom rade hľadiť na svoj život 'očami zhora'. Ak sa naučíme tomuto pohľadu, tak sa staneme aj tými, ktorí dokážu druhým ukázať správny pohľad na dianie okolo nich. Toto môže byť odkaz dnešného Božieho slova pre nás. Učme sa takto pozerat'.

LUBOMÍR STANČEK

V jednom okresnom mestečku žila na prvý pohľad celkom obyčajná žena. Mala však jednu výnimočnú schopnosť. Dokázala nenápadne vstúpiť do života iných ľudí a zmeniť ich k lepšiemu. Zdalo sa, že je vždy tam, kde je potrebné pomôcť. Vedela povedať správne slová tým, ktorí sa nevedeli rozhodnúť. Dokázala nenápadne povzbudiť deti, keď ich sklamanie pripravilo o odvalu. Dokázala spoznať pravé dôvody napätia v rodine, na pracovisku... a dokázala pre nich nájsť liek. A pritom všetkom dokázala ostať nenápadná, celkom obyčajná.

Keď miestny denník koncom roka vyhlásil anketu o „Ženu roka ich mesta“ jej dcéra sa rozhodla, že ju bude nominovať. Keď sa o tom dozvedela táto žena, veľmi milo sa jej to dotklo. No svojej dcére povedala: „Ďakujem. Veľmi si to cením. Ale nemyslím si, že by som bola tá správna kandidátka. Veď ja nerobím nič zvláštne.“

Táto žena mala pohľad jasný a namierený na Boha a odtiaľ potom vyrážala jej sila i snaha pomáhať a ukazovať správny smer.

Drahý Bože, pokorne ťa prosím za seba i za všetkých, nauč nás pozeráť sa tvojim pohľadom.

Amen.

Streda 6. týždňa

Mk 8,22-26

Oči

Ako a kam sa pozerám?

Vráťme sa v pamäti do svojej mladosti a spomeňme si na hru, ktorú asi každý z nás hrával – na slepú babu. Zaviazali nám oči, zatočili nás a zrazu sme nevedeli ani kde sme a ani kam sa máme vybrať. Chýbal nám jeden dôležitý zmysel – zrak.

Podobne, ako človeku z dnešného evanjelia: „**Priviedli slepého a prosili ho, aby sa ho dotkol**“ (Mk 8,22).

Tento človek sa potreboval stretnúť s Kristom, ktorý jediný je schopný pomôcť. A práve v tomto úryvku nám dáva Ježiš lekciu, ako sa správať k blíznym, ktorí potrebujú našu pomoc. Ľudia, ktorí niečo potrebujú, nestoja o naše pekné reči

ĽUBOMÍR STANČEK

- túžia po skutku. Presne, ako slepec z dnešného príbehu. Nechcel sladké slová, potreboval pomoc. A Ježiš to vedel, preto nič nehovoril. Zobral ho za ruku, dotkol sa ho, aby cítil jeho blízkosť. Zobral ho bokom, aby ich nikto nerušil a aby sa mu mohol venovať naplno. A pomohol mu konkrétnym spôsobom – naslinil mu oči. A až po konkrétnom skutku nasledovali dve slová: „Vidíš niečo?“ - zaujímal sa, či mu to pomohlo a ak nie, tak to zopakuje. Nádherný a jasný príklad pre každého jedného z nás. Netreba veľa rečí, ale treba konkrétne skutky.

Možno si povieme: „Ale veď my nevieme uzdravovať.“ Áno, táto veta je pravdivá, ale od nás nik nechce, aby sme niekomu otvárali oči. Od nás sa vyžaduje, aby sme my chodili s otvorenými očami a všímali si potreby ľudí žijúcich okolo nás. A myslím si, že ak by sme mali stále otvorené oči, tak by sme vždy videli niekoho, kto našu pomoc potrebuje. Od našich blízkych doma, cez kolegov a kolegyne v práci, až po ľudí, s ktorými sa možno stretneme na ulici.

Priam žiarivým príkladom pomoci druhým ľuďom bol pápež Ján Pavol II. Otvorený, ochotný, pripravený na každé dobré dielo a so 'srdcom na dlani'. Nehovoril veľa, jeho skutky hovorili zaňho - pohladenie dieťaťa, otvorenosť pre dialóg, ochota počúvať...

Toto a ešte mnoho iného charakterizovalo tohto muža viery, ktorý previedol loďku Cirkvi do 21. storočia. Každý z nás ho má v pamäti. Inšpirujme sa ním a otvorme sa aj my pre druhých ľudí. Boh to vždy požehná a odmení. K tomuto sa povzbudzujeme do dnešného dňa. Otvorme svoje oči a pozerajme sa na tých, ktorí sú okolo nás a čakajú na naše povšimnutie si ich.

Amen.

Štvrtok 6. týždňa

Mk 8,27-33

Otázky

Ako odpovedám Kristovi?

Každý z nás sa už určite stretol s malým dieťaťom, ktoré kladlo neodbytné otázky typu: „Prečo je toto takto? A prečo je tamto tak?“ A podobne... Stále sa

začínala otázka slovom 'prečo'. A prečo sa pýtalo? Lebo sa chcelo dozvedieť čo najviac.

Aj Kristus sa dnes pýta, kladie otázku svojim učeníkom: „***Za koho ma pokladajú ľudia?***“ (Mk 8,27).

Otázka, ktorá ani po 2000 rokoch nestratila na svojej aktuálnosti. Otázka, ktorú kladie Kristus každému jednému z nás a chce od nás počuť odpoveď. Za koho ho považujeme? Kým je pre nás Kristus? Možno sme si z Krista spravili toho, ktorý nám má pomôcť vtedy, keď už inde pomoc nie je. Možno je to 'nedeľný Kristus', ktorého ideme pozrieť, aby sme zadosťučinili povinnosti a aby bola stará mama spokojná. Chvíľku si postojíme a potom rýchlo späť do života, bez Boha. Možno si na toto nevieme ani odpovedať. Sú to správne pohľady? Určite nie - to je myslím si, že jasné.

Kristus je Mesiáš. Mesiáš aj nášho 21. storočia. Náš Pán a náš Boh. Jemu by malo patriť prvé miesto v našom živote. On by mal byť svetlom na našej ceste života. A potom nebude problém, odpovedať na jeho otázku. A ako to spraviť a dokázať? Jednoducho. Stačí s Kristom začať a končiť svoje činnosti.

K pustovníkovi - blahoslavenému Štefanovi, prišli traja ctihodní mnísi a prosili ho: „Rozprávaj nám o tom, čo je najdôležitejšie v duchovnom živote.“

On ticho sedel a mlčal. I povedali mu: „Prečo nám nerozprávaš? My sme prišli zďaleka, aby sme počuli dobrú náuku, lebo všade sa hovorí o tvojej svätosti!“ Nato im starec odpovedal: „Poviem vám celkom krátku náuku: „Ja vo dne i v noci nemám nič iné pred očami, iba Pána Ježiša, ako visí pribitý na kríži.“ A potom sa znovu odmlčal. A tí traja, prekvapení touto krátkou náukou, hlboko sa zamysleli a dlhú chvíľu mlčali a napokon sa s vďakou úctivo uklonili svätému starcovi a v tichosti odišli.

Milovaní, toto pochopiť a máme vyhraté - pozerat' sa na Krista a pozerat' sa cez Krista na svet. Starý pustovník to pochopil. Určite to dokážeme aj my.

Ježišu, pokorne ťa prosím, nauč ma pozerat' sa na svet okolo seba tvojimi očami. Daj, prosím ťa, aby sa môj pohľad pozeral tým istým smerom ako tvoj. Aj keď niekedy padnem, ty mi pomôž vstať a znova si nadstaviť moju optiku srdca podľa tvojej optiky. Vtedy dokážem správne odpovedať na tvoje otázky a prežijem život s tebou, ktorý si sám Cestou, Pravdou i Životom.

Amen.

Cesta

Pozvanie Boha na cestu za ním.

Vždy, keď sa chystáme na cestu, dobre sa na to pripravíme. Nakúpime čo treba, zbalíme potrebné veci, odovzdáme kľúče známym, aby počas našej neprítomnosti popolievali kvety a skontrolovali byt. Až keď toto všetko absolvujeme, väčšinou až potom niekam odchádzame.

Aj Kristus nás dnes pozýva na cestu. Na cestu, ktorá vedie k nemu. Na cestu, ktorej cieľom je on. A hovorí aj o tom, aká tá cesta bude. Presne povie, čo nás čaká: „**Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba...**“ (Mk 8,34).

Zaprieť sám seba – tak, toto je veľmi náročné. Každý z nás vie, že víťazstvá nad sebou samým, nás najviac stoja a sú veľmi cenné. Premôcť seba samého, je obrovský úspech. A toto dáva Kristus na prvé miesto. Prečo? Určite iba preto, lebo vie, ako to s nami je a aké je to náročné a ťažko sa bojuje so sebou samým. On na nás kladie túto požiadavku. Určite nie preto, aby sme ju nezvládli, ale preto, aby nám on pomohol. On nám dáva milosť, aby sme bojovali sami so sebou a pomáha nám v tomto boji.

Vezme svoj kríž – druhá podmienka nasledovania. Vôbec nie je menej náročná ako tá pred ňou. Zobrať na seba svoje slabosti, svoje pády a neúspechy, ktorých by sme sa najradšej zbavili, to nie je jednoduché. Boh na nás nikdy nedá kríž, ktorý by bol nad naše sily. A ak dopustí kríž, nikdy neopustí. Nikdy nás nenechá samých.

Nasledujte ma – nasledovať niekoho na Kalváriu a nechať sa pribiť na kríž, to sa nám zdá ako úplná hlúposť. Ale cez utrpenie sa pretvárame a meníme. A Boh to vie.

Tri podmienky, z ktorých sa ťažko dá povedať, že táto je ľahšia a táto zase ťažšia. Sú náročné všetky tri. Boh je s nami. On nás neopúšťa a toto je naša nádej. Nikdy za žiadnych okolností nie som sám. Stále sme dvaja – ja a Boh.

Raz sa ruského sedliaka spýtal ateistický prednášateľ, či verí v Boha. Odpovedal kladne. Znovu sa ho spýtal: „Ako môžeš v neho veriť? Videl si ho?“ „Nie“ - znela odpoveď. „Ale ja som tiež nikdy nevidel Japonca. Napriek tomu verím, že Japonci existujú. Naša armáda bojovala proti nim v poslednej vojne. To je pre mňa dostačujúcim dôkazom. Keby nebolo Boha, prečo by ste proti nemu bojovali?“

Nikdy nie sme sami. Aj keď Boha nevidíme, aj tak je tu. Nebojme sa požiadaviek Boha. On ich kladie a aj s nimi pomáha. Dôverujme mu. Amen.

Sobota 6. týždňa

Mk 8,34-9,1

Premenenie

Nebeské kráľovstvo už tu na zemi.

Pri počutí slova premenenie, sa nám natískajú do mysle otázky typu: „Čo je to premenenie, resp. čo je to premena?“ Takéto premenenie, aké zažili apoštoli s Ježišom, môžeme zažiť aj my.

Ježiš nám v dnešnom evanjeliu približuje situáciu, ako vzal so sebou svojich učeníkov na vrch do samoty a „**tam sa pred nimi premenil**“ (Mk 9,2).

Ježiš vystupuje na vrch do samoty. Už zo samotných týchto slov ' vrch a samota', môžeme vybadať Ježišov úmysel: vzdialiť sa z ruchu a každodenného zhonu a tak ukázať učeníkom cez svoje premenenie, slávu svojho Otca. Učeníci po tomto premenení a po chvíli zakúsenia Nebeského kráľovstva, vyjavili pocit údivu a nesmiernej spokojnosti. Ako sme počuli aj v evanjeliu, učeníci v tej chvíli už nič viac nepotrebovali. Boli naplnení láskou a blaženosťou, čoho výsledkom bolo - ostať na vrchu a postaviť tam tri stánky. Asi najväčším zážitkom pre učeníkov bolo nielen to, že sa stretli s Eliášom a Mojžišom, ale najúžasnejšie bolo na tom to, že počuli hlas nebeského Otca.

Takúto premenu, akú zažili učeníci na vrchu, môže zažiť aj každý z nás a to tým, že premeníme svoje zmýšľanie, ak je to potrebné, zmeníme svoj život a začneme vnímať vedľa seba Božiu blízkosť. Tak, ako bol Boh blízko učeníkom na vrchu, tak by mal byť blízko aj vedľa nás. Božia láska a láska jeho Syna mala by byť v našich srdciach, čo by sa malo prejavovať nielen v láske k Bohu, ale i k ľuďom. Mali by sme žiť tak, aby sme už na tejto zemi mohli povedať, že sa začína Božie kráľovstvo. Mal by každý z nás vystúpiť zo svojho vnútra a zahodiť starosti, trápenia a spočinúť na vrchu božej blaženosti.

Sv. Augustín nás povzbudzuje takto: „Žijeme tu na zemi, aby sme sa zacvičili do nebeského života. A keďže nebeský život spočíva v blaženom spojení s Bohom a v blaživom spoločenstve so všetkými ostatnými nebešťanmi, je potrebné, aby sme sa tu na zemi zacvičovali do lásky k Bohu a do spoločenstva s blízkymi a potom bude nebo aj pre nás“. A v tomto istom zmysle vraví aj najväčší kresťanský filozof sv. Tomáš Akvinský: „Nebeská blaženosť závisí jedine od našej pozemskej lásky.“

Prosme aj my, bratia a sestry, Ježiša o lásku, ktorú má on s Otcom, aby aj nám mohol Boh povedať: „Toto je môj milovaný syn.“ Aby sme mohli z časného života spokojne prejsť do spoločenstva všetkých svätých v nebeskom kráľovstve. Amen.

Choroba
Chápať chorobu....

Často sa pozastavujeme nad rôznymi udalosťami života. Jednou z nich je aj choroba. Niet človeka, ktorý nebol alebo nebude chorý. A nik netuží vidieť uzdravenie dieťaťa dychtivejšie, než jeho rodič. Táto skutočnosť dramaticky zobrazuje príbeh o otcovi chlapca, ktorý trpel epilepsiou. Tento muž už určite počul stovky správ o Ježišových zázrakoch; možno aj na vlastné oči nejaké videl.

Teraz prosí Ježiša, aby tú istú moc a zmilovanie, preukázal jeho synovi. „**Ak niečo zmôžeš, zľutuj sa nad nami a pomôž nám!**“ (Mk 9,22b)

Veľká túžba rodičov po tom, aby ich dieťa bolo uzdravené. Už určite mnoho ráz skúšali nájsť nejakého lekára. Dokonca už boli tak blízko, že prosili Ježišových učeníkov. Ale je zaujímavé všimnúť si, že sa im tohto syna nepodarilo vyliečiť. Prečo? Sami sa tomu čudovali a preto sa opýtali Ježiša. Dostali odpoveď: „Tento druh nemožno vyhnúť ničím, iba modlitbou.“ Všimnime si dobre túto odpoveď: „...iba modlitbou“. Pri uzdravení, ktoré dáva Ježiš, nejde len o uzdravenie tela, ale aj duše. A preto nestačia len ľudské schopnosti. Človek nemá riešenie na všetky problémy. Ale Boh je Pánom aj nad človekom, on môže všetko. Takú dôveru k nemu musíme získať, aby sme sa dokázali obracať v radostiach, ale aj v trápeniach na neho. Kľúčom k rastu našej túžby a horlivosti, je modlitba a pôst. Aby sme sa modlili v pravde a účinne sa prihovárali, musíme veriť a dôverovať, že „**veľa zmôže naliehavá modlitba spravodlivého**“ (Jak 5,16). Také presvedčenie nás povedie ďalej ako k modlitbám, ktoré sú iba opakovaním prosieb. Naopak, vstúpime do Božej prítomnosti, budeme spoznávať, čo je v Božom srdci, a potom sa budeme modliť v súlade s jeho vôľou, čím spojíme svoje srdce a vôľu s jeho srdcom a vôľou.

Keď je človek zdravý, je spokojný a môže s radosťou pracovať a šíriť radosť okolo seba. Naučme sa prosiť o také zdravie. O zdravie tela, ale aj duše. Vtedy budeme slobodne prežívať život s Kristom. Máme za čo prosiť - za seba, svoje milované deti, za rodičov. Nezabúdajme, že najúčinnější je modlitba.

Sv. Augustín žil v mladosti veľmi voľným a pohoršlivým spôsobom života. Viera a vzťah k Bohu ho nejako nepriťahovali. A predsa mal matku, ktorá za neho neprestávala Boha v modlitbách prosiť. Modlila sa za neho asi 18 rokov. A oplatilo

ĽUBOMÍR STANČEK

sa! Dnes si jej syna uctieваме ako svätého. Ba dokonca, aj samej Monike sa dostalo tohto povýšenia.

Oplatí sa prosiť, oplatí sa modliť, drahí bratia a sestry!

Bože, chceme často a denne prosiť za seba i za všetkých, ktorých si nám zveril. Daj nám vytrvalosť v modlitbách.

Amen.

Utorok 7. týždňa

Mk 9,30-37

Poradie

Prvý kontra posledný....

Ako sa cítite, keď sa vám dlhšiu dobu darilo, alebo ste mali za sebou kus úspešne vykonanej práce? Učeníci dost' dlho vídávali Ježiša vyučovať, uzdravovať, konať zázraky a potom: oni sami dostali šancu robiť presne to isté. Poznáme svoje sklony. Úspech nám rýchlo udrie do hlavy. A tak nie div, že sa učeníci začali hádať, kto z nich je väčší.

Ježiš reaguje na tento spor slovami: „**Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a služobník všetkých**“ (Mk 9,35).

Neobíďme tento problém, ale radšej sa poučme na skúsenosti učeníkov: oni sa učili sa na vlastných chybách. No čím väčšími sa spoliehali na Ducha Svätého, tým väčšími rástli v pokore a stali sa mocnými služobníkmi nebeského kráľovstva.

Tajomstvo pokory nájdeme priamo u Ježiša. Od chvíle svojho vtelenia nám Ježiš ukazuje cestu. Prijatie ľudskej prirodzenosti je samo o sebe úžasným skutkom pokory, veď vidíme, že „**nepridržel sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhy**“ (Flp 2,6–7). Neskôr, počas svojho života, urobil všetko, čo od neho Boh žiadal, nič nezanedbal (porov Jn 5,19). Nakoniec vo veľkom ponížení podstúpil smrť na kríži.

Táto jeho pokora sa prejavovala po celý jeho život v službe. On neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť. A služba je prejavom lásky.

Ako je nám ťažko, niekedy sa znížiť a stať sa 'sluhom' pre tých najbližších. Pre tých, s ktorými denne žijeme v spoločnej domácnosti. Mnohokrát stačí len tak málo na to, aby sme svojou službou prejavili lásku. Malé skutky lásky dokážu

LUBOMÍR STANČEK

robiť veľké zázraky. A z takejto služby má radosť nielen ten, komu slúžime, ale aj ten, ktorý slúži.

Anglická kňažná - Lady Greyová, chcela kedysi vyskúšať dobročinnosť svojich poddaných. Za tuhej zimy sa obliekla do žobráckych šiat a klopala na ich dvere. Niekde ju surovo odbili, inde dostala niekoľko bezcenných darčiekov, len na dvoch miestach bola prijatá s láskou. Na druhý deň boli pozvaní do zámku všetci obyvatelia dediny a sluhovia ich uviedli do veľkej jedálne. Tam bolo každému predložené to, čo včera daroval prestrojenej kňažnej. Pred jedným ležal na tanieri kúsok plesnivého chleba, pred iným dva surové zemiaky, pred tretím napoly zhnité jablko, niektoré taniere boli aj úplne prázdne. A len dva boli plné dobrého jedla.

Hneď po tom, vošla do jedálne kňažná a povedala: "Včera som chodila po dedine ako žobráčka. Chcela som vyskúšať vašu dobročinnosť. Vraciam vám to, čo som od vás všetkých dostala."

Viete si predstaviť hanbu, ktorá sa zmocnila všetkých prítomných? O čo väčšia bude hanba /naše zahanbenie/, keď nám Ježiš Kristus na poslednom súde ukáže naše almužny, ktorými sme odbíjali chudobných a žobrákov! Urobí to, pretože povedal: "Čokoľvek ste urobili jednému z najmenších mojich bratov, mne ste urobili."

Nie nedarmo sa náš Pán stal sluhom všetkých. Ukázal nám príklad, aby sme kráčali v jeho šľapajach. Služme si navzájom. Vtedy bude náš život naplnený radosťou a pokojom.

Amen.

Streda 7. týždňa

Mk 9,38-40

*Čo hovorí
Hovoriť o Bohu...*

Denne stretávame rôznych ľudí. Niektorí sú nám sympatickí, iní menej, alebo vôbec. Kristovi učeníci tiež raz narazili na človeka, ktorý vyháňal diabla v Kristovom mene. Nevieme, či šlo o niekoho, kto sa už stretol s Ježišom; možno ho dokonca Ježiš vyliečil, alebo bol svedkom jedného zo zázrakov a rozhodol sa na

vlastnú zodpovednosť byť ďalším nasledovníkom. Nech už to bolo akokoľvek, svätý Marek nám opisuje reakciu svätého Jána, ktorý zašiel za Ježišom a povedal mu: „Učiteľ, videli sme kohosi, ako v tvojom mene vyháňa zlých duchov. Bránili sme mu to, veď nechodí s nami.“

Pán využil túto príležitosť a odpovedal spôsobom, ktorým dal poučenie aktuálne pre všetky časy: „***Nebráňte mu! Lebo nik, kto robí divy v mojom mene, nemôže tak ľahko zle hovoriť o mne. Veď kto nie je proti nám, je za nás***“ (Mk 9,39-40).

Tento exorcista preukázal hlbokú a čínorodú vieru v Ježiša. Vyjadril ju skutkami. Kristus ho prijíma za svojho učeníka a odsudzuje úzkoprsý a exkluzívny postoj k apoštolátu, s obmedzeným prístupom. Učí nás, že apoštolská práca vykonaná v jeho mene sa môže prejavíť v rozličných podobách.

Jestvujú rozmanité druhy apoštolátu, ktorými laici budujú Cirkev a posväcujú svet, obrodzujú ho v Kristovi. Jedinou podmienkou je *"zotrvať pri Kristovi"*, pri jeho Cirkvi - šíriť jeho učenie a milovať ho skutkami. Náš kresťanský duch by nás mal viesť k tomu, aby sme boli otvorení najrozmanitejším formám apoštolátu, usilovali sa všetky porozumieť - bez ohľadu na to, ako vzdialené by boli nášmu štýlu myslenia a konania a úprimne sa tešiť z ich jestvovania, medziiným aj preto, lebo žatva je veľká a robotníkov málo. Raduj sa, keď vidíš, že druhí pracujú v dobrých apoštolských dielach. A pros Boha, aby im udelil hojnosť milostí a aby na ne dokázali správne reagovať.

Potom pokračuj na svojej ceste: presvedč sa, že nemáš inú. Je totiž nepredstaviteľné a v skutočnosti nemožné, aby sme ako kresťania prežívali plne svoju vieru a súčasne pestovali mentalitu 'jedinej strany'; keby sme považovali za nejakého rivala každého, kto by sa neprispôbil určitému, nám vlastnému spôsobu činnosti alebo metódam apoštolátu. Ak má však niekto správny úmysel, v každom prípade vykonáva užitočné poslanie a nebude na Pánovej vinici škodiť. Všetci sme potrební. Je veľmi dôležité, aby sme pri správnom chápaní jednoty Cirkvi ohlasovali Krista a jeho učenie mnohými rozmanitými spôsobmi. Jednota musí byť zachovaná v otázkach viery a morálky, vo sviatostiach, v poslušnosti hierarchii, v spoločných prostriedkoch na dosiahnutie svätosti a vo veľkých pravidlách disciplíny. Táto vzácna jednota sa má dodržiavať v zhode so známym princípom svätého Augustína: „jednota vo všetkom potrebnom, sloboda vo všetkom, čo je vecou mienky, a vo všetkom láska.“ Inými slovami: táto nevyhnutná jednota, nikdy nesmie byť uniformitou, nadiktovanou jednotnosťou názorov, ktorá by ochudobňovala duše a ich apoštolát. V záhrade Cirkvi vždy bola, je a aj vždy bude pozoruhodná pestrosť krásnych kvetov; každý so svojou typickou vôňou,

LUBOMÍR STANČEK

veľkosťou, farbou a vlastným tvarom. Všetka táto rozmanitosť slúži len na to, aby zväčšila a zdôraznila Božiu slávu.

V r. 1811 ten, čo sa mal stať slávnym maliarom Petrom Corneliusom, uberal sa v spoločnosti umelca rytca do Ríma. Po ceste zažili v Tyrolsku tento príbeh.

Obaja umelci zastavili sa na statku a keď nastal večer, videli, ako hlava rodiny zhromaždila všetkých svojich ľudí, aby sa s nimi pomodlila večernú modlitbu. Obidvaja cestujúci ostali pokojne sedieť a tvárili sa, akoby nič nepozorovali. Po modlitbe sa všetci utiahli do svojich izieb. Keď Cornelius vystúpil na povalu, počul hlas, vychádzajúci z izby pána domu, ktorá bola pod povalou. Preto zbystril uši a začul zreteľne odriekať 'Otčenáš', skončený nasledujúcim zvolaním: „Nech sa Boh zmiluje nad dušou tých dvoch mladíkov, ktorí zdá sa, ho nepoznajú a nech ich láskavo obráti!“ Corneliusa to dojalo. Čo som pre tohto sedliaka? Viaže ma k nemu príbuzenstvo alebo priateľstvo? Nikdy sa mu náuka o jednote svätých nepozdávala takou živou, ako v tú chvíľu. A po celý svoj život nikdy nezabudol na dojem, ktorý precítil v tejto noci.

Vždy, keď sa zapojíme do nejakej apoštolskej práce, musíme sa vedome vyhýbať pokušeniu mrhať čas 'posudzovaním' apoštolských diel iných ľudí. Namiesto toho, aby sme svoju pozornosť venovali tomu, čo robia iní, preskúmame radšej svoje vlastné srdce, či sa skutočne snažíme zo všetkých síl nám od Boha dané talenty, využívať pre dobro duší, ktorých osud závisí od našej apoštolskej práce.

Naučme sa z dnešného evanjelia prijímať všetkých ľudí s láskou. Každý má totiž výnimočné dary, ktorými má šíriť Kristovu blahozvesť. Veď, každý kto nie je proti nám, je za nás.

Amen.

Štvrtok 7. týždňa

Mk 9,41-43.45 47-50

Ludský život

Hovoriť o živote s Bohom..

Ludský život je veľkým tajomstvom. Je zázračným dielom Stvoriteľa. Pri všetkom stvorení povedal Boh, že je to dobré. Boli sme stvorení láskou Boha a k tejto Láske máme aj smerovať.

LUBOMÍR STANČEK

Pred chvíľou sme počuli, akú veľkú cenu má ľudský život: „***Je pre teba lepšie keď vojdeš do života zmrzačený a krivý, ako keby si mal ísť do smrti***“ (Mk 9,43).

Evanjelista Marek ako keby nás chcel nasmerovať k tomu, čo je ten pravý život. Dvakrát hovorí, že je lepšie, keď vojdeš do životaako do pekla. A tretí raz už hovorí, že je lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva ... ako do pekla.

Odkrýva nám pred očami dve skutočnosti; život a smrť, nebo a peklo. Tej prvej prestávame veriť a chceme si užiť čo najviac už tu na zemi. Vyhľadávame pôžitky pre potešenie tela. Tú druhú považujeme za bájkú, ktorá ešte tak deti môže zastrášiť, ale nás dospelých?

Vieme, že Ježiš hovorí pravdu a práve dnes nás chce opäť upozorniť, aby sme si v živote - v tomto pozemskom živote, vedeli zoradiť hodnoty. To, čo je pre nás dôležité: aký máme rebríček hodnôt, čo je našim cieľom... Aby sme si uvedomili, akú hodnotu má náš život. Tým, že Ježiš hovorí; lepšie je odťat' si ruku, či nohu, nám chce pripomenúť, akú hodnotu má náš život pre Božie kráľovstvo. Kvôli tomuto cieľu, ak by si to okolnosti vyžadovali, sa musíme vedieť vzdať všetkého – odstrániť to, čo by nám stálo v ceste, hoci by to pre nás malo veľkú cenu a príťažlivú hodnotu.

Tou prekážkou - tým, čo nám prekáža, tou rukou, či nohou, sú naše hriechy, ktoré nám bránia vstupu do neba. Čokoľvek, čo by nás približovalo k hriechu, treba rozhodne vykázať zo svojho života. V našom živote sú to často malé, nenápadné skutky, nad ktorými mnohokrát mávneme rukou. Ale práve tie nás nenápadne odťahujú od tejto cesty. Ak budeme vo svojom boji veľkodušní, ak budeme mať pred sebou v živote jasný cieľ, vtedy sa budeme rozhodne snažiť naprávať aj tieto situácie, aby prestali byť prekážkou a premenili sa nám na opravdivý zisk.

Boháč žil veľmi luxusne, prepychovo sa obliekal a celé dni maškrtil. Pred dverami jeho domu sedával žobrák Lazar, chorý človek, ktorý jedával len odpadky a väčšinu času trávil so psami. Keď zomrel, prišiel do neba. No zomrel i boháč. A ten sa dostal rovno do pekla. Ako sa tam trápil horúčavou a smädom, zazrel v diaľke žobráka, sediaceho s Abrahámom v nebi. Začal prosiť: "Otec Abrahám, zmiluj sa! Pošli Lazara, aby si omočil koniec prsta vodou a zvlažil môj jazyk, lebo sa hrozne trápim v tejto horúčave!" No Abrahám odpovedal: "Syn môj, ty si mal v živote samé dobré veci, no Lazár samé zlé. On sa má teraz dobre, no ty sa trápiš. Medzi nami je veľká priepasť. My nemôžeme prísť k vám a vy k nám."

LUBOMÍR STANČEK

Toto povedal o pekle sám Kristus a ten veru nerozprával nijaké bájky. Jeho každé slovo je pravdou. Sám povedal, že peklo je. A to nepovedal len raz. Tým chcel vyjadriť, že peklo je dôležitou pravdou, ktorú máme vážne brať na vedomie! Čomu sa môžeme naučiť z príbehu o Lazarovi a boháčovi?

Pre každého z nás je v nebi pripravené miesto samým Ježišom - tak, ako nám to sľúbil. Záleží len na nás, ako vážne vieme zobrať jeho dnešnú výzvu. Naším cieľom je život, večný život v Božom kráľovstve. Preto odhodme všetko, aby sme sa tam mohli stretnúť so všetkými milujúcimi.

Amen.

Piatok 7. týždňa

Mk 10,1-12

Manželská vernosť

Nič nemôže obráť lásku manželskú o silu..

Evanjelium dnešnej svätej omše nám ukazuje Ježiša, ako vyučuje zástupy, ktoré prišli z dedín blízkeho okolia. Sú to jednoduchí ľudia a Božie slovo prijímajú s nadšením. Ale nájdu sa medzi nimi aj farizeji so svojimi ľstivými zámermi, ktorí sa pokúšajú vystaviť Ježiša skúške a konfrontovať ho s Mojžišovým zákonom.

Položili mu otázku, či zákon povoľuje, aby muž prepustil svoju manželku. Ježiš sa pýta: „Čo vám prikázal Mojžiš?“ Oni odpovedali; Mojžiš dovolil napísať priepustný list a prepustiť (Porov. Mk 10,3-4).

V tom sa zhodli všetci. Predmetom diskusie však bolo, či je v medziach práva prepustiť svoju manželku z akejkoľvek príčiny, z bezvýznamného dôvodu, alebo aj úplne bezdôvodne.

Ježiš Kristus, Mesiáš a Boží Syn, poznal dokonale ducha zákona. Mojžiš povolil rozvod pre tvrdosť srdca tohto ľudu, aby prostredníctvom neho chránil dôstojnosť ženy. V tých časoch totiž žila často v takých ponižujúcich podmienkach a až natoľko podceňovaná, že v mnohých prípadoch slúžila len ako otrokyňa, bez akýchkoľvek práv. Priepustný list bol dokladom, ktorý jej dával slobodu a v skutočnosti predstavoval spoločenský pokrok v časoch, keď ešte vládli mnohé barbarské zvyky.

ĽUBOMÍR STANČEK

Kristus vrátil dôstojnosti manželstva jeho pôvodnú čistotu, ako to ustanovil Boh na začiatku stvorenia, keď manželov ako muža a ženu stvoril a povedal: „Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje.“

Toto učenie ohromilo jeho poslucháčov ako niečo výnimočne náročné. Ale Pán nám týmto ukazuje, že Boh od počiatku ustanovil manželstvo ako jednotné a nerozlučiteľné.

Svätý Ján Zlatoústý vysvetľuje toto ponaučenie jednoducho a jasne, keď hovorí, že manželstvo je zväzkom muža a ženy raz navždy. Učiteľský úrad Cirkvi, ktorý má strážiť a vysvetľovať prirodzený a Boží zákon, neustále učí, že Boh ustanovil manželstvo ako stály a nerozlučný zväzok - chránený, potvrdzovaný a povznášaný nie ľudskými zákonmi, ale samotným Stvoriteľom prírody, Kristom, naším Pánom. Preto tento zákon nepodlieha svojvôli človeka, dokonca ani svojvôli obidvoch manželov. Manželstvo nie je len súkromnou zmluvou. Ani jedna stránka ju nemôže z vlastnej vôle zrušiť, ale nemožno to vykonať ani spoločnou dohodou oboch stránok zmluvy.

Ježiš nám ukázal silu a jednotu sviatostného manželstva. Aké je naše manželstvo? A ako sa vy mladí pripravujete na prijatie tohto povolania? Táto sviatosť je chcená a ustanovená Bohom a teda je dobrá. Nemali by sme zmeniť niečo v našej rodine? Ved' ona má byť ovzduším lásky a pokoja. Má byť miestom, kde sa každý cíti bezpečne a isto. Spoločná modlitba vytvára toto ovzdušie.

Modlíme sa denne za toho člena rodiny, ktorý to najviac potrebuje? Preukazujeme viac pozornosti najslabšiemu z rodiny, alebo tomu, čo má najviac ťažkostí? Staráme sa s láskou o toho, ktorý ochorel?

Ján Pavol II. napomínal kresťanských manželov, aby verne žili kresťanské učenie o rodine aj napriek tomu, že by žili v prostrediach, kde sa normy kresťanského života neberú patrične do úvahy, ba dokonca sa proti nim hrubo útočí. Mali by sme sa často modliť za stabilitu rodín, počnúc svojou vlastnou. Musíme sa snažiť o to, aby sme boli nástrojmi jednoty prostredníctvom ochotnej služby, ustavičnej radosti, účinného apoštolátu, ktorý všetkých privedie k Bohu.

Poprosme presvätú Pannu, Matku krásnej lásky, o hojnosť milostí jej Syna Ježiša Krista pre našu vlastnú rodinu, ako aj pre všetky kresťanské rodiny na zemi.

Amen.

Deti

Dieťa je povinnosť voči Bohu.

Deti sú stredobodom pozornosti v každej rodine. Sú akýmsi obrazom čistej lásky. Sú majstrami, ktorí dokážu zasiahnuť a osloviť každú vekovú kategóriu. Na mnohých miestach evanjelia sa stretávame s postojom Ježiša k deťom.

Pri rôznych príležitostiach môžeme sledovať, ako deti prichádzajú k Ježišovi a ten ich berie do náručia, požehnáva ich a dáva ich za príklad svojim učeníkom.

Dnes nám Ježiš opäť ukazuje, aké dôležité je stať sa jedným z týchto maličkých, aby sme sa dostali do Božieho kráľovstva: „**Veru, hovorím vám: Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň...**“ **Potom ich objímal, kládol na ne ruky a požehnával ich** (Mk 10,15-16).

V týchto deťoch Ježiš objíma a požehnáva nielen všetky deti sveta, ale aj všetkých ľudí a tým naznačuje, akým spôsobom majú všetci ľudia 'prijímať' Božie kráľovstvo.

Základné učenie o Božom detstve nám Ježiš podáva v živom obraze: Boh je naším Otcom a my sme jeho deti. Naše správanie ako kresťanov, má odzrkadľovať vzťah dobrého dieťaťa k dobrému otcovi. Tento duch Božieho detstva v sebe zahŕňa povedomie lipnúcej závislosti od nášho nebeského Otca a dôveryplné zverenie sa do jeho láskavej prozreteľnosti práve tak, ako dieťa, ktoré vo všetkom dôveruje svojmu otcovi. Vzťah ďalej predpokladá pokoru, ktorou uznávame, že sami nie sme schopní nič vykonať, ako aj jednoduchosť a úprimnosť, skrze ktoré sa nebudeme chcieť robiť pred ľuďmi inými, než akí v skutočnosti sme.

PAR.: Stať sa dieťaťom - a pritom zostať dospelým - môže stať veľa námahy. Kresťan, ktorý sa rozhodol žiť duchovné detstvo, praktizuje dobročinnú lásku oveľa ľahšie, lebo dieťa je tvorom, ktorý si neuchováva zášť, nevšíma si úskoky a podvody a neodváža sa klamať. Kresťan, ako to malé dieťa, sa nerozhnevá pri urážkach... nehľadá pomstu pri zlom zaobchádzaní. Ba čo viac, Boh od neho žiada dokonca sa za svojich nepriateľov modliť, nechať šaty i plášť tým, čo by ich od neho chceli, nastaviť aj druhé líce, ak ho niekto udrie (porov. Mt 5,40). Dieťa rýchlo zabudne na krivdy a nepripomína si ich; neprežíva skutočné súženie.

ĽUBOMÍR STANČEK

Bratia a sestry. Duchovné detstvo si udržuje v duši sviežu lásku, lebo jednoduchosť mu nedovolí, uchovávať si negatívne zážitky. Osvojme si jednoduchosť detí.

Jeden anglický spisovateľ vynašiel roztomilú príhodu, ktorou názorne zobrazuje dobrotu. Jeden človek mal veľkú záhradu, v ktorej sa deti radi hrávali. Majiteľ však mal tvrdé srdce. Nemohol zniesť, že i druhí sa radujú z jeho záhrady. Ohradil ju teda vysokým múrom, takže deti z nej boli vylúčené. Ale čo sa stalo? Kvety nepočuli radostný detský smiech a nekvitli už. Lístie tiež vädlo. Nastala krutá zima, mrzlo, padal sneh, ale jar sa už nevrátila. A muž stále len čakal a čakal, že konečne príde jar. Ale neprišla. Až potom muž uznal svoju chybu. Zvalil múr a len čo deti vbehli do záhrady, naraz ožila.

A to je príklad detí pre nás, aby sme svojou jednoduchosťou dokázali byť tými, ktorí prinášajú radosť, tými, ktorí vytvárajú okolo seba ovzdušie pokoja a istoty. Pán dodáva radosť našej večnej mladosti či už na začiatku života, v rokoch dospelosti, alebo v pokročilom veku. Boh je vždy našou najväčšou životnou radosťou, ak sa snažíme žiť v jeho prítomnosti ako deti - malé deti, ktoré stále niečo potrebujú. A práve takým patrí Božie kráľovstvo.

Amen.

Pondelok 8. týždňa

Mk 10,17-27

Majetok

Správny vzťah k majetkom.

Ako ťažko vojdú do Božieho kráľovstva tí, čo majú majetky. **“Ľahšie je prejsť ťave cez ucho ihly ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva”** (Mk 10,24-25).

„Chod', predaj všetko čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma“ (Mk 10,21).

Bohatí aj v Starom zákone mali postavenie a moc. No predsa sa aj medzi nimi nachádzali ľudia, ktorí to mysleli dobre. A takýmto bol aj človek z dnešného evanjelia. Keď počul o Ježišovi, nazval ho 'učiteľ dobrý' – chcel sa aj on dostať do

LUBOMÍR STANČEK

večného života. Hovorí, že zachovával všetko od svojej mladosti. Teda môžeme povedať, že robil všetko, čo im dal Boh cez Mojžiša v Desatore, aby zachovávali a tak dosiahli svoju spásu. Lenže jemu to nestačí. Ježiš mu vraví, aby sa zriekol aj toho, čo mu je najdrahšie – a to bol v jeho prípade majetok. Odišiel smutný, lebo mal veľký majetok. A tu bol kameň úrazu.

Častokrát aj nás, drahí moji, chce zviazať tento svet, aby sme zabudli na našu pravú vlasť v nebi. Zabúdame, že všetko čo tu máme na zemi, je iba prostriedkom, aby sme sa dostali do večného života. Lenže my si z týchto prostriedkov robíme ciele. A to nie je správne. Od Boha sme vyšli a k nemu máme aj smerovať. Časné veci užívajme, ale na večné pamätajme. Aj majetky nám k tomu majú pomáhať. Mladík z evanjelia odišiel smutný, lebo mal veľký majetok. Je pravdou, že na druhý svet si so sebou nezoberieme nič. Pred Bohom zavážia v hodine našej smrti láska s akou sme ho milovali samotného, v našich bližných a naše dobré skutky, ktoré sme konali. A teda žiadne majetky.

Napadá mi teraz jeden obraz z filmu Titanic, ktorý som mal možnosť vidieť. V ňom bol jeden muž, ktorý len sledoval ľudí, aké nosia šperky a drahokamy, a kedy a kde si ich odkladajú. Išlo mu o to, aby im ich ukradol. Keď sa loď už potápala, jemu sa podarilo zachrániť na záchrannom člne aj s istým obnosom libier. Keď sa k člnu blížil človek, nechcel ho zobrať na čln, lebo by sa asi boli potopili. Dokonca sa vyhrážal aj pištoľou. Nešťastnou náhodou sa jednému z veslujúcich „podarilo“ pri veslovaní udrieť ho po hlave tak, že stratil vedomie a vypadol z člna. A s ním vypadli aj jeho librové bankovky.

Na neho by sa dalo priamo uplatniť a ... „**čo si si nahonobil čie bude**“ (Lk 12,20)?

Kým ostatní zachraňovali iným životy, on zachraňoval svoje libry. Pamätajme na to, že náš život má oveľa väčšiu cenu ako náš majetok. Príde chvíľa a všetko sa pominie, ale naša duša nie. Teda plňme Ježišovu vôľu navzájom si pomáhať, niest' jeden druhému bremená a tak naplniť Kristov zákon a vojsť do večného života.

Prosme Pána, aby sme aj my vošli do nebeského života tesnou bránou, pretože len ona nás tam vovedie. A touto bránou je ustavičné zriekanie sa pozemských vecí, teda aj majetku. Nech nám pozemské dobrá pomáhajú k tomu, aby sme sa dostali k 'nebeskému dobru'.

Amen.

Nebyť vypočítavý

Pamätať na našu hlavnú úlohu na zemi.

Čo z toho budem mať, že pôjdem na výlet? Čo z toho budem mať, že pôjdem pomôcť susedovi? A vôbec, čo z tohto všetkého budem mať? Otázky, ktoré si dnes kladú mnohí ľudia. Ale nemyslia egoisticky?

„Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou“ (Mk 10,28). Čo z toho budeme mať?

Môžeme povedať, že z pohľadu apoštolov to bola existenčná otázka. My sme zanechali všetko, to znamená rodinu, prácu, a dokonca aj seba samých a išli sme za tebou. Dali sme sa ti teda plne k dispozícii – ale čo budeme z toho mať? Dostaneme „náhradu za toto“? A Ježiš ich uistuje – stonásobne viac dostanete už v tomto živote, hoci s prenasledovaním a v budúcom veku večný život. Teda nesmiernu náhradu.

Takýmto spôsobom máme aj my opustiť tento svet. Včera sme si povedali, že majetky nám majú byť prostriedkami k dosiahnutiu večného života. A dnes nám Ježiš hovorí, že aj tieto máme opustiť – domy, lúky, bratov, sestry... Čo to od nás Ježiš žiada? Ak týmto veciam neodumrieme úplne, nemôžeme byť Ježišovými učeníkmi. Čiže, my na toto všetko čo nám Ježiš povedal, aby sme opustili, máme hľadiť Ježišovými očami. Robiť všetko tak, ak to chce on. Robiť tak, aby sme nimi dosiahli večný život. Aj Ježiš sa stretával s ľuďmi – v pravom zmysle slova ich nikdy neopustil, ale na druhej strane sa častokrát utiekal do samoty. Aj Ježiš pracoval u svojho otca v tesárskej dielni, no na druhej strane viedli aj plodný dialóg. Aj my sa v týchto veciach máme pripodobniť Ježišovi.

Koľkokrát sa ľudia zriekajú domoviny, lebo sa jej musia zriecť kvôli prenasledovaniu alebo kvôli zárobkom pre rodiny. Ale koľkokrát sa ľudia aj dobrovoľne zriekajú. Tu mi prichádzajú na um mnohí misionári, ktorí zanechávajú svoju otčinu, svoju rodinu, tým pádom sčasti aj zabúdajú na seba a idú do misijných krajín získať ďalších ľudí pre Krista – mnohí dokonca aj s nasadením vlastného života. Taký páter Vojenčiak - 40 rokov na ďalekom Východe. Koľkokrát aj on musel zabúdať na seba, domovinu, a ísť v ústrety týmto ľuďom.

Žime teda tak, že keď nás Pán raz povolá z tohto sveta, aby nám povedal: 'Ty si opustil svoju rodinu, obec, aby si šiel za mnou. Pod', vojdí do večného života'. Takže čo budeme mať z toho? Stonásobne viac, veď kto veľa dáva veľa dostáva. Kto mnoho opúšťa, zároveň mnoho získava. Amen.

Utrpenie

Ludské utrpenie má vždy zmysel a hodnotu.

Koľkokrát sa aj my ľakáme utrpenia, priam ho nechceme ani cítiť. Koľkokrát, keď zistí človek, že je vážne chorý a zrejme sa už z toho nedostane, začne upadať. Aj pod vplyvom médií, ktoré nám dnes predstavujú mladého človeka, plného sily a elánu – aby mal dobrý image; ale keď sa mu stane nejaká nehoda, tak ho už na obrazovkách neuvidíme. Všetko musí byť perfektné.

„Oni sa divili a so strachom ho nasledovali“ (Mk 10,32).

V úvodných slovách dnešného evanjelia, ktoré nám pekne nadväzuje deň po dni na seba, sme počuli Ježišovu tretiu predpoveď o utrpení. Písmo hovorí iný preklad, že „oni trpeli a so strachom išli za ním“. Do istej miery Ježiš opisuje aj podrobnosti svojej smrti. Jeho utrpenie bude o to väčšie, že to bude od vlastného národa, od vlastných ľudí. Čo je pozoruhodné, Ježiš sa zdieľa so svojim osudom aj učeníkom, nechce si to nechať len pre seba. Tým ich zároveň pripravuje na to, čo sa má stať, aby neboli prekvapení.

Utrpenie ako také, má veľký spásenosný význam, ktorý my často nedokážeme ani pochopiť. Lebo ním dopĺňame to, čo chýba Kristovej Cirkvi. Človek práve v utrpení odhaľuje svoju pravú tvár. Sú len dve možnosti ako zniesť utrpenie: rebelanstvo - začneme nadávať, prečo práve ja; čo som komu urobil... alebo pokorné nesenie utrpenia - Pane, nech sa stane tvoja vôľa, obetujem toto utrpenie za toho a toho, aby sa obrátil, obetujem ho tebe, aby si si ním poslúžil ako uznáš za vhodné. A Pán si ním naozaj poslúži. Zväčša ide o maličké bolesti až po smrteľné muky. Mám osobnú skúsenosť, že práve cez chorobu sa človek akoby zoceluje - keď svoje utrpenie obetuje, zväčša ho omnoho ľahšie aj nesie a je pokojný.

Per cruce ad lucem – skrze kríž k svetlu. Toto je pravá cesta do večnosti. Mnohí ľudia svojím utrpením toto dokázali.

Sestra Zdenka pomohla utiecť z nemocnice vypočúvanému kňazovi a za to si vyslúžila svoje od vyšetrovateľov – bitky, zlé zaobchádzanie a ponižovanie, a napokon rýchly koniec života v dôsledku zranení. Mala heslo: za mrakmi je moje milované slnko. Ona toto všetko (mraky) obetovala Pánovi.

ĽUBOMÍR STANČEK

Aj my máme byť takí. Obetujme všetky naše ťažkosti, problémy, choroby, utrpenia Pánovi a prosme si od neho silu ich niesť. Bude to možno ťažké, ale jedine toto nás naplní Kristovým pokojom.

Pána Ježiša prenasledovali, mučili a napokon ukrižovali. Ale na tretí deň vstal z mŕtvych. Utrpenie na ňom už nemalo miesta. Tak to bude aj s nami. Keď človek zomiera a teší sa na Pána Ježiša, má blažený úsmev. Zachovajme si takýto úsmev aj v utrpení. Týmto budeme vydávať svedectvo, že utrpenie sa dá zniesť.

Amen.

Štvrtok 8. týždňa

Mk 10,46-52

Vidieť Pána

Ustavičná ochota dať sa uzdravovať.

Krik je nám dôverne známy, najmä krik v rodine. Nieкто kričí, aby ho tí druhí počuli. Na druhej strane aj ten čo kričí, zároveň zvýšeným hlasom môže zdôrazniť svoju prosbu. Takýmto príkladom je nám dnes aj slepý Bartimej.

Mnohí ho okríkali, aby mlčal, ale on volal ešte hlasnejšie: „**Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou**“ (Mk 10,48).

Vidíme, čo sa podarilo Bartimejovi. „Chcel by som vidieť“, po prvých dvoch výkrikoch hovorí pokorne Ježišovi svoju prosbu. A Ježiš mu hovorí: „**Chod', tvoja viera ťa uzdravila**“ (Mk 10,52). Ježiš vytušil, že Bartimej sa chce dať uzdraviť zo slepoty. Svedčil o tom aj krik, ktorým volal na Ježiša. Čo je paradoxom, evanjelium nám podáva situáciu, keď on nerozhlasoval, že je uzdravený a velebil Boha; ale hneď videl a nasledoval ho na ceste.

Bartimej pochopil situáciu – bol slepý a chcel sa dať za každú cenu uzdraviť a preto kričal viac a viac. Evanjelium hovorí, že nebeské kráľovstvo trpí násilie, zmocňujú sa ho. Tak ako slepý Bartimej chcel vidieť, tak aj my sa máme usilovať dostať sa do Božieho domova. Naše heslo by malo byť: „Pane, ja chcem byť spasený, chcem Ti patriť, pomôž mi urobiť všetko preto a tak, aby som mohol byť s tebou už tu na zemi a potom i vo večnosti.“ Teda svojím spôsobom kričať ako Bartimej. Chcem, chcem... Keď človek chce dosiahnuť nejakú vec, urobí všetko pre to, aby sa tak stalo. Keď chcem postaviť dom, podstúpim všetko, čo tomu predchádza: vybavovačky o povolenie, samotná práca na dome... Alebo keď mám

nejakú známosť, tak urobím všetko pre to, aby sme sa spolu stretávali – pre milého nič ťažkého.

Pre veriacich tiež nič ťažkého. Predstavte si, že by každý z nás takto túžil po večnom živote. Priam by sme sa predbehovali v konaní dobrého pre tých druhých. Chcem, aby môj sused sa mal lepšie, idem k nemu a pomôžem mu, porozprávam sa s ním. Lebo chcem, aby zároveň aj bol lepší. Na to však, aby bol lepší, musím mu aj ja ukázať svoj príklad života, že som lepší. Poznáme ľudí, ktorým sa hovorí – to je dobráčisko od kosti. Je sám dobrý a svoju dobrotu rozdáva aj navonok. Koľko takýchto ľudí máme aj okolo seba, napríklad váš sused, alebo váš teta. Ja som ešte ani raz od neho nepočul krivé či škaredé slovo na niekoho. A práve takíto ľudia sa 'zmocňujú' Božieho kráľovstva. Ďakujem Pánovi za nich.

Daj nám, prosíme, Pane, silu a odvahu zmocňovať sa Božieho kráľovstva konaním dobrého voči tebe, našim blíznym i voči sebe. Ako slepý Bartimej uvidel a išiel za tebou, tak aj my. Daj, aby sme šli za tebou a ustavične ti patrili.

Amen.

Piatok 8. týždňa

Mk 11,11-25

Ovocie dobrých skutkov

Zostať v Pánovi aj v ťažkých situáciách života.

O niekoľko mesiacov bude zber úrody. Žatva na poliach vydá svoj počet, tak isto aj záhrady vydajú svoj počet - zemiaky, zelenina, ovocie. Všetko pôjde na konzumáciu, na ďalšie spracovanie alebo na uskladnenie.

„Hľa figovník, ktorý si včera preklial, vyschol“ (Mk 11,21).

Pán Ježiš na figovníku nenachádza nič, a tak sa skúsenosť s týmto stromom, ktorá je plná sklamaní a ktorá je tu, v zásade malou a všednou stane Spasiteľovi temným podobenstvom pre oveľa väčší a dôležitejší ovocný strom - izraelský národ. Tento ovocný strom si Otec zasadil, aby prinášal ovocie, ale on ostáva ovocie dlžný: Izrael neprináša plody, takže sa už nedá nič iného očakávať, len súd.¹³

¹³ Porov. RIENECKER, F.: *Evanjelium podľa Matúša*. Bratislava : Creativpress, s. 191.

ĽUBOMÍR STANČEK

Ježiš bol hladný a chcel sa nasýtiť z figovníka. Figovník na prvý pohľad mal lístie, ale nemal ovocie. Ježiš nielenže na ňom nenašiel ovocie, ale ho aj preklial. Ježiš cíti často hlad a chce sa aj z nás nasýtiť. My sme tým ovocím figovníka. My mu dávame silu, aby z nás 'mohol čerpať kvôli našej spáse'. Sme pripravení byť týmto ovocím? Sme zdravým ovocím, ktoré vyživuje, alebo nahnitým či úplne zhnitým, ktoré iba zapácha? Alebo ani nie sme na figovníku? Ak nebudeme na strome, t. j. ako keby sme neboli v Cirkvi, zahynieme. Teda máme byť zdravým ovocím, ktoré pomáha Ježišovi pri vyživovaní stromu, ktorým je Cirkev.

Najlepšie chutí zdravé ovocie. Prinášajme teda ovocie dobrých skutkov a tak oživujme tento svet. Nebuďme len na strome, z ktorého čerpáme silu aby sme dozreli, ale buďme ovocím ktoré chutí. Ktoré chutí tak, že keď ho jedia, prináša im tie správne živiny. Takýmto ovocím boli a sú aj kňazi, ktorí prežili minulé obdobie bez straty tváre. Takýmto ovocím ste aj vy, ktorí ste ostali verní Pánovi v najťažších skúškach, neodpadli ste zo stromu, ale ste na ňom zostali a čerpali posilu. Takýmto ovocím sú chorí a trpiaci, ktorí pokorne nesú svoju chorobu a utrpenie a tak pomáhajú zúrodňovať strom.

Takýmto ovocím bol aj náš pán biskup Róbert Pobožný. Zostal verný Svätému Otcovi, odvážne sa púšťal do boja za práva Cirkvi, za práva rodičov a detí, za vyučovanie náboženstva v základných školách a iných vecí.

Dobré ovocie chutí najlepšie. Je na nás, aby sme ním boli. Nebuďme teda ľahostajní a robme všetko pre to, aby sme chutili.

Pane, figovník, ktorý nepriniesol ovocie, si preklial. My ťa prosíme, aby sme boli vždy na tebe ako na strome, ktorý nám dáva živiny a aby sme ustavične prinášali ovocie dobrých skutkov a tak chutili aj druhým.

Amen.

Sobota 8. týždňa

Mk 11,27-33

Duchovná moc veriacich

Nešpekulovať nad hlúposťami, ale konať to, čo chce od nás Boh.

„Ani ja vám nepoviem, ako mocou toto robím“ (Mk 11,33). Takto odpovedá Ježiš v dnešnom evanjeliu na Ištivú otázku veľkňazov a zákonníkov. Podchytiť niekoho v reči, alebo postaviť otázku tak, aby som niekoho dostal, nie je

problémom ani dnes. Odpovedať však na ňu správne, to znamená - vyhnúť sa tejto pasci (ľsti), je umením.

Veľkňazi odpovedali Ježišovi: „*Nevieme*“ (Mk 11,33). Ježiš ich teda dobehol.

Ustavičná snaha veľkňazov a zákonníkov Ježiša podchytiť v reči a dostať ho pred súd, nie je nič nové. Opäť neuspeli, lebo podcenili, že Ježiš je Boží Syn, ktorý vie všetko. Mysleli si, že ho dostanú ľstivou otázkou. Ježiš im však dáva svoju otázku o Jánovom krste a na nej ich dostáva. A to tak, že začali špekulovať, čo mu majú odpovedať. Odchádzajú teda bez Ježišovej odpovede. Otázka „...*akou mocou toto robíš*“ (Mk 11,28), nebola na mieste.

V zmysle slov proroka Izaiáša, keď príde Mesiáš, budú ho sprevádzať znamenia, že mŕtvych bude kriesiť, malomocných očisťovať, hluchí budú počuť, nemí hovoriť a chudobným sa bude hlásať evanjelium, nedokázali rozoznať, že je to už tu. Nechápali súvislosti, nechápali to, že Mesiáš bude takýto a že nebude politik. Preto ho brali ako obyčajného smrteľníka a tomu prispôbili aj správanie.

Akou mocou robíme svoju činnosť my, drahí moji, ako veriaci v Cirkvi? Mocou, ktorú sme dostali od samého Krista - „Idťe do celého sveta, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.“ (Mt 28,19-20) Sv. Pavol píše, že *charitas Christi urget nos* – Kristova láska nás poháňa. (porov. 2 Kor 5,14) Takže naša práca na budovaní Božieho kráľovstva má pevný základ. A touto mocou premáhame svet, hoci to možno hneď nevidíme. Lebo láska víťazí nad nenávisťou a dobro nad zlom. Premáhame to, čo nás odpútava od Pána a rozmnožujeme to, čo nás k nemu priťahuje. A napokon, keď vydýchneme posledný raz, v Pánovi spočinieme.

Svätí ľudia - to sú takí, ktorí spolupracovali s Bohom a dovolili mu, aby v nich mohol pôsobiť. Pane, staň sa tvoja vôľa.

Sv. Ján Bosco tiež spolupracoval s Bohom cez Pannu Máriu, ktorá mu dokázala všetko vyprosiť. Nešpekuloval ako veľkňazi :...“*ako mocou toto robíš*“..., on sa priamo dal Bohu do služieb. A Boh požehnával jeho dielo pri práci s mládežou z ulíc Turína, pri stavbách či prestavbách budov pre nich, kostolov, škôl.

Aj my sa pevne držíme Krista spolupracujme s ním. On nechce, aby sme s od neho odtrhli, lebo nás chce mať pri sebe v nebi. Konajme, čo od nás chce, a budeme s ním.

Kdesi som počul takýto výrok: „Kto sa drží Krista, cesta do neba istá!“ Je veľmi pravdivý, držíme sa ho aj my. Amen.

Božia spravodlivosť vždy príde

*I napriek nespravodlivosti sveta, Božia spravodlivosť jestvuje.*¹⁴

Právo, zákony, spravodlivosť. V dnešnej dobe je ich tak veľa. Aj v dnešnom evanjeliu sme počuli niečo o týchto pojmoch. Skúsme sa nad tým, čo sme počuli, zamyslieť a porovnať to možno s dnešnou dobou.

„V stanovený čas poslal k vinohradníkovi sluhu, aby od nich prevzal podiel úrody z vinice“ (Mk 12,2).

V dnešnej dobe zmysel pre právo a spravodlivosť veľmi poklesol. V dobe Pána Ježiša to iste len tak nebolo, lebo ako vieme, pravoverní Židia mali pred očami zákon, ktorý až do bodky vyznávali. Musíme si uvedomiť, že spravodlivosť nie je o nič menšia ani v dnešnej dobe, veď Boh je stále ten istý a dožaduje sa spravodlivosti a pravdy. U Izaiáša - majiteľa vinice, chápeme ako Boha a vinicou je Izrael. Sú v pevnom spojení. Tu je poukázané, ako sa Boh stará o svoj Izraelský ľud. Boh túto vinicu pestuje, ale sklame sa. V našom podobenstve, ktoré sme pred chvíľkou počuli, vinicou už nie je Izrael, ale Božie kráľovstvo. Božie kráľovstvo bolo zverené nájomníkom, tak chápal Matúš podobenstvo. Začína sa strašná hra medzi majiteľom a nájomníkmi. Vinohradníci si počínajú tak, že to so spravodlivosťou nemá nič spoločné. Keď Pán posielal sluhy, tých zhanobia a zabijú. Napokon, Pán posielal aj vlastného syna, že aspoň jeho si budú vážiť. Ale naopak, oni počítajú s budúcnosťou, že prevezme dedičstvo. Veru, aj jeho zabili.

Čo myslíte, čo urobí Pán s takými nájomníkmi? Túto otázku si viac klásť je asi zbytočné. Každý zákon má svoj zmysel a svojou existenciou máme prispievať k jeho udržaniu, rozvoju alebo zániku. Zákon bez lásky by bol pre nás ničím. Za všetkým musí stáť láska, veď aj zákon je tu pre lásku a nie naopak - láska pre zákon. Aj všetko, čo konáme, musíme konať nie preto, že to vyžadujú nejaké prikázania, ale preto, že to naozaj zo svojho vnútra chceme. Musíme každej veci dať hlbší zmysel, že to robím nie preto, že musím, ale preto, lebo chcem, lebo viem, že je to dobré.

Každodenne sme možno znechutení mnohými skutkami, keď vidíme, že sa aj snažíme a potom, keď sa po sebe pozrieme, nevidíme žiadny výsledok. Ale

¹⁴ Porov.: LIKAVČAN, R.: *Seminár*. Spišská Kapitula : 2006.

LUBOMÍR STANČEK

verte, bratia a sestry, ono to tak nie je. Aj v dnešnom podobenstve Pán odišiel a dal do prenájmu vinicu a istý čas tam nebol. No pamätajte, v pravý čas Pán prišiel a niečo žiadal. Nie niečo, čo mu nepatrí, ale to, čo mu patrí v plnom zmysle.

Pane, aj vo mne niekedy je taká nechúť, keď o tebe nepočuť... ale za to si môžeme aj sami. Daj, aby sme sa denne s tebou stretávali v modlitbe a raz keď prídeš, aby sme ti dali podiel, ktorý zasluhuješ.

Daj nám prosíme, k tomu tvoju milosť a pomoc, aby sme to všetko dokázali uniesť, lebo vieme, že kríž, ktorý dávaš nám, je kríž, ktorý sa dá uniesť.

Amen.

Utorok 9. týždňa

Mk 12,13-17

Čo a komu patrí
Nezabúdať dať Bohu božie....

Aký mám mať vzťah voči Bohu? Do akej miery mu mám slúžiť, čo všetko mu mám dať? Nemám niekedy pomýlené hodnoty, čo komu patrí v prvom rade? Nad týmto sa chcem spolu s vami zamyslieť.

„Dajte teda cisárovi, čo patrí cisárovi, a Bohu, čo patrí Bohu“ (Mk 12,17).

V úvode dnešného evanjelia sme počuli pokrytectvo, ako to hovorí aj sám Ježiš. Neprichádzajú, aby sa dozvedeli pravdu, čo komu patrí, ale aby ho priviedli k nastraženej pasci a do nej ho aj chytili. K pádu do tejto pasce ho malo priviesť len jediné slovo, ktoré malo znieť: buď áno, alebo nie. Ak povie áno, postaví sa proti mase zbožného ľudu, ak povie nie, možno ho vydať ako vzbúrenca. Ježiš tu zrejme nevidí úplne žiadny problém, ale iba konštatuje, aká je skutočnosť. To, na čom v skutočnosti záleží, je to, že ak chceme dávať Bohu, čo mu patrí, to môžeme aj pod cudzou nadvládou. Ježiš o tom hovoril stále, veď o tom je celé jeho evanjelium. Keď toto pochopíme, vtedy sa stanú druhoradými všetky ostatné otázky i otázka pokrmu, či odievania sa, alebo ako problém, ktorý sa vyskytol v dnešnom evanjeliu a to, ohľadom platenia dane.

ĽUBOMÍR STANČEK

Toto si musíme uvedomiť aj my bratia a sestry, že Boh má prednostné právo. Keď toto budeme zachovávať, on nás určite požehná a dá nám dobrá nielen duchovné, ale aj hmotné. Určite nám ich dá v primeranej miere, len musíme vedieť, ako s nimi nakladať a správne ich využívať. Nie stále hovoriť: málo a málo. Musíme si naozaj uvedomiť, že tomu, čo Boh od nás žiada, môžeme vyhovieť bez akýchkoľvek problémov, aby sme dávali aj svoje cisárovi. Môžeme si bratia sestry, pod cisárom predstaviť napríklad našu prácu. Často sa možno ospravedľujeme, že sa nemôžem pomodliť, prípadne ísť do kostola, lebo mám veľa práce. Ale to nie je pravda. Čas na Boha si i napriek tomu môžeme nájsť, len musíme chcieť. Nestačilo by niekedy päť minút skôr vstať a pomodliť sa? Alebo namiesto posedávania pri kávičke, či pozeraní televízora, zájsť na sv. omšu do kostola? Ja si myslím, že určite áno. Každý z nás by vo svojom dennom programe chvíľku času - namiesto nejakých zbytočných vecí, našiel. Len je to o tom, či to naozaj chcem ja sám. To už záleží len na nás samých, či ten čas využijem s Bohom, alebo sám so sebou pre svoje pohodlie.

Skúsme to aj my všetci. Dať Bohu čo patrí v prvom rade Bohu, napriek tomu, že dáme aj cisárovi.

Amen.

Streda 9. týždňa

Mk 12,18-27

Nielen rozum, ale aj viera

Rozumom sa všetko vysvetliť nedá, potrebná je aj viera.

Vedecký pokrok, technika, vysoké IQ, veľmi dobrá pamäť... to sú veci, ktoré dnešným svetom veľmi otriasajú a majú dominantnú hodnotu. Ale je to všetko, čo mám mať? Keď mám doma všetky výdobytky modernej techniky a všetkému rozumiem na základe vlastného rozumu? Je to naozaj všetko? Nič viac mi už netreba? A čo tak: viera?

„Veľmi sa mýlite“ (Mk 12, 27b).

Saduceji tvrdia, že zmŕtvychvstania niet a chcú na základe písma vyhlásiť a dokázať, že to naozaj tak aj je. Ved' sme dnes počuli v evanjeliu o tom, aký bol

problém, že čia bude manželka po zmŕtvychvstaní, keď ju mali toľkí manželia. A týmto chceli Ježišovi dokázať svoju pravdu. Ale Ježiš im dokazuje opak. Hovorí im, že nepoznajú Písmo a nevedia o Božej moci. Život po zmŕtvychvstaní nemôže byť iba obyčajným predĺžením pozemského života. Tu platia iné zákony, ktoré sú ešte skryté v Božej moci. Ježiš iba naznačuje, že tam sú „ako anjeli v nebi“. Vzkriesení budú podobní anjelom v tom, že sa nebudú ani ženiť, ani vydávať. Apoštol Pavol vo svojom liste Korint'anom píše: „**Ako všetci umierajú v Adamovi, tak zasa všetci ožijú v Kristovi**“ (1Kor 15,21-22). Z obrazu zmŕtvychvstania Pána možno poznať to, že nový život bude život slávy, ktorý nemožno porovnávať s terajším. Nepodobáme sa ja my, drahí bratia a sestry, niekedy Saducejom? Nesnažíme sa niekedy veci a pravdy, o ktorých nám hovorí Boh a učiteľský úrad Cirkvi, vysvetliť akosi po svojom, bez ohľadu na ich autoritu? Niekedy akoby sme sa snažili všetko pochopiť našim vlastným rozumom, ako keby on mal mať na všetko odpoveď. Keby sme takto stále zmýšľali a iné nepripúšťali, veru to by správne nebolo a namiesto toho, aby nás priviedlo k odpovedi na to, čo nechápeme, nás odvedie úplne niekam inam. Sú určité veci, ktoré my nikdy vlastným rozumom tu na zemi nepochopíme a preto okrem rozumu je tu aj viera. Práve cez ňu sa nám pravdy ukazujú a ponúkajú sa nám, aby sme si ich osvojili.

Pokúsme sa, bratia a sestry, pochopiť to, že nie všetko len rozumom pochopíme, ale vierou. A tú treba prehlbovať hlbokou modlitbou. Preto prosme o dar viery, aby sme vďaka nej mohli byť užšie spojení spolu s naším Pánom. A potom už nebudeme mať problém s tým, keď nám povstane otázka a nebudeme si ju vedieť vysvetliť.

Vďaka viere, ktorú nám ty Pane do srdca dáš, ju bez problémov prijmeme a podľa nej budeme aj žiť.

Amen.

Štvrtok 9. týždňa

Mk 12,28-34

Ktoré prikázanie je najväčšie?

Láska k Bohu a k blížnemu sú najdôležitejšie a úzko spojené.

Keby sa nás niekto spýtal, ktoré prikázanie je pre nás najväčšie, čo by sme odpovedali? Vedeli by sme všetci rovnako odpovedať, alebo by boli naše

odpovede rôzne? Pre nás, čo sme tu, by to problém nemal byť. Už z Desatoro Božích prikázaní je nám odpoveď úplne jasná.

„Ktoré prikázanie je najväčšie zo všetkých?“ (Mk12,28b)

Pred chvíľkou sme v evanjeliu počuli, ako sa Ježiša spytujú na najväčšie prikázanie v Zákone. Tým akoby určovali, že môže citovať len z napísaného Zákona. Nezvyčajná nie je ani prvá odpoveď: s prikázaním lásky k Bohu, ani druhá: s prikázaním lásky k blížnemu. Čo tu môžeme vybadať nezvyčajné, je zostavenie odpovede a poukázanie na to, že to dáva na roveň. Nevvyšuje jeden nad druhý, ale vyhlasuje oba za najväčšie prikázania. Práve v tom je novosť. Na týchto dvoch prikázaniach spočíva Zákon i Proroci. Toto považujeme za Nový zákon. Je to veru novosť oproti predchádzajúcim 248 príkazom a 365 zákazom, ktoré museli zachovávať. Teraz sa to zužuje hlavne na tieto dva. Kto plní tieto dva prikázania, plní celý Zákon a tým aj plní Božiu vôľu.

Všetko konanie, ktoré človek robí, by malo mať vždy pred očami: čo je to láska a že všetko robíme pre lásku. Človek je stvorený nie len na to, aby poslúchal Boha ako svojho Pána, ale aj na to, aby ho miloval ako svojho Otca. Boh nechce, aby sme boli ako bojazliví sluhovia, ale slobodní synovia a dcéry. Nechce, aby sme zachovávali Zákon a prikázania, ktoré nám boli dané len preto, že ich musíme, ale preto, že chceme. A to sa dá len vtedy, keď ich hlbšie pochopíme. Vždy, keď niečo robíme, alebo sa snažíme podľa prikázania zachovať, musíme konať s láskou. Musíme si uvedomiť, že plnenie Božej vôle a slúžiaca láska k človeku sú jedno - to si musíme všetci uvedomiť. Ved', kto by hovoril: „Milujem Boha“ a nenávidí brata, je luhár.

Pokúsme sa premeniť naše správanie, aby bolo vždy preniknuté láskou. Aby sme si uvedomovali to, že všetko čo konáme aj pre blížnych, konáme aj pre Pána. Ved' to dobre vieme, že je vo všetkých našich blížnych a každodenne sa s ním môžeme stretávať - či doma, na ulici, v práci, alebo kdekoľvek inde. Záleží len na nás, či sa budeme tieto dve prikázania k Bohu a k blížnemu, snažiť zachovať, alebo nám to bude ľahostajné. Ak ich vždy budeme mať na mysli a budeme podľa nich konať, určite by nám Boh povedal: **„Nie si ďaleko od Božieho kráľovstva“** (Mk 12,34).

A dobre vieme, že čo Boh povie, to aj splní. No a práve toto je našim cieľom: dostať sa do Božieho kráľovstva.

Amen.

Môže byť syn Dávidov, Pánom?

Povzbudiť veriacich a vysvetliť im, čo to znamená Mesiáš.

Poznáme Sväté Písmo a v ňom stat', kde sa hovorí, či Syn Dávida sa môže nazývať Pánom? Áno, pred chvíľou sme o tom počuli v dnešnom evanjeliu a chcem spolu s vami prísť na to, či je to možné. Tak, ako to sám Pán Ježiš povedal:

„Sám Dávid ho nazýva Pánom, ako potom môže byť jeho Synom?“ (Mk 12,37)

Ježiš dáva závažnú otázku a predkladá znalcom Písma záhadu o Mesiášovi a teda o sebe: Ako to, že Mesiáš je Dávidovým synom i Dávidovým Pánom? To znamená, že Mesiáš je väčší ako Dávid a že ho prevyšuje - že je Pánom nad vladármi. Boh sám dáva Mesiášovi miesto po svojej pravici, to znamená, že mu dáva aj účasť na svojej moci. Ježišovi protivníci počúvali jeho slová a bolo im jasné, že na ne nestačia. Boli ticho. Ježiš im dal mocne pocítiť, že im ešte niečo chýba - aby plne, hlboko a správne pochopili Písma. Ježiš vedel, že ho čoskoro budú súdiť pre bohorúhanie, pretože sa nazýval Božím Synom. Vedel, že pred nimi sa nebude môcť obhájiť, lebo mu to v hneve nedovolia. Dokazuje preto už teraz, pred svojim utrpením a smrťou v prítomnosti ľudu, svoje Božstvo. Výrok „Mesiáš je Dávidov syn“, Ježiš potvrdzuje, keď sa považuje za pravého človeka. Ale to je len polovičná a nie celá pravda. Ježiš je aj Boží Syn. On a Otec sú Jedno.

Keď Ježiš položil túto otázku, veľký zástup ho počúval s radosťou. Aký je len dobrý pohľad, keď človek vidí zástupy ľudí v kostole a keď nábožne počúvajú. Ak každý z nás prichádza tu do chrámu, aby sa sústredil a nábožne ochotne počúval, tak je to veľmi dobre. Vtedy prinášame do kostola pokoj a radosť. Ale ak prichádzame s kritikou, tak nie je možné slúžiť Bohu s radosťou a ochotou tak, ako sa žiada.

Pokúsme sa aj my, bratia a sestry, s ochotou a láskou otvoriť celé naše srdce. Poprosme o to, aby sme nekritizovali, ale pomohli tam, kde sa dá. Vyznávajme všade, že Ježiš je Boží Syn a on a Boh sú Jedno.

Amen.

To čo konám navonok, aj vo vnútri prežívam
Aby ľudia neovládla pretváрка, ktorá k ničomu dobrému nevedie.

Byť pred očami ľudí dobrý. Taký, aby ma mali ľudia radi. To by si mal priať asi každý človek. Ale za akú cenu toto všetko dosiahnuť? Snažiť sa o to, aj napriek tomu, že to bude iba pretváрка a so skutočnou láskou a zbožnosťou to nebude mať nič spoločné? Chcem sa spolu s vami nad tým zamyslieť, lebo dnešné evanjelium nám práve o tom hovorí.

Varovanie pred zákonníkmi (porov. Mk 12,38).

To, čo učia farizeji a zákonníci treba síce robiť, ale podľa ich skutkov sa riadiť neslobodno. Ich smernice majú platnosť, ale ich vlastný príklad sa zavrhuje, pretože je v rozpore s tým, čo hovoria. Na drastickom obraze, ktorý sme pred chvíľkou v evanjeliu počuli, sa ukazuje, ako ľudia utláčajú, hoci sami nežijú podľa toho, čo žiadajú. Ďalšia výstraha je v tom, že všetky ich skutky sú pokrytecké. Nekonajú ich pre Boha, ktorý pozná aj to, čo je skryté, ale pre ľudí, ktorých má oslepiť zdanie vážnej zbožnosti. Ich život protirečí ich učeniu. To, čo vyžadujú od iných, sami nerobia. A to čo robia, sa deje z márnomyseľnosti a tým pádom je to pred Bohom bezcenné. Ježiš vidí tú prázdnotu, ktorá je až odporná - je proti obrazom pravej spravodlivosti, o ktorej Ježiš tak často hovorí a ktorá by mala byť povinnosťou nás všetkých.

Vieme, že ľudská prirodzenosť je náchylná k tomu, aby sa človek ukázal v určitých situáciách v lepšom svetle ako v skutočnosti je. Ale treba proti tomu niečo robiť a uvedomiť si, že lepší sa môžeme ukázať len tu - pred pozemským svetom. Pred Bohom darmo robíme niečo navonok. Ak to, čo robíme, nebudeme robiť zo skutočnej lásky a úprimne, nič nám to neosoží, ba naopak. Musíme si uvedomiť, že vždy musíme byť náročnejší k sebe, ako k druhým. Nesmieme si ospravedlňovať svoje skutky slovami: „Ved’ on urobil ešte horšie, prečo by som ja nemohol?“ Začnime všetci, každý od seba a konajme všetko s láskou, lebo Boh naozaj všetko vidí. Nie len pre oči ľudí - aby nás chválili, lebo z toho skutočné dobro nikdy nebude. Nezostávajme len pri slove, ale svojimi skutkami dokazujme to, čo hovoríme. Prosme aj my, bratia a sestry, aby sme tak konali, ako aj vo svojom srdci cítime. Amen.

Chcem byť šťastný!

Objaviť krásu blahoslavenstiev, aj keď sú náročné

Kto z nás by netúžil po šťastí, po radošti? Kto by nechcel, aby jeho život bol úspešný, zmysluplný? Nuž, existuje nejaký návod na to, aby sa tieto ideály aspoň trochu naplnili? Myslím, že sme ho práve počuli.

Ježiš otvoril ústa a učil zástupy: „**Blahoslavený...**“ (Porov. Mt 5,2-3b).

Slovo 'blahoslavený', môžeme chápať aj ako blažený. Alebo tak, že blahoželať môžeme tým, ktorí uskutočňujú to, k čomu nás vyzývajú blahoslavenstvá, pretože blažení sú a budú, šťastní. Tu je v skratke zhrnuté podstatné učenie o kresťanskej dokonalosti. Zástupy, ktoré Ježiša počúvali, to vedeli. Keby sme čítali túto stať ďalej, dočítali by sme sa i tieto slová: „**Keď Ježiš skončil tieto reči, zástupy žasli nad jeho učením, lebo učil ako ten, čo má moc a nie ako zákonníci**“ (Mt 7,28-29). K nim sa v priebehu dejín pridávali veľké zástupy vyznávačov, mučeníkov, svätcov. Oni tiež žasli nad týmto učením a žili ho dennodenne. Títo ľudia boli svetlom sveta, stali sa majákom pre blúdiacich. Boli soľou a dávali svetlu chuť, chránili ho pred skazou. Títo ľudia boli hrdinami. Teraz hľadia na nás z domu Otca, či sa aj my pridáme k nim. Mohutným príhovorom vyprosujú milosť ľudom tretieho tisícročia, aby aj oni lačneli po spravodlivosti. Boli tichí a vedeli viac počúvať druhých, aby sa milosrdenstva nielen dovoľávali, ale vedeli aj oni odpúšťať. Aby objavili znovu krásu čistého srdca a raz navždy pochopili, že dokonalý kresťan je šťastný už tu na zemi.

Nad blahoslavenstvami sa dá veľa meditovať. V niekoľkých vetách je obsiahnutá nesmierna hĺbka a šírka. Skúsme si preto vo chvíľach voľna sadnúť nad tento text, prerozjímať ho, prežiť. Teraz by som chcel zdôrazniť dve blahoslavenstvá, ktoré vzhľadom na súčasné choroby sveta sú zvlášť aktuálne. Svet nám hovorí: „Šťastný si, ak veľa vlastníš - čím viac máš, tým si hodnotnejší.“ Pán Ježiš však hovorí: „Blahoslavení chudobní v duchu.“ Akoby hovoril: „Uč sa deliť aj s tým málom čo máš!“ A skúsenosť dáva za pravdu Ježišovi. Všimnime si, koľko boháčov trpí! Ich plná peňaženka je v žalostnom kontraste s prázdnotou ich srdca. Mnoho ľudí dnes hovorí: „Pozeraj na čo chceš, užívaj si s kým chceš, budeš šťastný.“ Pán Ježiš však trvá na svojom: „Blahoslavení čistého srdca.“ Objavme znovu krásu čistoty! Nádheru pravej nefalšovanej lásky, ktorá je nezištná, ktorá pozerá na druhého a zabúda na seba.

ĽUBOMÍR STANČEK

Stalo sa raz, že sa jedna ustrica ponosovala druhej: „Mám veľké bolesti. Zdá sa mi, ako by som nosila v sebe olovenú guľu. Čo z toho všetkého bude?“ Druhá ustrica jej odpovedala: „Ty od tvojej gule musíš zomrieť. Ja mám ešte život pred sebou.“ Rak, ktorý rozhovor počúval, povedal: „Pyšná ustrica, čo vieš o živote? Ty si myslíš, že mladosť, krása a zdravie je všetko? Ona má síce bolesti, ale nosí v sebe perlu.“¹⁵

Žiť blahoslavenstvá a premietnuť ich do praxe nie je ľahké. Myslím, že v tom sa zhodneme všetci. Vyžaduje si to sebazápor, spôsobuje to bolesť. Keby tu však bol rak z príbehu, povedal by nám: „Máte síce bolesti, ale váš život je práve preto hodnotný a krásny. Nosíte v sebe perlu.“

Nuž nebojme sa aj sa zaprieť a premôcť. Nebojme sa námahy. Len tak náš život nadobudne pravú krásu a hodnotu.

Amen.

Utorok 10. týždňa

Mt 5, 13-16

Všetko robme na slávu Božíu

*Uvedomiť si potrebu odovzdávať blížnym svetlo viery.*¹⁶

Určite sa vám stalo, že ste v tme niečo márne hľadali. Nemali ste pri sebe baterku, nuž veľmi ste túžili, aby vám niekto posvietil. My vlastné svetlo viery. Sú však ľudia, ktorí ho nemajú, blúdia v tme. Ježiš nás preto žiada:

„Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca“ (Mt 5,16).

Každý človek čelí dvom pokušeniam: Prvé pokušenie je - falošná pokora. Taký človek si myslí, že Boh sa asi pomýlil, keď ho stvoril, alebo mal vtedy asi zlý deň. Skrýva sa a utáhuje, uteká pred svetom, je ustráchaný, považuje sa za neschopného ničoho. Druhé pokušenie je - pokušenie pýchy. Konať pred ľuďmi, ukázať sa, byť obdivovaný, byť hviezdou. Byť stredobodom pozornosti. Pán Ježiš nás učí, že ani jeden postoj nie je správny.

¹⁵ RYBÁR J.: *Nové príklady, pre kazateľov, rečníkov a vychovávateľov*. s. 95.

¹⁶ Porov.: NÁKAČKA, P.: *Seminár z homiletiky*. Spišská Kapitula. 2008.

ĽUBOMÍR STANČEK

Kresťan sa nemôže schovávať pred svetom. Naopak má byť lampa na svietniku. Bolo by zlé, keby na kresťanovi nebolo čo obdivovať, keby sa ničím nelíšil od ľudí, ktorí ešte Boha nepoznajú. Právom by sa potom títo ľudia pýtali, na čo mu je takáto viera? Svetlo, ktoré táto lampa vrhá, má však tak svietiť, aby ľudia oslavovali Otca. Aby zbadali Boha, ktorý je pre nich zahmlený, alebo dokonca v tme. Nie aby človek vynikol, ukázal sa, získal obdiv, popularitu. Bolo by tragédiou, keby človek vedomý si svojich talentov, zabudol, že ich dostal ako dar od Boha. A že má k nim pristupovať ako k daru, teda s pokorou.

Nuž, skúsme na chvíľu upriamiť pozornosť na seba. A hľadáme svoje talenty. Možno si teraz spomenieme na náš dobrý intelekt. Alebo na šikovnosť, umelecké nadanie, na schopnosť organizovať, prípadne dar počúvať blížneho a vcítiť sa do jeho problémov. To sú vlohy, ktoré nám darovala štedrá ruka Božia. Všetci sme niečo dostali. Boh je príliš múdry na to, aby robil zbytočnosti. Ježiš akoby nám dnes hovoril: „Využi svoje vlohy, využikuj tento potenciál na konanie dobrých skutkov. Neschovávaj sa, nebuď pasívny!“ Kladie nie jednoduchú požiadavku na mňa i na vás, pomáhať v rámci svojich schopností druhým. S ochotou, v pravej chvíli, s úsmevom a láskou. Aby pri pohľade na to, ľudia začali chváliť Boha. Aby si povedali: „Prečo to tento robí, odkiaľ berie na to silu?“ A aby pochopili: „Ak takto koná, nie je možné aby neexistoval Boh, ktorý sa volá 'Láska'.“

Dieťa raz maľovalo obraz a učiteľka sa ho pýtala: „Je to zaujímavé a čo tento obraz predstavuje?“ „Je to podobizeň Boha“, odpovedalo dieťa. „Ale veď nik nevie ako vyzerá Boh“, namietla učiteľka. „Keď to dokončím, budú to vedieť všetci“, nedalo sa dieťa.¹⁷

Boh nás stvoril na svoj obraz a podobu. Dnes nás vyzýva, aby sme našimi dobrými skutkami dovolili zažiariť tomuto obrazu v nás. Aby sme ho nezahmlievali. Žime tak, aby naši kolegovia, spolužiaci, priatelia, pri pohľade na náš život si spomenuli mimovoľne na Boha. Aby sme im aspoň trochu ukázali ako vyzerá Boh.

Pane, byť verným obrazom teba je náročné. A my už teraz dobre vieme, že napriek dobrej vôli sa nám to dokonale nikdy nepodarí. Napriek tomu ťa prosíme o silu, aby sme to aspoň trochu dokázali.

Amen.

¹⁷ Porov. FERRERO B.: *Niekedy stačí jeden slnečný lúč*. Bratislava : Don Bosco, 1998, s. 46.

Dobro prikázaní

Objasniť zmysel a hodnotu prikázaní.

Možno vás napadlo, pri vypočutí si evanjelia: „Pane, čo zase chceš od nás? Prečo hovoríš o prikázaniach a žiadaš, aby sme zachovávali aj tie najmenšie? Prečo nehovoríš radšej o svojej láske k nám? Ved' trochu tvrdo nám znejú slová:

„Kto by teda zrušil jediné z týchto prikázaní, čo aj najmenšie a tak by učil ľuď, bude v nebeskom kráľovstve najmenší“ (Mt 5,19a).

Ak vás niečo také napadlo, je to prirodzené. Sú to bežné otázky. Našťastie, existuje na ne odpoveď. Keď nejaká fabrika vyrobí stroj, dáva k nemu aj návod na použitie. Pretože ten, kto stroj vymyslel a vyrobil, najlepšie vie, ako funguje, akú údržbu potrebuje, na čo má slúžiť. A aké používanie mu škodí.

Boh, ktorý stvoril človeka - ako jeho autor, pozná ho lepšie ako on sám seba. A pretože ho miluje, neponechal ho blúdiť, ale dal návod, pravidlá. Dal mu prikázania, ktoré mu pomáhajú, aby žil život plnohodnotne, dôstojne. Aby neškodil sebe, ani svojim bratom a sestrám. Pripomeňme si znovu slová evanjelia: ***„Kto by teda zrušil jediné z týchto prikázaní, čo aj najmenšie a tak by učil ľuď, bude v nebeskom kráľovstve najmenší“ (Mt 5,19a).*** Ešte stále sa nám zdajú tieto slová prísne? Alebo už vnímame, že sú prejavom jeho hlbokkej dojímavej otcovskej lásky a starostlivosti o nás?

Nuž, prehodnoťme náš vzťah k príkazom, ktoré nám dal Boh priamo alebo cez Cirkev. Pýtajme sa úprimne, či ich zachovávame, alebo nimi pohrdame? Či sme si ich oblúbili a zamilovali, alebo ich vnímame ako niečo, čo nás obmedzuje, čo musíme zachovávať, ak sa chceme vyhnúť Božiemu hnevu. Božie pokyny a usmernenia môžeme vnímať ako precízne vypracované značky, ktoré pozemského pútnika bezpečne privedú do večného domova. Ak by sme nimi pohrdli, škodíme sami sebe.

Kňaz opísal rozhovor dvoch priateľiek: Eva sa chváli, že sa emancipovala od Desatora Božích prikázaní. „Eva máš rozum?“ hovorí jej priateľka. „Ved' aj ten, čo ťa okradne, oklame, zabije, sa tiež emancipoval od Božích prikázaní. Božie prikázania chránia dobro všetkých ľudí. Ty sa emancipuješ od toho, čo aj teba chráni, čo nás všetkých ochraňuje. Ty si slepá na svoju škodu.“¹⁸

¹⁸ RYBÁR J.: *Nové príklady pre kazateľov, rečníkov a vychovávateľov*, s. 90.

ĽUBOMÍR STANČEK

Naozaj je veľmi nebezpečná slepota - nevidieť v prikázaniach niečo veľmi užitočné a myslieť si, že ich odmietaním sa stávame slobodnejší. Skúsme Bohu teraz spolu, možno po prvýkrát, poďakovať za jeho usmernenia.

Ďakujeme ti Pane, za tvoju mnohorakú starostlivosť o nás. Za to, že nám sám hovoríš, čo máme robiť, aby sme sa to nemuseli bolestne učiť na vlastných chybách. A odpusť nám, ak sme niekedy šomrali na tvoje príkazy. Ak sme ťa vnímali ako diktátora, policajta a nedokázali vidieť v tebe Otca, ktorému záleží na šťastí svojich detí.

Amen.

Štvrtok 10. týždňa

Mt 5,20-26

Láska zabíja hnev

Uvedomiť si potrebu odpustenia.

Predpokladám, že väčšina z vás, máte doma záhradku. A myslím, že ste si všimli aj jednu skutočnosť. Ak nechcete, aby vám burina narobila škodu, treba ju vytrhnúť, kým je ešte malá. Tesne po jej vyklíčení. Ježiš - učiteľ v pestovaní nášho duchovného života, nám dnes pripomenul, že podobná zásada platí aj v rovine duchovnej.

Povedal: „**Počuli ste, že otcom bolo povedané: „Nezabiješ.“ Kto by teda zabil, pôjde pred súd. No ja vám hovorím, pred súd pôjde každý, kto sa na svojho brata hnevá**“ (Mt 5,21-22).

Aby hriech, ktorý je nekonečne nebezpečnejší ako burina v záhradke, nenarobil škodu, treba ho vypozirovať, vybadať už v zárodku. Najlepšie vtedy, keď ešte len klíči. Vtedy sa ho človek zbaví najľahšie a vtedy nepoškodí ani jeho samotného, ani jeho blízkych. Pán Ježiš toto pripomína ohľadom hnevu. V zárodku je hnev len málo intenzívny, možno súvisí s pocitom urazenosti, krivdy, závidi... V tejto fáze nie je ťažké ho vytrhnúť, premôcť, odpustiť blížnemu. Ak ho človek však začne v sebe živiť, polievať, kŕmiť ho a nezriekne sa ho, hnev začne pomaly rásť, zapúšťať čoraz hlbšie a širšie korene. A postupne začne prinášať zhubné ovocie. Samotný človek vnútorne trpí, hnev ho zožiera, zabíja v ňom pokoj a radosť, spôsobuje napätie. Tento vnútorný nesúlad človek neudrží dlho v sebe utajený. Začne sa prejavovať formou psychického či fyzického ublíženia blížnemu,

ĽUBOMÍR STANČEK

či dokonca vraždou. A v záhradke sa môžeme ešte niečomu dôležitému naučiť. Burine sa najviac darí tam, kde nerastie žiadna zelenina. Tam má najviac živín, vlahy a svetla. Tak aj hriech sa najlepšie zakorení tam, kde nerastú žiadne čnosti. Nestačí teda len hnev potláčať, ale treba aj pestovať pozitívnu čnosť lásky. Chod' sa zmieriť so svojím bratom! (Porov. Mt 5,24).

Preto je potrebné, nachvíľku obrátiť svoj pohľad od oltára a pozrieť sa vedľa seba alebo i za seba, na bratov a sestry. Aký mám k nim vzťah? Nevyčítal by mi niekto z nich niečo? Nebolo by to náhodou aj oprávnené? Ale neostaňme len pri skúmaní našich negatív, chýb v tejto oblasti. Poďme ďalej. Pýtajme sa pozitívne! Čo by som mohol pre nich konkrétne urobiť? Možno pre starších a bezvládných alebo pre tých najbližších, aspoň niečo drobné.

Máme chronicky známy príkaz: nezabiješ. Ja však poznám jeden spôsob ako možno zabíjať nepriateľov.

Dvorania vraj vyčítali cisárovi Žigmundovi, že s nepriateľmi zaobchádza veľkodušne, že by ich mal všetkých pozabíjať. Cisár im odpovedal: „Máte pravdu, nepriatelia sa majú zničiť - ale veľkodušnosťou. Vtedy zabijeme v nich nepriateľov a urobíme si z nich priateľov.“¹⁹

Nenechajme sa ničieť a zožierať hnevom, túžbou po pomste. Odstráňme ho tak že sa zmierime s blížnymi, zničíme v nich nepriateľov, budeme mať viac priateľov. Náš život sa stane o čosi krajší radostnejší a pokojnejší.

Nuž prajem vám i sebe, aby nás aj táto svätá omša, kde sa sprítomňuje dojímavá Ježišova láska k nám, posilní a znova zapáli túžbou bojovať za lásku, pokoj a zmierenie.

Amen.

Piatok 10. týždňa

Mt 5, 27-32

Človek, kto vlastne si? Objaviť dôstojnosť človeka

Zamýšľali ste sa už, drahí bratia a sestry, kto je vlastne človek? Aká je jeho hodnota, dôstojnosť? Myslím, že zodpovedanie tejto otázky je potrebné, aby sme pochopili zdanlivo radikálne Kristove slová:

¹⁹ Porov.: RYBÁR J.: *Nové príklady pre kazateľov, vychovávateľov a rečníkov*, s. 53

„Každý kto na ženu hľadá žiadostivo, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci“ (Mt 5,28b).

Keď čítame o stvoriteľskom Božom diele, môže nás zaujať veta: **„Urobme človeka na náš obraz a podobu“ (Gn 1,26)**. Pri stvorení predchádzajúcich diel Boh povedal a stalo sa tak. Teraz však je použité množné číslo: „Urobme.“ Zdá sa, akoby sa Boh radil sám zo sebou, zastavil sa na chvíľku. Niektorí biblisti hovoria, že sa jedná o slávnostné vyhlásenie Boha pred celým nebeským dvorom. To všetko poukazuje na to, že sa deje niečo výnimočné. Niečo, čo zatajuje dych. Boh ide stvoriť niečo, čo ďaleko presahuje všetko predtým utvorené. Vlastne ani nie niečo, ale niekoho - človeka na svoj obraz a podobu. Obdaril ho rozumom a slobodnou vôľou. Tak sa stáva korunou tvorstva. A tohto človeka, v porovnaní s nesmiernym vesmírom, tak malého, akoby ani neexistoval, Boh zobral natoľko vážne, že neváhal zostúpiť na zem, prísť medzi nás a zomrieť za nás. Vďaka tomuto činu lásky, zažiarila veľkosť a dôstojnosť človeka novým spôsobom. Preto dívať sa na človeka žiadostivo, iba výlučne ako na telo a nie ako na osobu - na niekoho, ale iba ako na niečo - ako na vec, ako na prostriedok, ktorý nasýti moju žiadostivosť, je jeho veľkým zneuctením a krivdou. A preto to Kristus v dnešnom evanjeliu odsudzuje.

Z tejto našej úvahy vyplývajú, drahí bratia a sestry, mnohé dôsledky pre nás. Ak sme pochopili dôstojnosť človeka, je potrebné prehodnotiť náš postoj k nemu - či je úmerný jeho dôstojnosti? Či pristupujeme k bratom a sestrám s láskou a úctou? Nie sú naše pohľady na osobu druhého pohlavia žiadostivé, také čo ju ponížujú a nemajú nič spoločné s pravou seba darujúcou láskou?

Veľkým obhajcom dôstojnosti človeka bol aj náš milovaný pápež Ján Pavol II. Hneď vo svojej prvej encyklike 'Vykupiteľ človeka' sa venoval tejto téme. Známy je tiež dielom 'O dôstojnosti ženy'. A nielen náukou, ale aj svojimi životnými postojmi ohlasoval túto pravdu. Neváhal objasniť malomocného, lebo vedel, že za znetvorenou tvárou sa skrýva Boží obraz a podoba. Majme osobnosť pápeža často pred očami - ako vzácny vzor správneho prístupu ku človeku.

Pane, sme tvoje deti, tvoje milované deti. Ďakujeme ti, že nás zahrňaš láskou a tak nás nesmierne vyznamenávaš. Prosíme ťa, aby sme si hlbšie uvedomovali, že tak ako nás, rovnako miluješ aj všetkých ľudí bez rozdielu. Daj, aby nás táto skutočnosť pohla k správneému prístupu k nim. K pravej láske, odmietajúcej egoizmus, sebeckosť, žiadostivosť, zneužívanie.

Amen.

Pravdovravnosť

Povzbudiť ľudí, aby uvážene používali slová a ďalej podávali informácie.

Žijeme v dobe, keď sa sľuby nedodržiavajú. Slovo nemá cenu. Nielen jednotlivci, ale i národy a štáty podpisujú zmluvy, ale vzápätí ich porušujú a neplnia. Koľko manželských sľubov pri sobáši sa neplní. V tejto spoločnosti zloby a klamstiev my, kresťania, musíme byť známi tým, že svoje slovo dodržíme za každých okolností. Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu povedal svojim učeníkom a platí to samozrejme aj pre nás: „**Vaša reč nech je „áno-áno“, „nie-nie“** (Mt 5,37).

V týchto niekoľkých vetách sa Pán Ježiš veľmi hlboko zaoberá ôsmym prikázaním. Nielen opakuje zákaz falošnej prísahy, ale dodáva zákaz vôbec prisahať. Ježiš sa jasne a rozhodne stavia proti vtedajšiemu zneužívaniu prisahania a proti puntičkárstvu platných a neplatných prísah. Podľa Ježiša nie je v každodennom živote vôbec potrebná prísaha na ubezpečovanie a potvrdenie pravdy. Tu je úplná pravdovravnosť bez akejkoľvek ubezpečujúcej prísahy jedinou zárukou pravého bratstva. Zákonníci totiž sústavne prisahali aj v každodenných veciach. Ježiš však hovorí: „**Vôbec neprisahajte**“ (Mt 5,34). Vôbec nepoužívajte všetky tie ubezpečujúce a záväzné i nezáväzné prísahy. Ved' do týchto prísah je spoluzahrnutý i Boh. Ježišov učeník má hovoriť- 'áno' alebo 'nie', t.j. má byť pravdovravný.

Nemyslíme si, že Kristus týmito slovami rozkazuje užívať jednoslabičnú reč. Nie. Chce nás len poučiť, akí máme byť priami a jednoznační. Áno, nech je 'áno'. Nie, nech je 'nie'. Kompromis neexistuje. Máme hovoriť jednoducho a pravdivo. Z takéhoto rýdzeho postoja vyrastajú jednoduché a pravdivé medziľudské vzťahy. Čo sme však urobili v živote zo svojho slova a správania? Zmätok. Zasiali sme nedôveru a ustavičné podozrievanie. Od obchodu po politiku, od rodiny po medzinárodné vzťahy. Oklamať - to je snaha takmer každého a všetkých. A tým sa zamotáva život i medziľudské stretania. Potom sa aj tá najobyčajnejšia informácia stáva pochybnou. Mnohí ľudia hovoria aj áno, aj nie, podľa toho, čo je výnosné. Hovoria bez presvedčenia. Opakujú frázy. Prispôsobujú sa mienke. Hovoria, čo je druhým príjemné. Klamár sa však skôr či neskôr prejaví; pravda vyjde najavo. Nemožno byť neutrálnym. Kto sa zdráha postaviť na stranu pravdy, už je na strane lži. Byť nejasným, byť dvojakým, znamená stratu priateľov. Naše slová sú zrkadlom našej mysle a hlasom srdca. Ak budeme vnútorne naplnení pravdou, nebudeme mať problém postaviť sa na stranu pravdy, hovoriť pravdivo. Aké sú tie

moje slová? Hovorím to, čo si aj myslím? Alebo myslím si jedno a hovorím druhé? Aj sv. Jakub vo svojom liste nás upozorňuje: „***Vaše áno nech je áno a nie nech je nie, aby ste neprepadli súdu***“ (Jak 5,12).

Aby naše áno bolo skutočným áno a nie skutočným nie, poučme sa aj z nasledujúceho príbehu. K Sokratovi pribehol zadychčaný priateľ a lapajúc dych začal rozprávať: „Počuj, Sokrates, musím ti niečo dôležité povedať... tvoj priateľ...“

„Počkaj,“ prerušil ho mudrc, „preosial si to, čo mi chceš povedať, cez tri sitá?“

„Cez tri sitá?“ čudoval sa posol správy.

„Áno, cez tri sitá. Prvé sito je pravda. Si si istý, že všetko, čo mi chceš povedať, je v súlade s pravdou?“

„No neviem, povedal mi to...“

„Áno, áno, ale iste si to preosial cez druhé sito, a tým je dobro. Ak to, čo mi chceš povedať, nie je pravda, je to určite dobré.“

„Naopak!“

„Tak teda,“ prerušil ho filozof, „použi ešte tretie sito a porozmýšľaj, či to, čo mi chceš povedať, je nevyhnutne nutné.“

„Nutné? Asi nie.“

„Tak potom,“ usmial sa Sokrates, „ak to, čo mi chceš povedať, nie je pravda, ani dobré, ani nevyhnutne nutné, neobťažuj tým ani seba, ani mňa.“

Preosievajme aj my svoje slová cez tri sitá, pravdy, dobra a nevyhnutnosti. Ak budeme takto konať, naše áno bude áno a nie bude nie. Tým budeme Ježišovými svedkami a šíriteľmi pravdy.

Aby sa nám to darilo, prosme si aj pri tejto svätej omši.

Amen.

Pondelok 11. týždňa

Mt 5,38-42

Dobrom premáhať zlo

*Nechajme dobrou zvíťaziť v našom živote.*²⁰

Určite ste zažili situáciu, keď sa dvaja ľudia začali najprv slovne hádať. Jeden nadával na druhého a druhý na prvého. Nadávky sa stupňovali, pomaly sa chýlilo k bitke. A z týchto dvoch ľudí sa stali nepriatelia na život a na smrť.

²⁰ Porov.. BENKO, F.: Seminár z homiletiky. Spišská Kapitula : 2005.

Pán Ježiš nám hovorí: „*Neodporujte zlému. Ak ťa niekto udrie po pravom líci, nadstav mu aj druhé*“ (Mt 5,39).

Na prvý pohľad by sa zdalo, že Ježiš od nás chce, aby sme nechali voľne šíriť zlo. Ak niekto urobí niečo zlé, tak ho spokojne máme nechať, alebo mu máme dopomôcť k ďalšiemu vykonávaniu zla. Nerozširujeme takýmto spôsobom nespravodlivosť? Dajme všetko na správnu mieru. Základným kľúčom k správne pochopeniu je veta: „Neodporujte zlému.“ To, čomu nemáme odporovať, nie je zlo ako také, absolútne zlo, ani ten zlý - diabol. Zlý človek, to je ten, ktorý mi ubližuje. Ježiš nepopiera, že je to zlý človek. Nežiada nás, aby sme predstierali, že je iný! Ježiš nechce, aby sme sa za zlo odplácali zlom.²¹ Ježiš od nás chce, aby sme nikdy nehládali pomstu. Máme radšej trpieť bezprávie, ako bezprávie robiť. Na zlo máme odpovedať dobrom. Lebo ak sa zlé odpláca ešte väčším zlom, urážka sa vracia ešte väčšou urážkou. Malá výčitka sa odpláca zlostnými rečami, do ohňa sa prilieva olej, zlo rastie, osobná odplata sa bezuzdne vyzúri. Keď sa jej nechá voľný priebeh, skončí sa to rozkladom, rozvratom, chaosom, bojom všetkých proti všetkým.²²

Už v Starom zákone čítame ako Boh hovorí Izraelitom, že jedine jemu patrí odplata a pomsta (porov. Dt 32,25). Alebo v Knihe prísloví sa hovorí, že nemáme odplácať druhým podľa jeho činov (porov. Prís 24,29). Proti zlu sa dá bojovať jedine láskou a dobrotou. Ako svätý Pavol hovorí: „Neodplácajte sa zlým za zlé alebo zlorečením za zlorečenie, ale naopak, žehnajte“ (1Pt 3,9). Ak človeku, ktorý nám robí zlo, ukážeme lásku, milosrdenstvo, dobrotu, tak sa skôr obráti. Ak uvidí našu lásku, zistí, že robil zlo, tak zmení svoj život a dá sa na cestu pokánia.

Pozrime sa teraz do Starého zákona, na postavu Dávida. Spomeňme si, ako ho Šaul prenasledoval, hoci mu Dávid neurobil nič zlé, ba bol mu veľmi osožný. Raz, keď Dávid utekal pred Šaulom, vošiel do jaskyne. Ku tejto jaskyni prišiel aj Šaul. Dávida začali nahovárať, aby sa pomstil Šaulovi. Dávid však potajomky odťal okraj Šaulovho plášťa. A povedal: „Nech to Pán vzdiali odo mňa! Neurobím to svojmu pánovi!“ Keď sa to Šaul dozvedel, prestal prenasledovať Dávida, lebo videl, že nemá v sebe zlosť (porov. 1Sam 24,1-22). Na tomto príbehu vidíme, že hoci je to ťažké, ale je to veľmi osožné, ak svojmu nepriateľovi preukážeme lásku. Lebo jedine láska je jedinou silou, ktorá môže nepriateľa premeniť na priateľa, jedine láska má tvorivú a oslobodzujúcu moc.

²¹ Porov.: STOTT, J.: *Kázání na hoře*. Bratislava : Návrat. 1992, s. 79.

²² Porov.: *Evanjelium podľa Matúša*, Wuppertálska študijná biblia. Bratislava : Creativpress. 1992, s.85.

Pane, Ježišu Kriste, nauč nás, že odplatou nevyriešime nič. Udeľ nám milosť, aby sme pochopili, že jedine láska dokáže premieňať zlo. Nech konáme podľa tvojho milosrdenstva a tak nasledujeme teba, nevinného baránka, ktorý si položil aj život za svojich nepriateľov.

Amen.

Utorok 11. týždňa

Mt 5,43-48

Milovať nepriateľov

Kresťanstvo sa prejavuje najmä v skutkoch.

Už sa vám stalo, že ste išli po ulici a oproti vám išiel sused, s ktorým ste už dlhý čas 'na nožoch'? Ako sa tak k vám približoval, v hlave vám vírili rôzne spomienky a tu zrazu vás ten sused pozdravil. Vy ste sa najskôr na neho začudovane pozreli, potom ste sa mu odzdravili a potom ste sa s ním dali do reči. Nakoniec vysvitlo, že nie ste až takí veľkí nepriatelia, a že všetky nezrovnalosti sa dajú do poriadku.

Ježiš hovorí: „***Ak milujete tých, ktorí vás milujú, akú odmenu môžete čakať? Či to nerobia aj myčníci? A ak pozdravujete iba svojich bratov, čo zvlášťne robíte?***“ (Mt 5,46-47)

V Starom zákone platilo, že môj blížny je len 'súkmeňovec', teda Žid, a jedine jemu mám preukázať lásku, kým ostatných mám považovať za hriešnikov a nepriateľov. To znamená, že ich nemám ani pozdravovať a preukazovať im dobré skutky - týmto sa riadili aj farizeji. Oni pozdravovali iba seberovných, nie však colníkov a hriešnikov, ktorí pre nich boli vyvrhelmi ľudstva, zradcami vlasti. Ale Ježiš od nás žiada, aby sme my kresťania konali ináč, aby sme „robili čosi zvlášťne“. Pozdrav v orientálnych krajinách znamenal oveľa viac ako iba zdvorilosť. Pozdrav znamenal prianie požehnania a pokoja pre druhého.²³

My kresťania máme robiť niečo zvlášťne, čím by sme sa odlišovali od pohanov. Ježiš od nás žiada, aby sme sa modlili za svojich prenasledovateľov, aby sme milovali svojich nepriateľov a aby sme pozdravovali hriešnikov. Lebo všetci sme deťmi nebeského Otca a my všetci sme si navzájom bratmi. A tak sa pripodobňujeme nášmu Otcovi, ktorý je nekonečne milosrdný. Svätý Peter píše, že

²³ Porov.: *Evanjelium podľa Matúša*, Wuppertálska študijná biblia. Bratislava : Creativpress. 1992, s. 86.

ĽUBOMÍR STANČEK

sme povolaní, aby sme požehnávali druhých, aby sme sa stali sami dedičmi povolania (porov. 1Pt 3,9). Takže my kresťania sa máme odlišovať od iných tým, že budeme požehnávať aj svojich nepriateľov.

Je známe, že v prvotnej Cirkvi „všetci veriaci mali jedno srdce a jednu dušu“ (Sk 4,32). Mali sa navzájom radi a táto ich láska prenikala až k tým, ktorí ešte neuverili v Krista a sami pohania poukazovali na kresťanov a hovorili medzi sebou: „Pozrite, ako sa milujú“ a táto láska ich priviedla k viere v Krista. Aj keď prenasledovali kresťanov a zatvárali ich, tak sa kresťania nesprávali neslušne a neúctivo, a to tiež viedlo k mnohým obráteniam. Vidíme, že sa oplatí byť zvláštny a nie prispôsobovať sa tomuto svetu a konať to, čo od nás žiada tento svet. Najviac sa oplatí pripodobňovať sa Ježišovi, snažiť sa o dokonalosť, lebo aj náš nebeský Otec je dokonalý.

Skúsme sa na záver modliť v duchu dnešného evanjelia:

Pane, Ježišu. Ty sám nás učíš, ako máme milovať svojich nepriateľov. Ty si sa modlil na kríži za tých, ktorí ťa ukrižovali. Prosíme ťa, udeľ nám milosť, aby sme sa aj my správali tak, ako ty a tak sa sami stali dedičmi večného požehnania.

Amen.

Streda 11. týždňa

Mt 6,1-6.16-18

Konať skutky s čistým úmyslom

Je chvályhodné konať s čistým srdcom dobré skutky.

Môžeme sa pristihnúť pri tom, že konáme dobré skutky tak, aby sme hneď dostali pochvalu od ľudí.

A ako nás Ježiš napomína? „***Dajte si pozor a nekonajte svoje dobré skutky pred ľuďmi, aby vás neobdivovali, lebo nebudete mať odmenu u svojho Otca, ktorý je na nebesiach***“ (Mt 6,1).

Ježiš dnes hovorí o troch veciach: o dobrých skutkoch, o modlitbe a o pôste. Nehovorí nám, ako často to máme robiť, ale hovorí, akým 'spôsobom' to máme robiť. A dáva to do protikladu s farizejmi. Oni robili dobré skutky na takých miestach, kde ich všetci videli a chválili ich za to. Tak isto to robili aj s modlitbou a pôstom. Všetko robili pokrytecky, aby boli veľkí v očiach ľudí. My, kresťania to

ĽUBOMÍR STANČEK

však máme robiť s čistým úmyslom, teda nie preto, aby ma ľudia chválili, ale preto, aby som vykonal dobrý skutok. A vtedy ma odmení nebeský Otec.

Môžeme vidieť - hlavne v médiách, ako populárni ľudia dnešnej spoločnosti chcú darovať nejaký príspevok na nejaký - napríklad detský domov. Robia to pred televíziou, novinármi, pred množstvom ľudí. Tým chcú ukázať, že oni sú tí dobrí, že oni myslia aj na tých biednejších a chudobnejších. A urobia okolo toho veľkú oslavu, len aby ich ľudia chválili. A pritom každý vie, aký nemorálny je ten človek, čo všetko zlé má za sebou, a možno aj tie peniaze získal nečestným spôsobom. Či to nie je práve toto, pred čím nás Ježiš vystríha? Títo ľudia zabúdajú na to, že ľudská sláva nie je trvalá, ale je krehká, ako jarný kvietok, ktorý je pekný, ale rýchlo odkvitne a už ho niet.

My však vieme, že jedine Boh môže dať odmenu, ktorá bude trvalá. Ježiš nás učí, aby sme sa vyhýbali márnivosti a všetko - každý dobrý skutok, modlitbu ako aj náš pôst, aby sme robili s pokorou a s čistým srdcom a tak oslavovali Boha a pomohli tak svojim blíznym. Vtedy nám Boh dá odmenu, ktorá bude zapísaná v nebi. Táto Božia odmena sa ťažko dá porovnať s odmenou od ľudí. Lebo odmena od Boha je trvalá, večná a istá. Boh nám pripravuje večný život ako odmenu za naše skutky.

Modlime sa: Všemohúci Bože, ktorý vidíš aj skryté veci. Nauč nás konať podľa príkladu tvojho Syna, Ježiša Krista. Konaj s čistým úmyslom a z lásky k tebe. Lebo jedine tak môžeme dostať večnú odmenu, ktorú pripravuješ tým, ktorí nehľadajú na oslavu od ľudí.

Amen.

Štvrtok 11. týždňa

Mt 6,7-15

Vy sa budete modliť takto

Modliť sa znamená - mať pred očami svojho Boha.

Isto sa nám stalo, že sme prosili Boha o niečo, ale zdalo sa nám, ako keby nás Boh nepočul. A tak sme ho prosili znova a znova, až nás to nakoniec omrzelo, hoci sme nevedeli, prečo naša modlitba nebola vyslyšaná.

Ježiš ku nám hovorí: „*Váš Otec vie, čo potrebujete, prv, ako by ste ho prosili*“ (Mt 6,8).

Každá náboženská skupina má svoj spôsob modlitby. Ján Krstiteľ naučil svojich učeníkov modliť sa. Farizeji mali tiež svoj spôsob modlitby. Aj pohanovia mali modlitbu, ktorou prosili svojich bohov. Pohanovia zvykli čo najviac hovoriť, ako keby chceli presvedčiť svojho boha, aby im dal to, čo ho žiadali. Aj Ježiš učí, ako sa máme my modliť. Pri modlitbe nemáme napodobňovať pohanov. Pri modlitbe sa máme obrátiť k nebeskému Otcovi a snažiť sa plniť jeho vôľu. K Otcovi máme prichádzať s pokorou, lebo on vie, čo potrebujeme.

My kresťania máme byť ľuďmi, ktorí prosia úpenlivo a nie ako takí, ktorí veľa hovoria. Niečo iné je hovoriť o svojich potrebách tomu, kto ich nepozná a iná vec je, žiadať o pomoc toho, kto moje potreby už pozná. V modlitbe je potrebné prejsť pokornú úctu. Modlitba, ktorú nás naučil Ježiš, nie je ani tak zameraná na to, aby nás Boh vyslyšal, ale skôr, aby sme my vyslyšali Boha, teda aby sme pristúpili k jeho plánu spásy, aby sme vo svojom živote konali len to, čo od nás on žiada. Boh nás veľmi dobre pozná a vie čo veľmi potrebujeme a takto máme pristupovať aj v modlitbe. Máme prosiť v modlitbe o to, aby sme spoznali Božiu vôľu a podľa nej aj konali.²⁴ Veľmi dobre nám ukazuje prorok Eliáš ako má vyzeráť naša modlitba. Za jeho čias ľudia odpadli od pravého Boha a klaňali sa Bálovi. Eliáš urobil takúto dohodu s bálóvymi prorokmi. Každý si mal pripraviť obeť a čiara obeta sa zapáli, toho Boh je pravý. Najprv pripravili obeť bálóvi proroci, potom sa k nemu modlili, aby zapálil obeť. Volali celý deň a nič sa nestalo. Začali nahlas kričať a robili si zárezy na tele, aby ich Bál vyslyšal, ale nič sa nestalo. Potom pripravil obeť Eliáš a ešte ju aj polial tri razy vodou. Potom sa modlil k Pánovi - Bohu Izraela, aby ho vyslyšal, aby sa celý ľud dozvedel, že on je jediný Boh. V tom Pán zapálil celú obeť a takto vyslyšal Eliášovu modlitbu (porov. 1Kr 18,20-40).

Môžeme vidieť, aká má byť naša modlitba. Nie zdĺhavá, mnohovrávná, ale máme sa modliť s pokorou a na oslavu nebeského Otca. Takúto modlitbu má Boh najradšej a najskôr ju prijme.

Modlime sa: Pane, Ježišu Kriste. Ty si naučil svojich apoštolov správne sa modliť - prosíme ťa aj my o to isté. Nauč nás modliť sa k nebeskému Otcovi s pokorou, lebo on veľmi dobre vie, čo potrebujeme, nauč nás, aby sme svojou modlitbou oslavovali nášho i tvojho Otca.

Amen.

²⁴ Porov.: ZEVINI, G., CABRA P.: *Lectio divina* 13. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství. 2004, s. 91.

Poklad na zemi a poklad v nebi
Nábožnosť sa vypláca.

Veľakrát sa stalo, že ľudia dávali svoje peniaze do bankovej spoločnosti s vysokým úrokom len preto, aby čo najrýchlejšie mohli prísť k peniazom. Lenže táto banková spoločnosť dlho nevydržala, skrachovala a všetci ľudia, čo tam mali uložené peniaze, o ne prišli. Ježiš nás v evanjeliu varuje: „***V nebi si zhromažďujte poklady; tam ich neničí ani moľ, ani hrdza a tam sa zloději nedobývajú a nekradnú***“ (Mt 6,20). Poklad pre človeka je to, čo mu je vzácné, drahé. Preto si to chce ukryť, aby sa to tak skoro nezničilo. Kedysi ľudia si vzácné veci odkladali do truhlíc, ale tu sa dostali mole alebo myši a všetko zničili. Alebo keď zloději vojdú do domu, tak hľadajú tie najvzácnejšie veci, ktoré zvyknú byť ukryté. V dnešnej dobe sú pre každého človeka veľkým pokladom peniaze. Ježiš, keď hovoril o poklade, nemal na mysli, aby sme vôbec nevlastnili majetok. Ani nehovoril, aby sme si svoje peniaze nešetrili, alebo neuzatvárali životné poisťky. Ani nehovoril, že máme pohrdať materiálnymi vecami, ktoré máme od Stvoriteľa. Ale Ježiš hovorí, aby sme sa varovali sebeckého zhromažďovania; výstredného a luxusného života a hmotárstva, ktoré pripútava naše srdce k zemi.²⁵

Svätý Pavol poučuje svojho žiaka Timoteja o pravom duchovnom poklade a hovorí, že nábožnosť a spokojnosť s tým čo mám, je najväčší zisk. Lebo pri vstupe do tohto sveta sme si nepriniesli nič a ani si nič neodnesieme. Ďalej hovorí, že tí, ktorí chcú zbohatnúť, upadajú do pokušení a žiadostivosti, lebo láska k peniazom vedie do záhuby. Svätý Pavol napomína, aby bohatí v tomto svete nevkladali nádej do neistého bohatstva, ale svoju nádej majú vkladať v Boha. Bohatí majú robiť dobre a takto sa stať ešte bohatšími pre dobré skutky. Majú byť štedrí a vedieť sa podeliť, a toto im bude dobrým základom pre budúci večný život (porov. 1Tim 6,6-10.17-19). Ešte jeden veľký príklad máme v Starom zákone, kde sa hovorí o tom, že sa oplatí konať dobré skutky, ktoré nám budú pripočítané v nebi. Ide o knihu Tobiáš, kde otec Tóbi odovzdáva svojmu synovi Tobiášovi otcovské napomenutia a rady vo forme testamentu. Tóbi hovorí: „Nikdy neodvracaj svoju tvár od chudobného, aby sa neodvrátila Božia tvár od teba. Ten, kto koná skutky milosrdenstva, prináša Najvyššiemu dar, ktorý sa mu ľúbi.“ A Tóbi pokračuje ďalej: „Budeš mať veľké bohatstvo, ak sa budeš báť len Boha,

²⁵ Porov.: STOTT, J.: *Kázání na hoře*. Bratislava : Návrat. 1992, s.117.

LUBOMÍR STANČEK

chrániť sa akéhokoľvek hriechu a robiť dobre pred Pánom, svojím Bohom“ (porov. Tob 4,5-21). Aj keď teraz možno nevidíme jasne to, že sa nám oplatí zhromažďovať bohatstvo v nebi, ale budme trpezliví a všetko uvidíme v pravý čas.

Modlime sa: Všemohúci Bože, daj nám milosť, aby sme u teba zhromažďovali pravé poklady, ktoré nám nik nevezme ani sa nikdy nezničia, a tak aj sami raz k tebe do neba prišli.

Amen.

Sobota 11. týždňa

Mt 6,24-34

Najprv Božie kráľovstvo

Čisté srdce je začiatkom nebeského kráľovstva na zemi.

Všimli ste si, že keď človek je v pohode - nie je v žiadnom strese, oveľa lepšie sa mu darilo pri práci. Sám mal dobrú náladu a aj okolo seba rozlieval pokoj, ktorý mal vo svojom vnútri.

Pán Ježiš hovorí každému jednému z nás: „***Hľadajte najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše***“ (Mt 6,33).

Pod 'Božím kráľovstvom' väčšinou rozumieme: nebo a večný život v ňom. To znamená, dostaneme sa tam po svojej smrti a spolu s anjelmi a svätými sa tam budeme klaňať Všemohúcemu ako najväčšiemu Kráľovi. V jednej mládežníckej piesni sa spieva, že Božie kráľovstvo je tu medzi nami a Sväté písmo to potvrdzuje, keď hovorí, že 'Božie kráľovstvo je láska, pokoj a radosť v Duchu Svätom' (porov. Rim 14,17). Takže to, že sa už tu na zemi usilujeme o bratskú lásku, šírimo pokoj okolo seba, či doma alebo na pracovisku a všetko toto robíme s čistým srdcom a s čistým úmyslom, to je už začiatok Božieho kráľovstva tu na zemi, ktoré potom prejde aj do večnosti.

Takže najskôr sa máme usilovať o to, aby Božie kráľovstvo existovalo tu medzi nami a potom všetko ostatné, to znamená - pozemské veci, nám Boh dá do daru. Lebo len v láske, pokoji a radosti sa dajú konať ostatné veci oveľa ľahšie. Lebo napríklad, čo mi osoží, že si postavím dom, keď sa celý život budem prieť s bratom o majetok? Ale naša prvoradá úloha je budovať Božie kráľovstvo a o ostatné sa postará Boh, lebo on vie veľmi dobre, čo potrebujeme.

ĽUBOMÍR STANČEK

Pozrime sa teraz na veľkú postavu kráľa Šalamúna. Keď začal vládnuť nad celým Izraelom, bol ešte mladý a neskúsený. Preto si žiadal v modlitbe od Boha, aby mu dal srdce pozorné, aby spravoval Izraelský ľud spravodlivo a aby dobre rozlišoval medzi dobrým a zlým. Jednoducho povedané, prosil o múdrosť pri svojom kraľovaní. A Boh mu povedal: „Pretože si nežiadal bohatstvo, dlhý vek ani smrť svojich nepriateľov, dám ti, čo si žiadaš. Tvoje srdce bude najmúdrejšie na celom svete. Ale dám ti aj to, čo si nežiadal. Dám ti bohatstvo a slávu, akú nemá žiadny kráľ a dám ti aj dlhý vek (porov. 1Kr 3,5-14). Na tomto príklade veľmi dobre vidno to, čo aj sám Ježiš povedal, že sa máme usilovať najprv o Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, a všetko ostatné sa nám pridá.

Modlime sa: Drahá naša nebeská Matka, Panna Mária. Ty si prvá z nás našla Božie kráľovstvo, keď si prijala Ježiša do svojho života a pritom si nevedela, čo všetko ťa ešte čaká. Prosíme ťa, nauč aj nás hľadať najprv Boha a jeho kráľovstvo a všetko ostatné vložiť do jeho rúk, lebo je všemohúci a žije a kraľuje na veky vekov.

Amen.

Pondelok 12. týždňa

Mt 7,1-5

Nesúďte!

„Súd pre hriech, milosrdenstvo hriešnikovi.“²⁶

Na úvod otázka: „Je správne súdiť alebo nie?“ Často hovoríme, že súdiť nás bude Boh. No čo ak nejaký terorista bude zabíjať a my ho necháme na slobode. Nedáme tým priestor konaniu zla? Alebo platí, že my súdiť nemôžeme, ale štát môže?

Ježiš hovorí: „***Nesúďte, aby ste neboli súdení***“ (Mk 7,1).

Zdá sa, že aj náš Učiteľ si protirečí. Kým dnes sme počuli ono „nesúďte“, mnohí si možno spomenú na Ježišove slová o bratskom napomínaní, kde ak brat nepočúvne, nech mi je ako pohan a mýtnik. Pri rozposlaní apoštolov hovorí, že ak ich niekde neprijmú, nech si odtrepú prach z obuvi na svedectvo proti takému domu či mestu. Nie sú tieto dva prípady súdením (porov. Mt 18,15–18)?

²⁶ Porov.: MARHEFKA, J. *Seminár*. Spišská Kapitula : 2006.

ĽUBOMÍR STANČEK

Vysvetlíme si, prečo nemáme súdiť. Ježiš hovorí o nespravodlivosti našich súdov. Vidíme vraj smietku v oku brata, ale svoju chybu nevidíme. Prvým dôvodom proti tomu, aby sme súdili, je naša nevedomosť.

Druhým dôvodom je nesúdiť, aby sme neboli súdení. „Ako budete súdiť, tak budú súdiť aj vás.“

Nedokonalosť nás musí viesť k neodsudzovaniu. No v prípade napomenutia brata, či neprijatia apoštolov, vidíme hriech. Proti hriechu máme bojovať. Máme ho odsúdiť, to znamená: súd patrí hriechu, milosrdenstvo hriešnikovi.

Sv. Augustín povedal: „Nenávidíte hriech, milujte hriešnika.“ A sv. Pavol povedal, že svetská vrchnosť nie nadarmo nosí meč (*porov. Rim 13,4*). Z uvedených výrokov vidno, že Boh nám neberie možnosť brániť sa pred zlom, ktoré vyplýva z hriechu niekoho. No to neznamená, že máme kruto potrestať hriešnika. Nie! Jemu patrí milosrdenstvo.

Súd má byť prekážkou ceste zla. Nemôžeme však tým zničiť hriešnika. Nepoznáme dôvod, pre ktorý hriech spáchal.

Pozor však, nie každé odsúdenie „hriechu“ je správne. Odsúdiť to neznamená ponížiť, potupiť, ohovoriť hriešnika, ale len zabrániť šíreniu zla. Súdiť majú poverení, na to určenie ľudí, nie my, kedy a ako sa nám chce.

Bližšie si to všimnime na príbehu cudzoložnej ženy. Farizeji a zákonníci priviedli ženu pred Ježiša. Podľa Mojžišovho zákona ju chceli ukameňovať. Ježiš im povedal: „**Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí kameň.**“ Kým zohnutý písal do piesku prstom, všetci sa rozutekali. Ježiš sa zdvihol a opýtal sa ženy: „**Nik ťa neodsúdil, ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš.**“ (*Jn 8,1-11*).

Vidíme, že Ježiš napomína farizejov, že iných súdia, no sami sú hriešni. Zároveň preukazuje žene milosrdenstvo, neodsudzuje ju. Nedáva však priestor hriechu, keď hovorí „chod' a už nehreš“.

Aj my máme bojovať proti hriechu, no milovať hriešnika. Prosme pri tejto obete, aby sme mali silu bojovať proti hriechu, najmä však proti tomu nášmu, ale zachovali si v srdci milosrdnú lásku.

Amen.

Utorok 12. týždňa

Mt 7,6.12-14

Zlaté pravidlo

„Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva.“

Každý z nás asi pozná ľudovú múdrosť: „Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva.“ Čo je ozvena, vie každý a netreba veľa múdrosti, aby sme spoznali, že existuje aj ozvena v ľudských vzťahoch.

O tejto ozvene hovorí aj Ježiš:

„Čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im“ (Mt 7,12).

Táto Ježišova výzva však prevyšuje našu ľudovú múdrosť, ktorá sa skôr podobá starozákonnému: **„Čo sa nepáči tebe, nerob ani inému“** (Tob 4,16). Ani jedna nevyzýva priamo ku konaniu dobra. Ľudová múdrosť skôr hovorí o reakcii na určitý skutok a starozákonná múdrosť odrádza od konania zla.

Ježišova výzva však žiada konať dobro. Alebo žeby sme chceli, aby nám iní ubližovali? Ak požaduje konanie dobra, vie, že dobro nie vždy je odmenené dobrom. Vie, že, cesta dobra je ťažká, je to úzka cesta a prechádza tesnou bránou. Len ona je však cestou do života.

Ak by sme porovnávali morálne predpisy dané Bohom Mojžišovi, či priamo dané Ježišom s predpismi iných náboženstiev, alebo etických princípov zistili by sme, že sa z veľkej časti zhodujú. Prečo? Pre schopnosť poznať dobro. Už malé dieťa vie, že bolesť, bitka či choroba sú zlé, ale vie aj to, čo je dobré. Z poznania dobra a zla, ktoré sa ma dotýkajú, si uvedomujem, že aj druhí trpia pre zlo a dobro im pomáha rozvíjať sa. Na základe vlastnej skúsenosti odvodzujem, čo je dobro a čo je zlo. Táto schopnosť poznať dobro a zlo nie je však absolútna. Často pochybujeme, čo je správne a čo nie. Boh nám preto pomáha svojím zákonom. Ak určuje robte toto, nechce nás obmedzovať, ale vieš, aby sme dosiahli život.

Verbista - Martin Štefanec povedal v kázni: „Odmeniť dobro zlom je diabolské, odmeniť zlo zlom je pudové, odmeniť dobro dobrom je ľudské, no odmeniť zlo dobrom je kresťanské.“ Vidíme, že nie vždy platí: ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva. Koľkokrát je dobro odmenené zlom. Ak ja udriem, najskôr sa dočkám úderu. No ak ja vykonám dobro, dočkám sa odmeny? Určite, ale len od Boha. Človek sa mi môže aj za dobro poďakovať zlom.

Jeden z mojich profesorov nám prezentoval svoju teóriu facky. Hovoril: „V televíznej relácii vystúpilo mladé dievča a povedalo, že nevie, čo je dobré a čo zlé a ani nevie, kto má právo o tom rozhodovať.“ Profesor dodal, že on by jej to

LUBOMÍR STANČEK

nevysvetľoval, asi by to dlho trvalo. Dal by jej len jednu facku. Keby sa z nej prebrala, hneď by vedela aký rozdiel je medzi dobrým či zlým.

Profesor však nie je žiadny grobian, ale týmto nám chcel vysvetliť, že ľudia, ktorí relativizujú pojem dobra a zla, sú buď nie veľmi múdri, alebo veľmi prefikani. Hlavne na druhých si dajme pozor. Povedia, že zlo nemôžeme poznať, a tak budú zlo konať - pričom ich nemôžeme súdiť.

Poznať dobro je však málo, musíme ho aj konať. Žiť podľa toho, čo poznáme. Zahĺbme sa do svojho srdca. Zistíme, či konáme tak, ako by sme chceli, aby sa správali ľudia k nám. Ak tak nekonáme, potom prosme pri tejto svätej obeti: silu zmeniť to.

Amen.

Streda 12. týždňa

Mt 7,15-20

Falošný prorok „Po ovoci ho spoznáme.“

Mnohokrát - zvlášť v týchto časoch, sa stretávame s nedôverou. Neveríme ľuďom pôsobiacim v politike, ekonomike, či neveríme ani niektorým zo svojich najbližších. Prečo? Sklamali sme sa, zdá sa, že nás klamú. Ježiš nás tiež vyzýva chrániť sa ľudí, ktorí by nás mohli zviest' zo správnej cesty. Hovorí: „**Chráňte sa falošných prorokov**“ (Mt 7,15).

Ak hovoríme o klamstve a falošnosti, musíme si uvedomiť, že otcom lži je Satan. Ak sa mám chrániť falošných prorokov, najprv sa musím chrániť diabla a potom jeho služobníkov. V evanjeliu dostávame aj prostriedok na spoznanie falošného proroka. Podobenstvo o strome nás upozorňuje, že podľa ovocia spoznáme proroka - či už diabla, alebo človeka. Prečo je však také dôležité, aby som spoznal falošného proroka? Preto, lebo zlý strom bude vyťatý a vhozený do ohňa. To sa už aj stalo. Satan je vo večnom ohni. No za ním dôjdu všetci, ktorých oklamal. Ak teda nechceme ísť do večného ohňa, musíme poznať falošnosť toho, kto k nám hovorí.

ĽUBOMÍR STANČEK

Diabol nie je hlúpy. Je omnoho múdrejší ako my všetci. On pozná naše slabé stránky. On a jeho služobníci vedia, že nás nezvedú, ak nás budú ťahať na zlo. Vedia, že na lyžičku medu chytia viac múch ako na sud octu.

Aj tie najodpornejšie zločiny, akými bola gilotína na námestí Paríža počas Francúzskej revolúcie, gulagy za komunizmu (či koncentračné tábory) mali na počiatku tak dobré ciele: rovnosť, dokonalosť ľudstva, slobodnú či sociálnu spravodlivosť. Pamätajme, že diabol nám bude pekne hovoriť, keď nás bude zvädzať k zlému.

Vo veľkom chráme kázal svätý muž. Jeho kázne pohýnali srdcia ľudí k pokániu. Po týchto slovách boli zástupy pred spovednicou. Ani tento svätý kazateľ nebol uchránený od pokušení. Pri jednej kázni mu vnútorný hlas hovoril: „Ako len pekne kážeš. Pozri na tie zástupy obrátených.“ V zapätí však zneli iné slová: „Dost už, prestaň kázať, lebo upadneš do pýchy a sám prídeš do pekla.“ Svätec sa nezľakol a povedal: „Satan, kvôli tebe som nezačal kázať a ani neprestanem.“ Spoznal, že diabol ho prvou myšlienkou viedol k pýche, a v zapätí ho chcel odradiť od služby Bohu.

Poučme sa z múdrosti tohto svätca, keď zistil, komu hlas patrí. Pýcha a zanechanie služby boli zlým cieľom. Preto odvrhol obe pokúšania. Aj my spoznávajme, aké bude ovocie, ktoré sa nám ponúka. Ak bude zlé, hlas patrí diablove, či jeho služobníkovi. Odmietnime ho.

Pane Ježišu, pomôž nám spoznávať slová tých, ktorí nás privedú k tebe. Pomôž nám svojou milosťou, aby sme sa nechali s dôverou viesť hlasu Ducha Svätého, a zavrhlí hlas zlého.

Amen.

Štvrtok 12. týždňa

Mt 7,21-29

Podobenstvo o múdrom mužovi
„Len život s Bohom je žitý základ.“

Vo svete vidíme, že všetko potrebuje istotu, o ktorú sa môže oprieť. Túto istotu nie raz nazveme 'základ'. Nielen dom bez základu by sa zrútil. Najmä človek,

ak sa nemá o čo oprieť, veľmi ľahko sa zrúti. Svedectvom o takom zrútení je neraz samovražda, či alkoholizmus.

Aj Ježiš nás upozorňuje, že dom postavený na piesku sa zrútil (*porov. Mt 7,28*).

Predstavme si, že sme svedkami Ježišovej reči na hore. Vráťme sa o 2000 rokov späť. Okolo proroka z Nazareta je zhromaždený veľký zástup. Aby ho každý videl, vystúpil na vrch. Sadol si na zem tak isto ako zástup a začal hovoriť: „*Blahoslavení chudobní...*“ (*Mt 5,3*) „*Vy sa budete modliť takto*“ (*Mt 6,9*). Asi všetci poznáme Ježišovu reč na hore. Blahoslavenstvá, spresnenie Mojžišovho zákona či o modlitbe, to všetko obsahuje táto reč. Na jej konci je podobenstvo o dvoch staviteľoch.

V podobenstve sme vyzývaní k uskutočňovaniu reči. Počuť, čo chce od mňa Boh, ešte nestačí. Až počuť a uskutočniť, čo Boh hovorí, je istým základom na ktorom môžem stavať. Podobenstvo o dvoch mužoch je výzva k uskutočňovaniu Božieho slova.²⁷

V podobenstve sme počuli, že dom postavený na piesku sa zrútil, keď prišla búrka a vody. Dom na skale vytrval. Pozrime sa, čo je tou skalou, tým základom.

Niektorí ľudia stavajú na materiálnych hodnotách. Zdá sa, že celé 'západné myslenie' považuje materiálne dobré za základ. A všetko robí, aby bol základ pevný. ak povieme, že na svete, či na Slovensku by bolo všetko inak, keby boli vyššie platy a nižšie ceny, že by nebolo toľko nešťastia, keby bola lepšia ekonomická situácia. Nie je to považovanie materiálnych dobier za základ a pritom je to tak biedny základ? Pozor nič nie je asi tak slabé, ako materiálne istoty. Vojna, katastrofy... a je po základe. Ak sme stáli na ňom, zrútime sa s ním.

Jedine, čo sa zrútiť nemôže, je iba Boh. Nie je múdre - stavať na tom, čo sa zrútiť nemôže? Ale pozor. Muži z dnešného evanjelia počúvali Boha obaja. No jeden z nich podľa počutého nežil – ten, ktorému sa dom zrútil. Nielen sa tváriť, že počúvam Boha, ale žiť podľa neho je istotou nášho života! Rozpráva kňaz:

Ak sa spýtam: „Drahí rodáci, čo sa stalo v r. 1914?“ Iste vás napadnú dve veci: začiatok 1. svetovej vojny a vyhorenie našej obce.

Čo ostalo naším starým rodičom, či rodičom po tomto ohni? Tí starší niekedy povedia, že na dedine ostali len murované pece - tie zhorieť nemohli. No vieme niečo o tom, že by si niekto vzal život pri tomto nešťastí? Pokiaľ viem, nikto.

Ak v minulosti dokázali prežiť aj v takom nešťastí, my dnes nedokážeme prežiť v ťažkej dobe?

²⁷ Porov.: TRSTENSKÝ, F.: *Prednášky Nového zákona* 28.2.06.

LUBOMÍR STANČEK

Ak naši predkovia v biede žili a napriek tomu boli šťastnejší, tak to asi preto, že stavali na inom základe. Na základe, o ktorom vedeli, že sa nezrúti. A takým je len Boh.

Pane, v tomto svete vidíme, že všetko sa rúca len ty si vždy ten istý. Pane, pomôž nám - buď našou istotou, lebo zahynieme.

Amen.

Piatok 12. týždňa

Mt 8,1-4

Uzdravenie malomocného „Dôverovať v Božiu dobrotu.“

Dôverovať do určitej miery znamená, vystaviť sa nebezpečenstvu. Ak napríklad verím niekomu, zverím mu tajomstvo a on ho zverejní, môže ma zraniť. Na druhej strane je dôvera veľmi potrebná, bez nej by nefungovali žiadne ľudské vzťahy.

V dnešnom evanjeliu počujeme o malomocnom **„Ak chceš, môžeš ma uzdraviť“** (Mt 8,2).

Evanjelista Marek hovorí v prípadoch dvoch uzdravení o nedostatku viery, či dôvery k Ježišovi.

Otec posadnutého chlapca hovorí: **„Pane, ak niečo môžeš, zľutuj sa nad nami a pomôž nám“** (Mt 9,22). Pochybuje o sile Ježiša vyhnať Zlého ducha.

Malomocný, o ktorom sme počuli aj dnes, hovorí: **„Ak chceš, môžeš ma očistiť“** (Mk 1,40 a Mt 8,2). Malomocný buď pochybuje: **„Čo ak si bude myslieť, že si zaslúžim byť chorý a neuzdraví ma?“**, alebo je pokorný, a ak je jeho choroba trestom za hriechy, tak to chce obetovať ako uzmiernenie Bohu.

Ježiš však v každom prípade prekonáva úzkosť malomocného a hovorí: **„Chcem.“** Je to 'chcem' s okamžitým efektom. Malomocný ihneď ozdravel.

Podobne ako malomocný aj my sa často obraciame k Bohu v modlitbe, keď potrebujeme pomoc. Ak bol malomocný pokorný, môžeme ho napodobniť. Lebo modliť sa máme s pokorou. Aj Ježiš v Getsemanskej záhrade prosí: „Nech ma minie tento kalich“, no v poslušnosti dodáva: „nech sa stane tvoja vôľa.“

Ak však malomocný v pochybnosti povedal: „Ak chceš...“ nemôžeme ho napodobniť. Modliť sa musíme, alebo lepšie povedané 'máme' s dôverou v Božiu

pomoc. Ak prosím Boha o pomoc, on pre svoju dobrotivosť mi nemôže nepomôcť. No ak nevidím jeho pomoc, dôvod nie je v добрote Boha, ale niekde inde. Je isté, že to, čo Boh robí, je pre nás najlepšie. Nevypočutím mojej prosby ma možno chce naučiť modliť sa, alebo mi pomôže inak ako si ja predstavujem.

Predstavme si, ako sa cítili učeníci po smrti Ježiša Krista. Od čias otca Abraháma, cez Mojžiša a prorokov, Boh sľúbil Izraelitom, že im pošle Mesiáša. Apoštoli verili, že tým Mesiášom je Ježiš. Lenže on ako zločinec bol zabitý a apoštoli videli, že ich Učiteľ nevykúpil Izraelových synov. Najkrajšie túto stratu nádeje na vykúpenie vidíme u Emauzských učeníkov, ktorí pri stretnutí hovoria: „My sme dúfali.“ Ale už nedúfajú. Ježiš opäť vysvetľuje a keď láme chlieb učeníci ho spoznávajú. Keď na 50. deň zostúpi Duch Svätý, učeníci spoznávajú, že ich predstavy Mesiáša boli nesprávne a preto mysleli, že Ježiš nevykúpil ľudstvo.

Na príklade učeníkov vidíme, ako si môže človek myslieť, že Boh ho nepočuje. Izraeliti sa dlhé storočia modlili a Boh - akoby ich nepočul. Lež on Mesiáša poslal v plnosti času. Vždy zasahuje vtedy, keď uzná za dobré on sám a nie vtedy, keď my. Keď učeníci mysleli, že sa klamali, Boh ich učí, že ich očakávania boli mylné. Aj nám často pomôže, no nie tak, ako my chceme.

Prosme pri tejto eucharistickej obete, aby sme dokázali dôverovať Bohu v každom okamihu života.

Amen.

Sobota 12. týždňa

Mt 8,5-17

Príklad viery

„Pohan – stotník je nám príkladom vo viere.“

Je nesprávne myslieť si, že človek, ktorý dobre pozná Sväté písmo a náboženstvo, má aj väčšiu vieru. V histórii Cirkvi poznáme ľudí, ktorých vzťah k Bohu nebol hlboký. Naopak, ľudí nie veľmi vzdelaných a predsa svätých, stačí spomenúť Jána M. Vianneya.

S čímisi podobným sa stretáme v dnešnom evanjeliu. Ježiš je obklopený mnohými Židmi, keď k nemu prichádza stotník a prosí o pomoc. Keď Ježiš pritom vidí jeho vieru, hovorí: „**Takú vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli**“ (Mt 8,10).

Je to zaujímavé. Židia majú Mojžišov zákon, prorokov,.... a predsa vierou ich prevyšuje pohan - rímsky vojak.

Ako mnoho iných aj stotník prichádza k Ježišovi a prosí ho o pomoc. Ježiš mu odpovedá, že príde a pomôže mu. Stotník však prekvapuje. Nechce, aby Ježiš išiel k nemu. Zdá sa, že poznal židovský zákon, podľa ktorého by sa Žid poškvrnil, ak by išiel k pohanovi do domu. Jeho pokora prekvapuje: „Pane, nie som hoden“²⁸ (tieto slová ocenila aj Cirkev, keď ich zaradila do sv. omše).

Táto pokora a viera udivuje. V pohanských náboženstvách sa stretáme s rôznymi obradmi, zaklínaniami,.... Iste ich pozná aj tento pohan. No od Ježiša nechce žiadne zaklínania, prosí len o jedno slovo. Akoby hovoril: „Pane, ak máš moc, tak stačí len chcieť... len jedno slovo, načo mnohé ceremónie.“ Ježiša udivuje taká viera, odmeňuje ju nielen vypočutím prosby, ale aj pochvalou.

Židia nenávideli Rimanov, oddeľovali sa od pohanov a hriešnikov. Ako sa asi tvárili, keď Ježiš pochválil stotníkovu vieru, keď akoby naznačil, že je bližšie k Bohu, ako všetci synovia vyvoleného národa...?

Keď však Ježiš dáva stotníka za príklad, dáva ho za príklad aj nám.

Pozrime sa bližšie na stotníkovu vieru. Verí v Ježišovu moc, ale aj verí Ježišovi. Ak mu Ježiš povedal: „Tvoj sluha je zdravý!“, nemohol to overiť. Verí v Ježiša a verí Ježišovi.

My často veríme v Boha, no neveríme Bohu. Veríme, že Boh existuje. No veríme, že nám odpustí hriechy, že nás miluje, veríme, že....? A ak my veríme, nepovyšujeme sa nad druhých? Nepodceňujeme ich vieru?

Počul som, že istý kňaz na kázni povedal: „Drahí bratia a sestry. Ja sa do neba len nejako dostanem. Ale či aj vy, to neviem! Ak sa nezmeníte, najskôr pôjdete do pekla.“

O tomto kňazovi by platilo, že veril v Boha aj Bohu, ale nedá sa povedať, že by bol otvorený pre vieru svojich veriacich.

Aj my sa často správame podobne. Sme presvedčení o tom, že sa dostaneme do neba. Veď, za čo by sme mali ísť do pekla? Nič zlé sme nerobili.

Z dnešného evanjelia sa učme: že máme veriť v Boha aj Bohu. Zároveň však nás Ježiš pozýva, povzbudiť sa na viere tých, ktorými pohrdáme.

²⁸Porov.: TRSTENSKÝ, F.: *Prednášky Nového zákona* 15. 11. 05

LUBOMÍR STANČEK

Pane Ježišu, pomôž nám nepohrdať vierou našich bratov a sestier. Pomôž nám, aby sme sa aj od nich učili láske k tebe. Zároveň nám pomôž byť príkladom pre našich blízkych.

Amen.

Pondelok 13. týždňa

Mt 8,18-22

Boh je Bohom slobody

Uistiť veriacich o správnosti výberu Ježiša za svojho Pána.²⁹

Keď som sa rozhodoval pre štúdium teológie so zameraním stať sa kňazom, na moje veľké prekvapenie mama nejasala. Pri nesmelom vypovedaní rozhodnutia to v tichu obývačky prijala, a tak neurčito, pozerajúc sa do neznáma, povedala: „Nechceš ešte počkať? Neskúsiš inú vysokú školu a potom...?“ Priznám sa, čakal som všeličo, ale toto nie. V tých otázkach matky nešlo vôbec o odhováranie, ale o jej starosť o mňa. Tá otázka asi znamenala: „Je toto to, čo naozaj chceš? Vieš, čo si to bude od Teba vyžadovať? Si pripravený? Budeš šťastný? A uvedomuješ si náročnosť takého života?“

Prečo to spomínam?

Presne takto totiž vyzneli Ježišove slová: **„*Líšky majú svoje skryšie a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť...Nechaj, nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych*“** (Mt, 8,20-22).

Ježiš tu ide skutočne pedagogicky, obozretne, ale hlavne pravdivo. Nikomu nezakrýva náročnosť apoštolského života, ani nikomu nenúti, aby takýto život prijal za svoj. Je to skutočne pozvánka, ktorú môže človek tak prijať, ako aj odmietnuť. Poďme sa však trochu hlbšie pozrieť na Ježišove výpovede.

Prvú adresu je zákonníkovi, ktorý stojí v zástupe tých, ktorých Ježiš ohúril mnohými a mnohými zázrakmi. Tomuto radí dobre si premyslieť svoje radikálne nasledovanie Ježiša. Radí mu pozrieť obe stránky života, ktorý by ho čakal. Ako zákonník mal medzi ľuďom predsa istý status. Ale kto ho prijme, až ho uvidia ako učeníka toho Nazaretčana? Nebude sa potom zákonník pozeráť späť, dozadu, ako

²⁹ Porov.. BRUTOVSKÝ, B.: Seminár. Badín. 2006.

kedysi jeho predkovia Izraeliti na púšti, keď boli síce slobodní, ale tužili po mastných hrncoch v otroctve?

Druhá Ježišova výpoveď je adresovaná už jeho učeníkovi. Jemu už nepatrí ponuka premyslieť si. Ale mu veľmi jasne naznačuje to, čo hovorí Písmo na inom mieste: „Kto raz dal ruky na pluh, nech sa nepozera dozadu.“ Inými slovami: Ak sa raz človek rozhodol pre Kristovu cestu, nech sa nepozera po babylonskej veži. Božia cesta je síce ťažšia, vyžaduje si viac úsilia, trpezlivosť a prijatí neľahkých podmienok, no je určite istejšia.

Kto som? Zákonník či učeník z evanjelia? Ktoré Kristove slová patria mojim ušiam? Verím, že sme poväčšine „učenici“. Už aký – taký čas s Ježišom chodíme po cestách, stretávame sa s ním, riadime sa ním. Ale jedna otázka, veľmi podstatná: Nepozeraš sa späť? Pochoval si už svoje túžby, o ktorých vieš, že by ťa aj tak neprivedli k pravému šťastiu? Alebo ešte stále sa k nim vraciaš, chceš byť znovu ich otrokom?! Nechaj ich už tak! Nehľad' stále na ne, ale pozeraj sa na svojho Boha, ktorý - ako nikto iný - chce tvoje šťastie. Veď Boh je láska a v Kristovi nám to dokázal, takže niet v ňom tej sily, ktorá by ti chcela čo len trochu zle.

Určite ste niečo počuli o arskom farárovi. Tento svätec - sv. Ján Vianney, urobil zo svojej zabudnutej farnosti pútnické miesto. A to len preto, že bral svoju úlohu kňaza veľmi vážne. Jeho svätopisci často uvádzajú, že aj on mal svoje kňazské túžby – utiahnuť sa do samoty, a tam sa kajať za svoje hriechy a prosiť o spásu svojej duše. No biskup, hoci ho o to Ján Vianney toľko žiadal, nikdy neodpovedal na jeho volania, pretože jeho charizma meniť životy veriacich i neveriacich, sa nesmela len tak odhodiť. A ľudia vždy odchádzali šťastní zo stretnutia s týmto 'vážnom spovednice'.

Ján Vianney nie je jediným vzorom v prijatí Božej vôle. Aj dnes je mnoho dobrých kresťanov, ktorí idú za Kristom, hoci cesta nie je najpohodlnejšia. No určite je najistejšia. Preto sa snažme vykročiť s dôverou za Kristom, lebo u neho už máme pripravený prítok.

Amen.

Strach

S Ježišom sa nemusíme báť.

Keď som po prvýkrát cestoval do zahraničia, veľmi živo si spomínam, ako veľmi som sa bál nočnej jazdy. Mal som totiž strach, že šofér za volantom zaspí a my ktoviekde skončíme. Celú noc som napäto sledoval cestu, aby som v prípade hroziaceho nebezpečenstva aspoň zakričal.

Možno podobnú situáciu v dnešnom evanjeliu zažili aj apoštoli v loďke. Sv. Matúš nám ju krátko opisuje takto: „**Na mori sa zrazu strhla taká búrka, že sa vlny prevaľovali cez loďku; a on spal**“ (Mt 8,24).

Asi by som sa ani ja nezdržal výčitiek na Ježišovu adresu. Takáto dramatická situácia a Boh si spí... Ale verili apoštoli, že Ježiš je naozaj Bohom? Videli mnoho zázrakov, počuli veľa živých slov od Ježiša, a predsa ich Majster karhá tvrdými slovami: „Vy maloverní!“ Ak ste pozorne počúvali, v úvode evanjelia používa Matúš pre tých, ktorí nasadli s Ježišom do loďky, výraz 'apoštol'. Po utíšení búrky, keď sa už títo účastníci cesty pýtajú: „Kto to vlastne je, čo dokáže takéto veci?“, používa na tú istú posádku výraz 'ľudia'.

Teda na začiatku, ešte za predpokladu viery, to boli apoštoli. Teraz, po skúške ich dôvery, iba ľudia. Zdá sa, akoby chcel sv. Matúš zámerne v evanjeliu upozorniť na základný rozdiel medzi tými, ktorí sa síce chvália blízkosťou k Ježišovi, ale ich život to nijako neovplyvňuje; a tými, ktorí sú otvorení pre konfrontáciu svojej viery v každodenných udalostiach osobného života.

Slovo apoštol znamená v preklade 'byť poslaný'. V úzkom zmysle slova sú to tí, ktorých si Ježiš sám vybral, aby sa ich ohlasovaním evanjelia za pomoci moci Kristovej, šírilo Božie kráľovstvo. Sem môžeme zaradiť aj ich nástupcov, biskupov, ktorí v tomto diele pokračujú. V širšom zmysle, ktorý si chceme aj dnes viac uvedomiť, je apoštolom každý pokrstený. Každý z nás je poslaný Ježišom a jeho Cirkvou ohlasovať radosť evanjelia – narodenie, utrpenie, smrť a slávne zmŕtvychvstanie Božieho Syna. Pretože je to veľké tajomstvo, je potrebná naozaj veľká viera a silná dôvera v Božiu lásku k svetu, i voči každému osobne. Práve viera nás bude odlišovať od tých, ktorí ostali na brehu života bez Ježiša. No zároveň je viera Boží dar, za ktorý máme dennodenne prosiť a ďakovať.

V búrkach života, životných konfliktoch, v bojoch, zápasoch so svojím “ja” znova a znova Boh hovorí ku každému z nás. Konvertiti a všetci, ktorí našli silu a zmierili sa s Bohom, znova objavili Boha. Hovoria o Bohu, ktorý stále miluje.

Boh miluje každého človeka a to aj vtedy, keď človek Boha uráža, neprijíma, vyháňa zo svojho života. Keď sa otvoríme Bohu, prijmem Boha za svojho Pána života a cieľ života, môžeme povedať, že Boh veľakrát ku nám volal: „Potrebujem ťa! Potrebujem tvoj súhlas rozumu a slobodnej vôle, aby som ukončil tvoje trápenia. Chcem ti pomôcť. Potrebujem tvoj súhlas.“

Nečakáme aj my ľudia na súhlas k zmene štýlu, spôsobu života svojich blízkych? Kto žije v hriechu, ten je slepý, hluchý, nemý... Nevidí, že okoliu, drahým spôsobuje bolesť, útrapy, žiaľ... Za to môže Boh? Človek je Bohom obdarovaný rozumom a vôľou. Človek aj Bohu môže hovoriť: „Nie!“

Dnes začneme znova. Zmeňme taktiku boja. Pozvime Ježiša za spoločníka. S ním a skrze neho sa utíši more, prestane vietor a nastane ticho, čas pohody, lásky, pokoja. Uverme, že skrze Krista, s Kristom a v Kristovi náš život, svet bude mať inú tvár.

Do zmenenej taktiky pripojme snád' viac modlitby, obetí, ale i menej výčitiek, viac lásky, trpezlivosti, dôvery... A najmä to, čo nám bude hovoriť sám Ježiš. Búrka nemusí prestať hneď, či zajtra. Jedno je isté, že nebudeme v búrkach sami. A to bude viac, ako čokoľvek iné. Keď je s nami Boh, tak iste zvíťazíme.

Amen.

Streda 13. týždňa

Mt 8,28-34

Diablova moc.

Satan má veľkú moc, ale nikdy nebude víťazom.

Kto sa z vás, bratia a sestry, nebojí tmy? Ak si položíme ruku na srdce, každý z nás si musí priznať, že tma s ním niečo vo vnútri robí. Ten istý chodník, a predsa v noci iný. Možno strach pramení z nejakého negatívneho zážitku z detstva, možno zo sci-fi filmov, ale v každom prípade, skutočnosť tmy v nás vyvoláva minimálne neistotu. ...akoby nám chcela ponúknuť niečo z jej tajomnosti.

Aj dnešné evanjelium hovorí o dvoch ľuďoch, ktorých sa spoločnosť obáva, pretože sú posadnutí démonom: „**Vyšli z hrobov a boli tak zúrivi, že sa nik neodvážil chodiť tou cestou**“ (Mt 8,28).

Diabol, Satan, Démon, Pokušiteľ, Klamár. To sú vlastné mená tej istej duchovnej bytosti, ktorá sa neustále okolo nás točí. A nielen okolo nás. Aj sám

Ježiš bol v centre jej pozornosti. Na druhej strane je to práve Diabol, ktorý viac ako my verí, že Kristus je Boh a má moc. Viackrát nám to Písmo pripomína. Napokon, aj dnešné evanjelium je toho dôkazom. Diabol presne vie, koho má pred sebou. Ježiš je jediný človek, ktorý sa ho nebojí, nestráni sa ho, lebo je mocnejší ako on. Ved' Boh ho na počiatku stvoril ako dobrého anjela, no sám sa pýchou od Stvoriteľa odlúčil. No i napriek tomu, mu Boh ponechal moc na svete, tak fyzickú ako aj duchovnú.

V Lukášovom evanjeliu je v súvislosti s touto príhodou zmienka, že obyvatelia posadnutých sputnávali reťazami, ale oni ich vždy roztrhali. Diabol má teda neuveriteľnú moc. Vidíme to aj na dnešnom zázraku, keď satan vošiel do čriedy sviň a tie sa hnali do jazera. Ak si ešte k tomu uvedomíme biblickú symboliku mora, ľahko sa dovtipíme, aký cieľ diabol sleduje, keď mu hriechom slúžime. More bolo totiž v Starom zákone symbolom temnoty, ríše zla a záhuby.

Určite ste sa počas svojho života stretli s rôznymi formami zla: cez lakomstvo, pýchu, ohováranie, klamstvo, nezriadenú túžbu po moci a peniazoch... Sami ich vidíme na našich spolupracovníkoch, nadriadených, v rodine, ba i tu v kostole. Často však zabúdame použiť zrkadlo, aby sme uvideli aj svoju tvár. Hovorí sa, že čo vytýkaš druhému, sám robíš. Iste vieme, že nikto z nás ľudí nie je bez hriechu, no predsa sa tak uspokojujeme, že to naše zlo nebolo až také zlé ako ono susedovo. Ba dokonca, malo aj pozitívny účinok. Viete, diabol prichádza tou bránou, ktorú mu otvoríme. Ak sú to oči, príde ako osloboditeľ z pút rigoróznosti. Zdanlivo. Ak sú to ústa, príde ako zástanca. „Ved' brániť sa musíš!“, povie. Ak sú to uši, príde ako učiteľ. Predsa musíš vedieť, čo je to za človeka, s ktorým sa kamarátiš. Najhoršie je, ak napadne srdce, lebo vtedy začne biť pre neho. Vezme ti pokoj a vložil strach z Boha. To je to, čo chcel. Získal ťa. Ak nie si dost' silný/silná, len ťažko prídeš pred Otca. Na to, aby sme sa dokázali v takomto stave postaviť pred neho, potrebujeme veľkú dávku pokory.

V súvislosti s povedaným, sa mi vynára jedna epizóda zo známeho filmu 'Umučenie Krista'. Viackrát boli vo filme použité obrazy, ktorými chcel režisér vyjadriť abstraktné či nadprirodzené javy. Jedným z nich boli aj Judášove výčitky. Zobrazené boli ako malé deti, veľmi hravé. No stále viac a viac boli dotieravé, strkali Judáša, dokonca ho aj hrýzli. Asi každý pochopil, čo znamená tento obraz.

Bez pokory a uznania si vlastnej viny sa Judášov život končí na slučke. A nemusel.

Zlý duch je prefikáný a má veľké možnosti vplyvu. Na každom z nás mu záleží. Zvlášť, ak si dobrým kresťanom a snažíš sa žiť vieru naplno. Vie, že takto

nachádzaš pravé šťastie, preto robí všetko, aby ti ho prekazil. No za nás bojuje Boh. Jediný Stvoriteľ a Pán. On je mocnejší ako diabol. Preto sa nebojme kráčať tým správnym smerom a zacieliť na dobro a pravdu.

Amen.

Štvrtok 13. týždňa

Mt 9,1-8

Bezpodmienečná Božia láska

Vzbudiť vo veriacich dôveru a vieru v prekrásny Boží plán s nimi.

Český stály diakon, Max Kašparu, pracujúci aj ako profesionálny psychiater, spomína často vo svojich besedách na tému konflikty, že jednou z hlavných príčin, prečo vznikajú, je skutočnosť „podmienečnej lásky“. Dá sa povedať, že sa to týka všetkých vzťahov na svete. Manžel vo vzťahu k manželke a naopak, rodič a deti, priateľ a priateľ. Konflikt podmienečnej lásky znamená, že človek je ochotný milovať toho druhého, ale len za predpokladu, že mu ten jeho adresát splní, čo od neho očakáva. A pretože partner žije v úzkosti a strachu, že nie je alebo nebude schopný naplniť tieto prania, do vzťahu sa vkráda napätie, ktoré rúca.

Aj dnes, hoci nepriamo, sme v evanjeliu počuli istú podmienku, či skôr námietku zákonníkov na Ježišovo uzdravenie ochrnutého: „**Tento sa rúha!**“ (Mt 9,3)

Konanie zákonníkov prekvapuje. Ved' Ježiš neurobil zázrak po prvýkrát. Je teda otázka, ako je možné, akože teraz pochybujú o jeho moci? Je pravdou, že niektoré zo zázrakov – ako utíšenie búrky na mori, uzdravenie Petrovej svokry alebo vyhnanie nečistých duchov, sa odohrali v okruhu malého počtu ľudí, zväčša apoštolov. Avšak evanjelista Marek už pred týmito znameniami spomína mnohé iné uzdravenia, očistenia a mocné Božie skutky. A pretože ľudia aj vtedy ľudmi ako my dnes, aj ten najutajenejší zázrak sa určite dostal medzi izraelský ľud. Teda prečo zákonníci neveria, sú prekvapení?

Možno je odpoveďou tvrdosť srdca, ktorá im nedovolila vidieť Svätého Izraela. Oni sami dali Izraelu toľko zákonov a predpisov, že až keď ich splnia v jeden deň všetky, príde očakávaný Mesiáš. Bohu dali ľudské podmienky. Boh však nekoná podľa vôle človeka.

ĽUBOMÍR STANČEK

Pre nás sú zákonníci tiež istou otázkou, či sa snáď im vo svojom živote nepodobám? Mnohí z nás denne pristupujú k sviatostiam, ale je naša viera v moc týchto sviatosti skutočná? Alebo, zoberme si obyčajnú modlitbu: koľkokrát prichádzame k Ježišovi v modlitbe s podmienkou „ak - tak“. Urobím dobrý skutok, dám do zvončeka, pomôžem v takej veci, už sa nedám vyvieť z rovnováhy, ak...ak...ak... Ale veď v živote s Bohom to tak nie je! Boh nás miloval ako prvý a vždy predchádza našu lásku jeho láskou. Ani nám nedáva žiadne podmienky: musíš byť vždy skvelý, viac sa modliť ako pracovať, nesmieš mať problém s kolegom v práci, atď. Božia láska je v tom úžasná, že je absolútne bezvýhradná.

Pápež Benedikt XVI. píše vo svojej prvej encyklike, že tá vášnivá láska Boha k človeku je taká veľká, že dokonca obracia Boha proti nemu samému! Jeho lásku ku spravodlivosti. Bohu je ľúto našich ťažkých krížov, cíti s človekom, chce mu pomôcť, ale opäť je to iba človek, ktorý sa musí slobodne rozhodnúť: prijať Božiu ponuku. Bez podmienky, lebo jeho plán je dokonalejší.

Keď sa raz pýtali stredoškolačky pred operáciou srdca, či má strach, aj keď ju bude operovať jej vlastný otec – kardiológ, povedala: „Viem, že môj otec je múdry lekár a pomohol už mnohým ľuďom. Prečo by som sa mala báť vlastného otca, keď mu toľkí verili?“

Naozaj, Boh nedovolí konať proti nášmu dobru. A keď aj dopustí nejakú tú ťažkosť, je to len preto, aby potvrdil svoju moc. Nebojme sa teda Krista, neodporujme jeho zámerom, lebo len v jeho pláne je ukryté naše šťastie.

Amen.

Piatok 13. týždňa

Mt 9,9-13

Pod' za Ježišom!

Povzbudiť veriacich k počúvaniu Božieho hlasu, v ktorom je skutočná cesta.

Je piatok, končíme v práci, urobili sme uzávierky, poupratovali všetky veci na stolíkoch a robíme si plány na víkend. Keby som sa vás teraz opýtal, či ste mali nejaký deň v týždni, ktorého ste sa obávali, myslím, že by sa vás našlo dosť. Naš život je akosi spojený s prekonávaním ťažkostí - raz menších, inokedy väčších.

Dnešné evanjelium nás zastavilo pri mýtnici. Pri nej zaznela tá veta, ktorá mnohým vyrazila dych. Ani nie pre jej obsah, ako skôr pre jej adresáta: „**Pod' za mnou!**“ (Mt 9,9).

Mýtnica - miesto, ktorého sa ľudia tak stránili. Opäť nie pre ňu samú, ale pre tých, ktorí pri nej stáli. Lebo všetko okolo nás nie je o veciach, ale o ľuďoch, o vzťahoch. Služba mýtnika už nebola službou, ale tvrdým biznisom, ktorý urážal ľudskú dôstojnosť. Ved' ak si predstavíme ono drancovanie, ktoré museli obyvatelia miest a dedín trpieť, iste by sme ani my tomuto stavu neboli naklonení. Na toto 'stresové' miesto prichádza Ježiš. Evanjelium nehovorí nič bližšie o tom, čo sa tam všetko dialo. Je to iste zvláštne, lebo okolostojaci iste čakali, ako sa bude Ježiš správať k Matúšovi. Čakali, že mu už niekto povie pravdu do očí. Nebojácne – tak, ako to vie len Ježiš. A naozaj. Ježiš mu naozaj povedal pravdu o ňom samom: „Pod' za mnou!“ V týchto slovách sa totiž skrývala pravda o Matúšovom živote. Stále išiel niekam inam. Cesta, ktorou kráčal, ho viedla do izolácie. Lakomstvo, túžba po ovládaní, tvrdé srdce... nikdy nevedú človeka k slobode. Bolo teda treba urobiť krok späť. Žiť bez podrazu, klamstva a otroctva.

Celá stať dnešného evanjelia je životným svedectvom obrátenia samého pisateľa evanjelia. Sám nám ho porozprával, podobne ako sme dnes svedkami mnohých obrátení. Toto je však veľmi krátke. Možno preto, aby nám neuniklo to podstatné. „Pod' za mnou!“, to bol moment oslobodenia, chvíľa dotyku Božieho milosrdenstva. A ona nepatrí iba sv. Matúšovi, ale aj nám. Aj táto sv. omša je výzvou obrátiť sa a zanechať tú svoju mýtnicu. Ježiš chce byť hosťom v tvojej rodine, práci, v škole, ale najmä u teba. Túži, aby si s ním začínal i končil svoj deň. Treba sa rozhodnúť a pustiť ruku zo stoličky na mýtnici. Viem, strach z neistoty je veľký, ale pri Bohu niet neistoty.

Ako bohoslovec som mal možnosť spoznať mnohé cesty ku kňazskému povolaniu. Čoraz menej sa objavujú tradičné cesty, väčšina seminaristov prechádzala tvrdými životnými situáciami, bránili sa, kým povedali Bohu: „Áno“. Jeden z nich rozprával svoj príbeh: „Nikdy som nechcel byť kňazom. Vieru som bral tradične, chladne. Bolo mi dobre tam, kde som bol. Mojm plánom bolo vyštudovať a dobre sa oženiť. Všetko sa darilo, ale kdesi vnútri bol zvláštny pocit. Akoby som plával proti prúdu. Dievča bolo inteligentné, dobré i veriace. Aj moja viera bola vzkriesená. Ale nebolo to ono. A hoci som sa pokúšal presvedčiť seba samého o dobrej životnej voľbe, neunikol som. 'Pod' za mnou!', bolo silnejšie. Veľa som sa modlil, niekoľko ružencov denne. Po dlhšom čase som sa s dievčaťom v pokoji rozišiel a ja som našiel Boží pokoj.“ Toľko svedectvo, dnes už kňaza.

Boží hlas nie je iba pre kňazov a zasvätených. Počuje ho každý, kto ho počuť skutočne chce. Započúvajte sa v nasledujúcich dňoch voľna do ticha, v ktorom hovorí Ježiš. Staňte sa jeho nasledovníkmi v každodennom dosahovaní dobra.

Amen.

Sobota 13. týždňa

Mt 9,14-17

Je pôst dnes aktuálny?

Povzbudiť veriacich k fyzickému pôstu a vysvetliť jeho zmysel.

Nedávno sa mi dostalo do uší, že v Amerike vyšiel akýsi 'Slovník politickej správnosti'. Nešlo o odbornú literatúru, skôr o satirické poukázanie, ako človek dokáže nájsť alternatívu vulgarizmom alebo slovám, ktoré by inak mohli vyvolať napätie, keď mu ide o prestíž. Tak napr. bezdomovcov nazýva alternatívne 'ubytovaných', bláznov 'citovo odlišných ľudí', pre opitého našiel synonymum ako 'chemicky neistý', nešťastne zastreleného civilistu vo vojne označuje ako 'druhotná škoda' a pod.

Prečo to spomínam?!

Aj Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu akoby zľahčoval skutočnosť. Na otázku nedodržiavania pôstu jeho učeníkmi ich jednoducho bráni: „***Vari môžu svadobní hostia smútiť, kým je ženích s nimi? No prídu dni, keď im ženícha vezmú; potom sa budú postiť***“ (Mt 9,15).

Asi nie je ťažké, vysvetliť význam Ježišových slov. Podstatou pôstu, teda zdržiavania sa jedla, sa mal Žid pripravovať na príchod Mesiáša. Ak teda Mesiáš v Ježišovi prišiel, nebol ďalej dôvod k pôstu. Ba naopak. Práve radosť mala charakterizovať prítomnosť Mesiáša. Zároveň však odhaľuje skutočnosť, že pôst sa neskončil. Jeho čas ešte príde vo chvíľach jeho utrpenia a smrti.

Dnes, po takmer 2000 rokoch od vykupiteľskej smrti Ježiša Krista, sa pýtame: prečo sa dnes postiť? Cirkev ako dôvod označuje druhý Kristov príchod, teda ide o eschatologický pôst. Kristus znova príde v sláve.

Hoci nie ani Veľký piatok, ani neprežívame pôstne obdobie, nie je zlé nachvíľu sa zastaviť pri tomto dôležitom prvku nášho náboženstva. Veď pôstna

disciplína bola v Cirkvi od jej počiatkov. Dokonca prví kresťania sa postili tri dni do týždňa. Uvedomovali si dôležitosť pôstu. Nie je to iba pre telesné zdravie, kedy sa telo regeneruje. Omnoho blahodarniejšie pôsobí na vnútorný život. Pôst totiž zintenzívňuje modlitbu, sám o sebe je modlitbou tela i duše a stupňuje bdelosť a otvorenosť voči Bohu. Pôst - fyzický, udržuje akoby otvorenú ranu, ktorá nás udržuje v pohybe smerom k Bohu. Nehľadáme rýchle uspokojenie svojich túžob u ľudí alebo vo svetskej kráse. Dáva nám pocítiť naše najhlbšie určenie, že patríme Bohu, a že len on jediný môže dokonale naplniť naše očakávania a túžby. Preto je aj pre nás veľmi potrebné, oživiť túžbu patriť Bohu práve prostredníctvom pôstu.

Je tu však ešte jedna otázka: aké pohnútky má mať náš pôst? Určite tie najčistejšie. Nie pre vonkajšie uznanie a slávu. Sám Ježiš to odsúdil. Čo však s pôstom, ktorý beriem ako kozmetickú úpravu? Teda, chcem sa postiť z lásky k Bohu, ale niečo mi našepkáva, že je to vhodné využiť aj na dobrú líniu a pod.? Nech vás to neodradí. Postite sa aj tak.

Istý brat povedal pustovníkovi Poimenovi: „Otče, keď dám môjmu bratovi trochu chleba, alebo niečo iné, démoni to znehodnotia: dávam to preto, aby som sa zapáčil ľuďom.“ Starec Poimen mu povedal nasledovné podobenstvo: „V jednom meste bývali dvaja sedliaci. Jeden zasial málo osiva - aj to nečistého, druhý šetril a nič nezasial. Kto z nich dvoch prežije, keď nastane hlad?“ Brat mu povedal, že ten, ktorý sial málo a nečisté semeno. Starec na to povedal: „Nechaj nás zasiať aspoň trochu semena, hoci nečistého, aby sme nepomreli od hladu.“

Zrejme ťažko dosiahneme, aby všetko naše konanie - všetky sebazápory, boli čisté. Keď pokorne uznáme, že obilie, ktoré sejeme, je nečisté pre naše egoistické pohnútky, tak to predsa len prinesie úrodu. Kto si myslí, že dokáže celkom nezištne milovať, často skôr toho druhého ovláda a prisvojuje si ho.

Povzbud'me sa teda na tomto príklade, uvažujme o pôste v našom živote, snažme sa vnášať doň tie správne úmysly a Boh naše úsilie určite štedro požehná.

Amen.

Uzdravenie

Boh vie, či skôr liek tela alebo duše nás privedie k večnej spáse.³⁰

Radi si spomenieme na stretnutia s ľuďmi, ktorí na nás zapôsobili slovom alebo nejakým skutkom. Niekoho nám však stačí len vidieť alebo zotrvať len chvíľu v jeho prítomnosti, a hneď cítime úľavu na duši.

Nielen podobný, ale určite rečou neopísateľný zážitok zakúsila žena trpiaca na krvotok, keď sa dostala do Ježišovej blízkosti: „**Povedala si totiž v duchu: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdraviem.“**“ (Mt 9,21). Ako by sme sa zachovali v jej situácii?

V tlačení sa jednej nešťastnej žene podarí dotknúť sa odzadu Ježišových šiat. Ženin plán je opakom (Mt 9,18), kde sa predpokladá, že uzdravenie môže priniesť Ježišov mocný dotyk. Tu sa vychádza z predstavy, že chorý sa uzdraví, ak sa dotkne 'mocného' človeka. Nie je to ani tak prvok mágie, ako dôkaz ženinej viery v Ježišovu moc, že ju môže uzdraviť. Jej viera je skutočne veľká. Ježiš ju prijíma, túto tichú, prostú dôveru, ktorá sa môže prejaviť len v geste. Na rozdiel od Marka, Matúš však zreteľne ukazuje, že uzdravenie spôsobuje Ježišovo slovo, jeho vôľa a rozkazujúca reč. Tým dáva Markovmu ľudovo naivnému textu duchovnejší výklad. Odráža nesprávne chápanie, že by sa na Ježiša mohlo hľadiť iba ako na 'divotvorcu s nadpozemskými silami'.

Poznáme príslovie: „Lekár lieči, Boh uzdravuje.“ Často si myslíme, že ovocím viery je náhle, alebo aspoň blízke uzdravenie tela alebo duše. Keď sa to však rýchlo nedeje, myslíme si, že Boh nás nepočuje alebo nás nevidí. Ak skutočne veríme v Božiu dobrotu, neuvažujme, že by to bol trest, ale predstavme si ochorenie ako prostriedok na odskúšanie spolucítania a pomoci ostatných. Ako zareagoval Kristus, keď sa dopyčul o chorobe Lazara..? Ved' povedal: „**Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn**“ (Jn 11,4b), a neskôr čítame: „**Ved' nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami; ved' bol podobne skúšaný vo všetkom okrem hriechu**“ (Hebr 4,15).

Ježiš teda zdôrazňuje, že chorú ženu uzdravila jej viera. Viera zostáva vždy predpokladom a základom spásneho činu v človeku. Pravdaže, môže mať rozličné formy, môže byť ešte aj nerozvinutá duchovne očistená. Je predsa vždy na ceste

³⁰ Porov.: ČERNÁK, O.: *Seminár*. Badín : 2006,

a v raste z viery pre vieru (*porov. Rim 1,17*). To znamená, z už jestvujúcej základnej, do čoraz hlbšie poznanej a dôkladnejšie žitej viery.

Muž svetového mena Dr. Jonggi Cho vo svojej knihe *'Viera v akcii'* píše, že pred dvadsiatimi rokmi ležal na smrteľnej posteli. Mal vtedy osemnásť rokov. Lekári zistili na röntgenovej snímke, že celá stredná časť pľúc zmizla a dávali mu tri až štyri mesiace života. Bol zúfalý, keď vedel, že musí zomrieť. V takejto situácii raz v noci začal kričať: „Ak niekde vo vesmíre jestvuješ, Bože, prosím ťa, pomôž mi.“ A túto modlitbu si viac ráz opakoval.

Na druhý deň prišla k jeho posteli asi štrnásťročná žiačka z misijnej školy a povedala: „Duch Svätý mi vnuká, aby som sa za teba modlila.“ A kľakla si a začala sa nahlas modliť. Tak vrúcne sa modlila, že sa pri modlení rozplakala. On videl, ako jej slzy tečú po tvári. Dlho sa modlila: „Duchu Svätý, prived' tohto človeka k viere v Ježiša.“ Chorý bol dojatý. Po dlhom uvažovaní jej povedal: „Stanem sa kresťanom.“ A ona sa potešila a dala mu Bibliu. Čítal ju. Celé noci ju čítal. Keď čítal Bibliu, spoznával Ježiša a jeho srdce sa obracalo k Pánu Ježišovi. Modlil sa: „Pane Ježišu, prosím ťa, zachráň ma pred smrťou, som mladý. Ak neumriem, sľubujem ti, že budem iným tvoje meno hlásať ako misionár.“ A keď vyriekol túto modlitbu plnú dôvery, pocítil, že v celom jeho tele sa šíri neopísateľný pokoj a prestal sa báť smrti. Vedel, že je zachránený. Cítil, že je uzdravený. Vstal a z plného hrdla začal od radosti spievať vďaka Pánu Ježišovi. A dnes je už štyridsaťročný a je obdivuhodným apoštolom Kristovej viery, ktorú šíri po mnohých krajinách sveta vo svetle, sile a láske Ducha Svätého.

Ďakujeme ti, Pane, za každý uzdravujúci dotyk, ktorý nám dávaš v modlitbe, alebo nám zjavuješ svoju moc a obdivuhodné činy prostredníctvom tebou obdarovaných ľudí. Chceme byť vnímaví na stopy tvojich uzdravení nielen na tele, ale o to viac na duši, aby sme mohli vzdávať vďaka aj týmito slovami (*Ž 126,3*): **„Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť.“**

Amen.

Utorok 14. týždňa

Mt 9,32-38

Dobrý pastier

Horlivosť kňaza – jeho snaha a spolupráca veriacich.

Každý z nás je členom rodiny a vieme presne, na kom nám bytostne záleží, možno bez koho by sme si život nevedeli predstaviť.

Nielen telesné potreby, ale hlavne duchovný hlad množstva ľudí dobre pozoroval Ježiš: „***Ked' videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené ako ovce bez pastiera***“ (Mt 9,36). Napriek davom ľudu Ježiš vnímal človeka ako jednotlivca.

DI: Obraz Izraela ako stratených oviec (porov. Mt 10,6) má svoj pôvod v mnohých starozákonných textoch (Nm 27,17; 1 Kr 22,17; 2 Krn 18,6; Ez 34,5; Zach 13,7). Ježiš sa zľutoje nad svojim ľudom (porov. Mt 14,14; 15,32; 20,34) a chce byť jeho pastierom. Vidí ľud unavený a vysilený, bez vedenia a opustený. Nemá totiž pastiera, čo by ho zaviedol na sýtu pašu a dobre sa postaral. Už Ezechiel obviňoval v Božom mene úradných pastierov Izraela, kniežatá a úradníkov, že nepasú stádo, ale seba samých (Ez 34,2). Boh sám bude v budúcnosti vykonávať pastiersky úrad (Ez 34,11n). Teraz prišiel v Ježišovi pre „ovce stratené z domu Izraela.“ Peter ho neskoršie nazve „Najvyšším pastierom“ (1 Pt 5,4). Tu však siaha pohľad ešte ďalej, totiž na pastierov nového Božieho ľudu, na apoštolov a na ich poslanie.

Ježiš – Dobrý Pastier, nenechal ľud svojej doby, ani nás – dnešných ľudí, bez duchovnej pomoci. Stále sa nad nami zľutoje. Veď koľko horlivých a obetavých kňazov dnes máme, ktorí zabúdajú aj na seba a nenechávajú nás bez útechy na pozemskej púti. Sám sv. Pavol – Apoštol národov, nám dáva starostlivé napomenutie, najskôr kňazom: „Paste Božie stádo, ktoré je u vás; starajte sa oň nie z prinútenia, ale dobrovoľne, podľa Božej vôle, nie pre mrzký zisk, ale ochotne; nie ako páni nad dedičným podielom, ale ako vzor stáda. „***A keď sa zjaví Najvyšší pastier, dostanete nevädnuúci veniec slávy***“ (1 Pt 5,2-3). Podobne hneď za tým sa prihovára všetkým nám – ako ovečkám zvereným pastierovi: „***Všetci sa navzájom zaodejte pokorou, lebo Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť. Pokorte sa teda pod mocnou Božou rukou, aby vás povýšil v určenom čase. Na neho zložte všetky svoje starosti, lebo on sa o vás stará***“ (1 Pt 5,5b-7). Naš Spasiteľ po svojom zmŕtvychvstaní zveril Petrovi Cirkev, aby bol jej pastierom, a poveril jeho i ostatných apoštolov, aby ju šírili a viedli.

LUBOMÍR STANČEK

Kňazi sú viazaní v zodpovednosti za duše, ktoré majú viesť do Otcovho domu.

Azda práve kňazom, povedal Paul Claudel: „Žiadneho z našich bratov nesmiem spomedzi nás vylúčiť. Aj v najchamtivejšom lakomcovi, aj v prostitútke, aj v najodpornejšom opilcovi, nachádza sa nesmrteľná duša, ktorá túži žiť. Niet ani jednej, ktorú by som nepotreboval a bez ktorej by som sa obišiel. Na nebi je mnoho hviezd, ich počet je prenesmierny – a predsa niet ani jednej, ktorá by nebola potrebná na oslavu Boha. Na svete žije mnoho ľudí a medzi nimi len niekoľkí sa čímisi zablysknú, zatiaľ čo ostatní sa zmietajú v chaose a vo víre samoty. Duší je veľa, ale niet ani jednej, s ktorou by som nebol spojený v tej svätej chvíli, kedy hovoríme: „Otče náš...“

Opravdivá ľútosť pastiera teda nie je bedákanie, aké sú zlé a roztratené ovce, ale jeho odhodlanosť ich vnímať, čo hľadajú. To znamená: hľadať ovce – dvíhať ľudí zo zmätku, keď si nerozumejú navzájom, alebo aj keď cítia rozorvanosť vo svojom vnútri. **„Dobry pastier položí svoj život za ovce“** (Jn 10,11b). Podobne spievame aj v jednej piesni: S plačom ovce zaháňa, čo sa potratili, na ramená ich dáva, Pastier roztomilý.“ (JKS 143,2).

Ježiš nám o sebe hovorí: **„Ja som dobrý pastier“** (Jn 10,11a). Skutočne len on vie najlepšie, čo potrebujeme. Aj dnes platí pravidlo známe oddávna: „Akých duchovných pastierov si Boží ľud bude vyprosovať, takých dostane.“ S touto vierou sa spoľahnime na Pánove slová: **„Proste a dostanete!“** (Lk 11,9a)

Amen.

Streda 14. týždňa

Mt 10, 1-7

Božie kráľovstvo

Pán Boh nie je náhlivý, ale pamätlivý.

Určite ste počuli príslovie: „Presnosť je výsadou kráľov.“ Vážime si túto vlastnosť na druhých ľuďoch - je to vzácny medailón a jeho nedostatok je väčšinou prvým okamihom nedorozumenia aj tých, ktorí sa ešte nepoznajú. Avšak

dôslednosť vo včasnom príchode, podnecuje už od začiatku dôveru na obidvoch stranách.

Ježiš vysielal Dvanástich týmito slovami: „**Chod'te a hlásajte: "Priblížilo sa nebeské kráľovstvo"**“ (Mt 10,7). Čo si však máme predstaviť pod ním a kedy ho očakávať? Môže Pán meškať?

Apoštolí sa majú podieľať na Ježišovom poslaní, zvestovať Božie kráľovstvo opakovaním jeho slov (porov Mt 4,17), ktoré boli zasa rovnaké, ako posolstvo Jána Krstiteľa (v 3,2). Medzi Jánom, Ježišom a Dvanástimi je teda kontinuita.

Pojem 'Božie kráľovstvo' používa Ježiš spôsobom, ktorý je podmienený židovským podaním. Označuje ním skutočnosť plnej vykupiteľskej Božej vlády, očakávanej v budúcnosti, teda eschatologický vek, v ktorom bude všetko premožené, čo sa Bohu protiví, všetko zlo a hriech, a nastolená vláda pokoja s Bohom, vskutku obnovený a večný život. Božie kráľovstvo je však určené pre túto zem a pre všetkých jeho obyvateľov. Nie je to len nejaká pomyselná, ideová oblasť; preto Ježiš môže nádej Božieho kráľovstva vyjadriť taktiež slovami o dedičstve zeme (porov. Mt 5,5). V tomto prípade – uzdravenia, ktoré sa uskutočnia rukami apoštolov, majú svedčiť o prítomnosti nebeského kráľovstva rovnako ako aj ich nezištnosť a ich vedomé odmietanie pozorností každého druhu. Ide len o to, aby prítomnosť nebeského kráľovstva bola skrze nich hodnoverná.

Božie kráľovstvo je dar od Pána, ale my sami sa k nemu máme približovať. Je to možno ako cesta márnotrátneho syna domov, pričom nebeský Otec je ten prvý, ktorý nám ide v ústrety. Podľa Ježišovho ponaučenia, kresťanská prosba je zameraná na túžbu po Kráľovstve, ktoré prichádza, na jeho hľadanie. Modlitbou každý pokrstený spolupracuje na príchode Božieho kráľovstva.

Evanjelisti pripodobňujú Božie kráľovstvo rôznym javom: horčičnému zrnku, kvasu, vinici, pripraveným pannám. Ak sa však podobá horčičnému zrnku, nevieme o ňom, ani kedy začína klíčiť a rásť. Aj rast duchovného života je len postupne – po krôčikoch viditeľný. Takto môžeme spoločne hľadať, aký je môj vzťah k Božiemu kráľovstvu.

Básnik Zeyer napísal krásnu báseň 'Skrytá perla'. Opisuje v nej prostého robotníka, ktorý sa v sne dozvedel, že na dne jazera je skrytá drahocenná perla. Ráno vstal a išiel k jazeru a začal vylievať vodu, aby našiel perlu. Okolo išli ľudia a keď sa dozvedeli, prečo sa tak namáha, jedni sa mu smiali, druhí išli ľahostajne ďalej a ďalší by ho najradšej vrhli do vody, aby sa mu práca nepodarila. Robotník však pracuje ďalej. Až keď sa večer sklonil nad krajinou, unavený si chce

LUBOMÍR STANČEK

odpočinúť. A hľa! Z jazera vystupuje biela postava a podáva mu drahocennú perlu. Básnik zakončuje báseň ponaučením: „Vy všetci, ktorí sa namáhate a usilujete o to vznešené, spomeňte si na tú starú báj a nechajte okoloidúcich smiať sa a nadávať – tá perla však bude daná vám.“

Tu si rýchlo pripomenieme Ježišove slová, ktorými nás učí dôvere v Otcovu prozreteľnosť: „Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše.“ (Mt 6,33)

Svätý Peter nás povzbudzuje: „**Pán nemešká s prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká; on je len trpezlivý s vami a nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie**“ (2 Pt 3,9). Tak ako prosíme každodenne o príchod Božieho kráľovstva v 'Modlitbe Pána', volajme v očakávaní aj v podobe adventnej antifóny: „Obráť sa, Pane, obráť sa trochu a nemeškaj, príď k svojim služobníkom.“

Amen.

Štvrtok 14. týždňa

Mt 10,7-15

Dar – hmotný, aj duchovný

Odovzdávanie z vďačnosti: „Chod' a rob aj ty podobne!“

Určite sa stretávate s otázkou: „Čo je dnes zadarmo?“ Takisto ste počuli odpoveď: „Ani sliepka zadarmo vajce neznesie.“ Keď si však pravdivo otvoríme oči, zistíme, koľkým darom sa môžeme tešiť, ktoré sme si ani nezaslúžili.

Tak ako sa vieme hmotne podporovať, aj Ježiš vystrojil svojich učeníkov na cestu s odovzdávaním duchovných darov: „**Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte**“ (Mt 10,8b). A koľkokrát sme sa aj my presvedčili, že táto pravda stále platí.

Rovnako ako Boh daroval posolstvo o prichádzajúcom kráľovstve a moc uzdravovať dvanástim apoštolom, tak by aj oni mali odovzdávať tieto dary ostatným. Táto myšlienka sa tiež nachádza v rabínskych spisoch: „Tak ako ty /Mojžiš/ si ju /Tóru/ dostal zadarmo, tak ju vyučuj zadarmo.“ Sv. Pavol tiež spomína, že „**som vám zadarmo hlásal Božie evanjelium**“ (2 Kor 7b). Ohlasovanie treba chrániť pred každým náznakom ziskuchtivosti. Ježiš rozdáva svoje dary bezplatne, tak ich majú dávať ďalej aj oni. Aj v apoštolskej dobe zostalo zásadou,

že misionár pôsobí bezplatne, ale živia ho veriaci. Ohlasovanie môže iných zapáliť – ako u samého Ježiša iba vtedy, keď sa nerobí pre zárobok, ako obchod. Keď sa vydávame na cestu života, máme sa celkom spoľahnúť na Boha. On nás bude živiť, tak ako živí nebeské vtáky a poľné ľalie. Ak sa celkom oddáme jeho službe, Boh sa o všetko ostatné postará.

Obe časti treba mať pred očami: je to vzťah prijímania a dávania v bratskom zmýšľaní a podľa apoštolského pravidla sa obmedzuje na to, čo je potrebné. **„Čo máš, čo si nedostal? (1 Kor 4,7b)** Aj v dobrom si radi vyrovnávame účty, aby sme si neboli navzájom dlžní. „Kamaráti budme a dlhy si plaťme.“ Je to správne, pokiaľ sa z tohto vzťahu nestráca láska. Ale Pán nechce, aby sme boli vypočítaví. Totiž, ani ľudom nemôžeme všetko vrátiť, čo sme doteraz dostali. Spomeňme si len na dar života. Ako najlepšie poďakovať rodičom za všetky obety od nášho počatia až doteraz?

Pán Ježiš nám pripomína: **„Dávajte a dajú vám: mieru dobrú, natlačenú, natrasenú, vrchovatú...“ (Lk 6,38a).**

Pri rozhovore dcéra matke vyčítala, že zase dala tisíc korún na opravu kostola. Matka jej dala odpoveď, ktorá prítomným vtisla slzy do očí: „Dcéra moja, nikdy som o tom ešte nehovorila. Dnes peniaze mám a som rada, že môžem dať. Mám dlh, ktorý splácam Bohu. Boli ste malé, mala som vás päť. Otec bol vo väzení, vieš, že pil a peniaze mi nedával. Blížili sa Vianoce. Nemali sme ani jedlo na štedrovečerný stôl. Vošla som do kostola a plakala som. Nechcela som vás sklamať, ale okrem kapusty a zemiakov som nemala nič. Vtedy ma stretol pán farár, nič som mu nehovorila a on mi podal obálku so slovami: „Dostal som ich a ja ich chcem dať vám. Viem, že ich viac potrebujete.“ Zobrala som ich. Cítila som, že Boh vypočul moju modlitbu, aby ste aj vy mali Vianoce ako iné deti. Viem, že mi to náš pán farár dal zo svojich. Dnes ich môžem vrátiť Bohu.“

Pán vidí naše úmysly i napriek našim nedokonalostiam: **„Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“ (Lk 11,13)**

Najúprimnejšou vďačnosťou za dar sa môžeme odmeniť ďalším darom. **„Veselého darcu Boh miluje“ (2 Kor 9,7b).** Tak by sme nikdy nemali ostať v núdzi. Ak budeme kráčať po svete s otvoreným zrakom, budeme sa môcť tešiť toľkým Boží darom aj takto: Vďaka ti, Pane, za všetky tvoje dobrodenia, lebo ty žiješ a kraluješ na veky vekov.

Amen.

Odvaha

„Bud' verný až do smrti a dám ti veniec života.“ (Zjv 2,10b)

V živote sa dostávame do situácií, akoby nás niekto nečakane hodil do vody – možno aj rozbúrenej. Aj takéto konštatovanie počúvame: „Keď si sa dal na more, musíš plávať; ak si išiel na vojnu, musíš bojovať.“

Na začiatku kurzu sa najskôr oboznamujeme s podmienkami. To urobil aj Majster pre svojich učeníkov: **„Hľa, posielam vás ako ovce medzi vlkov“** (Mt 10,16a). Na to isté Ježiš pripravuje aj nás.

Obraz oviec medzi vlkmi podčiarkuje nebezpečenstvo, ktoré sprevádza misiu učeníkov. Jeden spôsob opisu zázrakov mesiášskeho veku používa tieto obrazy: **„Vlk bude prebývať s baránkom“** (Iz 11,6). Vlk a ovca ako obraz v Matúšovom evanjeliu sa už vyskytli: falošní proroci sa vtierajú do stáda ako v zbožnej ovčej koži (Mt 7,15). Tu sa obraz používa obrátene: Ježiš posiela (porov. Mt 23,34) učeníkov ako nevinné, ale zároveň zraniteľné ovce do nepriateľského sveta pripodobneného svorky vlkov. Pokým sa u Matúša 'ovca' týka obyčajne tých, ktorí sú stratení (t.j. 9,36; 10,6; 15,24; 18,12), tu a v 26,31 sa vzťahuje na učeníkov (porov. Mt 25,32-33). Na oboch miestach, ale zvlášť tu použité slovo sa týka nebezpečenstva, ktoré ohrozuje učeníkov. Zdá sa, že sú bezbranne vydaní napospas zúrivosti prenasledujúcich. Ich odvaha sa tak prejaví, že zostanú pevní v dobrom, aj keď im hrozí nebezpečenstvo.

Neskôr Ježiš svojich nasledovníkov uistuje: **„Vy však máte aj všetky vlasy na hlave spočítané. Nebojte sa ...“** (Mt 10, 30-31a). Avšak aj úplne na začiatku sa prejavuje Ježiš ako hlavný činiteľ, ktorý preberá za nás záruku. Tým jeho slová dostávajú dôležitosť, skrýva sa za nimi celá autorita osobnosti. Božie kráľovstvo sa dosvedčuje v slabosti, v Ježišovi aj v jeho posloch. Najmocnejšie je tam, kde sa javí najslabším, ako hovorí Pavol: **„lebo (Božia) sila sa dokonale prejavuje v ľudskej slabosti“** (2 Kor 12,9b). Znakom odvahy je zasiahnuť a vytrvať až do konca.

Odvahu má ten, kto napriek tlakom a konfliktom koná podľa svedomia. A nečelí takýmto skúškam len dospelý.

V jednej triede sa pani učiteľka opýtala: „Kto je z vás odvážny?“ Zdvihlo sa veľa rúk. Jedno dievča povedalo, že je odvážna, lebo sa nebála ísť k zubnému lekárovi. Sused vedľa nej sa chválil, že sa večer nebojí ísť okolo cintorína a keby bolo treba,

šiel by na cintorín aj v noci. Iný zasa tvrdil, že cez prázdniny sa nebál skočiť z vysokého múra do rieky. Keď sa už viacerí pochválili, pani učiteľka sa usmiala a po chvíli mlčania položila ďalšiu otázku: „A teraz povedzte, kto z vás nie je vždy odvážny, ale občas sa aj bojí?“ V triede nastalo ticho, deti sa pozerali jedno na druhé a potriasli plecami. Po chvíli sa nesmelo zdvihla jedna ruka. Jeden z chlapcov vstal a trochu zapýrený povedal: „Ja sa občas bojím.“ Pani učiteľka mu kázala, aby si sadol a dala deťom ďalšiu úlohu: „Dobre sa teraz zamyslite a nech každý z vás napíše na kúsok papiera, kto je podľa vás v triede najodvážnejší.“ Na lístočkoch bolo najčastejšie napísané meno chlapca, ktorý mal skutočnú odvahu priznať sa k strachu pred toľkými spolužiakmi a spolužiačkami.

Odvážny nie je ten, kto tvrdí, že sa nebojí, ale iba ten, kto si aj napriek strachu zachová pokoj a rozvahu.

Už dávny rímsky mysliteľ Seneca sa vyjadril: „*Žiť znamená bojovať.*“ Pán Ježiš nám však hovorí viac - pozýva nás do svojej rodiny: „***Neboj sa, maličké stádo, lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo***“ (Lk 12,32). Podobne nám odvahu dodávajú slová mládežníckej piesne, ktorá znázorňuje prototyp dôvery v Boha: „Budem ako strom zasadený pri vode a mojou oporou je mi živý Pán.“

Amen.

Sobota 14. týždňa

Mt 10,24-33

Vyznanie viery

„*Neochvejne sa držme nádeje, ktorú vyznávame,
lebo verný je ten, ktorý dal prisľúbenie*“ (Hebr 10,23).

Ako často sa modliame vyznanie viery? Dnes si ani nevieme predstaviť, koľkí ľudia položili svoje životy, aby sme ho mohli recitovať v súčasnej podobe.

Často prežívame skúšku viery v podobe posmechu alebo nepochopenia, kvôli prejavu viery na verejnosti, pričom aj nám Ježiš pripomína: „***Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach***“ (Mt 10,32).

Aj keď tu vnímame súdny prvok (závislosť posledného súdu od pozemského), nie je potrebné obmedzovať vyznanie a zapieranie viery len na situácie v súdnictve. Poznáme predsa ukážkovú situáciu, v ktorej sa každý z nás môže ocitnúť: Petrov prípad (porov. Mt 26,61-75), keď zapiera Ježiša. Človek nie je nikdy kolosom nebojácnosti. Dôkazom toho je sám apoštol, ktorého Ježiš nazval 'Skalou'. Práve on mal byť pre všetkých príkladom, ako človek môže premôcť nestálosť, slabosť a strach, keď je s ním Boh. Peter sa stane pre všetkých veriacich symbolom sily v slabosti.

Dozvedáme sa tiež o Synovi človeka (porov. Mt 25,31-32), ako predsedá poslednému súdu. Kto stojí pred súdom – pre vieru v Ježiša, musí aj tam vyznávať. Nielen vtedy, keď nik neprotirečí, alebo keď nehrozí nebezpečenstvo. Viera sa dokáže práve v rozhodnutí a v neúspechu. Kto sa takto osvedčí pred ľudským súdom, môže byť pred Božím súdom naplnený dôverou. Pretože tam vystúpi sám Ježiš Kristus pred Otcom ako advokát a obhajca. Ježiš hovorí dôrazne: „Pred 'svojim' Otcom...“ Úlohy sa vymenia. Ak bol Ježiš pred ľudským súdom obvinený, ale obhajovaný svojimi svedkami, teraz je to obrátene: Svedok je obvinený pred Božím súdom a Ježiš ho obhajuje. Tajuplná výmena medzi: tu a tam! Aký výrečný obraz o Ježišovom prostredníctve! Podobnosť Božej spravodlivosti môžeme nájsť aj v Lk 18,7-8a: „A Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý?“ Hovorím vám: „Zaraz ich obráni.“ Podľa postoja k Ježišovi – a jedine k nemu sa rozhodne aj večný súd: „**Kto zvíťazí, ten takto bude oblečený do bieleho rúcha a jeho meno nevymažem z knihy života, ale vyznám jeho meno pred svojim Otcom a pred jeho anjelmi.**“ (Zjv 3,5).

Boží služobník Svätý Otec Ján Pavol II. vyslovil pri poslednej návšteve v Bratislave aj tieto slová: „...milovaný slovenský národ... Vzdávam vďaky Bohu za teba, že si dokázal aj v ťažkých chvíľach zachovať vernosť Kristovi a jeho Cirkvi. Povzbudzujem Ťa: nikdy sa nehanbi za evanjelium (porov. Rim 1,16)! Chráň si ho vo svojom srdci ako najcennejší poklad, z ktorého môžeš čerpať svetlo a silu do každodenného života.“

Čo hovoria tieto slová pre nás, s odstupom viacerých rokov? Už na začiatku v štruktúre Katechizmu Katolíckej cirkvi nachádzame povzbudenie: „Tí, čo skrze vieru a krst patria Kristovi, sú povinní vyznávať pred ľuďmi krstnú vieru.“ Aj pri druhom Božom prikázaní počúvame jeho pozitívny výklad: „Veriaci má svedčiť o Pánovom mene tým, že bez strachu vyznáva svoju vieru.“

Príklad vyznania viery do krajnosti nám zanechal svätec, ktorému to zostalo aj v mene: Maxim – Vyznávač. Je považovaný za najväčšieho vo vierouke a mystike gréckej cirkvi. Čo sa týka významu pre cirkevnú vedu Východu ho v latinskom obrade môžeme porovnať so sv. Tomášom Akvinským. S rozhodnosťou bojoval proti bludnému učeniu o jednej prirodzenosti a jednej vôli Ježiša Krista. Stal sa obeťou pravovernej náuky. Podstúpil hrozné mučenie v dnešnom Istanbule. Vyrezali mu jazyk a odťali pravú ruku - presne tie údy, ktorými obraňoval svojho Majstra! Navyše ho cisár poslal do vyhnanstva do oblasti Čierneho mora, kde v polovici 7. storočia zomrel. Pre neho ako ochrancu viery platil výrok: „Lebo ak svojimi ústami vyznávaš: „Ježiš Kristus je Pán!“ a vo svojom srdci uveríš, že Boh ho vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (Rim 10,9).

Ak túžime smelo sa priznávať ku Kristovi, usilujme sa o úzke spojenie s ním. Ako sa pred všetkými ľuďmi a na všetky časy vyznal sám Apoštol národov: „Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.“ (Flp 4,13) On sám bude aj našou silou.

Amen.

Pondelok 15. týždňa

Mt 10,34-11,1

Ošklivosť hriechu

*Povzbudiť ku svätej spovedi.*³¹

Pri počúvaní evanjelia nepovzdychli sme si, ťažká je to reč? Pripomeňme si preto ešte raz a pozorne. Ježiš hovorí: „***Nemyslite si, že som priniesol pokoj na zem. Nie pokoj som priniesol, ale meč***“ (Mt 10,39).

Nezdajú sa vám tieto slová dosť ostré a skoro až protirečivé? On, ktorý sa nazýva 'Kniežaťom pokoja', vyslovuje také slová. Ježiš v reči na vrchu hovorí svojim učeníkom, že blahoslavení sú práve tvorcovia a nositelia pokoja, teraz „akoby“ hovoril pravý opak. Ako to teraz treba chápať?

Pravý pokoj dosiahne iba ten, kto vážne a nemilosrdne bude bojovať proti sebe samému. Boj proti hriechu v nás je zárukou pokoja, ktorý dáva láska a čisté

³¹ Porov.: TOMAŠOV, M.: Seminár. Spišská Kapitula : 2006.

LUBOMÍR STANČEK

svedomie. Ježišovo posolstvo pokoja chce radikálne zmeniť starého človeka s jeho skutkami v nového človeka, ktorý je naplnený láskou, radosťou a pokojom.

Čo nám chce evanjeliom dnes Ježiš povedať? Skoro nič nové, iba to, čo vždy, keď chceme dosiahnuť nebeské kráľovstvo. Vzopriet sa hriechu, ktorý je v nás. Radikálne zanechať hriech a vyvolať si život; aj keď to nebude bez prinesenia obetí.

Hriech je to, čo nás oddeľuje od Božieho kráľovstva. Hriechu sa preto treba postaviť zoči-voči. V prvom rade hriech si treba priznať a pomenovať ho vlastným menom – pýcha, lakomstvo, závisť, hnev, smilstvo, obžerstvo, opilstvo, lenivosť. Treba nám zaprieť svoje JA, svoje EGO, a tak priniesť na povrch svoju úbohosť. Priznať si jednoducho, že som slabý, že som len človek. Netreba sa báť, že to je slabošské, zastarané, nie v móde. Pamätajme, že Boh nám vždy dá potrebné milosti na všetko. Boh nám potom ponúka cez Cirkev sviatosť zmierenia. Je to sviatosť, ktorá nám nie len naznačuje Božie milosrdenstvo a lásku, ale aj ich sprostredkúva a tak navracia človeku stratený pokoj duše. Nebojme sa pristupovať k sviatosti zmierenia často a radi.

Svetoznámy hudobný skladateľ Frédéric Chopin v dospelom veku zanechal zbožnosť svojich mladých rokov, pretože žil v spoločnosti ľahkomyselných svetákov. Nakoniec stratil aj svoju katolícku vieru. Keď ležal smrteľne nemocný a opustený na svojom lôžku, navštívil ho priateľ z mladých čias, ktorý sa za tú dobu stal kňazom. Slová priateľa neboli daromné. Chopin sa vrátil k svojmu Bohu. Kajúcne vyznal svoje hriechy celého života. Potom so slzami v očiach pobozkal svätý kríž a dodal: „Teraz som pri zdroji blaženosti“.

Boh nám vždy dá potrebné milosti, aby sme vstali z hrobu našich hriechov. Sväté písmo hovorí: „On nechce smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil!“ (?) Skúsme sa teda dnes zamyslieť nad našim vzťahom ku svätej spovedi. Je svätá spoveď pre mňa miestom, kde sa stretávam s Bohom? Snažím sa byť v nej úprimný k sebe?

Sv. Efrém hovorí: „Skôr, než sa prosiaci hriešnik dotkne brány, už mu otváraš, Pane! Skôr, než na kolená pred tebou padá, podávaš mu svoju ruku! Skôr, než slzy prelieva, už ho zahrňuješ svojím milosrdenstvom!“

Amen.

Utorok 15. týždňa

Mt 11,20-24

Božia milosť

Povzbudenie k spolupráci s Božou milosťou.

Stalo sa vám, že vám niekto pohrozil, že niečo robíte zle a nechali ste to tak a urobili ste si to po svojom...? Neskôr ste si však uvedomili, že tá osoba mala pravdu a vy ste mohli využiť jej spomínanú pomoc.

Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí: „**Beda ti Korzain! Beda ti Betsida! Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli robili pokánie v kajúcom rúchu a popole**“ (Mt 11,21).

Ježiš spomína slovo 'beda'. Je to zlovestné zvolanie, ktoré hrozí nešťastím. Je to zvolanie, ktoré nešťastie aj účinne privoláva. 'Beda' je opakom prorockého „Ste blahoslavení“. Nekajúce mestá Korzain a Betsaida sa nachádzajú pri Galilejskom mori. Na mieste bývalého Korzainu dnes je pustá bazaltová púšť. Obe tieto mestá predstavujú vinu spočívajúcu na odmietnutí preukázanej milosti. Ježiš v týchto mestách urobil veľa zázrakov, aby im ukázal v čom spočíva Božie kráľovstvo, ale oni tvrdošíjne zanedbali ponúknuté dobrodenia. Tak Ježiš vyslovuje tieto zlovestné slová: „Beda ti Korzain! Beda ti Betsaida!“

Boh chce spasť všetkých ľudí. Zo spásy nie je nik vyňatý. V liste Timotejovi čítame: „**Boh chce, aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu**“ (1 Tim 2,4). Boh nám dáva dostačujúcu milosť, aby sme zachovávali jeho prikázania, aby sme sa obrátili k nemu. On nechce smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil. (porov. Ez 33,11). Sv. Augustín hovorí, že „ani nad najväčším hriešnikom neslobodno zúfať, kým len žije tu na zemi.“ Nikto z nás nie je vylúčený z Božieho milosrdenstva.

Vieme, Boh nás stvoril na svoj obraz. To znamená dal nám rozum a slobodnú vôľu. Rozumom môžeme Boha viac poznávať a vôľou sa rozhodnúť, či budeme v neho veriť a zachovávať jeho prikázania. Takto záleží iba na nás, či budeme spolupracovať s Božou milosťou, ktorá sa nám ponúka každý deň. Nezabúdajme, že 'ja sám' sa rozhodujem urobiť toto, alebo neurobiť ono. Vyhnúť sa tomu alebo podľahnúť onému. Boh nám ukazuje každý deň niekoho, alebo nejakú situáciu, aby nás povzbudil k dobrému. Nepremeškajme tú príležitosť, ale využime tie milosti, ktoré sú nám zadarmo dávané.

Jeden príbeh púštnych otcov hovorí: Raz sa jeden človek dostal pred nebeskú bránu a chcel vojsť dovnútra. Tu sa ho však sv. Peter pýta: „A ako si žil na zemi?“

ĽUBOMÍR STANČEK

Tento človek mu odpovedá: „Dobre. Vyhýbal som sa hriechu. Nehrešil som, neohováral som. Chodil som pravidelne do kostola. Nekradol som ...“ Takto vymenovával dlhý rad toho, čo všetko nerobil a čoho sa zlého vystríhal. Tu sa ho sv. Peter zastaví a hovorí mu: „Dobre, to všetko je tu napísané, ale čo dobré si urobil pre druhého človeka a ako si pomáhal bližným?“ Po tejto otázke človek ostal zarazený a Peter hovorí: „Žiaľ, vo Svätom písme je tiež napísané: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste urobili. A čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste to neurobili.“ (porov. Mt 25,40.45).

Skúsme preto drahí bratia a sestry pamätať, že máme využívať svoje dary, spolupracovať s Božou milosťou každý deň, aby sme dosiahli Božie kráľovstvo a nemusel nám Ježiš povedať: „Beda!“ Využime preto dnes túto milosť a urobme pre niekoho niečo dobré.

Amen.

Streda 15. týždňa

Mt 11,25-27

Božie dary

Pokorne prijať dary Božieho kráľovstva.

Predstavte si, že vám niekto niečo skryje. Ako by ste sa cítili? Keď sa opäť tá vec nájde, ste šťastí, plní nadšenia. Nie je to tak?

Podobne v dnešnom evanjeliu počujeme: **„Zvelebený bud’ Otče, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým“** (Mt 11,25).

Ježiš chváli Boha za to, že skryl nejaké veci pred múdrymi ľuďmi. 'Tieto veci', t.j. evanjelium, to je Božie kráľovstvo, ktoré prišiel zvestovať. Múdri ľudia sú tí, ktorí si zakladajú na svojom postavení, sú to proste pyšní ľudia /namyslení ľudia.

„Božie kráľovstvo nie je jedlo ani nápoj, ale láska, radosť a pokoj v Duchu Svätom“ (porov. Rim 14,17). Tieto veci sú určené pre Ježišových učeníkov. Pre tých, ktorí pokladajú seba samých za bláznov pre tento svet a sú dosť pokorní, aby sa dali viesť Bohom. Boh chce, aby sme sa stali deťmi, ktoré sú závislé na rodičoch a čisté od každého hriechu. „Ak nebudete ako deti, nevojdete do nebeského kráľovstva“ (porov. Mt 18,3).

LUBOMÍR STANČEK

Skúsme preto prijať Ježišove dary, ktoré nám ponúka pre dnešný deň. To sú i tie veci, ktoré sú určené pre maličkých - to je tá láska medzi sebou navzájom, radosť pri svojich úspechoch a úspechoch iných, pokoj pri nesení každodenných krížov.

Ako tieto dary prijať od Ježiša? Tak, že mu budeme dôverovať a spoliehať sa naňho.

Blahoslavený pápež Ján XXIII. si do svojho denníka napísal niekoľko praktických rád pre všedný deň. Sú to malé predsavzatia na konkrétne dni. Jedno predsavzatie na jeden deň. Tieto predsavzatia sa snažil plniť počas svojho života. Jedno z nich znie: „Iba dnes sa budem snažiť žiť šťastne - v povedomí, že som stvorený pre šťastie, ktoré mi bude dané nielen na druhom, ale už aj v tomto svete.“

Boh pred nami neskrýva dary lásky, radosti a trvalého pokoja. Oni sú určené len pre tých, ktorí si vyvolia Ježiša za svojho Pána a stanú sa maličkými v očiach ľudí.

Amen.

Štvrtok 15. týždňa

Mt 11,28-30

Vyčerpanosť

Nájsť si čas na modlitbu počas namáhavého dňa.

Ako prežívate deň za dňom? Sú vaše dni rušné, že neviete čo skôr, alebo na druhej strane sú nudné, keď čakáte, kedy už bude ďalšia hodina za vami?

Ježiš nám hovorí: „**Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste pret'ažení a ja vás poslím**“ (Mt 11,28). Ježiš dnes volá všetkých ľudí, aby prišli k nemu. On hovorí: „Pod'ťe všetci!“ To znamená, že oslovuje aj tých, ktorí ho už raz odmietli alebo stále odmietajú. Podmienkou sú len dve vlastnosti – byť ustatý od námahy a byť obťažovaný. Grécke slovo kapiaó znamená: byť ustatý po ťažkej telesnej práci. Kým slovo fortizó vyjadruje ťarchu zodpovednosti. Jednoducho povedané, Ježiš čaká všetkých, ktorí sú vyťažení po telesnej alebo po psychickej stránke. Každý z nás túži po namáhavom dni na čas oddychu, čas pre regeneráciu. Čas, keď si oddýchneme od fyzickej námahy a naberieme potrebné psychické sily

do ďalšieho dňa, do ďalšej práce. Aj Ježiš nás dnes volá, alebo lepšie povedané pripomína nám, aby sme prišli k nemu, keď nevieme, ako ďalej. Človek keď je ustatý, hľadá miesto, alebo spoločenstvo ľudí, kde by mohol pookriať a nabrat stratené sily. Ježiš nám obrazne ponúka svoje jarmo. Je to obraz 'jarma', aké používajú ťažné zvieratá na ťahanie nákladu. Ježiš sa nám ním chce priblížiť. Ako jarmo uľahčuje prácu, aby sa povrazy nevrážali do mäsa, tak Ježiš nás chce chrániť od preťaženia, znechutenia a následného vyhorenia. Tak ako kočiš vedie svojho koňa, lebo dobre pozná cestu a vie, čo je preň najlepšie, takto i Ježiš chce, aby sme sa dali ním viesť....a tak budeme šťastní. Boh - náš Stvoriteľ vie, čo je pre nás najlepšie. Keď poslúchneme slová dnešného evanjelia a nájdeme si čas v priebehu dňa na stretnutie s Ježišom, verím, že isto nájdeme posilu do nášho života.

Čas s Ježišom je časom modlitby, ticha, kedy k nám hovorí Boh. Sv. Gregor Veľký vo svojich 'Dialógoch' spomína príbeh sv. Benedikta. Jedného dňa bratia pracovali pri stavbe kláštorných budov a natrafili na veľký kameň, ktorý chceli zdvihnúť a vsadiť ho do múra. Keď ho dvaja ani traja nemohli pohnúť, ponáhľali sa im mnohí na pomoc, ale kameň sa ani tak nepohol, akoby do zeme zapustil korene. Až napokon bolo celkom zjavné, že to na ňom sedí odveký nepriateľ, a preto nie je možné pohnúť ním z miesta ani silou toľkých mužov. V takej ťažkej situácii poslali po 'Božieho muža' - Benedikta, aby prišiel modlitbou odohnať diabla a mohli kameň zdvihnúť. On okamžite prišiel, pomodlil sa, dal požehnanie a ohromný kameň sa dal tak ľahko zdvihnúť, akoby predtým nemal nijakú váhu.

Čo nám ten príbeh chce povedať, bratia a sestry? Iba to, že modlitba vždy robí zázraky. Čas venovaný modlitbe, bude vždy dostatočne odmenený.

Skúsme preto pamätať na Ježišove slová: „**Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním.**“ Pamätajme, že Ježiš nám vždy chce pomôcť, on iba čaká kedy prideme.

Amen.

Pohoršenie

Nepohoršovať sa, ale milovať blízkych.

Isto ste videli obilné polia pripravené na žatvu. Skoro už aj u nás bude žatva, tak si vieme predstaviť scénu z evanjelia.

Ježiš, keď prechádzal obilnými poliami, povedal na adresu pohoršenia farizejov: „**Milosrdenstvo chce a nie obeť**“ (Mt 12,7).

Učeníci idú spolu s Ježišom cez obilné polia v Galilei. S nimi idú tiež nepriateľsky zmýšľajúci farizeji, aby pozorovali a kontrolovali Ježiša a jeho učeníkov. Bola sobota, u židov deň zasvätený Bohu. Učeníci boli hladní, tak si nevedomky vzali niekoľko klasov a podrviac ich v rukách, jedli zrna. Židovské súkromné právo týkajúce sa vlastníctva pozemku bolo zakorenené v Božích slovách: „Zem je moja.“ Vlastník – človek bol iba správcom, užívateľom. Preto smel hladný človek skromne užiť plodov. Najmä okraj obilného poľa bol vyhradený chudobným. Starozákonný predpis teda dovoľoval, vziať si trochu z obilného poľa alebo z vinohradu, len sa nesmelo nič odnieť domov v nádobách alebo vo vreci. Farizeji sa teda pohoršovali, že učeníci konajú prácu, keď brali klasy a mrvili ich v rukách.

Aj dnes sa stáva, že sa jeden pohoršujeme na druhého. Čo je však príčinou pohoršenia? Je to zle pochopenie správania druhého človeka. Farizeji tiež nechápali ducha starozákonného predpisu o sobote. Oni chápali literu zákona a nie ducha. Dnes tiež aj keď sme kresťania, vytykáme jeden druhému nejaké správanie, ktoré nie je v zhode s našim. „On chodí takto oblečený do kostola.“ „Ona vôbec nepozdraví.“ „Videla si, on si ani neklákol, keď prišiel.“ „Títo teraz si kúpili toto a odkiaľ vzali na to peniaze?“ Ježiš nám hovorí, že 'najprikázanie', ktoré zahrňuje v sebe všetky ostatné zákony je: „Milovať Boha nadovšetko a blízkeho ako seba samého.“ Je to zákon. Áno, láska má byť našou hybnou silou. Ona má merať našu činnosť, naše správanie. Kde nie je láska, je tam Boh? Ved' „Boh je láska a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu“, hovorí sv. Ján.

Ježiš hovorí: „**Milosrdenstvo chceme a nie obeť.**“ to znamená, že chce od nás odpustenie voči blízkym namiesto toho, aby sme ich posudzovali a vytykali im veci. Ved' Ježiš nás naučil jednu krásnu modlitbu. Je to 'Otče náš'. Pri tejto modlitbe sa modlíme: „...a odpusť nám naše viny ako i my odpúšťame svojim vinníkom...“ Najprv máme odpustiť svojim blízkym, a potom nám bude odpustené.

ĽUBOMÍR STANČEK

Boh nechce žiadne dlhé modlitby alebo dary, ale chce, aby sme sa milovali navzájom. A to znamenajú slová „Milosrdenstvo chcem a nie obeť.“

Skúsme dnes pri modlitbe 'Otče náš', odpustiť v prvom rade v srdci svojim blíznym - ich prehrešky, ktorými sa prehrešujú voči nám, aby sme prijali pri sv. prijímaní Ježiša - pravú lásku do svojich srdc.

Amen.

Sobota 15. týždňa

Mt 12,14-21

Božie milosrdenstvo

Ježiš je naša nádej stále - aj po upadnutí do hriechu.

Ježiš po tom, čo v sobotu uzdravil chorého človeka, odchádza preč a nechce sa hádať s farizejmi. Svätý evanjelista Matúš na to cituje proroka Izaiáša, ktorý predpovedá budúceho Mesiáša. „Ježiš bude Svetlo pre národy, nebude sa škriepiť ani hádať, nalomenú trst' nedolomí a hasnúci knôtik nedohasí a tak privedie všetky národy k víťazstvu, ku spásu“ (porov. Mt 18,18-21).

Zastavme sa pri slovách : „***On nalomenú trst' nedolomí, hasnúci knôtik nedohasí***“ (Mt 12,20).

Ježiš - ako Mesiáš, prišiel na tento svet priniesť spásu. Bol poslaný od Boha, aby učil ľudí ako dosiahnuť Božie kráľovstvo. Konal zázraky ako znamenia príchodu Božieho kráľovstva. Židia - najmä farizeji, držali sa striktné prikazov Zákona a zabúdali na ducha zákona: na Boha, ktorý je stále živý aj napriek Zákonu. Preto Ježiša často kritizovali. On však bol verný a poslušný Otcovej vôli a zaslúžil si pre nás večný život.

On hasnúci knôtik nedohasí a nalomenú trst' nedolomí. Čo to znamená pre nás dnes? Stáva sa vám, že občas sa vám nič nechce. Ste znechutení z práce, doma to neklape, v škole sa to tiež nedá vydržať a to už nehovorím o duchovnom živote. Modlitba, sv. spoveď, nedeľa. Jednoducho nejako sme upadli a každý okolo nám lezie hore krkom. Čo s tým? Ježiš nám hovorí, že on hasnúci knôtik nedohasí. On nás vie pochopiť - veď aj on bol opovrhnutý zo strany farizejov a niektorých židov.

Ježiš nám ponúka svoje nekonečné milosrdenstvo. Božie milosrdenstvo je nekonečná sila pre každého jedného z nás, keď sme upadli do hriechu a nevieme ako ďalej. On má súcit s našimi slabosťami, žalosťami.

ĽUBOMÍR STANČEK

Sv. Faustína hovorí o nekonečnej sile tohto daru. Boh ho chce dať každému jednému z nás. To znamená, že keby sme ako hlboko padli v našich slabostiach, Boh je vždy pri nás a chce nás vytiahnuť. Dáva nám možnosť návratu cez sviatosť zmierenia. To je studnica nekonečného Božieho milosrdenstva. Sv. Augustín hovorí, že človek by nemal nikdy zúfať, že upadol do takého alebo iného hriechu, kým je na zemi, lebo Boh mu môže vždy dať potrebnú milosť na to, aby vstal.

Skúsme preto, drahí bratia a sestry, dnes zamyslieť sa nad sebou samým, či aj ja nepotrebujem Božie milosrdenstvo. Skúsme tiež preukazovať milosrdenstvo vo vzťahoch navzájom. Staňme sa kresťanmi, kde Boh je naozaj živým Bohom a môže konať zázraky.

Amen.

Pondelok 16. týždňa

Mt 12,38-42

Božie znamenie

Byť pozorní na znamenia a tajomstvá.

V dnešných časoch sme svedkami rozličných prírodných tragédií, či už sú to napríklad povodne alebo požiare. Po takýchto udalostiach sme potom aj svedkami solidarity medzi ľuďmi. Ľudia pomáhajú materiálnymi i finančnými prostriedkami, aby aspoň trochu zmiernili bolesť a pomohli postihnutým.

V dnešnom evanjeliu sme počuli Ježišove slová platné aj pre nás: **„Lebo ako bol Jonáš tri dni a tri noci v bruchu veľkej ryby, tak bude Syn človeka tri dni a tri noci v lone Zeme“** (Mt 12,40).

Od Ježiša žiadajú znamenie z neba. Zdá sa, akoby sa farizeji i zákonníci predsa len preľakli predchádzajúcich strašne vážnych Pánových slov. Zdá sa, akoby touto požiadavkou chceli povedať, aby im dal predsa znamenie z neba, aby konečne presne vedeli, či skutočne prichádza od Boha. Ježiš odpovedá: „Také znamenie sa uskutoční, ale nebude to iba zázrak pre oči, ako ten, ktorý mám na vaše želanie v tejto chvíli urobiť.“ Bude to Boží čin, čo bude tvoriť základný prvok vykupiteľského diela, ktoré má Ježiš uskutočniť na Zemi (Rim 4,25) Ježiš tu myslí

na svoje zmŕtvychvstanie. Ako Jonáš vytrhnutý zo smrti, kázal Ninivčanom, tak aj Syn človeka keď vstane z mŕtvych, bude zvestovať spásu celému svetu.³²

Pred niekoľkými desaťročiami sa zdalo, že svet vyhlásil boj proti každému znameniu. V dobe kultu vedy si niektoré spoločenské a vedecké prúdy namýšľali, že veda odhalí všetky znamenia.³³ Je známa komunistická definícia o vede, ktorá dokázala, že Boh neexistuje. Vede sa nič takého nepodarilo, lebo v človekovi je vrodená túžba po tajomstve.

Boh nám zjavil tajomstvo a znamenie svojho života, aby naša túžba po tajomstve bola naplnená. Zjavil nám o sebe všetko to, čo potrebujeme k dovŕšeniu ľudskosti. Ak človek odmietne žiť v tajomstve Božieho života, začne si vyrábať svoje znamenia a tajomstvá, ktoré ho napokon zničia. Preto my kresťania nepotrebujeme takéto tajomstvá. Nám stačí tajomstvo života nášho Pána. Je preto naším misijným poslaním, aby sme ľudí oslobodzovali z primitívnych tajomstiev strachu a hrôzy a priťahovali ich do tajomstva života a lásky.

Pane daj, aby sme boli vnímaví na tvoje znamenia.

Amen.

Utorok 16. týždňa

Mt 12,46 - 50

Počúvanie

Upozornenie na Božiu rodinu.

Reklama - 'ópium chudobných'. Presne takto parafrázoval Marxove slová biskup zo sicílskeho mesta Cefalú - Mons. Rosario Mazzola. Reklama podľa neho vážne poškodzuje dôstojnosť človeka, znepokojuje ľudskú myseľ a narúša svornosť medzi ľuďmi. Reklama umelo prebúdza v ľuďoch túžbu po veciach a tie vášne, ktoré otriasajú základmi jeho ľudskosti. Nástoľčivo presviedča, že ľudia si musia zadovážiť všetko, čo reklama ponúka a ospevuje, za každú cenu. V dnešnej dobe sa neraz rozbíja hodnota rodiny.

Ježiš nám v dnešnom evanjeliu jasne a striktné hovorí: „**Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka**“ (Mt 12,50).

³² ZEVINI, G.: *Lectio Divina*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 239

³³ PLEŠKOVÁ, E.: *Ukáž nám cestu*. Prešov: Vydavateľstvo Michala Vaška, 2003, s. 99.

Nepoznali by sme vlastný účel tejto návštevy, keby Markova správa v tomto, ako aj vo viacerých iných prípadoch, nedopĺňala správy ostatných synoptikov. Podľa evanjelistu Marka, sa k Ježišovým bratom dostal chýr o tom, že Ježiš koná zázračné skutky, a tak ho chceli jeho príbuzní zobrat' domov (Mk 3,21). Aj u Jána - podobne ako u Marka, vidíme, že Ježišovi príbuzní zaujímajú voči nemu postoj pochybností. Pozrime sa do evanjelia. Ježiša prerušili v reči a ohlásili mu, že jeho matka a bratia stoja vonku a želajú si s ním hovoriť. Ježiš ihneď pochopil význam tohto posolstva, pochopil význam týchto slov. Pozrel na svojich učeníkov, ktorí sedeli okolo neho a slávnostne povedal: Každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka."³⁴

Rozmýšľali ste už niekedy, prečo Ježiš položil takúto otázku: „**Kto je moja matka a kto sú moji bratia?**“ (Mt 12,48). Samozrejme, že poznal svoju rodinu. Chcel však upozorniť, že príslušnosť do Božej rodiny nemá nič spoločné s pokrvným príbuzenstvom, ale je založená na kajúcnosti, viere a každodennej poslušnosti voči nemu. Ľudia sa nestanú členmi Božej rodiny tým, že sa jednoducho pripoja ku kresťanom. Každý sa musí stať Božím dieťaťom skrze 'osobnú' odpoveď na Božiu milosť. Rodina či kultúrne zázemie nenahrádzajú osobnú vieru v Boha. Nemôžeme sa predsa vyhlasovať za členov Ježišovej rodiny len preto, lebo naša rodina je katolícka, či preto, že sa zúčastňujeme náboženských podujatí.

V krste je nám daná Božia milosť zadarmo. Avšak osobná viera v Krista, skutočné bratstvo s ním, prinášajú milosť, vďaka ktorej sa naučíme žiť v poslušnosti Bohu. Ježiš nás vystríha, že nie každý, kto mu hovorí 'Pane, Pane, vojde do jeho kráľovstva'. Vojde tam len ten, kto ho prijíma ako Pána a zachováva jeho slová. (Porov. Mt 7,21). Ježiš taktiež povedal, že jeho bratov budú poznať podľa toho, že sa budú navzájom milovať tak, ako ich on miloval (Porov. Jn 13, 34-35).

Život členov Ježišovej rodiny zahŕňa v sebe zrieknutie sa starých chýb a hriechov a zároveň premenu v obraz nášho Pána, keď sa podriadime jeho milosti. Ovplyvňuje to spôsob nášho každodenného života. Ako často sa pýtame Pána: „Čo mám robiť v takejto situácii?“, alebo: „Ako by si to vyriešil ty, Ježišu?“ Poslušnosť sa nám môže zdať niekedy ťažká, ale pre nás bude veľkým požehnaním, ak sa staneme bratmi a sestrami Krista. Ježišu stvor vo mne poslušné srdce.

Amen.

³⁴ ZEVINI, G.: *Lectio Divina*. Kostolní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 263

Siatie Božieho slova

Naučiť ľudí počúvať vnútorným uchom.

Ruská legenda od Ivana Turgeneva hovorí o stretnutí všetkých čností v nebi. Boh ich pozval k sebe a predstavoval jednu druhej. Ukázalo sa však, že sú to priateľky a dobre sa poznajú. Napokon Boh predstavuje posledné dve čnosti. chytil prvú za ruku a predstavil ju: Dobrota. Potom predstavil druhú: Vďačnosť. Obidve čnosti ostali veľmi prekvapené, že sa nepoznali, lebo sa ešte nikdy nestretli.

Ježiš nám v dnešnom Božom slove hovorí o добрote i vďačnosti, prostredníctvom práce rozsievачa. Zároveň nám pripomína: „***Kto má uši nech počúva***“ (Mt 13,9).

Podobenstvo o štvorakej roli majú okrem evanjelistu Matúša, ešte aj Marek a Lukáš. Podobenstvo o rozsievачovi, ako aj ostatné podobenstvá o nebeskom kráľovstve, povedal Ježiš v kafarnaumskom prístave. Evanjelista Matúš vo svojom evanjeliu viackrát používa slovo 'hl'a'. Je to výzva, ktorou chce Ježiš zdôrazniť dôležitosť nasledujúceho posolstva a podnietiť poslucháčov k pozornosti i k uvažovaniu. Okolité krajina poskytuje Pánovi obraz štyroch typov ľudí, ktoré má vo svojom podobenstve na zreteli.³⁵

Mohli by sme rozsievачovi vyčítať, že nešikovne sial, keď toľko zrn vyšlo na zmar. Treba však vedieť, že v Palestíne sa seje pred orbou. Rozsievач z podobenstva teda kráča po neoranom strnisku, úmyselne seje aj na chodník, ktorý cez strnisko vyšliapali dedinčania, pretože aj chodník sa zorie. Úmyselne hádže semeno aj do trnia, pretože aj trnie bude zorané. A nečudo, že zrnká obilia padajú aj na skalnatú pôdu, pretože skalnatú pôdu bude vidno pod tenkou vrstvou ornice až vtedy, keď na ňu radlica pluhu narazí a zaškrípe. Tým je vyvrátená námietka o nešikovnosti rozsievачa, pretože spôsob práce Orientálca je iný ako u Európana.³⁶

Ježiš upozorňuje ľudí na to, že musia mať aj vnútorné ucho. Bez vnútorného ucha, vnútorného počúvania nám podobenstvo nič nepovie. Práve naopak, možno sa nad tým prostým príbehom len zasmejeme. Možno budeme aj na Ježiša nahnevani, že nám predkladá taký nič nehovoriaci príbeh. Takto, alebo podobne

³⁵ RIENECKER, F. : *Wupertálska študijná biblia*. Bratislava: Creativpress v.o.v., 1992, s. 214.

³⁶ ZEVINI, G.: *Lectio Divina*. Kostolní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 242

rozmýšľali možno ľudia v Kafarnaume, keď počuli podobenstvo. Ježiš teda prízvukuje aj rozdiel medzi poslucháčmi so sluchom a bez sluchu.

Sv. Klára na smrteľnom lôžku povedala: „Bože ďakujem ti, že si ma stvoril.” Poďakovanie Bohu za dar života na smrteľnej posteli je najkrajšou formou vďaky, akú môže prejavíť človek svojmu Stvoriteľovi. Aby sme mohli aj my takýmito slovami končiť náš život, učme sa denne obohacovať náš život i život druhých slovom 'ďakujem'. Hovorme tak Bohu a ľudom za všetky ich dary a služby. Nech je takto prežívaná aj každá svätá omša v tomto roku Eucharistie.

Amen.

Štvrtok 16. týždňa

Mt 13, 10 - 17

Zázraky

Správne chápanie Ježišových znamení.

Svet dnešných dní nám ponúka rôzne možnosti. Pozrime sa do technológie kamier a mobilov. Vďaka niekoľkým technológiám a ľudským vynálezom, môžeme v priebehu niekoľkých minút vidieť to, čo sa deje na druhej strane zemegule. Spravodajské tímy dosahujú v tejto oblasti niekedy až zdá sa, nemožné.

Ježiš adresuje slová z dnešného evanjelia aj nám. „**Veru hovorím Vám: „Mnohí proroci a spravodliví túžili vidieť, čo vidíte vy, ale nevideli, a počuť, čo počujete vy, ale nepočuli.“** (Mt 13,17). Ježiš ešte vždy hovorí k učeníkom a dôrazne ich zahŕňa do okruhu svojich slov, hoci aj tieto slová platia všetkým ľudom, ktorí počuli Mesiáša a videli jeho zázraky. Hovorí sa tu o zvláštnej prednosti učeníkov, o tom, že sú vyvolení, aby poznali tajomstvo božej vlády. Ježiš chce v tomto blahoslavenstve, tým, že poukazuje na prednosť učeníkov, ukázať celú veľkosť milosti. Hlboký zmysel spočíva v tom, že je to Duch Boží, ktorý umožňuje vnútorné videnie. Hoci Ježiš slovami podobenstiev nepoukázal sám na seba, predsa z nich môžeme vycítiť, že je to on Kristus, ktorého učeníci vidia. Zaujímavé je aj to, že tisíce Ježišových súčasníkov tiež videlo Ježišovu slávu v jeho skutkoch a slovách a predsa nič nevideli, pretože nechceli vidieť.³⁷

³⁷ ZEVINI, G.: *Lectio Divina*. Kostolní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 243

LUBOMÍR STANČEK

Tu si položíme otázku. Čo je to podobenstvo? Podobenstvo opisuje obrazom nejakej udalosti z prírody alebo z pozemského života duchovné pravdy a udalosti Božieho kráľovstva. Podobenstvo sa odlišuje od jednoduchého obrazu a prirovnania, svojou formou. Objasňuje jednu hlavnú myšlienku. Hlavná myšlienka môže byť ešte názorne vysvetlená vedľajšími črtami. Vo veľkých Ježišových podobenstvách sa často predkladá veľký príbeh.

Vo svojej knihe Výstup na horu Karmel svätý Ján z Kríža píše: Tým, že nám Boh dal svojho Syna - jediné Slovo, nám povedal všetko. Preto komukoľvek, kto chce Bohu klásť otázky, či hľadá nejaké nové vízie, alebo zjavenia... by mohol Boh odpovedať: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie počúvajte ho... Vo svojom Slove som už povedal všetko.“

Upriamte svoje oči na neho, lebo v ňom som všetko zjavil a v ňom nájdete viac, než sa odvažujete prosiť či túžiť.” A tak celé zjavenie je sústredené na Ježiša - Slovo, ktoré sa stalo telom. Vďaka prijímaniu Ježiša a jeho učenia, môžeme chápať Boha, ba dokonca aj spoznávať jeho vôľu pre náš život.

Bože, mnohí ťa túžili vidieť a počuť. Ježiš sa veľmi túži stretnúť s každým z nás osobne. Prihovoriť sa ku každému, kto je ochotný počúvať a pokorný na to, aby sa nechal učiť. Ak upriamime svoj pohľad na Ježiša a otvoríme mu svoje srdce, začneme chápať zmysel jeho slov. Budme pozorní na Božie slovo v našom živote.

Amen.

Piatok 16. týždňa

Mt 13, 18-23

Zrnko Božieho slova

Každý sme slovom Boha zasiahnutý.

Podobenstvo o rozsievačovi a semenách, nás chtiac alebo nechtiac ťahá spomienkami do obdobia jari, keď v našich záhradách kvitli stromy, lúky a zem sa začala pripravovať na sejbu. V mnohých slovenských rodinách to boli spoločné práce všetkých rodín, od tých najstarších až po najmladšie. A tak toto podobenstvo vyvoláva hneď v našich mysliach veľmi známe obrazy: roztrúsené semienka, udupaná cesta, skalnatá a trnistá zem a dobrá pôda.

Ježiš nám vysvetľuje zmysel dnešného podobenstva: „*A u koho bolo zasiaté do dobrej zeme, to je aj ten, kto počúva slovo, chápe ho a ono prináša úrodu*“ (Mt 13,23).

Výklad podobenstva, ako sme ho mali možnosť počuť v dnešnom evanjeliu, prináša niektoré konkrétne dôvody pre zatvrdilosť tých, ktorí sú zaslepení činnosťou zlého, povrchnosťou, svetskými starosťami a túžbami tohto sveta pre bohatstvo. Ježiš taktiež rozširuje obraz tých, ktorí sú vo vnútri a počujú jeho slovo a chápu ho (Porov. Mt 13,23). Tento výklad poskytol Matúšovej obci prinajmenšom určitý pohľad do čohosi, čo je bezpochyby tajomstvom a to: tajomstvom vyvolenia a odmietnutia. Ježišov jazyk výkladu tohto podobenstva odrážal skúsenosť vo vnútri Cirkvi. Matúšovská obec v ňom videla spôsob vysvetlenia svojich vzťahov k ostatným Židom a potom sa začala venovať problémom vo svojej cirkvi.³⁸

Skutočnosť, že sú tieto obrazy v nás živé, je znakom Ježišovho umenia kázať. Avšak dokážeme preniesť známe symboly tohto podobenstva do svojho života? Ako sa môžeme pripraviť, aby sme boli dobrou pôdou pre slovo nášho Pána? A ako sa zaradíme medzi tých, čo počúvajú slovo a prinášajú úrodu? Odpoveď nájdeme v dnešnom prvom čítaní. Vyhlásením Desatora Boh každého z nás povoláva k svätosti.³⁹ Tieto zákony tvoria hranicu, ktorú nesmieme nikdy prekročiť. Ak ju predsa len prekročíme, vieme, že sme zhrešili a vybočili z cesty. Alebo ak použijeme príklady z Ježišovho podobenstva, môžeme spoznať príčinu, ktorá v nás zabraňuje rast Božieho slova.

To je doplnenie Ježišovho odkazu o dôležitosti dobrej pôdy. Aj tá najúrodnejšia zem potrebuje starostlivosť. Dobrá pôda si vyžaduje pravidelné obrábanie a okopávanie, vytrhávanie kúkoľu a odstraňovanie kameňov. A tu sa nám vyskytuje aj nasledovná otázka: Akými nástrojmi treba používať na obrábanie zeme nášho srdca? Túto pôdu môžeme živiť prijímaním sviatostí, čítaním Svätého písma, alebo účasťou na svätej omši. Pooranie zeme pred novým siatím si vyžaduje spytovanie svedomia a pokánie. Čím viac si zvykneme na pokánie, tým vnímavejší sa staneme na Božie slovo a tým hojnejšia bude žatva jeho dobroty v našom živote.

Pane, tvoje milosrdenstvo je večné. Daj mi milosť, aby som mohol otvoriť svoje srdce na tvoje slovo každý deň viac a viac.

Amen.

³⁸ RIENECKER, F.: *Wupertálska štúdijská biblia*. Bratislava: Creativpress v. o. v., 1992, s. 216.

³⁹ ZEVINI, G.: *Lectio divina*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 247

Kúkol' a pšenica
Správny postoj kresťanov.

Niekedy máme vo svojom živote zachovávať kresťanský postoj v spoločnosti. Nie je vždy ľahké, zachovávať prikázania. Avšak Kristova krv nás uisťuje, že sme spojení s Bohom a to: večnou zmluvou. Ak vložíme svoju vieru v moc Ježišovej krvi, aby nás očistila a oslobodila, zvládneme všetky prekážky a ťažkosti. V istej starej piesni sa spieva i text ...'v tej krvi je moc'...

Ježiš nám v dnešnom evanjeliu nesľubuje pozemský život bez utrpenia, keď hovorí: „***Ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkol' a odišiel***“ (Mt 13,25).

Podobenstvo o kúkoli medzi pšenicom je Matúšovou osobitnou látkou. Uvádza ho jedine Matúš. Stavba nebeského kráľovstva je ohrozená nielen vnútorným postojom srdca, ale je ohrozená aj zvonku. Podobenstvo o kúkoli medzi pšenicom je eschatologickou obraznou rečou, ktorá poukazuje na koniec, na dobu žatvy posledného súdu.

Krv, ktorú Mojžiš vylial na oltár a na ľudí, bola znamením zmluvy, ktorú práve uzavrel Jahve so svojím ľudom Izraela. Mojžišovo pomazanie krvou ako potvrdenie zmluvy ľudu s Bohom svedčilo o tom, že vzťah Jahveho s jeho ľudom je živá zmluva, živé puto. Slávnosť naznačovala Boží dar darovania života, ustanovila zväzok medzi ním a ľudom. Ako zdôrazňuje aj list Hebrejom, Ježišova krv je jedinečná, lebo on sám je jedinečný. Ježiš má nezničitelný život (Porov. Hebr 7,16) a tak má jeho krv moc priniesť nám nový život; skrze našu vieru v Ježišovu krv nielenže sa naše hriechy odstránia, ale máme možnosť vstúpiť do prítomnosti životodarnej sily Boha (Porov. Hebr 9,11-15).⁴⁰

Prosme každý deň o silu od Pána. Aj keď sú okolo nás pšenica i kúkol', siahnime po modlitbe vtedy, keď sú okolnosti života nepriaznivé, a vložme svoju dôveru v lásku, ktorá bola preliata v jeho krvi. Dokazuje to, že Boh je s nami a nie proti nám. Boh je naveky verný, bude sa starať o všetky naše potreby a bude stáť pri nás aj v čase problémov. Dôvera je v tejto dobe naozaj potrebná. Nijaká diplomacia, nijaká politika, nijaká ľudská vynaliezavosť a schopnosť nezachráni to, čo ako sa zdá, ide do záhuby pripravenej človekom nielen jednému človeku, ale

⁴⁰ ZEVINI, G.: *Lectio divina*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2004, s. 250.

LUBOMÍR STANČEK

ľudstvu. Jedine Ježiš - ten ukrižovaný a zmŕtvychvstalý má spôsob záchrany aj pre nás.

Ďakujeme ti Ježišu, že si za nás vylial svoju krv, aby sme tak mohli mať slobodný prístup k tvojmu Otcovi v nebi. Daj aby sme každým dňom ti dôverovali čoraz viac.

Amen.

Pondelok 17. týždňa

Mt 13,31-35

Duchovný rast *Povzbudenie k rastu.*⁴¹

Pozrime sa pozorne okolo seba... čo vidíme? No, teraz asi len kostol ☺. Ale skúsme sa, aspoň na malú chvíľu, preniesť v duchu do situácie, kedy sme boli doslova očarení krásou prírody. Aj vám sa niekedy stalo, keď ste chytili do prstov maličké semienko, a uvedomili ste si jeho obrovskú silu akú ma v sebe? Z niečoho tak malého môže vyrásť niečo väčšie, veľké, alebo dokonca obrovské.

„Ono je síce najmenšie zo všetkých semien, ale keď vyrastie, je väčšie než ostatné byliny a je z neho strom, takže prilietajú nebeské vtáky a hniezdia na jeho konároch“ (Mt 13,32).

Toto sme počuli v dnešnom evanjeliu od sv. Matúša. Ježiš Kristus na základe tohto podobenstva, nám priblížil chápanie Božieho kráľovstva. Nebeské kráľovstvo je a zostane kráľovstvom Božieho Syna - Ježiša Krista. Nesmieme teda počítat' so svojimi silami, pretože Božie kráľovstvo je ako horčičné zrnko, ktoré človek zasial na svojom poli. Je síce menšie ako iné semená, ale keď vyrastie, je väčšie ako ostatné byliny. To ale znamená, že toto kráľovstvo rastie svojou vlastnou silou. Vo svojom raste nie je závislé na našich silách, ale skôr na našej ochote: nechať ho rásť medzi nami a skrze nás, podľa vlastných zákonov. Prítomnosť nebeského kráľovstva v našom svete teda závisí na dôvere, ktorú preukazujeme Pánovi.

Keď sa pozrieme na vrcholné dielo Boha - na človeka, vidíme veľmi podobnú vlastnosť či túžbu rásť. Každý ju v sebe nosíme, či si to uvedomujeme,

⁴¹ Porov.: TROBÍK, Š.: *Seminár*. Spišská Kapitula : 2006.

alebo nie. Túžba po raste je v človeku vpísaná veľmi hlboko. Možno tak hlboko, ako je túžba po raste v maličkom zrnku. Duchovné nasmerovanie človeka je pri správnom raste orientované na Boha, jediného Pána: Stvoriteľa, Vykupiteľa a Posväťiteľa. Toto smerovanie je podľa toho silné, akú pôdu sme preň pripravili.

My nedokážeme pomôcť rastlinke skôr vyrásť, keď ju budeme ťahať za jej lístky, práve naopak - musíme sa postarať o jej najvhodnejšie podmienky. Tak je to aj v duchovnom živote. Túžbu po Bohu máme vpísanú hlboko do našich sŕdc, či chceme, alebo nie, k Bohu sa blížime všetci. Smrť doteraz nikoho neobišla. No nemajme z toho hrôzu! Tak, ako vstal z mŕtvych Kristus, tak vstaneme aj my. Len sa teraz naozaj zamyslime, ako vlastne my pestujeme toto semienko Božieho kráľovstva v sebe?! Aké malo doteraz v mojom srdci a v mojom okolí podmienky?

Amen.

Utorok 17. týždňa

Mt 13,36-43

„Kto má uši, nech počúva!“

Dôvera v Boha.

Vždy, keď vojdeme do domu, cítime sa spokojnejší, istejší. Nie zbytočne sa hovorí: „Všade dobre, doma najlepšie.“ Možno veci, ktoré sme vonku nechápali, doma v pokoji prerozprávame a mnoho sa nám aj vyjasní. Toto je bežné jednanie. Častokrát sa obrátíme s otázkou na človeka, ktorému dôverujeme a dúfame, že vie toho viac ako my a že sa dočkáme uspokojujúcej odpovede.

„Kto má uši, nech počúva“ (Mt 13,43).

Ak sme dobre počúvali evanjelium, hneď v prvej vete nám evanjelista Matúš hovorí: „Potom rozpustil zástupy a vošiel do domu.“ Do domu, do súkromia medzi svojich blízkych. Aj apoštoli boli často plní otázok a to sa prejavilo aj tu. Potrebovali vysvetliť podobenstvo o kúkoli na roli. A tu Ježiš - ako dobrý učiteľ, dáva výklad toho, čo pred chvíľou načrtol zástupom. Napriek tomu, že apoštoli boli svedkami vyhánania zlých duchov, Ježiš akoby rešpektoval kúkol medzi svojou pšenitou. My ľudia, nie sme schopní podľa Ježišovho úsudku poznať zlo ako také už v jeho počiatkoch, takže sme stále v nebezpečí, zničiť omylom tiež dobro v jeho počiatkoch. Nevieme však odstrániť zo sveta ani objavený „plevel“ aby sme spolu s ním nezničili aj dobro.

LUBOMÍR STANČEK

Vo včerajšom evanjeliu sa hovorilo len o jednej rastlinke - o horčičnom semienku, ktoré aj keď je malé, má v sebe silu rásť. Dnes tu máme celé pole, v ktorom sa nedarí len pšenici ale aj kúkoľu. No tu nás Ježiš s láskou poučá ako to správne chápať. Dáva nám nádej a hovorí tak o budúcnosti nečistoty ako aj o budúcnosti pšenice, ktorá aj napriek tomu, že rástla medzi burinou vytrvala a priniesla svoju úrodu. „**Vtedy sa spravodliví zaskvejú ako slnko v kráľovstve svojho Otca.**“

Občas si vo svojom živote pripomeňme toto podobenstvo. Hlavne vtedy, keď budeme mať všetkého plné zuby a najradšej by sme robili radikálne riešenia vo svojom okolí. Ježiš nám hovorí o realite, ktorú zažil tak on ako aj my. Celé toto pole kúkoľ a pšenica – svet, bude trvať až do konca sveta. Nechajme toto triedenie na anjelov ako o tom povedal Ježiš. On sám ich pošle, aby mohol privítať svoju pšenicu čistú.

Nesnažme sa chodiť po poli síce s dobrým úmyslom - trhať kúkoľ, ale s hroznými následkami - pošliapaný aj kúkoľ, ale aj pšenica. Ježiš je dobrý gazda a preto: 'Kto má uši, nech Ho počúva!'

Amen.

Streda 17. týždňa

Mt 13,44-46

Hodnota

Utvorenie si hodnotového rebríčka.

Asi už od detstva je v každom človeku túžba po objavovaní, hľadaní niečoho vždy nového a krásneho. A to sa ani nemusíme vracáť do detských čias, pozrime sa len na dnešné 'nákupné horúčky'. Všetci blúdia po obchodoch a hľadajú len to najlepšie, najlacnejšie a zároveň aj najkrajšie. A je to pochopiteľné, veď nechceme hocičo ani na seba a ani do seba ☺ - či ide o oblečenie, alebo chutné jedlo. A keď sa rozhodneme pre niečo, čo nás má vyjadrovať a zároveň okrášliť, vtedy, akoby sa pre nás zastavil čas.

„Nebeské kráľovstvo sa podobá aj kupcovi, ktorý hľadá vzácne perly. Keď nájde veľmi cennú perlu, ide, predá všetko, čo má, a kúpi ju“ (Mt 13,45).

Samozrejme, že sa tu dá namietat: 'Kto bude hľadať poklad v poli? Kto má toľko šťastia? Ak je to s nebeským kráľovstvom skutočne podobne, môžeme vôbec

robiť niečo iné, ako čakať dovtedy, kým naozaj náhodne nenarazíme na tento poklad?' Aby bolo toto nedorozumenie očividne vylúčené, boli tieto dve podobenstvá oddávna spojené. Naozaj nemusíme čakať, kým náhodou narazíme na poklad nebeského kráľovstva. Môžeme ho tiež aj hľadať. Ale ako...?

Hľadať poklad v poli alebo kúpiť najvzácnejšiu perlu, nie je otázkou ani jednej hodiny, ale ani týždňa či mesiaca. Ide tu o dlhodobé skúmanie, hľadanie a v prvom rade o veľkú túžbu. Preto, keď túžime po niečom veľkom, musíme vedieť aj to, čo je pre nás to menšie. A toto sa nedá nijak ináč zistiť, ako v hodnotovom rebríčku. Aký je náš osobný hodnotový rebríček? Vieme čo je pre nás menej dôležité, dôležité a najdôležitejšie? Naozaj to vieme? Čoho by sme sa vedeli definitívne zrieknuť, a čo tým zrieknutím hodnotnejšie nadobudnúť? Naozaj vieme po čom naše srdce túži? Povedzme si sami pre seba... ruku na srdce, po čom tak najviac naše srdce túži? Vieme kde je náš poklad? Tu sme počuli o podobenstvách, ktoré hovoria o nebeskom kráľovstve. Je nebeské kráľovstvo pokladom aj pre nás? Neženieme sa za tým, čo nakoniec aj tak budeme musieť 'predať' kvôli pravému pokladu? Pravou hodnotou pre kresťana, ktorý svoje kresťanstvo žije poctivo, je Kristus. Preto, ak nám záleží na hlbokom vzťahu s Kristom, vtedy nám záleží aj na božom kráľovstve. Vtedy robíme to, čo robiť máme. Robíme si z Krista – Kráľa, svojho priateľa, ktorý nás vo svojom kráľovstve privíta s otvorenou náručou. V duchovnom živote je potrebné stavať na tom, čo je naozaj pravou hodnotou. Pretože len vtedy budeme spokojní, keď nás bude to, za čím kráčame, aj naplňovať - Kristus.

Amen.

Štvrtok 17. týždňa

Mt 13,47-53

*Stále nová šanca
Prebudenie sa.*

Nedávno som sa prechádzal po ulici pomedzi domčeky, ktoré mali okolo domov záhradky. Niektoré, ako to už býva, boli krásne upravené, burina bola vypletá a dokonca boli aj čerstvo poliate. Na iných bolo vidno rovnakú starostlivosť, ale dávnejšiu. Maličké zelené lístočky buriny sa už dostávali na slnko, aby tam, vďaka nemu zosilneli a rozrástli sa. Ale boli tam aj záhradky úplne

LUBOMÍR STANČEK

zanedbané, neokopané, nevypleté, nepoliate... veľa už nechýbalo a nebol by som rozoznal záhradku od lúky. A aj napriek tomu, všetky boli záhradkami.

„Keď je plná, vytiahnu ju na breh, posadajú si, dobré vyberú do nádob a zlé vyhodia von“ (Mt 13,48).

V dnešnej časti z Matúšovho evanjelia sme počuli niečo podobné. Ježiš veľa hovoril v podobenstvách, aby veľké veci povedal a vysvetlil v ľahších obrazoch - pre lepšie pochopenie apoštolov. V dnešnom podobenstve sa hovorí o apokalyptických časoch. Spustená sieť do mora je akoby veľká Božia ruka, ktorá v určitú chvíľu všetkých vytiahne z vody von. Koniec sveta. Človek, naučený žiť vo svete je ako ryba naučená žiť vo vode. Zrazu – nečakane, nás zachytí veľká sieť, ktorá bude so sebou brať všetkých...bez rozdielu. Tak dobrých ako aj zlých, bohatých aj chudobných, jednoduchých aj mocných.

A čo sa Ježiš hneď po tomto podobenstve opýta: „Pochopili ste to všetko?“ Naozaj sme to pochopili aj my? Keď bude sieť plná, vytiahnu ju na breh. To, čo je dobré vyberú a dajú do nádob, a zlé vyhodia von. Naozaj von!!! Všetci, tak ako sme teraz tu, všetci máme rovnaké štartovacie pole a rovnaký cieľ- Božie kráľovstvo. Ježiš sa nás pýta: pochopili ste to všetko? Naozaj sme to pochopili a vieme o čo nám ide? Ide nám o večnosť. Ide o to, aby sme neboli 'vonku'. Na konci sveta: vyjdú anjeli, oddelia zlých od spravodlivých, a hodia ich do ohnivej pece. Tam bude plač a škrípanie zubami.

Áno, to ste! Ste Božie deti, ktoré si 'on' vyvolil a vy ste prijali 'jeho' pozvanie. Dnešná cesta do kostola bola možno bežná, možno sa veľmi nelíšila od iných dní, ale možno bola úplne neobyčajná. Ale všetci sme sa tu teraz spolu stretli. Všetkých nás sa Ježiš pýta: „Pochopili ste to všetko?“ Každým dňom nám dáva novú šancu a táto chvíľa nám to možno len pripomenula.

Začal som príhovor záhradkami... položím vám otázku, na ktorej odpoveď čakať nebudem. Zodpovedajte si ju vy sami: „Ako vyzerá moja duchovná záhradka? Dá sa ešte vôbec hovoriť o záhradke, alebo je to už skôr lúka?“

Amen.

'Vďaka' predsudkom bez zázrakov
Zbavenie sa predsudkov.

Z kňazského života poznám, ako sa cudzí ľudia ku mne správajú, keď poznajú, že som kňaz a keď nepoznajú. A podľa toho sa aj my správame k človeku: podľa toho, kým je. Vidíme oblečenie, účes, možno auto, všimneme si možno jeho topánky a hodinky... Osoba, ktorá stojí pred nami je už akoby v nejakej škatuľke. A nechcem povedať, že je to niečo neprirodzené alebo dokonca zlé. Naopak, je to veľmi dobré a pomáha to v našej komunikácii s inými. Neprekvapujme sa slovu komunikácia, pretože aj náš zovňajšok o nás hovorí veľa. Len problém môže nastať vtedy, keď si tú našu škatuľku aj dostatočne uzavrieme. Vtedy, keď nie sme schopní zmeniť svoj pohľad na osobu a prijímať ju takú, aká naozaj je.

„Vari to nie je tesárov syn? Skadeže má toto všetko?“ A pohoršovali sa na ňom“ (Mt 13,56).

S týmito slovami sa stretol Ježiš, keď prišiel ku svojim. Namiesto prijatia, čo by človek od svojich čakal, sa ukázalo skôr nepochopenie. Hoci sa Ježiš narodil v Betleheme, môže byť Nazaret označovaný za jeho rodné mesto a to preto, že tu Ježiš vyrástol. Prichádza medzi svojich ako učiteľ a to aj so svojimi, ktorí ho sprevádzali. Chcel aj im priniesť evanjelium - radostnú zvesť, pre ktorú prišiel. Ich závisť a neprajníctvo nepripúšťa, aby nad nimi vládol ten, ktorý vyrástol medzi nimi. Volajú ho tesárom. To pravdepodobne preto, že vykonával remeslo svojho otca, ktorý sa tu nespomína možno preto, že už nebol nažive. Tam, kde sa zaujíma nepriateľské, podceňujúce alebo ľahostajné stanovisko, nemôže nijaký 'jeho' mocný skutok osožiť jeho krajanom okrem toho, čo sa uskutoční na niekoľkých chorých, ktorí mu iste s vierou dôverovali. Boh nechce pôsobiť, keď sa mu srdcia uzatvárajú. Viera, ktorá je vynútená zázrakmi, je bezcenná. Cieľom Ježišových zázrakov nebol údiv a obdiv, ale sprístupniť vieru tým, ktorí sú otvorení.

Nebojme sa pozrieť na 'toho' Ježiša, ktorého veľmi dobre poznáme a máme ho už zaškatuľkovaného tak, ako aj jeho rodáci, inými očami. Nie len očami senzácie, možno historických faktov, alebo už zvyku chodenia do kostola. Postavme sa pred Ježiša ako ľudia, ktorí sú ochotní prijať to, čo nám ponúkne. Dôležité je byť otvorený a vnímavý. Boh nekoná podľa ľudskej logiky - našťastie.

Preto sa nebojme aj zmien. Život s Ježišom je vždy zaujímavý a hlavne prítiažlivý. Boh nás nenúti, Boh nám ponúka. Nebojme sa privoňať vôni života

LUBOMÍR STANČEK

s Ježišom. Častejšie sa s ním stretajme v modlitbe. Povedzme si - po premyslení presnú hodinu, kedy sa budem modliť. Kedy obetujem Bohu možno len 5 - 10 minút ale denne, pravidelne. Náš vzťah sa bude len a len prehľbovať.

Kde je základ našej viery? Naša viera má byť silno ukotvená v Ježišovi Kristovi. On aj keď nebol každým prijatý, zachoval vernosť tomu, pre čo prišiel. Aj keď ho svoji blízki nie vždy prijali. Viera dodáva silu, dáva človeku nádej. Viera je to, čo nás drží, aby sme sa nestratili v neúspechoch a sklamaníach. Viera, ako sa ďalej v Písme hovorí, dokonca uzdravuje. Veď sám Ježiš povedal: „Choď, tvoja viera ťa uzdravila.“ Ježiš robil divy vo svojej dobe pred 2000 rokmi a robí zázraky aj dnes. Tak, ako viera v neho bola základom pre uzdravenie vtedy, tak zostáva aj dnes.

Amen.

Sobota 17. týždňa

Mt 14,1-12

Výčitky svedomia Pozornosť v reči.

Reči, reči, reči... Toľko sa ich napočúvame! Niekedy sme z nich doslova znechutení. Prechádzame sa po ulici a vidíme samé lákadla do obchodov. Nápis za nápisom, obraz za obrazom... Mieša sa nám v mysli hudba, lebo všade hrá iný štýl. Sadneme do auta s úmyslom konečne odísť domov, do kľudu a pokoja. A len čo sadneme do auta, pustíme si rádio. Prídeme domov a hneď si sadáme pred televízor. Všade reč..., stále máme potrebu niečo resp. niekoho počúvať. Ale ako počúvať? Len čo sa viac nad tými rečami zamýšľame, zisťujeme, že sú prázdne. Samé sľuby, krásne vízie, reklamy... ale realita tej podávanej, sľubovanej krásy chýba.

„No v deň Herodesových narodenín tancovala dcéra Herodiady v kruhu hostí a Herodesovi sa tak zapáčila, že jej pod prísahou sľúbil dať všetko, čo si bude žiadať“ (Mt 14,6).

Aj Herodes začína rečniť práve vtedy, keď by mal byť radšej ticho. Dáva svoje slovo, dáva sľub a to dokonca pod prísahou, aj keď nevie, na akú vec sa vôbec využije. Keď sa so slovami zahrávame, najčastejšie to nedopadne dobre. Herodes keď počul o Kristovi, hneď mal na pamäti Jána Krstiteľa. Tu sa nám

LUBOMÍR STANČEK

ukazuje, ako je silno spätá naša minulosť s prítomnosťou. Naše minulé, možno už aj dávno zabudnuté udalosti zo života, sa nám ukážu pri pohľade na Ježiša Krista a jeho lásku.

Dávajme si veľký pozor na to, čo púšťame z našich úst. Každé vyslovené slovo má svoju váhu a silu. Buďme v reči opatrní, aby sme neboli usvedčení zo svojich vlastných slov! A to nie niekým iným, ale sebou samým.

Keď sa nám niekedy stane, že sa pozabudneme a narozprávame toho viac ako bolo treba, aj vtedy buďme ľuďmi na mieste. Nič neodkladajme, a ak sme niekoho urazili, ohovorili, osočili, alebo ak sme si z niekoho robili posmech, ospravedlňme sa. Očistíme si svoje prostredie v ktorom žijeme tým, že si očistíme svoje vlastné reči. Vždy prehodnoťme to, čo ideme povedať, ale rovnako aj spätne to, čo sme povedali. Lebo náš úmysel môže vyznieť niekedy rovnako ako Herodesov - 'chcel odmeniť a zabil'.

Žime tak, aby sme mohli spolu so žalmistom povedať: „**Moje ústa hovoria múdrosť a moje srdce uvažuje o tom, čo je rozumné. K prísloviám ucho nakláňam...**“ (Ž 49,4-5).

Amen.

Pondelok 18. týždňa

Mt 14,13-21

Nikdy nie sme sami

S Ježišom vyriešime každý problém.

Určite sa vám už niekedy stalo, lebo to nie je nič neobvyklé, že ste sa dostali a možno ani nie svojim pričinením, do neočakávanej situácie. Je treba vtedy chytiť rozum do hrsti a vymyslieť, ako sa s toho dostať. Nikde však nie je zaručené, že sa nám v takejto situácii podarí aj správne reagovať, no môžeme sa však uspokojiť, že my sme s tým nepočítali a teda, že za to ani nemôžeme. V dnešnom evanjeliu sa takáto neočakávaná situácia stala Ježišovi a učeníkom. Ježiš sa snažil odísť na pusté miesto, kde sa chce zaiste upokojiť, veď sa dozvedel nepríjemnú správu. Jeho dobrý priateľ - Ján Krstiteľ bol vo väzení sťatý. Nie je sa teda čomu čudovať, že sa chce skryť pred davom, ktorý ho zatiaľ čo on ide na loďke, prenasleduje po brehu. Dostáva sa tak do situácie, kedy sa musí rozhodnúť, čo ďalej. Má teda dve možnosti. Povedať zástupu, aby ho nechal na pokoji a asi by to aj pochopili, že mu

ĽUBOMÍR STANČEK

je smutno za Jánom. Alebo druhá možnosť: prehltnúť stratu priateľa a venovať sa im na plno. My všetci dobre vieme, pre ktorú z možností sa Ježiš rozhodol.

„Zľutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých“ (Mt.14,14).

Na tomto pustom mieste pri Galilejskom mori, kde sa zišli kvôli Ježišovi mnohí ľudia, prenasledujúc ho po brehu z ďaleka, ale aj obyvatelia okolitých miest a zaiste aj z dedín ležiacich pri jazere, nebol len Ježiš postavený do neočakávanej situácie, ale boli to aj učeníci.

Do takejto situácie ich dokonca dostal sám Ježiš. Apoštoli v takom dobrom úmysle prichádzajú k majstrovi a veľmi ľudsky mu dohovárajú, aby ich už prepustil, veď sú na pustom mieste a sú predsa po celom dni hladní, tak nech sa rozídu najesť a vyspať. Dostávajú však neočakávanú odpoveď: „Vy im dajte jesť.“ A apoštoli túto neočakávanú situáciu riešia tak, ako by sme ju snád' riešili aj my: výhovorkou. Veď my predsa nemáme dostatok jedla, iba päť chlebov a dve rybičky. Ježiš to však všetko vyrieši - urobí zázrak. Zázrak, pri ktorom sa aj on isto narobil, veď nalámať chleba pre 5000 ľudí, to musela byť iná ťažká práca a všetci tí ľudia pozerajú na neho a Ježiš je v ich strede - láme chlieb a dáva.

On je ten, ktorý nás nenechá samých, aj keď sa nám vidí, že celý svet sa postavil proti nám. Možno ste už počuli tento príbeh, no mne sa dnes ohromne hodí povedať ho znovu.

Chlap mal sen; v tom sne videl seba a druhou postavou bol Ježiš. Pokiaľ sa cítil dobre a isto cítil, že mu všetko vychádza - bol šťastný a okrem toho jeho šťastie potvrdzoval fakt, že aj Ježiš ide s ním. Veď stopy, ktoré nechávali v piesku boli dvoje. Keď sa však cítil slabý, videl len jedny stopy. Začal byť z toho veľmi smutný a vrazil si: „Tak, pokiaľ mi je dobre, ide so mnou aj Ježiš a keď mi je zle ešte aj on ma opustí.“ Tu sa mu zjavil Ježiš a s veľkou láskou mu ukázal, že to nie sú jeho stopy v piesku, keď mu je ťažko, ale sú Ježišove a čuduj sa svete - toho chlapíka nesie na rukách...

Ježišu, prosím ťa dnes, za všetkých nás tu prítomných, buď nám na blízku a rieš s nami a my spolu s tebou, všetko. Veď sa nad nami neustále zľutúvaš. S tebou dokážeme vyriešiť každý problém - aj neočakávané situácie sa otvoria ako orech pred kladivom.

Amen.

Rozkaz Pane...

*Poslúchať pre moje dobro.*⁴²

V dnešnej dobe si už ani nevieme predstaviť život bez príkazov rôzneho druhu. Sú to príkazy: či už sa jedná o právny zákon, ktorého nedodržiavanie nás stojí čas, peniaze, alebo odňatie slobody. Stretávame sa s nimi pri cestnej premávke, v práci nám rozkazujú 'toto dnes urobíš'. Aj študenti sa stretávajú s príkazmi 'tak, takúto prácu urobíš, toto sa naučíš' a koniec koncov, sú tu aj deti, ktoré majú poslúchať príkazy svojich rodičov. Aj ja musím poslúchať svojich predstavených. Jednoducho povedané: všetci kohosi počúvame a všetci niekomu rozkazujeme a za všetkým je nejaká naša predstava či predstava niekoho iného, aby bol život krajší a bezpečnejší. Aj my kresťania sme už akosi zvyknutí na prikázania, ktoré nám dáva sám Boh. Ale to, čo sme práve počuli v evanjeliu a to hneď v prvej vete, ma dosť oslovilo.

„A hneď rozkázal učeníkom“ (Mt. 14,22). Spôsobilo to možno aj to, že akosi nie sme zvyknutí na takýto spôsob u Ježiša, žeby niekomu často rozkazoval.

Čo tomuto všetkému predchádzalo? Ježiš a učeníci, sa nachádzajú na pustom mieste, na ktoré sa dostali loďkou. Ľud ich však prenasleduje pešo. Bol to celkom slušný zástup, veď tam bolo 5000 mužov - okrem žien a detí. Boli hladní, tak Ježiš rozmnožuje chlieb a ryby, a všetci sa spolu najedia. Hneď potom Ježiš rozkazuje učeníkom, ako sme práve dnes počuli, aby nastúpili na loďku a odišli na druhý breh. Prečo Ježiš používa takýto spôsob? Je možné, že je to kvôli ochráneniu apoštolov. Veď príkazy aj nás chránia - či je to v cestnej premávke, alebo tie Božie prikázania, ktoré nás chránia tým, že nám ukazujú smer: čo robiť, aby sme prišli k spaseniu na ktoré čakáme. Tak pred čím ich chcel Ježiš uchrániť? Je možné, že ich chcel chrániť pred nepriateľkou duše a tou je pýcha.

Veď si len predstavme, keby sme mi boli na ich mieste. Či nás neprepadne pýcha, veď by sme boli učeníkmi toho, kto dokáže uzdravovať, odpúšťať hriechy. Sme učeníkmi toho, ktorý vie vyháňať zlých duchov a oživovať mŕtvych a nakoniec rozmnožovať fyzický chlieb, že sa z neho dá najesť také množstvo ľudí. Museli by sme byť pripravení na to, že tí ľudia naokolo, sa nás na to, skade je toľko chleba na pustatine, budú pýtať - veď dobre vedia, že tu nie je nijaká podzemná pekáreň, ktorá by napiekla toľko chleba a to nehovoriac o rybách.

⁴² Porov.: FINDOR, R. *Seminár z homiletiky*. Badín, 2007.

ĽUBOMÍR STANČEK

Museli by sme len s nemalou skromnosťou im odpovedať, že to urobil Ježiš, ale tá ľudská vlastnosť 'pochváliť sa', by nám kázala dodať, že my sme jeho učeníci, čo znamená, že ak som učeník, tak sa to od učiteľa naučím a všetky tie zázračné veci budem robiť ja. A tu určite cítite, by mohla nastúpiť v našom srdci už spomínaná nepriateľka pýcha.

A Ježiš sa snaží tomu, aby si začali o seba učeníci myslieť čosi viac, vyhnúť, ochrániť ich od toho, aby pýcha zvíťazila v ich srdciach. Bolo by však iste veľa iných dôvodov, prečo ich posielal odtiaľ preč.

Ale potvrdenie toho, čo som doteraz hovoril by mohlo byť na loďke. Ježiš, ako rozpustil zástup, sám sa potom modlil. Dobieha ich tak, že kráča po mori. A čo urobí Peter - ohúrený rozmnožením chleba a teraz vidí Ježiša kráčať po vode? Hurá, tak to musím skúsiť, veď som jeho učeník a čo sa raz od učiteľa naučím, tak to budem vedieť. Vstupuje na vodu a ona ho istú dobu drží, tak, že po nej kráča - ako jeho učiteľ. Kráča až do chvíle, keď si neuvedomí, čo sa to s ním deje. On - rybár, človek, ktorý má s vodou rozrobené od mladosti, namiesto, aby v nej plával, po nej kráča. Uvedomí si, že je fakt dobrý, že to dokázal a vtedy sa potápa. Dostal frčku do nosa alebo po prstoch - ako sa hovorí... Pýcha a sebaistota sa topí. Ježiš ho však nenechá utopiť sa, ale mu pomáha do loďky.

Ježišu, daj nám všetkým do srdca túžbu: nikdy nepodľahnúť pýche a ochotu počúvať prikázania, ktoré si nám zanechal, aby sme sa v živote viac netopili.

Amen.

Streda 18. týždňa

Mt 15,21-28

*Šíriť lásku medzi sebou
Zbúrajme hranice.*

Všetci dobre vieme, čo znamená slovíčko 'štátna hranica'. My starší, ktorí sme zažili komunizmus, sa isto pamätáme na hranicu, ktorá bola neprekonateľná a bola tak hranicou, ktorú mohli prekračovať len naozaj 'vyvolení'. Nie nadarmo sa volala 'železnou oponou'. Aj dnes existujú hranice a každý štát si tú svoju starostlivo stráži. Aj za čias Ježiša a aj d'aleko pred ním, bolo tomu tak.

V dnešnom evanjeliu sa Ježiš tiež odobral preč zo svojho štátu a ide na územie Týru a Sidonu. A nachádza tam vieru: „**Žena veľká je tvoja viera**“ (Mt.

15,28). Táto žena bola pohanka a od mladosti vyznávala kannánské božstvá, čo znamená, že o viere v pravého Boha nevedela nič. S Ježišom však vedie zaujímavý rozhovor. Ježiš jej hovorí veľmi ostro, že on prišiel len k svojim ovciam. A ona si to aj uvedomuje, ved' Ježiša nazýva Dávidovým synom, teda synom Izraelským. Dalo by sa povedať - pravým židom. Nevedno skade sa táto žena dozvedela o Ježišovi a o jeho moci, možno to bol ako na inom mieste v evanjeliu čítame - chýr, ktorý ho predchádzal. Musela však byť hlboko presvedčená o jeho moci, keď sama kričí po Ježišovi, aby sa nad ňou zmiloval, čo znamená, že ho prosí ako nejakého kráľa, ktorý má d'alekosiahlu moc a tak môže len on jediný udeliť milosť. A Ježiš sa jej znovu pokúša vysvetliť, že on nebude uzdravovať, nebude predsa brat' chlieb svojim deťom - židom a dávať ho šteňatám - pohanom.

Keby nás niekto takto hrubo prirovnal k štencom, tak mu možno aj nakladíme a v tom lepšom prípade to cítime ako veľkú urážku a myslíme si svoje, ale ona nie. Veľmi šikovne otáča túto štipľavú poznámku a využije z nej pre seba maximum. 'A či vraj aj šteňatá nejedia odrobinky padajúce zo stola svojho pána.' Tu Ježiš pohanskú ženu pochváli a dáva ju tak učeníkom i nám za príklad viery. Hovorí o tej jej viere, že je veľká, vypočuje jej prosbu a vylieči jej dcéru z choroby. Prečo to Ježiš tak dlho naťahuje, ved' vo svojej vševedúcnosti musel vedieť, že ju nakoniec vypočuje a urobí to, čo od neho žiada? On to vedel, ale jeho učeníci, ktorí boli rovnako židmi ako on, a z celého srdca nenávideli pohanov a ich božstvá, o tom nevedeli. A tak sa zdá, že tento rozhovor vedie Ježiš so ženou pre nich, aby sa im otvorili oči. A to, že sa im vyjasnilo, dosvedčujú aj tým, že túto pasáž, keď po rokoch píšú evanjeliá, nezabudnú a veľmi podrobne si pamätajú otázky a odpovede ženy pohanky, ktorú predtým posielajú preč - ved' za nami kričí. Ježiš búra hranicu ich srdca.

Dnes Ježiš chce aj od nás, aby sme zbúrali každý tú svoju hranicu. Hranicu predsudkov a namýšľania si o sebe, že sme lepší. Ved' prekročiť hranice štátu alebo územia nie je dnes tak ťažko, ved' máme slobodu. Ale prekročiť a zabudnúť na hranicu, ktorú sme si vo svojom srdci postavili voči svojmu susedovi, susedke, manželovi, manželke, či voči svojim deťom, alebo súrodenci medzi sebou a oni voči rodičom, je zaiste ťažšie a vyžaduje si to od nás naozaj kus úsilia a tvrdej práce.

A tak prosme dnes sviatostného Krista, aby nám dal silu sa s hranicami nášho srdca pasovať a tak si robiť život krajším a plnším v zhode s našimi blízkymi.

Amen.

***Ešte väčšia túžba po konaní dobrého
Dobré ponuky je treba využiť.***

V dnešnom svete sa neustále stretávame s najrôznejšími ponukami: či sa jedná o prácu, či ponuky na veci, či predmety - ako sú telefóny v akciách v ktorých ušetríte... Ušetríte aj na prácach práškoch a hojdacích kreslách... Jednoducho, sú všade a všetky sa snažia nás nachytať a prinútiť nás uveriť len tomu ich najvzácnejšiemu, najvoňavejšiemu a najlacnejšiemu výrobku, bez ktorého si život už nebudeme vedieť predstaviť. A musíme si priznať v tejto chvíli, že to sledujeme s obrovským záujmom. Dalo by sa povedať 'hlceme im to aj z navijakom' a ak sa nám naozaj podarí niečo kúpiť za dobrú cenu, alebo ten prostriedok funguje, ako nám sľubovali, máme z toho radosť. Bolo by to asi choré, keby tomu tak nebolo. A tak sa môže zdať, že veci fungujú len na ponuke, ktorú môžem - nemusím využiť. Takúto ponuku dostali aj panny v dnešnom evanjeliu. Ponuka znela asi takto: Zoberte si lampáše a čakajte na ženícha, potom mu budete svietiť na cestu, urobíte mu tak lampiónový sprievod a za odmenu sa len vás desať zúčastní na jeho svadobnej hostine.

„Nerozumné si vzali lampy, ale olej si so sebou nevzali. Múdre si vzali s lampami aj olej do nádob“ (Mt. 25.3-4). A všetci dobre vieme, ako sa to skončilo. Zrazu bolo nedostatok oleja. Tie, čo ho mali dostatok, išli so ženíchom na svadbu; tie druhé sa tam však nedostali. Aj my sami sme stáli pred takouto ponukou - keď sme išli na krst. Niektorí sa rozhodovali sami, za nás ostatných túto ponuku prijali rodičia. Vtedy sme si boli všetci rovní, boli sme čistí od hriechu - ako panny, a dostali sme s krstom aj funkčné lampáše a na počudovanie, mali sme k nim aj 'zadarmo' olej. Aj keď nebolo to celkom zadarmo, lebo Ježiš za ten náš olej zaplatil - na dreve kríža. Našou úlohou je: zabezpečiť si olej ak sa nám míňa, aby sa nestalo, že minieme aj poslednú kvapku a naše lampy zostanú prázdne. Ale ako prísť k oleju? Ak poviem, že sú to dobré skutky, tak mnohí z vás si povedia: „No a znova sme pri tom, stále to isté do kolečka dokola...“ No môžem vám povedať, že keď zistím aj inú možnosť, ako prísť k oleju, tak to určite budem kričať do sveta - nie z kazateľnice ako teraz, ale zo striech. Zatiaľ však nie je inej možnosti a myslím si, že sa to nezmení.

Ved' láska k svojim blíznym prejavujúca sa cez dobré skutky, je najväčšou producentkou oleja tak potrebného pre naše lampy. Ale čo sa na náš veľký zármutok deje. Sú kresťania, ktorým sa už zunovalo 'milovať' Boha a blízných'

ĽUBOMÍR STANČEK

a nechce sa im už takýmto spôsobom zháňať olej; iní už dávno nielenže nedopĺňajú olej, ale zahodili do koša už aj lampy.

Možno ste videli v televízii kreslenú rozprávku: Asterix, Obelix a vikingovia. Vikingovia v nej uniesli z galskej dediny najväčšieho strachopuda a bojka, lebo verili, že strach dáva krídla a tak sa snažili o to, aby ich to naučil. Nepodarilo sa mu lietať, tak ho chceli zabiť. On sa však zaľúbil do vikingského dievčaťa. Museli všetci skonštatovať, že nie strach dáva krídla, ale láska.

Prosme dnes Pána Ježiša a svätú Terezku Benediktu - spolupatrónku Európy, nielen za tých, čo zahodili lampy svojho krstu, ale prosme aj za seba, aby sme mali čoraz viac chuti zháňať sa po akciách oleja dobrých skutkov, aby sme tak ponuku, ktorú nám dáva, využili a mali z toho radosť ako z niečoho najlepšieho, najkrajšieho a najlacnejšieho - čo sa jednoducho oplatí robiť, aby sme potom, až nás na konci nášho života povolá k sebe ženích na svadbu, mali čím svietiť, a nie sa vtedy zháňať po tak potrebnom oleji do našich lámpe.

Amen.

Piatok 18. týždňa

Mt 16,24-28

Žime slobodu s Kristom

Túžme skutočne po veľkých veciach.

Všetci po niečom túžime. Je to vlastnosť, ktorú máme rovnakú, či sme mladí, alebo starší. Niektorí chcú mať pekné auto, dom, bicykel, počítač, mobil a iné materiálne záležitosti. Iní chcú mať moc, chcú plávať hlboko vo vode a objavovať tak podvodný svet, iní sa chcú vyškríabať na najvyššie kopce, ale všetci chceme byť slobodní. Je to vlastnosť, ktorú často závidíme vtákom, že si lietajú kam chcú, a aj keď nám z jednej reklamy tlačia do hlavy, že 'Redbul vám dáva krídla', dobre vieme, že sa to nemyslí doslova a nezískame tak vytúženú slobodu. Na to, aby sme boli skutočne slobodní, nám treba veľa úsilia. Veď všetky tie veci, čo som menoval a samozrejme ešte aj mnohé iné, nás priväzujú sami na seba a tak sme - či chceme, alebo nie, na nich závislí.

V dnešnom evanjeliu som čítal „***Kto chce ísť za mnou***“ (Mt.16,24).

Zaujalo ma na tom to slovíčko 'chce'. Ako by nám Ježiš hovoril, že bez tej prirodzenej vlastnosti človeka ako je 'chcenie', sa aj v tejto oblasti nedostaneme

ĽUBOMÍR STANČEK

dalej. Znamená to, že bez tej túžby - ísť za Kristom, nebudeme mať na poriadku svoju dušu, čo by bola veľká škoda.

Potrebné je naše osobné chcenie a rozhodnutie rovnako, ako keď chceme napríklad stavať dom. Bez túžby a chcenia stavať dom by sme nikdy stavať nezačali. Ved' na čo, ak dom nechcem..? A ak sa už teda po primeranej túžbe rozhodnem čosi robiť, zistím, že to vyžaduje odo mňa veľké úsilie. A rovnako je to aj v našej túžbe ísť za Kristom. Ved' kto chce ísť za ním, má zaprieť sám seba a vziať svoj kríž. Vyžaduje si to isté úsilie a na tomto to často stojí a padá. A ak sme aj chceli ísť za Kristom, pri prvej prekážke sa zrútime a vzdáme sa. Nevládžeme, nechceme už nieť kríž, ved' je to 'otrava' byť kresťanom a stále všetkých milovať, modliť sa a robiť dobré skutky... Bez toho to však nejde.

Nesmieme sa nazdávať, že Kristus v nás, spôsobí synovstvo Božie bez nášho pričinenia, ako nejaký čarodejník, ktorý nás premení a pretvorí. Z toho vyplýva, že bez spolupráce a nesenia si svojho kríža, nemôžeme byť synmi a dcérami Božími. On nás stvoril bez nás, ale nezachráni nás bez nás. Musíme na tom spolupracovať. A vieme v čom spočíva táto naša spolupráca? Že sa usilujeme, namáhame, aby sme sa 'jemu' pripodobnili. Ak sa o to začneme snažiť, staneme sa jeho bratmi a sestrami a zároveň synmi a dcérami Božími. Slovo nebeského Otca: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie“, sa začne vzťahovať aj na nás. Ja si myslím, že nám to za tú námahu stojí. Nebudeme to potom pociťovať, že sme závislí, ale priam naopak, budeme slobodní v Kristovi - našom Pánovi.

Modlime sa dnes, aby sa aj v nás znovu obnovila túžba po správnych veciach, aby sme pri svojej smrti mohli bez výčitiek predstúpiť pred Boha a povedať, že sme žili správne.

Amen.

Sobota 18. týždňa

Mt 17,14-20

*Ježiš je ten, ktorý napráva aj moje chyby
Apoštolské nepodarky.*

Všetkých nás určite zamrzí, že ak na niečom pracujeme, a ono sa nám nedarí a ani za ten živý svet to nechce ísť tak, ako si to predstavujeme. Strácame nervy a chce sa nám do toho kopnúť a raz nám nejde do hlavy, že práve dnes sa nám

nedaria veci, ktoré inokedy idú bez ťažkostí spraviť. Je to asi fenomén, s ktorým sa stretávajú ako muži tak aj ženy. Keď to príde na mňa - takýto čierny deň, keď mi všetko padá z ruky, a do čoho sa pustím, tak to pokazím, tak to radšej zabalím, ak sa to dá, a nechám to na zajtra, alebo poprosím niekoho, nech to za mňa dokončí. V dnešnom evanjeliu sa apoštoli dostali presne do takejto situácie. A ako som čítal, ten istý človek ich pred Ježišom - ich učiteľom, usvedčuje z neschopnosti.

„Priviedol som svojho syna k tvojim učeníkom, no nemohli ho uzdraviť“ (Mt.17,16).

A ten chlapec bol posadnutý zlým duchom; ten mu spôsoboval všetky tie príkoria. Nevedno kedy a ako chlapec k takému niečomu prišiel. To sme sa v tomto čítaní nedozvedeli. Vieme však, že existujú dva spôsoby, ako zlý duch napáda človeka. Prvý spôsob je taký, že ten sám dotýčný človek mu podá ruku a začne s ním 'koketovať'. Dnes jestvuje veľmi priaznivá klíma pre posadnutosti; náš svet sa stal ihriskom pornografie, sexu, peňazí, túžby po materiálnych statkoch, drog, alkoholu... Máme nástroje, ktoré perfektne šíria satanské posolstvá: TV, internet, rádio, hudba, ba dokonca i tričká, ktoré si obliekame. A človek sa ani nenazdá a je v diablových rukách. V druhom prípade sa jedná o nečakané návštevy. Poznáme prípady boja svätcov s diablom - Ján Bosco, Páter Pio, Ján Vianney... No v žiadnom prípade nešlo o posadnutosť týchto ľudí diablom. Diabol vstupoval do ich života a otravoval ich.

Dnes by sme na posadnutého človeka privolali exorcistu. Býva to kňaz svätého života a musí mať na vykonávanie exorcizmu povolenie. A takýmito exorcistami boli aj apoštoli, a aj keď sa im to nepodarilo - nevyhnali diabla z toho chlapca, museli to brať ako vlastné sklamanie, a možno sa za to aj hanbili, keď zrazu zbadali prístupujúceho človeka k Ježišovi a oni však dobre vedeli, že to nie je dobre, keď učiteľ sa o nich dozvie, že nie sú toho schopní. Boli, ako sa povie 'prichytení na hruškách' a už nemali kam uhnúť. A Ježiš ich za to aj patrične zvozí keď povie: „Neveriace a skazené pokolenie.“ Ježiš však nenechá zodpovednosť na apoštoloch, a nepovie 'čo ste si navarili, to si aj zjedzte', ale ako dobrý učiteľ, napravia chybu svojich žiakov a zlého ducha z chlapca vyženie.

A čo z toho plyní pre nás..? Len ťažko predpokladať, že by sme sa my sami stali exorcistami a že by ľudia chodili za nami, aby sme ich oslobodili od diabla. My si však v tejto chvíli hlboko vo svojom srdci urobme predsavzatie: nikdy zlému nič nedať a nič nedarovať.

ADE. Prosíme ťa, Pane Bože, stoj vždy pri nás v pokušeniach a rozhodovaniach, aby sme sa nikdy nemuseli za svoje nepodarky hanbiť – tak, ako

sa dnes hanbili Ježišovi apoštoli, a ak aj niečo spôsobíme, aby sme vedeli, že sa môžeme vždy na teba obrátiť ako na svojho láskavého Otca.

Amen.

Pondelok 19. týždňa

Mt 17,22-27

Ježiš predpovedá svoje utrpenie

*Porozumieť Ježišovej reči, nás má priviesť k radosti v Pánovi.*⁴³

Evanjelium hovorí o Ježišovom budúcom utrpení, ktoré ho čaká. Táto udalosť zarmucuje jeho učeníkov. Tí, ktorí sú v jeho škole, ktorí počúvajú jeho náuku, ktorí prijímajú každý deň niečo nové z jeho učenia, nedokážu ešte celkom rozumieť jeho slovám.

„Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí; zabijú ho, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych“ (Mt 17, 22-23). Negatívna predpoveď, ktorú človek nemá rád. Možno celkom zatienila tú druhú, radostnejšiu časť – ***„ale tretieho dňa vstane z mŕtvych“*** (Mt 17,23). Trochu moc pre učeníkov. Sú zarmútení. To, že nepochopili celkom tieto jeho slová, sa spĺňa onedlho v Getsemanskej záhrade. ***„Vtedy ho všetci učeníci opustili a rozutekali sa“*** (Mt 26,56).

Ježiš ostáva teda celkom sám - opustený. To sa môže stať aj nám. Budeme celkom opustení, pretože nám nikto nebude rozumieť, okrem Ježiša. Na rozdiel od nás, ktorí sami často nerozumieme, alebo nechceme rozumieť jeho slovám, jeho reči. Keď je človek akokoľvek opustený, nech na neho čokoľvek doľahne, Ježiš ho vždy chápe. Ježiš nás nenecháva nikdy samých. Vždy je pri nás, vždy sa máme o koho oprieť, ku komu sa utiekať. Len nie vždy si to dokážeme uvedomiť. Pretože nie vždy je nám jeho reč príjemná. Často by sme chceli pred ňou zutekať. Nám ľuďom je vždy príjemnejšie počúvať radostné správy, udalosti. A to je aj rozdiel medzi človekom a Bohom.

Ježiš svojim výrokom 'Syn človeka', dokazuje jasne, že je Božím Synom. Aj tu je jeho reč radikálna. Pre dobro človeka - Ježiš vie, čo človek potrebuje. Najlepšie pozná situáciu človeka, jeho stav, myslenie. Jeho slová sú vždy aktuálne. Nenechávajme ani my Ježiša samého len preto, že sa nám jeho slová zdajú ťažké

⁴³ Porov.: BRTOŠ, S.: Semestrálna práca. Homílie na 19. týždeň cez rok. Spišská Kapitula : 2003.

alebo nepochopiteľné. Učeníci pochopili mnohé z toho, až keď sa im otvorili oči, keď spoznali Ježiša vzkrieseného. My ho už poznáme.

A môžem povedať, že aj rozumom jeho reči? Ak nie, ešte som nepochopil celkom Ježišove slová. On ma však pochopil už dávno. Ved' sa stal človekom aj kvôli mne a dokonca nás urobil aj synmi svojho nebeského Otca. Jeho reč je vždy jasná. Len my nemáme vždy jasno, čo nám chce ňou povedať.

Prosme aj dnes, pri sv. omši, aby sme dokázali chápať a načúvať Božej reči Ježiša Krista. Tej reči, ktorá je síce Božia, ale je adresovaná pre človeka. Aby sme sa mohli vždy vyvarovať situáciám, do akej sa dostali učeníci, keď zostali po jeho slovách zarmútení.

Pamätajme na to, že Ježišova reč je vždy radostnou zvesťou. Nie zarmútením. I náročnejšie slová Ježišovho posolstva nás majú privádzať k radosti. K tej radosti, ku ktorej sv. Pavol apoštol vyzýva v liste Filipanom. Radosť musí byť centrom nášho kresťanského života. Radostná zvesť nás musí preniknúť a my jej musíme rozumieť. Radosť z Krista v našom živote je ponuka, ktorá sa neodmieta. „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: radujte sa“ (Flp 4,4), hovorí apoštol Pavol. Záleží odo mňa, či ju prijmem, alebo ostanem zarmútený.

Amen.

Utorok 19. týždňa

Mt 18,1-5.10.12-14

Kritériá veľkosti človeka v nebeskom kráľovstve

Môj príspevok k rastu Božieho kráľovstva.

Kto je najväčší v nebeskom kráľovstve? Správna otázka na správneho adresáta, v správnej dobe. A veľmi konkrétna. Pretože Ježišova odpoveď jasne definuje vzťahy, podmienky, zákony tohto kráľovstva. On ho neustále približuje k ľuďom, od okamihu svojho príchodu na svet.

Už vtedy izraelský národ počuje - 'priblížilo sa Božie kráľovstvo' (porov. Mk 1,15).

Kráľovstvo, o ktorom Ježiš pred Pilátom hovorí, že nie je z tohto sveta. Ktoré opisuje v mnohých podobenstvách. Ako prišlo spolu s ním na tento svet nebadane, aj podobenstvá ho predstavujú na začiatku celkom jednoducho. Ako horčičné zrnko, ako podobné hospodárovi, vinohradníkovi a mnohé iné

prirovnania. Ale ono má v sebe aj úžasnú silu. Božie kráľovstvo je v neustálej dynamike. Ono rastie, nadobúda úžasné obrovské rozmery. Nie však také rozmery, že by sme ho mohli zmerať ako nejakú vec. Jeho rozmermi sú okrem iného aj ľudské skutky. Jeho rozmermi sme aj my sami.

Pán Ježiš nielen hovorí, že Božie kráľovstvo sa priblížilo, on hovorí ešte čosi viac. Hovorí, že Božie kráľovstvo je medzi nami, dokonca v nás. A rastie tak, ako rastiem ja. Ako rastie môj vzťah k nebeskému Otcovi, ktorého nám Ježiš predstavuje dôverným oslovením: Abba – Otče, s ktorým sa Ježiš stotožňuje, keď hovorí: **„Ja a Otec sme jedno“** (Jn 10,30).

Božie kráľovstvo je teda niečo konkrétne, čo prežívame a máme prežívať každý deň. To nie je vôbec naša predstava, kde sa možno raz dostanem na konci svojho života. Božie kráľovstvo, to je môj každodenný život v Ježišovi Kristovi a s Ježišom Kristom. To je náš kresťanský život uprostred všetkého diania, ktoré je okolo nás. Božie kráľovstvo – to je prítomnosť Boha medzi nami. Božie kráľovstvo – to som aj ja.

Na otázku, kto je v ňom najväčší, Ježiš odpovedá radikálne. Nevyhovára sa, nehovorí všeobecne. Ale dáva príklad. Postaví do stredu dieťa a dáva vzor. Dieťa je vzorom pre dospelého človeka - zaujímavý postreh.

Dieťa ale miluje svojho otca. Celkom mu verí. Dôveruje. Odovzdáva sa do jeho vôle. Ak budeme mať aj my takýto vzťah k nebeskému Otcovi, pochopili sme tento radikalizmus detského vzoru.

Ježiš ide ešte ďalej. Nehovorí len o tom, čo je Božie kráľovstvo, kto je v ňom najväčší. Zároveň hovorí, ako on vníma človeka, vchádzajúceho do Božieho kráľovstva. Vníma ho predovšetkým ako veľkú hodnotu. Pretože zanecháva mnohých a je ochotný ísť za tým, kto sa stratil, kto zablúdil. Inými slovami povedané: kto zablúdil. Hľadá ho, aby ho priviedol späť k Otcovi, do Božieho kráľovstva. Tak to už robí viac než 2000 rokov, aby priviedol celé ľudstvo na tú správnu cestu. Ježiš tu vyjadruje svoj individuálny vzťah a prístup k človekovi.

Aj my sme sa ocitli niekedy v situácii, kedy sme sa snád' na chvíľu stratili, zablúdili. Možno aj zablúdili. Aj to sa stáva. Sme častokrát slabí. To, že sme tu, to je aj Ježišova individuálna starosť o každého z nás. On sa vybral za nami, aby nás priviedol späť. Častokrát aj bez toho, aby sme si to čo i len uvedomili. Božie kráľovstvo preto rastie aj nepozorovane, skryto. Pretože Ježiš je jeho hlavným protagonistom. On je ten, ktorý je ňom najväčší. On ako Boží Syn, privádzajúci často 'neposlušné deti' k svojmu a nášmu Otcovi.

ĽUBOMÍR STANČEK

Preto namiesto otázky, 'kto je najväčší v nebeskom kráľovstve', pýtajme sa skôr sami seba, ako som ja konkrétne prispievam a čo robím pre to, aby Božie kráľovstvo rástlo aj mojim pričinením.

Amen.

Streda 19. týždňa

Mt 18,15-20

Napomínanie brata

Napomínanie má priviesť človeka k jednote Božieho ľudu.

Ježišovo napomenutie je nepríjemné pre každého z nás. Tak ako všetko, keď sa nám niečo vyčíta. Ježiš ale ide trochu ďalej, hlbšie. Priamo nenapomína, nevyčíta, ale túto právomoc prenecháva nám. On hovorí: „**Ked' sa tvoj brat prehreší proti tebe**“ (Mt 18,15).

Prehrešiť sa voči bratovi, sestre, blížnemu – to je to 'nepríjemné', čo človek pociťuje a o to Ježišovi ide. Lebo hriech voči človeku nás rozdeľuje. Hriech človeka voči iným, nás robí neschopnými navzájom vytvárať jednotu, o ktorú tak naliehavo Ježiš prosí: „**Aby všetci boli jedno**“ (Jn 17,21). O jedno stádo, pastierom ktorého je Kristus. Prehrešiť sa voči blížnemu znamená aj: odmietnuť obraz Boží v blížnom. Aj o to tu ide. Nemôžeme na jednej strane nosiť v sebe Boží obraz a na druhej strane ho v inom popierať. Človek nemá tú moc, aby mohol diktovať, v kom má a v kom nemá byť Boží obraz. On je vo všetkých. To je dar od Boha. To on sám tak stvoril človeka. Na svoj obraz a svoju podobu. Ak Ježiš káže napomínať brata, ktorý sa voči nám prehrešil, vie, prečo to robí. Aby zachránil v každom z nás tento Boží obraz. Aby každý mal tú hodnotu, ktorú mu dáva Boh a ktorá mu patrí - dôstojnosť človeka. Akú vážnosť tomu Ježiš prisudzuje, ale s akou jemnosťou to hovorí. Najprv to povedz bratovi medzi štyrmi očami. Ak to nepomôže, potom si priber svedkov. Ak ani to, povedz to Cirkvi. Dokonale pozná zmýšľanie človeka. Vždy nám je nepríjemnejšie, keď sa nám niečo vyčíta pred druhými, alebo na verejnosti. Ježiš nechce týmto ponížiť človeka. Chce ale zachovať dôstojnosť všetkých. Koľko pozornosti venoval týmto Ježišovým slovám apoštol Pavol vo svojich listoch. V nich sa môžeme inšpirovať, ako sa dá napomenúť taktne, úprimne, nežne, s láskou. Ale aj vážne a razantne. V správnom chápaní Ježišových slov. Pavol napomína mnohí cirkevné obce, mnohých jednotlivcov, aby zachránil to, čo vložil do človeka Boh: nový život v Ježišovi

Kristovi. Od neho sa môžeme učiť, realizovať Ježišove slová o napomínaní. Úsilie apoštola Pavla v tomto smere prinieslo mnoho listov, ktoré dnes tvoria súčasť pokladu viery, z ktorého aj dnes Cirkev žije.

Napomínanie brata, ktorý sa prehrešil, má svoj význam. Aby sme dokázali pochopiť a realizovať druhú časť dnešného evanjelia: „**Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení, tam som ja medzi nimi**“ (Mt 18,19-20).

Aby sme sa mohli spoločne zhromaždiť a prosiť Pána, musíme odstrániť všetky naše previnenia, prehrešenia voči blížnemu. Aj pri sv. omši, aby sme ju mohli sláviť s plným úžitkom. Aby naša obeta, naše prosby, boli milé Bohu, vyznávame na začiatku svoju vinu. Ak sme tak neurobili, ak sme pri úkone kajúcnosti mysleli na niečo iné, uznajme v tichosti svoju vinu, každé naše previnenie voči blížnemu.

Aby sme mohli jednomyselne, ako jedna rodina, prednášať svoje prosby a prinášať naše dary a obeť Bohu Otcovi Všemohúcemu s čistým srdcom. Na chválu Boha a na našu spásu.

Amen.

Štvrtok 19. týždňa

Mt 18,21-19,1

Odpustenie.

Mierou odpustenia je láska.

„**Vtedy k nemu pristúpil Peter**“ (Mt 18,21).

Tieto slová nadväzujú na udalosť včerajšieho evanjelia, ktoré končilo Ježišovým uistením „**lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení, tam som ja medzi nimi**“ (Mt 18,20). Evanjelista veľmi výstižne zaradil za sebou tieto dve udalosti. Zhromaždenie dvoch, troch a viacerých ľudí, uprostred ktorých je Kristus, znamená Cirkev. Cirkev je vždy tam, kde je zhromaždený ľud s Kristom uprostred. Hneď za touto udalosťou Kristovho vyznania prítomnosti uprostred nás, je uvedený Petrov príchod za Ježišom. Človek, ktorému Kristus zveril Cirkev. Prichádza za Ježišom so základnou otázkou: „**Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší?**“ (Mt 18,21). Peter iste netuší, že aj on bude potrebovať odpustenie od samého Krista, ktorého zaprie. Petrova otázka

„koľko“, vyjadruje zmýšľanie človeka. Aj my sa často pýtame, koľkokrát ešte, dokedy sa to bude ešte opakovať, keď sa niekto z nás zmýli. Človek akoby nemal trpezlivosť. Chceme riešiť všetko hneď, na všetko chceme mať mieru. Chceme ohraničovať a tým aj obmedzovať. Ale Boh koná ináč. Od prvého pádu človeka. On odpúšťa neustále. Bez obmedzenia. On nehovorí, ak sa ešte raz človek prehreší, už mu nebude odpustené. Božie milosrdenstvo je nekonečné. Boh odpúšťa v celých dejinách ľudstva. Sväté písmo je plné dokonca takých odpustení, ktoré sa na prvý pohľad zdajú veľmi 'bijúce do ľudských očí' - odpúšťa hriešnej Márii Magdaléne, odpúšťa kajúcemu Lotrovi. Ako by asi konal v týchto situáciách človek? Človek má iný pohľad, iný meter, iné meradlo odpustenia. Lebo človek nie je Boh. Ale v človekovi je zároveň paradox. Tak veľmi sa dovoľáva odpustenia zo strany Boha a zároveň tak ťažko odpúšťa. Preto Ježišova odpoveď Petrovi na otázku „koľkokrát“ graduje, prevyšuje Petrovu mieru sedem ráz. **„Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz“** (Mt 18,22). Mnohonásobne prevyšuje Petrovo odpustenie. Boh je milosrdnejší. Má pochopenie, zľutovanie s človekom. Odpúšťa aj ten najpodlejší hriešny skutok. Boh nemeria ako človek. Mierou Božieho odpustenia je láska. Boh odpúšťa z lásky. Úplne zotiera naše previnenie. Na rozdiel od nás, ktorí sa tak radi stavíme do pozície spravodlivosti. Božia spravodlivosť je iná, ako tá ľudská. Boh najprv meria svojim milosrdenstvom, svojou láskou. Tou láskou, ktorú Kristus vyjaval svojou obetou na kríži za naše hriechy. Až takto odpúšťa Boh. Obetovaním vlastného Syna. Len aby nás mohol zmieriť so sebou.

Nesmieme premárniť túto Božiu milosť, túto nekonečnú lásku. Musíme si osvojiť Ježišove slová: „Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz“ - teda neustále. Musíme sa stať voči sebe navzájom milosrdnejší, láskavejší, zhovievavejší. Lebo aj my sme častokrát v pozícii Petra. Toho Petra, ktorý zaprel Krista a sám potreboval, aby mu bolo najprv odpustené. Ale stačil jeden jediný Kristov pohľad na Petra.

Stačí jeden jediný Kristov pohľad. A tento pohľad môžeme zažiť aj my. Keď s pokorou a v ľútosti predstúpime pred neho s prosbou o odpustenie. Ale tým istým Kristovým pohľadom, ktorý odpúšťa, sa môžeme aj my dívať na svojho blížneho, ktorý sa previnil voči nám. Kristov pohľad v nás. Ten nás dokonale premieňa. V samého Krista. Veľmi výstižne to vyjadril sv. apoštol Pavol, keď povedal: **„Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“** (Gal 2,20). Dívajme sa aj dnes, zajtra vo svojom okolí na každého blížneho, hlavne na toho, kto sa proti nám previní, Kristovým pohľadom. Aby bol vždy v nás a uprostred nás Kristus.

Amen.

*Nerozlučnosť manželstva
Obnoviť vernosť hodnotám.*

Aktuálna otázka, na ktorú by sme radi počuli v rámci dnešného módného trendu priliehavú odpoveď, ktorá by sa zhodovala s postojmi súčasného sveta. Človek sa tak ľahko dá ovplyvniť názormi svojho okolia, prostredia v ktorom žije. A ako ľahko dokáže zabudnúť na to, čo hovorí Boh, čo hovorí Kristus. Človek si veľmi rád a veľmi rýchlo dokáže prispôbiť nejaký predpis, zákon tak, aby mu to vyhovovalo, aby to zapasovalo s jeho predstavou, požiadavkou. Hľadá príčinu, dôvod, ktorý by bol tým vhodným ospravedlnením.

Takto sa správali aj farizeji, keď položili Ježišovi otázku: „**Smie človek prepustiť svoju manželku z akejkol'vek príčiny?**“ (Mt 19,3).

Existoval zákon v židovskej spoločnosti vo vzťahu medzi mužom a ženou. Pre Žida, Hebreja, Izraelitu to bolo niečo, čo ho robilo skutočne človekom, ako ho chcel mať Boh. Bola to vlastne jeho povinnosť. Vtedy bol požehnaný. Ale v dejinách izraelského národa vidíme aj postavy, ktoré sa tohto vzťahu zriekajú. Najmä niektorí proroci, ale vidíme to i na postave Jána Krstiteľa, na postave apoštola Pavla a mnohých iných. Práve pre Božie veci, aby mohli pracovať pre Božie kráľovstvo. Ježiš pozná zmýšľanie pýtajúcich sa farizejov. Hovorí priamo a otvorene o tvrdosti ľudského srdca. Ale chce preniesť svoju odpoveď do inej roviny, ktorou je vnútro, srdce človeka v pôvodnom Božom pláne. Pripomína to pôvodné, starozákonné „**Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele**“ (Mt 19,; porov. Gn 2,24). A ďalej sám dodáva „**A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje**“ (Mt 19,6).

Ťažká reč. Aj v dnešnej dobe. Keď celý svet okolo nás je dôkazom tvrdosti srdca človeka voči človekovi, i voči Bohu. Najbežnejšou správou v najpredávanejších časopisoch, týždenníkoch, sú tzv. 'pikošky' z intímneho života. Manželstvá na chvíľu - na skúšku, ktoré sa rozpadávajú. Sú nahrádzané partnerským spoložitím, ďalšími a ďalšími vzťahmi. Celý svet hudby, filmu, politiky, umenia je akosi viac poznačený týmto problémom. Ľudia, ktorí sú nám predkladaní ako istý 'ideál' súčasného života. Ideál dokáže človeka silne

motivovať. Ale zlý ideál dokáže človeka aj silne pomýliť a uviesť na tú veľmi nesprávnu cestu.

Pýtajme sa sami seba, koľkokrát sme siahli po týchto článkoch a koľkokrát to boli články prvé, ktoré nás zaujali. Sme aj my pomýlení dnešnou dobou, alebo máme ešte zdravý názor, zdravú vieru ohľadom vzťahu muža a ženy? Možno sa pýtať rovnako mladých i starších. Musíme sa ale pýtať predovšetkým sami seba. Vo svojom vnútri, vo svojom svedomí. Je pre mňa ideálom, vzorom 'hviezda' z časopisu, ktorá má za sebou 'pestrý život', alebo je mojim ideálom stále Kristus, ktorého môžem uvidieť v zbožnej matke, otcovi, ktorí sú verní po celý život svojej láske, postavenej od začiatku na láske Boha? Tvrdá reč aj v dnešnej dobe. Ježišova reč je často radikálna. Evanjeliový radikalizmus nepozná nikdy kompromisy. V tomto prípade iste nie. Pretože človek nie je nejaká vec, ktorú možno použiť a potom, keď uvidí azda 'inú, lepšiu, krajšiu', môže ju zameniť. Človek – to je Boží obraz. A ten neslobodno nikdy odhodiť. V tom je dôstojnosť človeka. Podobnosť Bohu. Preto Ježiš tak dôrazne hovorí **„čo teda Boh spojil, nech človek nech nerozlučuje“** (Mt 19,6).

Preto vyžaduje inými slovami vernosť muža a ženy. Aj v tom spočíva veľkosť človeka. Vernosť. Pojem, ktorý sa dnes pomaly vytráca spomedzi ľudí. Vernosť medzi mužom a ženou, vernosť sebe, vernosť svojmu povolaniu, vernosť svojim hodnotám, svojim ideálom, vernosť maličkostiam a predovšetkým: vernosť Bohu. S týmto musíme dnes bojovať oveľa viac, pretože svet okolo nás neustále chce oberať a často i oberá o túto vernosť, ak nie sme dost' opatrní.

Dokážme svetu, ktorý ponúka svoje 'hodnoty', že naša viera v Krista nás vedie k iným, pravým hodnotám. Obnovme tento vytrácajúci sa pojem vernosti v našich rodinách. Dajme mu patričné miesto v každom manželskom vzťahu. Postavme ho ako ideál pred deti, ktorým sa chce dnes ponúkať niečo iné. Rozprávajme v rodinách na túto tému, aby sme dokázali zachovať živé Božie slovo, ktoré chceme niekedy sami od seba meniť. Kristus však jasne hovorí: **„Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“** (Mt 19,6).

Amen.

Sobota 19. týždňa

Mt 19,13-15

Zhoda pohľadov

Cez pohľad dieťaťa vstupovať do nebeského kráľovstva.

„Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo“ (Mt 19,14).

To sú Ježišove slová. Nikto z nás by ich nemal v úmysle poopraviť. Vzácná zhoda človeka s Ježišovými slovami. Pohľad na dieťa zo strany Ježiša a človeka, nás privádza k pochopeniu významu nebeského kráľovstva. Ježiš nás k nemu privádza cez pohľad na dieťa a človek môže doň vstupovať pohľadom na dieťa, alebo ešte presnejšie: pohľadom dieťaťa. Dva pohľady na dieťa nás privádzajú k tomu istému cieľu, k nebeskému kráľovstvu. Ak Ježiš hovorí o nebeskom kráľovstve v mnohých podobenstvách, obrazoch, tento je nám azda najpriateľnejší, najprirodzenejší. Pretože detská nevinnosť dokáže meniť srdce človeka a tým aj otvárať jeho duchovný zrak. Ježišov príklad dieťaťa, ktorý nám stavia ako vzor pre vstup do tohto kráľovstva, je veľmi prítlačlivý. Ale zároveň aj motivačný.

Tým dieťaťom sa máme stať aj my. Každý z nás si pamätá na isté okamihy svojho detstva. Niektorí viac, niektorí menej. Každé detstvo je plné dobrodružstva, radosti, rozprávkového sveta, plné plánov, ideálov, bezstarostnosti. Dieťa sa cíti isté, pretože vie, že má za sebou oporu, ochranu, ktorá ho vždy podrží, ochráni, pomôže. To isté musíme nanovo prežiť. Nie tým, že začneme viesť bezstarostný život, že sa budeme venovať iba zábave. Na novo prežiť v tom zmysle, že si uvedomíme svoju závislosť, svoju oporu, ochranu Božieho dieťaťa v závislosti od nebeského Otca. Ježišove slová – „...***lebo takým patrí nebeské kráľovstvo***“ (Mt 19,14) neznamenujú, že len deťom je povolený vstup do nebeského kráľovstva. Ináč povedané, preložené na našej ľudskej reči, reči dospelého človeka, to znamená, že „takto zmýšľajúcim patrí nebeské kráľovstvo“. Zmýšľať s dôverou, v odovzdanosti, v pokore, v detskej nevinnosti, v čistote detského srdca, zmýšľania, v čistote detského pohľadu.

Dieťa je pre človeka veľký dar i vzor. Ježiš to veľmi dobre vedel. Postavil pred nás to najcennejšie, čo človek má. Niečo zo seba samého. V čom sa dokáže viac vidieť. Koľkokrát počujeme o svojich deťoch povedať: 'Mama sa v tebe vidí', 'tvoji rodičia sa v tebe vidia'. Dieťa je pre človeka veľkým priblížením nebeského kráľovstva. Máme ho stále pred očami, máme ho stále medzi nami.

Vychovávajme svoje deti správnym smerom, ale pritom sa popri nich aj sami vychovávajme pohľadom na ne, v zmysle Ježišových slov „...**lebo takým patrí nebeské kráľovstvo**“ (Mt 19,14).

Amen.

Pondelok v 20. týždňa

Mt 19,16-22

Láska alebo povinnosť?

*Dajme zo seba viac.*⁴⁴

Všetci máme skúsenosť so situáciou, v ktorej sa zdalo byť všetko na mieste - aj srdce, z dobre vykonanej práce. Využili sme tie najlepšie prostriedky na dosiahnutie vopred určeného cieľa, vynaložili sme maximálne úsilie ale len zdanlivo, ale keď prišlo na lámanie chleba, očakávaný výsledok sa nedostavil. Vtedy je potrebné obzretie sa a odhalenie nejakého podstatného zanedbania, aby sme mohli našu činnosť úspešne dokončiť.

Niečo podobné zažíval aj mladík z dnešného evanjelia, ktorý sa pýta: „**Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život?**“ (Mt 19,16) Mladíkovi Ježiš odpovedá tým, že mu pripomína nutnosť uznať Boha ako jedine dobrého, ako najvyššie dobro. „**Len jeden je dobrý**“ (Mt 19,17). Potom mu Ježiš vypočítava prikázania, ktoré má zachovávať, aby vošiel do života. Mladík potvrdil, že toto všetko zachováva. Napriek tomu je nespokojný a opäť sa Ježiša pýta: „**Čo mi ešte chýba?**“ (Mt 19,20) Poznáme Božie i cirkevné prikázania a snažíme sa ich vo svojom živote dodržiavať. Ale ako hovorí známy moralista Häring: 'láska je viac ako prikázanie'. To znamená, že láska k Bohu a človekovi od nás žiada viac, ako iba splnenie príkazu. Kto sa riadi iba tým, čo káže príkaz, robí iba minimum, čo je potrebné pre život. Môžeme povedať, že sa pohybuje na hrane, me povedať, že sa pohybuje na hrane alebo hranici, ktorej prekročením upadá do hriechu. Láska od nás vyžaduje viac, ako prikázanie. Tak napríklad poznáme cirkevné prikázanie raz do roka sa vyspovedať a prijať sviatosť oltáru. Ale môžeme povedať, že človek, ktorý raz sa do roka vyspovedá a prijme Eucharistiu, miluje Boha nadovšetko? Môžeme povedať, že pochopil Ježišove slová: „Ja som pravý chlieb z neba?“,

⁴⁴ Porov.: PORUBSKÝ, A.: Seminár. Badín : 2007.

alebo slová: „**Kto je moje telo a pije moju krv má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň.**“

Mohli by sme si pomôcť nám všetkým známou vetou. Čo nechceš, aby druhí robili tebe, nerob ani ty im. Ale ak by sme sa riadili týmto výrokom, ostali by sme zase len pri tom, čo nás nijak neprevýši a nepresahuje. Ježiš tento negatívny výrok pozitívne preformuloval: „**Čo chcete, aby druhý robili vám, robte aj vy im**“ (Lk 18,31).

Ježiš nás povzbudzuje: „**Bud'te dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec!**“ (Mt 5,48) Pri večernej modlitbe si nájdime niekoľko minút času aj na spytovanie svedomia a spolu s mladíkom z evanjelia, položíme Ježišovi i sebe otázku: „Učiteľ čo mi ešte chýba?“

Amen.

Utorok v 20. týždňa

Mt 19, 23-30

Neviaž sa na hmotný majetok!

Poukážať na potrebu duchovného bohatstva.

Evanjelium vyvolalo vo mne spomienku na to, ako sme šli z farnosti na výlet. Jednou zo zastávok na našej spoločnej ceste bol aj hrad v Beckove. Ale do Beckova sme prišli až podvečer a hrad bol už zavretý. Keďže som vždy vynikal menším vzrastom, aj v triede som bol vždy najmenší, využil som svoj zdanlivý handicap a spolu so svojím kamarátom sme jediní mohli vidieť tento hrad, lebo sa nám podarilo prejsť otvorom v bráne.

„**Lahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva**“ (Mt 19,23).

Viacerí exegeti hovoria o tom, že Ježiš zrejme myslel na otvor v bráne, ktorý volali ucho ihly. Tým pádom môžeme predpokladať, že by týmto uchom nejaká tá menšia ťava mohla prejsť. Zdá sa však, že Ježiš hovorí o ozajstnej ihle, o tom miniatúrnom otvore, cez ktorý nevieme niekedy ani tú tenkú niť prepchať, čím sa mu podarilo jasne naznačiť náročnosť vstupu bohatým do nebeského kráľovstva. Tieto slová, ktorými Ježiš poukazuje na nebezpečenstvo bohatstva a majetku, boli pre židov zvlášť pohoršlivé, lebo majetok považovali za dôkaz Božieho požehnania. Takže práve nábožní ľudia zvlášť viseli na bohatstve. Ale Ježiš má na

mysli aj inú stránku bohatstva. Teda bohatstvo nie je len Božím darom a dôkazom jeho lásky, ale aj niečím, čím my disponujeme, do čoho vkladáme svoju dôveru, a čo sa vsúva medzi Boha a nás. Preto Ježiš blahoslaví chudobných, lebo práve už vonkajšie polozenie, v ktorom sa nachádzali a nachádzajú, ich odkazovalo na Boha a robilo ich závislým na Bohu. V Ježišových slovách nie je odsúdenie niektorej skupiny ľudí, ale odmietnutie určitého postoja.

Kto je pre nás bohatý? Nemusí to byť nevyhnutne ten, kto má obrovský majetok, ale sú to aj tí, ktorí sa cítia sebestační, ktorí nepotrebujú Božiu pomoc, ktorí sa spoliehajú len na silu svojich rúk. Bohatý však môže byť aj ten, kto sa nepodelí aj so svojimi duchovnými hodnotami a darmi. Je to aj ten, kto má mnoho dlžníkov a vinníkov, ale málo ochotný odpúšťať.

Mali by sme viac síl vynaložiť na budovanie duchovného bohatstva, ktoré nám, na rozdiel od toho hmotného, určite raz nespôsobí také veľké škody.

V roku 1923 sa v Chicagu konalo stretnutie troch najbohatších ľudí sveta. Jeden bol majiteľom železiarní, druhý sietí poisťovní a tretí vlastnil plynárne. Bolo zaujímavé sledovať, že o päť rokov neskôr, keď sa konalo podobné stretnutie, neobjavil sa tam už ani jeden z trojice boháčov. Prvému nešiel obchod a zomrel na porážku, druhý spáchal samovraždu, lebo jeho poisťovne nevládali platiť záväzky a tretí zomrel na psychiatrii po tom, ako nemohol uniesť smrť mnohých zamestnancov po výbuchu v jeho plynárňach.

Žime tak, aby sme bohatli duchovne a žili na veky.

Amen.

Streda v 20. týžďňa

Mt 20,1-16

Ako vidím Boha?

Nezavrime Boha do našej detskej predstavy.

Keď sa ktorýsi kozmonaut vrátil z vesmíru, vyhlásil, že Boha tam nevidel. „Nenašiel som tam tú predstavu Boha, ten obraz Boha, ktorý som mal ako dieťa. Predstavoval som si Boha ako starčeka, ktorý sídli nad mračnami. A keď som lietal

ĽUBOMÍR STANČEK

vysoko nad mračnami, nenašiel som ho tam, takého, ako som si ho predstavoval....“

Táto predstava určite nemá ďaleko aj od tej našej detskej predstavy. Žiaľ, týchto detských predstáv sa v mnohých prípadoch nevieme zriecť ani v dospelosti. Správnu predstavu o Bohu nám priniesol jeho syn Ježiš Kristus. Preto sú všetky jeho výpovede o Otcovi také vzácne.

V evanjeliu nám Ježiš predstavuje Otca ako hospodára, ktorý najal do svojej vinice robotníkov. No pri vyplácaní tých, ktorí pracovali, si počína ináč ako pozemskí hospodári. Pretože on každému chce dať rovnako: **„Ja chcem aj tomuto poslednému dať toľko, koľko tebe“** (Mt 20,15).

To, čo sa v podobenstve hovorí, zhrnieme najlepšie tak, keď povieme, že sa v ňom hovorí o Božej добрote a milosti, pred ktorou zlyhávajú všetky naše meradlá.

My ľudia máme často pomýlenú predstavu o Božej spravodlivosti. Radi sa porovnávame s inými. A potom pripomíname Bohu svoje zásluhy. No v písme nám Boh hovorí: “Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky. Moje cesty nie sú vaše cesty.” Večnú odmenu nedostávame napríklad za 10 000 ružencov, 5000 poklôn pred bohostánkom, 1000 púti, 15 000 dobrých skutkov, 5000 svätých omší, ...to je predsa absurdné..! My chceme Bohu určovať kritéria!? Večná spása nie je odmenou za výkon, ale je to nezaslúžený Boží dar. Boh ho dáva niekomu, za nepochopiteľných okolností, ale len pre ľudský rozum. Božia matematika sa neriadi ľudskými pravidlami. Nechcem tým povedať, že modlitba, poklony, púte dobré skutky sú ničím pred Bohom. To nie, Boh ich vidí a určite aj odmení, ale spôsob odmeny určuje sám Boh.

Urobme si o Bohu správnu predstavu. Neprispôbujme si ho svojim predstavám. Nehrajme pred Bohom divadlo. Uvedomme si, že on nás pozoruje v každej chvíli. Miluje každého jedného človeka a miluje ho jedinečne. V Božom kráľovstve sa nesčítavajú 'odpracované roky' ako do dôchodku, za čo je zaslužená odmena. Tam sa odmieňa inak. Ľudia dnes reagujú nasledovne: „Toľko som sa modlil, toľko svätých omší obetoval, bol som na svetoznámych pútnických miestach a dieťa sa mi neuzdravilo, môj syn je naďalej alkoholik a lump a...“ Uvedomme si, a to veľmi rýchlo, že Boh nie je obchodník v našom ponímaní. Boh je nekonečná láska. A tá nám posielala najväčší dar, svojho Syna Ježiša Krista. On nám dáva normy v evanjeliu, ako získať večnú odmenu v nebi.

V tejto chvíli volá aj nás cez toto podobenstvo. Ak máme záujem o peniaze večného života, nestojme, ale sa pohnime k práci na sebe a na svojom živote.

Amen.

Svadobná hostina

Nájdime odvahu zmeniť svoje zmýšľanie.

Možno si spomínate na situáciu, keď vás stretol známy alebo priateľ, niekde na ulici, dnes by vám asi zavolať mobilom, alebo napísal esemesku, a dal vám ponuku na nejaký program, alebo vás pozval na nejaké miesto, či akciu, s ktorou ste vôbec nerátali. Nech by bola tá ponuka akokoľvek lukratívna, niekedy to proste nešlo a nemohli ste zmeniť program, ktorý ste si vopred naplánovali. Vtedy ste mohli len s ľútosťou skonštatovať: „Joj, keby si býval prišiel skôr, tak si to určite nenechám ujsť.“

Ježiš nám v dnešnom podobenstve adresuje aj tieto slová: **„Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu“** (Mt 22,3). Toto podobenstvo je vrcholom obvinení, ktoré Ježiš v sérii podobenstiev vzniesol proti najpoprednejším vodcom svojho ľudu. V podobenstvách o rozdielnych synoch a o zlých nájomníkoch vinice vodcom vyčítal, že sa 'vyhýbajú' Božej požiadavke, no v tomto podobenstve vznáša oveľa ťažšiu obžalobu, že vodcovia národa Božie pozvanie 'odmietajú'. Odmietnutie Božieho volania, ktoré k nám prichádza v Ježišovi, nevedie k neutralite, ale k boju proti 'nemu'. Dôsledkom toho nie je iba vylúčenie z kráľovstva, v ktorom by sa možno ešte dalo nejakým spôsobom existovať niekde inde. Nie! Toto vylúčenie znamená smrť. Pár veršov neskôr, ako je opísané opakované odmietanie pozvania, Boh hovorí 'pozvite bez výnimky všetkých, ktorých zastihnete'. Sú to cudzinci, ktorí takmer náhodou (náhoda je však vždy Božou milostivou vôľou) bez akejkoľvek zásluhy, dostávajú pozvanie.

Aj my všetci sme boli vykúpení, a teda dostávame úplne zadarmo a bez zásluh pozvanie na nebeskú hostinu. Je však potrebné si uvedomiť, že príslušnosť k Cirkvi nedáva záruku, že sa na svadobnú hostinu dostaneme. Ani to, že sme pozvaní, neznamená pre nás výlučne to, že sa tam dostaneme. S pozvaním sa nesú aj isté požiadavky hostiteľa, ktoré je treba splniť ako podmienku pre vstup do kráľovstva; a tým je naše svadobné rúcho. **„Ako si sem mohol vojsť bez svadobného odevu?“** (Mt 22,12). Pán teda očakáva naše svadobné šaty. Tieto svadobné šaty, alebo inak - aj nové rúcho, ktoré sa spomína aj na iných miestach v evanjeliu, znamená nové bytie, nový život a celkovú zmenu zmýšľania.

Medzi nami kňazmi sa spomína aj takáto príhoda. Zavolali kňaza k zomierajúcemu. Ten medzi ostatnými priznal, že už roky žije v nenávisti so svojím

susedom. Nikdy mu nemohol odpustiť, ani za žiadnu cenu. Kňaz ho začal nahovárať, aby sa s ním zmieril. Ten sused, chcel už niekoľkokrát urovnať tento spor, ale tento jeho, teraz chorý sused, nechcel o tom ani počuť. Po dlhom presviedčaní chorý s veľkým trápením privolil. Sused bol pozvaný a oni sa zmierili. Celý spokojný a šťastný kňaz zbalil svoje veci a pristúpil k zomierajúcemu, aby sa s ním rozlúčil. No, povedal mu: „Teraz v pokoji môžete čakať na Božie rozhodnutie.“ „Áno“, odpovedá chorý, „ale dôstojný pán, ak vyzdraviem, ostanem pri starom...“

Čo naše konanie? Vzťahy? Postoje? Boh od nás žiada, aby sme mali pri vstupe na hostinu na sebe svadobné rúcho. Chce, aby sme zmenili svoj život, svoje zmýšľanie, ale nie tak, ako to urobil muž vo vzťahu k svojmu susedovi. On nechce aby sme ho zmenili len dočasne, ale natrvalo. Prosme teda nášho hostiteľa, aby nám dal dostatok síl na oblečenie si nového rúcha.

Amen.

Piatok v 20. týžďňa

Mt 22,34-40

Láska k Bohu a k blížnemu

Nestačí na tieto slová len pamätať, ale treba ich aj uskutočňovať.

Keď si manželia navzájom vysluhujú sviatosť manželstva, tak hovoria tieto slová: „...sľubujem, že ťa budem milovať a ctiť po všetky dni svojho života, a že ťa nikdy neopustím, ani v šťastí, ani v nešťastí, ani v zdraví, ani v chorobe...“ My sme niečo podobné počuli aj v dnešnom evanjeliu: „**Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojim srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysl'ou**“ (Mt 22,37) a „**milovať budeš svojho blížneho, ako seba samého**“ (Mt 22,39).

Tieto slová nie sú pre nás ničím novým a neznámym. Veď už v knihe Deuteronomium, kde Mojžiš tlmočil Božie prikázania Izraelskému národu, čítame: „**Počúvaj, Izrael: Pán, náš Boh, je jediný Pán! Milovať budeš Pána, svojho Boha.**“ (Dt 6,4), a ďalej to už poznáme, lebo sa tam opakujú slová z dnešného evanjelia. No tento text ďalej pokračuje takto: „**A tieto slová nech sú v tvojom srdci, poučaj o nich svojich synov a sám uvažuj o nich, či budeš sedieť vo svojom dome, či budeš na ceste, či budeš ležať alebo stáť. Priviaž si ich ako znamenie na**

ruku, nech sú ako znamenie medzi tvojimi očami a napíš si ich na veraje svojho domu a na dvere“ (Dt 6,6–9). Tu vidíme, akú vážnosť prikladali plneniu Božích zákonov, ako dbali o to, aby mali tieto slová stále na pamäti.

Človek má strašne krátku pamäť. Rád prijíma všetko dobré od blízkych, hlavne na Boha má veľa požiadaviek, ale zabúda ďakovať svojmu Bohu a chváliť ho za jeho dobrotu, za dar života, za všetky dobré, ktorými ho zahŕňa. Veď on nie je len Bohom ťažkých a zložitých situácií v našich životoch, v ktorých si hneď naňho spomenieme a vystierame ruky k modlitbe a prosíme o pomoc. On je ten, ktorý je pri svojich deťoch stále - aj v šťastí aj nešťastí, v zdraví aj chorobe a požehnáva nás. Ako nám píše svätý apoštol Ján vo svojom prvom liste: ***„voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme“ (1 Jn 3,1).*** Ako si náš pozemský otec zasluhuje úctu, o čo viac náš nebeský Otec? Problémom nás ľudí a hlavne ľudí dnešnej doby je to, že sa často dáme strhnúť svojimi problémami, ťažkosťami, povinnosťami alebo ambíciami, až sa celkom utopíme v tomto svete. My kresťania si musíme vedieť nájsť čas, ktorý bude patriť len mne a Bohu. Ja sám mám osobnú skúsenosť, že keď nezačnem deň s Bohom, a neobraciam sa na neho so všetkými ťažkosťami, pochybnosťami, ale i radosťami, je to deň plný nervozity, nepokoja, nedorozumení vo vzťahoch. My Boha a blízkych vo svojom živote naozaj potrebujeme. Niektoré veci sami jednoducho nezvládneme.

Niekde som čítal, že apoštol Ján žil až do svojej staroby ako biskup v meste Efez. Bol už taký slabý, že len s námahou a opierajúc sa o svojich druhov mohol ísť do kostola. Ani hovoriť už veľmi nevládal. Ale jednu vetu povedal na každom zhromaždení. A to stále tú istú: „Dietky, milujte sa navzájom!“ Jeho žiakov to už zunovalo a opýtali sa ho, prečo stále opakuje tú istú vetu. Ján im povedal: „Lebo nám to Pán prikázal. A keď urobíme toto jediné, bude to stačiť.“

Dieťa sa nielen pýta, ale keď dorastie, koná. Študent keď pochopí, rozšíri rady učencov, kresťan by mal dnes odpovedať skutkom lásky. Prajem nám všetkým, aby sme aj tento deň dokázali viac toho obetovať Bohu, a aby sme boli všímavejší pre potreby blízkych.

Amen.

Ked' vodu kážeme, tak ju aj pime!

Prejdime od slov k skutkom.

V USA urobili prednedávnom jednu kampaň nazvanú 'čisté ruky'. Mala upozorniť na dôležitosť umývania rúk. Výskumníci pozorovali ľudí, všímali si, koľkí si umyjú po toaletách ruky. Ich zistenia boli prekvapivé. Mnoho dospelých ľudí zanedbávalo aj toto najzákladnejšie hygienické pravidlo. Malé deti učíme umývať si ruky, keď prídu zo školy, či z ihriska, pred jedlom, lebo neumyté ruky prenášajú množstvo baktérii a prenášajú sa tak rôzne choroby, no my sami to nesplňame.

Ako to však súvisí s evanjeliom? Tak, ako sa nedodržiavajú základné hygienické predpisy, tak sa nedodržiavajú ani duchovné princípy. „***Lebo hovoria a nekonajú***“ (Mt 23,3).

Pre takéto správanie ich Ježiš ostro napáda. Hovorí im, že horlia za Boží zákon, ale ostávajú iba pri litere Zákona. Nedokazovali ho svojím životom. Keď láska k človekovi si vyžadovala niečo vynechať, oni by skôr obetovali človeka, akoby porušili sobotu.

Takýchto farizejov je dosť aj v našich radoch. Tu nejde ani tak o zachovanie nedele. U nás sa porušuje Boží zákon vo viacerých oblastiach života. Položme si ruku na srdce, každý na svoje, že nás ani tak netrápi pýcha, lakomstvo, obžerstvo, ktoré majú deštrukčný účinok na našu dušu. Často to neberieme vážne. No my riskujeme oveľa viac ako len nejaké peniaze, o ktoré prideme po zlej investícii, alebo nejaký kus nášho majetku, ktorý je s tým, o čo prichádzame, len obyčajným odpadom. My riskujeme stratu nebeského kráľovstva. Pýcha je veľmi vážnym hriechom. Ak sa objaví, musíme ju ničiť už v zárodkoch. Predstavme si burinu v záhradke. Koľko treba plieť, kopat', okopávať, aby sme ju zničili. Ak zanedbáme záhradku, burina zničí celú úrodu. Toto robí pýcha v našom srdci - ničí Boží život v nás. Odohralo sa to už v raji. "Budete ako Boh!" pokúšal diabol Adama a Evu. A to robí v rozličných formách aj dnes.

Skúsme sa zamyslieť, či tiež nekonáme takto pokrytecky - ako farizeji v evanjeliu. Jedno prikazujeme a druhé konáme. Koľkokrát upozorňujeme na hriech svojich blížnych a sami často žijeme v hriechu. Ak chceme svet očistiť od hriechu, zrieknime sa najprv hriechu. Žime svoje kresťanstvo v tichosti. Nebuďme ako farizeji, ktorí poukazujú na to, čo oni dobré urobili, akí sú oni dobrí a zbožní, no v skrytosti sú niekedy horší, ako tí, ktorých karhajú. Odhodme dvojtvárnosť a začnime žiť svoje kresťanstvo. Svet dnes potrebuje svedkov, ktorí verne žijú svoje

ĽUBOMÍR STANČEK

kresťanstvo podľa Ježiša Krista. Svedčime tak, aby z nášho života bolo aj bez slov vidno, že sme kresťania.

Snažme sa aj pri tejto najsvätejšej obete vyprosovať odvahu k opravdivému svedectvu, aby sme zložili najprv tú svoju masku, videli to naše brvno v oku, a až potom mohli upozorniť brata, ktorý je vedľa mňa.

Amen.

Pondelok v 21. týždňa

Mt 23,13-22

Modlitba je vzťah

Ukázať, že vzťah s Bohom pomáha rozlišovať pravé hodnoty.

V dnešnom svete vidíme mnoho snáh o ovládnutie malých veľkými. Môžeme vnímať relativizmus hodnôt a spochybňovanie posvätného. Do tohto všetkého zaznieva dnešné evanjelium, ktoré sa na prvý pohľad zdá prísne, možno až tvrdé. Týmito slovami však Pán nechcel ponížiť farizejov, ani zákonníkov. Chcel im ukázať, že stratili zo zreteľa podstatné veci. Tým, že sa upli na zákon, stratili živý kontakt s Bohom. Dôsledkom toho bolo, že podobne ako dnešný svet, prestali rozlišovať niektoré hodnoty. Ak chceme byť imúnni voči tejto chorobe doby, potrebujeme vedieť rozlišovať medzi „chrámom a zlatom, oltárom a obetným darom.“

Pán hovorí, že 'zlato je posväcované chrámom, nie chrám zlatom'. Rovnako aj my: sme posväcovaní Bohom v modlitbe. Nie my posväcujeme modlitbu, ale v modlitbe Boh posväcuje nás (*porov. 23,21*).

Je veľmi dôležité poznať a prijať túto pravdu. Takýto pohľad celkom zmení náš postoj k modlitbe. Pomôže nám prijať to, že v prvom rade je to Boh, ktorý nás pozýva do rozhovoru, do modlitby. Vieme predsa, aká je dôležitá. Nejedná sa len o kostolné múry. Veď duchovný život kresťana sa neodohráva len v Božom dome. A ani sa nemôže. Preto ak chceme byť stále nanovo posväcovaní, ani modlitba sa nemôže obmedziť len na toto miesto. Modlitbou môžeme a máme, posväcovať každú chvíľu dňa. Naša modlitba môže mať najrozličnejšie podoby. Od tej celkom jednoduchej, ktorú nás naučili naši rodičia, ešte keď sme boli deťmi, až po vlastnú modlitbu, po skutočný rozhovor s Bohom.

PAR: Každý z nás už asi zakúsil, že modliť sa nedá vždy rovnako. Niekedy je to ľahšie, niekedy ťažšie a inokedy to nejde vôbec. Preto naša modlitba nemá mať len formu naučených modlitieb z detstva. Každé slovo, myšlienka, každý skutok, môže byť skutočnou modlitbou. Modlitba je predsa rozhovor, je do dialóg medzi Bohom a človekom. Kto z nás sa rozpráva so svojím priateľom, známym, či niekým z rodiny len naučenými vetami? Myslím, že by bolo smutné, keby sme si medzi sebou vedeli povedať len nejaké naučené frázy, ktoré síce hovoria všeobecne o našich potrebách, radoostiach a starostiach, ale nič viac. Rovnako aj pri modlitbe, ak chceme, aby bola živá, je nutné, aby zasahovala celý náš život, a vychádzala z nášho srdca - z toho, čo prežívame. Napokon, aj spoločná - „oficiálna“ modlitba, je plodom veľmi silnej osobnej skúsenosti s Bohom.

Je plodom komunikácie s Bohom. Pretože už vieme, že modlitba nie je cieľom, ale nástrojom, ktorý nám pomáha priblížiť sa k Bohu, môžeme pohľad na ňu posunúť ešte ďalej a nazvať ju vzťahom. Naozaj ním je. Z toho, ako sa modlíme, si každý z nás, sám pred sebou, môže utvoriť obraz o vzťahu k Bohu. Nemám na mysli dĺžku modlitby. Ani nemyslím na to, či sa modlíme breviár alebo ruženec, či je našou modlitbou čítanie Písma, alebo tichá adorácia. Hovorím o ochote modliť sa. O tom, čomu som a čomu nie som ochotný dať prednosť pred Bohom. Milovaní, skúsme pamätať na to, že náš Pán nutne musí byť v našom živote na prvom mieste. Ak je to tak, potom sa našou modlitbou stáva každá naša myšlienka a každý náš skutok. Pre vás, rodičov, sa môže stať krásnou modlitbou starostlivosť o deti. Pre vás, ktorí ste starší, či chorí, to zasa môže byť obetovanie chorôb za blízkych, za farnosť, obrátenie hriešnikov... Denne máme mnoho príležitostí na to, aby sme to, čo prežívame, ponúkali ako modlitbu. Takto sa môžeme naučiť prežívať s Bohom celý deň a každú jeho chvíľu. Takto sa môžeme stať živými chrámami, ktoré budú vo svojom vnútri posväcovať všetko, čo sa v nich nachádza.

Majme odvahu začať už dnes, možno nanovo - od nuly. Postavme svoj vzťah k Bohu na stálom a živom slove evanjelia a nie na relatívnych hodnotách dneška. Blížkosť Bohu nás urobí schopnými rozlíšiť podstatné od nepodstatného a dôležité od nepotrebného. Ak spoznáme toho, ktorý Jediný je Bohom, a budeme s ním mať živý vzťah viery, tak aj všetko ostatné v našom živote, bude na správnom mieste a my budeme poznať pravé hodnoty života.

Amen.

Utorok v 21. týždňa

Mt 23,23-26

Potreba vzťahov

Ukázať, že cesta k Bohu vedie cez spoločenstvo.

Keď farizeji a zákonníci prinášali obeť podľa Mojžišovho zákona, konali správne. Pozabudli však na to, že prinášať len takúto obeť nestačí. Omnoho vzácnejšia je obeť, ktorú prinášame, keď sa snažíme o „**spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť**“ (22,23).

Dnes nám Pán hovorí o vzťahoch. Tým, že spomína desiatky venované chrámu a „**to, čo je v zákone dôležitejšie**“ (Mt 23,23), poukazuje na vzťah k Bohu a bližným. Oba sú rovnako dôležité.

Sv. Ján nás vo svojom Prvom liste učí, že: „**kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí**“ (1Jn 4,20). Zároveň vieme, že vzorom každého dobrého vzťahu je Najsvätejšia Trojica. Otec, Syn a Duch Svätý sú si navzájom Darcom, Darom i Obdarovaným. Ak veríme Písmu, ktoré hovorí, že človek bol stvorený na Boží obraz (porov. Gn 1,27), potom aj každý z nás je darom pre druhého i pre celé naše spoločenstvo. Každý z nás má darovať seba samého svojim bratom a sestrám, a zároveň sa všetci učíme prijímať v druhom krásny dar Božieho obrazu. Takto sa stávame uskutočňovateľmi toho, k čomu sme povolani – žiť tak, ako nás učí Boh. Náš život je krásnym vzťahom dávania a prijímania. Obom sa učíme vždy nanovo. Učíme sa dávať seba samého tak, ako to za nás urobil Ježiš Kristus a učíme sa prijímať druhého tak, ako Boh prijíma nás.

Každý z nás isto vie, že budovať vzťahy nie je ľahké. Naopak, niekedy je to veľmi ťažké. Práve preto dnes Pán pripomína, že ani na jeden rozmer vzťahov nemôžeme zabúdať. Keď som bol malý, mamička mi často vravievala: „*Kráčaj s ľuďmi, prídeš k Bohu.*“ Až neskôr som pochopil, že je to naozaj tak. Len v spoločenstve, v ktorom má každý možnosť sa rozvíjať a rásť, v spoločenstve, v ktorom brat podrží brata, a pomôže mu vstať, možno budovať kvalitné medziľudské vzťahy. V nich sa čerpá posila pre každodenný život. A pretože každý človek i vzťah je zároveň Božím darom, pomáhajú „všestranne vrastať“ do toho, ktorý je hlavou, do Krista“ (porov. Ef 4, 15), teda budovať intímny vzťah s Bohom. Naozaj nie je možné budovať vzťah s Bohom bez toho, aby sme prijímali ľudí a zároveň boli ochotní sa im z lásky k Bohu darovať. Rovnako nie je možné budovať pravý kresťanský vzťah s ľuďmi a vynechať z toho Boha. Tak by sa vzťah s ľuďmi zmenil len na akúsi filantropiu...

ĽUBOMÍR STANČEK

Človek je stvorený tak, aby sa rozvíjal na všetkých úrovniach. Každý z nás potrebuje mať blízky a osobný vzťah s Bohom i človekom. Každý z nás potrebuje cítiť, že je svojim okolím prijímaný. Len tak bude ochotný darovať sa a rád sa bude učiť prijímať druhých. Zároveň, cez prijatie človekom, môžeme zakúsiť, ako nás prijíma Boh. Milovaní, toto je výzva! Toto je to, k čomu nás Pán dnes vyzýva! Chce, aby sme sa stali jeho rukami, aby sme objali všetkých tých, ktorí potrebujú pocítiť, že majú hodnotu: že sú naozaj krásni a hodní lásky, pretože sú stvorení na Boží obraz. Pozýva nás budovať vzájomné vzťahy a tak spoločne kráčať do Otcovho domu. Ak odpúšťame, neohovárame svojich blízkych a sme ochotní podať pomocnú ruku, nájdeme to, čo treba robiť. V prosbe o odpustenie, znášanie krivdy, preukázanie milosrdenstva a najmä v modlitbe nachádzame zasa to, čo nemáme zanedbávať.

Keď teraz predstúpime pred Pánov oltár, položme naň seba samých, odovzdajme do jeho rúk všetky naše vzťahy a ak nájdeme v nich niečo, čo treba uzdraviť či podoprieť, poprosme ho o silu budovať spoločne s našimi blízkymi Božie kráľovstvo.

Amen.

Streda v 21. týžďňa

Mt 23,27-32

Pravý svedok

Naučiť sa počúvať Božie slovo aj vtedy, keď je zdanlivo nemé.

Priznám sa Vám, že mi pri tvorbe kázní dochádza inšpirácia. Už tretí deň počúvame z Ježišových úst: „Beda vám.“ Od pondelka Pán farizejom a zákonníkom 'čistí žalúdky'. Možno si povieme, že sa nás to netýka. Veď my sme kresťania, Ježišovi nasledovníci a nie židovskí zákonníci či farizeji. Pokušenie nezaoberať sa slovami, ktoré nám nie sú adresované, je veľmi silné. Aj dnes je však pravdou, že Ježišovo slovo sa nás bytostne dotýka aj vtedy, keď ho neadresuje priamo nám. Nemusíme byť hneď v koži farizejov či zákonníkov. Stačí byť pozornými poslucháčmi. Skúsme sa teda spoločne zamyslieť nad tým, čo dnes Pán chce povedať nám, svojim učeníkom.

Z toho, čo sme počuli v evanjeliu zisťujeme, že Ježiš vidí do duše človeka. On vie, čo sa v nej nachádza. Pred jeho pohľadom sa nemožno ukryť.

LUBOMÍR STANČEK

Je vševediaci Boh. Pozná naše vnútro. Už včera sme počuli, že nás vyzýva vyčistiť nádobu svojho srdca z vnútra, aby sme boli čistí aj zvonka. Byť vnútorne čistý znamená, byť priezračný pred Bohom. Byť priamy, nebyť prešpekulovaný. Strážiť a kontrolovať všetko to, čo do srdca púšťame, aby sme sa nemuseli báť toho, čo z neho vyjde von. V Palestíne sa za Ježišových čias bielili hroby preto, aby ich ľudia z diaľky videli a mohli ich obísť. Robili to preto, že kto sa dotkol hrobu, bol obradne nečistý a nemohol vojsť do chrámu. Prirovnanie ku hrobu je naozaj tvrdé - možno jedno z najtvrdších, ktoré Pán používa.

Vieme, aký je neprijemný zápach hnijúceho mäsa, ako odpudivo pôsobí. Tu nepomôže vybielenie vápnom. Také miesto treba z diaľky obísť alebo zasypať. Ak Pán na inom mieste hovorí, že: „*z plnosti srdca hovorí ústa*“ (Mt 12,34), má na mysli presne toto. Ak je naše srdce plné nečistoty, nepomôže nám, že budeme mať dobrý image. Ak naše srdce odpudzuje od seba ľudí, zbytočne sa budeme snažiť priblížiť sa k nim. Na tom stroskotali aj farizeji a zákonníci. Len málokto mal záujem o ich náuku, pretože stav ich srdca sa nezhodoval s tým, čo hlásali.

Stojíme pred veľmi zodpovednou úlohou. Dnešný svet bude od nás vyžadovať svedectvo.

Svätý otec Pavol VI. povedal, že dnešná doba nepotrebuje učiteľov, ale svedkov.

My všetci sme povinní svedčiť o svojej viere. Nie slovami, ale srdcom. Toto budeme môcť robiť, keď bude naše srdce pred Bohom priezračné a čisté ako horský potok. Čistota srdca je tak podstatná vec, že sa vzťahuje na všetky oblasti nášho života. Zahŕňa v sebe čistotu zmýšľania v každej oblasti. Čisté srdce nezávidí, nepreklína, neohovára, neposudzuje. Naopak, raduje sa z úspechu druhého, ochotne pomáha, celé sa rozdáva. Pravými svedkami viery sa môžeme stať len s čistým srdcom, ktoré sa riadi zákonom lásky, teda so srdcom, ktoré nadovšetko miluje Boha a svojho blížneho tak, ako seba samého.

Ak budeme k svojmu srdcu úprimní, ak budeme k nemu pravdivo kritickí, dokážeme sa naň pozrieť vo svetle dnešného evanjelia. Pamätajme na to, že ak sa nám aj zdá, že Božie slovo nám nemá čo povedať, neostáva nemé preto, že by nemalo silu prehovoriť, ale preto, že naše srdce ho nechce počúvať. Ak však počúvať chceme, potom Božie slovo v našom živote isto prehovorí, bytostne sa nás dotkne a zmení nám pohľad na život.

Poprosme nášho Pána, aby nám dal dar ochoty počúvať jeho slovo a nechať sa ním denne pretvárať, aby sme sa stali jeho svedkami všade tam, kde žijeme obyčajný život. Amen.

Žit' v láske

Predstaviť bdely život ako prípravu na stretnutie s Bohom.

Snád' každý z nás má skúsenosť so strachom. Strach prichádza do srdca človeka v rôznych chvíľach, najmä v tých rozhodujúcich. Myslím, že sa zhodneme na tom, že takouto rozhodujúcou chvíľou je aj smrť. Niektorí z nás už boli tvárou v tvár smrti. Ak nie vlastnej, tak aspoň cudzej. Človek pred smrťou je ako sluha z dnešného evanjelia, ktorý tuší, že jeho pán sa vracia a začína si uvedomovať, že sa bude pýtať na to, čo robil počas jeho neprítomnosti.

Blahoslavený je ten, koho Pán nájde uskutočňovať lásku. Pán hovorí: „**Blahoslavený sluha, ktorého pán pri svojom príchode nájde tak robiť**“ (Mt 24,48).

Bdejte. Je to rozkaz, výzva, povzbudenie? V istom zmysle všetko dokopy. Dnešné evanjelium vníma bdelosť ako verné plnenie povinností, ktoré pán domu zanechal sluhom pri svojom odchode. Pán používa prirovnanie k hospodárovi, aby nám ukázal, že náš život nie je samozrejmosťou. Náš život je vzácnym darom, ktorý sme dostali na určitý čas. Ak pán domu príde v hodinu, o ktorej sa sluha nenazdá, zrovna tak smrť môže prísť celkom nečakane. Ak hospodár bude chcieť od sluhu, aby mu vrátil čo je jeho, je prirodzené, že ho bude zaujímať, ako so zvereným majetkom zaobchádzal. Rovnako aj nášho Pána bude zaujímať, ako sme sa starali o dar, ktorý sme od neho dostali. Bude sa zaujímať o najvzácnejší dar - dar života, ale aj o všetky ostatné dary, ktoré nám dal.

PAR: Pán nás dnes vo svojom slove vyzýva byť pripravenými na jeho príchod. Varuje nás, poučuje nás, aby sme boli bdeli a žili tak, ako by mal prísť už teraz. Predstavme si, že by prišiel po nás v tejto chvíli. Ako by sme reagovali? Prosili by sme o šancu ešte žiť a polepšiť sa? Zhrozili by sme sa? Alebo by sme azda d'akovali, že sme stihli všetko to, čo sme mali? Niektorí z nás by možno Pána chválili za to, že ich berie k sebe. Tak by to malo byť. Mali by sme žiť tak, aby sme sa na Pánov príchod tešili. Mali by sme žiť tak, aby sme spolu so sv. Pavlom mohli povedať: „**Pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk. Túžim zomrieť a byť s Kristom**“ (Flp 1,21.23). Uvedomme si, že nikto z nás sa narodiť nemusel. Ale zomrieť musíme všetci. Smrť vôbec nie je vzdialená. Smrť je celkom blízko, je to jediná vec, ktorá je v našom živote istá.

Nehovorím to preto, že by som chcel niekoho strašiť. To nie. Ani by to nemalo zmysel. Motívom našich skutkov má byť láska a nie strach. Ak sa sluha

bojí, postupne začne svoj strach niekde prejavovať. A skončí to tak, ako to Pán dnes hovorí aj nám: „**začne biť svojich spolusluhov, jest' a piť s opilcami...**“ (Mt 24,49). Ak však koná z lásky, tiež sa to prejaví na jeho skutkoch. Bude vytrvalo plniť svoje úlohy nie preto, že sa bojí, ale preto, že má rád svojho Pána a teší sa na jeho príchod. Bude sa správať tak, aby svojho Pána nezarmútil. Milovaní, naša viera vo vzkriesenie a večný život mení pohľad na tento svet. Hoci je smrť nevyhnutná, nie je koncom. Je prechodom. Tým najdôležitejším prechodom v našom živote. Prechodom, na ktorý sa treba denne poctivo pripravovať. Nie preto, aby sme sa nemuseli báť stretnutia s Pánom, ale najmä preto, aby sme sa na toto stretnutie mohli tešiť.

Modlime sa za chvíľu smrti. Snažme sa dnes, ale aj v nasledujúcich dňoch, byť dobrými a vernými sluhami, ktorí konajú svoju prácu z lásky a nie zo strachu. Žime tak, akoby tento deň bol posledným v našom živote. Myslime častejšie na smrť, aby sme kvalitnejšie prežívali život. Bdejme a budme pripravení, aby sme nášho Pána mohli s radosťou privítať kedykoľvek príde.

Amen.

Piatok v 21. týždňa

Mt 25,1-13

Pred Bohom

Žiť tak, aby nám lampy nezhasli...

Mnoho ľudí sa dnes bojí slova „svätosť“. Je to veľmi zvláštne. Ved' práve my – kresťania, sme povolaní stávať sa svätými. Byť svätý neznamená byť zaradený do litánií. Byť svätý znamená: žiť život s Bohom, radosť sa z toho, že nás miluje. Byť svätý znamená: plniť poslanie, ktoré nám dal Pán; znamená to: byť „**svetlom sveta**“ (Mt 5,14). Znamená to: byť pripravený plniť Božiu vôľu.

Ak budeme pripravení plniť Božiu vôľu, budeme aj pripravení vojsť do Božieho kráľovstva; podobne ako múdre panny, o ktorých sme dnes čítali: „**tie, čo boli pripravené vošli s ním na svadbu**“ (Mt 25,10).

Môžeme si pripomenúť príslovie 'Nepozvaný hosť má za dverami cnosť'. Aspoň z postoja k nerozumným pannám by sa to dalo vytušiť. Musíme si však povedať, že zo svadby, ktorú používa Pán, aby opísal radosť nebeského kráľovstva, nie je nikto vylúčený. Po zemi nikdy nechodil a ani nebude chodiť

nikto, kto by nebol pozvaný radovať sa s Pánom vo večnej sláve. Prečo teda ženích z dnešného evanjelia nechce na svadbu pustiť niektoré panny? Ved' vieme, že 'pre Boha nikdy nie je neskoro'. Nie je to zo škodoradosti, ani preto, že by prišli neskoro. Je to preto, že keď mu mali vyjsť v ústrety, pri reálnom pohľade na svoje lampy to neboli schopné spraviť. Nemohli predsa vyjsť oproti ženíchovi s lampami, ktoré hasnú...

Podobne to bude aj pri našom osobnom súde. Na celý náš život sa vtedy pozrieme celkom reálne. Budeme stáť pred Pánom s lampou nášho života v rukách. To, či bude horieť, závisí od toho, či si počas života zadovážime dostatok oleja vernosťou Božiemu milosrdenstvu a svojimi skutkami živej lásky. Vtedy nám nikto nebude môcť dať zo svojich skutkov, nikto nám nebude môcť pomôcť svojím vlastným vzťahom k Bohu, ktorý sme my možno zanedbali. Budeme stáť pred Bohom so všetkým a zároveň len s tým, čo sme. Budeme stáť pred nekonečnou Láskou a budeme sa musieť zodpovedať z vernosti tejto Láske. Boh nás neodsúdi. Ved' nás stvoril preto, lebo nás miluje a túži, aby sme boli s ním v jeho kráľovstve naveky. Ak nás niečo odsúdi, tak to bude nedostatok lásky, ktorú sme v živote rozdávali. Ak nám niečo, hoci len dočasne, neumožní vstup do večného spoločenstva lásky, tak to bude nevera Božiemu milosrdenstvu. Som presvedčený, že nikto z nás nechce predstúpiť pred Pána so strachom, ale s radosťou. Tak, ako sme to spomínali včera.

Ako to však dosiahnuť? Ako máme žiť tak, aby sme sa mohli pred Božiu tvár postaviť s dôverou a radosťou? Ak sa vrátíme k obrazu svadby z dnešného evanjelia, tak odpoveď nachádzame priamo v ňom. Máme žiť tak, aby nám lampy nezhasli, aby sme **„svietili ako svetlá na svete,“** aby sme sa **„pevne držali slova života“** (Ef 2,15). Ak dnes vieme, že raz budeme stáť pred Láskou, musíme v tejto Láske žiť. Sme pozývaní, aby sme boli k dispozícii našim blíznym, keď potrebujú našu pomoc. Ak nechceme pred Bohom pri osobnom súde stáť so zhasnutou lampou a prázdnyimi rukami, tak dnes pamätajme na to, že naše navždy ostane len to, čo rozdáme. Za každý milý úsmev, za každý nepatrný dobrý skutok, za každú ochotnú pomoc, za úprimnú modlitbu... Za všetko toto dostaneme trošku oleja. Milovaní, možno práve tá troška lásky, ktorú dnes rozdáme v dôvere v Božie milosrdenstvo, nám neskôr zabezpečí nebo. Budme štedrými darcami seba samých.

Pamätajme na povolanie spoločné všetkým kresťanom. Nezabúdajme na povolanie žiť v láske. Pamätajme na povolanie ku svätosti. Každý deň sa usilujme rozdávať v rámci svojich možností. Predovšetkým však nezabúdajme na to, že všetko, čo sme dostali je nezaslúženým Božím darom. Ďakujme aj pri tejto svätej

ĽUBOMÍR STANČEK

omši nášmu Pánovi za to, že sa môžeme rozdávať, ďakujeme za to, že nás chce odmeniť mierou našej vlastnej štedrosti a lásky.

Amen.

Sobota v 21. týžďňa

Mt 25,14-30

Vernosť

Vernosť má aj dnes svoju hodnotu.

Od štvrtku rezonuje v evanjeliu pojem 'pripravenosť'. Pripravenosť sluhy na príchod pána, pripravenosť panien na príchod ženícha. Dnes sme znova počuli o pripravenosti, dokonca sme dostali aj návod, ako túto pripravenosť dosahovať, ako byť pripravenými. Stálu pripravenosť na Pánov príchod môžeme dosiahnuť rozvíjaním talentov, ktoré sme od Pána dostali. Byť pripravení znamená, každodenne pracovať na tom, čo nám bolo zverené, znamená to: byť vernými správcami toho, čo sme dostali na starosť.

Vernosť tomu, o čo sa máme starať odmeňujú nielen ľudia, ktorí nám zverujú nejakú prácu. Vernosť odmieňa sám Boh. Za našu vernosť dostaneme tú istú odmenu, ako sluhovia za získané talenty – vojdeme do radosti nášho Pána (Porov. Mt 25,21).

Asi nemusím nikomu zvlášť dokazovať, že vernosť v duchovnej oblasti je hodnota, ktorá je dnes v kríze. Mnohí sú ochotní byť verní, kým sa nič vážne nedeje. Ale keď má prísť vážne rozhodnutie alebo záväzok, ktorý vyžaduje obeť, zrazu sa táto ochota stráca. To má za následok krízu manželstva a rodiny, kde sa potreba vernosti v ťažkých chvíľach zvlášť prejavuje. No nie je to len rodina, kde sa vyžaduje vernosť. Je zaujímavé, že denne sa presviedčame o tom, aká je vernosť potrebná v celkom obyčajných chvíľach života. Či chceme, alebo nie, či to poprieme, alebo to priznáme, vernosť je napriek tomu, že sa o nej veľa nehovorí a že sa degraduje, stále potrebnou, ba nevyhnutnou súčasťou života. Vernosť je tak dôležitá, že sa bez nej nezaobídeme.

LUBOMÍR STANČEK

Predstavme si len vodiča autobusu, ktorý by sa neriadil cestovným poriadkom. Alebo pekára, ktorý by nedbal na recept a piekol by chlieb z toho, čo prvé chytil do ruky. Alebo elektrikára, ktorý by hocijako pozapájal káble a riskoval by život ľudí.

Všetci títo ľudia musia byť verní určitým zákonom, určitému poriadku. Napokon, každý človek musí byť verný tomu, čo robí, čím sa živí. Nie preto, aby zarobil, ale preto, aby sa naša spoločnosť nezrútila. Ak je vernosť tak veľmi dôležitá v dennom kontakte s našimi blíznymi, nemôžeme poprieť jej hodnotu vo vzťahu k Bohu. Práve naopak. Vo vzťahu k Bohu je ešte dôležitejšia a vo vernosti Boha k človeku nachádza nielen svoj prameň a vzor, ale aj svoje plné rozvinutie a uplatnenie. Presne tak, ako sme to mohli počuť v evanjeliu. Tí, ktorí boli verní, ktorí nezanedbávali túto hodnotu, boli odmenení.

My všetci sme pozvaní „**vojst' do radosti Pána**“ (Mt 25,21). Každý z nás má pripravené miesto. Od nás však Pán očakáva vernosť. Očakáva od nás prácu na talentoch, ktoré nám dal. Od tých, ktorí vedia spievať, očakáva, že budú spievať na jeho chválu. Od tých, ktorí sa vedú priblížiť k ľuďom, zasa si praje, aby tu boli pre blízkych. Každý dostal svoju vlastnú, celkom výnimočnú zbierku talentov. Tieto sme povinní odkrývať a využívať. Všetky dary, všetky talenty, ktoré sme od Pána dostali, máme využívať pre dobro našich blízkych. Máme ich rozvíjať a ďakovať za ne. Milovaní, pamätajte na slová apoštola Jakuba: „**Kto vie dobre robiť a nerobí, má hriech**“ (Jak 4,17). Preto posledný sluha nedostal odmenu so svojimi priateľmi. Vedel, aký má talent a zakopal ho. Nepriznanie sa k talentom, ktoré nám Pán dal je útek, ktorý je krokom od Boha.

Prosme v krátkej modlitbe Pána, aby sme sa dokázali zodpovedne postaviť k darom, ktoré nám dal, aby sme si ich vážili a boli za ne vďační a aby sme sa ich využívaním približovali k 'tomu', ktorý nám ich všetky dal a raz bude od nás žiadať podrobnú správu z toho, ako sme s nimi zaobchádzali.

Amen.

Hľadieť na Ježiša
*Očistiť svoj pohľad na Ježiša.*⁴⁵

Tí z nás, ktorí niekedy účinkovali v nejakej divadelnej hre alebo inak vystupovali pred verejnosťou, si dobre vedia predstaviť túto situáciu.

„Oči všetkých v synagóge sa upreli na neho“ (Lk 4,20).

Dychtivo čakali, čo bude Ježiš robiť, čo povie, aký zázrak vykoná. Ved' ako sa píše vo veršoch tesne pred dnešnou staťou, chýr o ňom sa rozniesol po celom kraji a všade ho oslavovali. Je preto prirodzené, že si aj Nazaretčania chceli 'prihriať' polievočku' na svojom slávnom spoluobčanovi. Dôvody mali rôzne. Možno dychtili po senzácii, po zábave, či rozptýlení. Niektorí možno chceli liečiť svoj komplex z toho, že žijú v takom bezvýznamnom meste, z ktorého podľa výroku Natanaela v Jánovom evanjeliu, nemôže pochádzať nič dobré (Porov.: Jn 1,46). Možno tých dôvodov bolo oveľa viac. Jedno je však isté: ani jeden z nich nebol správny. Vieme, že Ježiš nikdy neodmietol pomôcť tým, ktorí ho o pomoc prosili. Určite by neodmietol pomoc ani vo svojej domovine. Lenže nikto ho o pomoc nežiadal. A Ježiš odmietol urobiť divadelné predstavenie pre ľudí zhromaždených v synagóge.

Skúsme sa premiestniť z Ježišových čias do súčasnosti. Aj my sme tu zhromaždení, aby sme počúvali Božie slovo, aby sme konali liturgiu. Naše oči tiež hľadia na Pána. Pozrime sa však na svoje vlastné motívy, prečo sme sem prišli. Zo zvyku? Aby som nejakou využil čas? Dôvody môžu byť takisto rôzne. Takisto však nie sú celkom správne. Jediný správny motív prečo sme tu, je 'on' - Ježiš. Sme tu preto, aby sme naňho hľadeli, nie ako na nejakého kúzelníka, či zabávača, ale ako na Učiteľa, ako na: Boha. Sme tu preto, aby sme počúvali jeho slovo a hlavne aby sme sa jeho slovom aj formovali, aby sme formovali svoje srdce, svoj život podľa Ježiša.

Božie slovo môže a aj formuje ľudí. Ako mocne pôsobí slovo Božie, na to máme mnoho príkladov zo života svätých.

Sv. Augustín raz zo samej zvedavosti vošiel do kostola v Miláne, kde kázal sv. Ambróz. Počúval jeho slová, uvažoval o nich a cítil v sebe podivné pohnutie, radosť i žiaľ. Tento kazateľ sa často vo svojich kázňach odvolával na Písmo sväté, a tak

⁴⁵ Porov.: BALÁŽ, M.: *Seminár*. Badín : 2007.

LUBOMÍR STANČEK

Augustín, aby týmto slovám lepšie porozumel, začal čítať tú "svätú knihu", a to bol začiatok obrátenia muža, ktorý sa potom stal biskupom v meste Hippo a svojimi učenými spismi osvecoval a osvecuje Cirkev až po dnešné časy.

Pane, prosíme ťa, pomôž nám, aby sme vedeli na teba hľadiť ako na pravého Boha. Aby sme ťa nevyhľadávali pre senzácie, ale jednoducho preto, že si tu prítomný a dali sa meniť tvojím slovom.

Amen.

Utorok 22. týždňa

Lk 4,31-36

Mocné Božie slovo

Uveriť v silu Božieho slova aj v dnešnej dobe.

Dokážeme sa v dnešnej dobe ešte nad niečím zastaviť a žasnúť? Nad prírodou, Božími skutkami, nebodaj Božím slovom?

„A oni žasli nad jeho učením, lebo jeho slovo malo moc“ (Lk 4,32).

Po udalostiach v Nazarete Ježiš prešiel do mesta Kafarnaum. Kafarnaum bolo mesto pri Genezaretskom jazere. Podľa tradície v ňom býval apoštol Peter. Znova sa nachádzame v synagóge pri sobotňajšej bohoslužbe. Aj tu vidíme ľudí, ktorí ho počúvajú. Lenže títo ľudia za Ježišovými slovami nehľadajú vlastné záujmy. Oni, ako sme počuli, nad jeho slovami žasnú. Vidia, že jeho slová majú moc, že jeho slová sú potvrdené činmi.

Ako je to v dnešnej dobe a s nami? My ako počúvajúci Božie slovo dokážeme nad ním žasnúť? Vidíme a veríme, že má 'moc'? Možno nám to robí niekedy problém. Božie slovo sa však nezmenilo. Jeho moc nerozriedili ani dve tisícročia. Jubilejný rok 2000 sa niesol v hesle 'Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky'. On sa nemení, ani jeho slová nestrácajú na sile. On je stále schopný uzdravovať, vyháňať zlých duchov, meniť ľudí k dobrému. Problém je možno v nás. Božie slovo síce počúvame, ale nedokážeme nad ním žasnúť. Nevidíme jeho moc, lebo jej prejavy prehliadneme. A keď ich aj vidíme, máme tendenciu ich všelijako ľudsky interpretovať.

V moskovskom divadle dávali premiéru istej protináboženskej hry. Hlavnú postavu - Krista, hral slávny herec a komunista Alexander Rostovcev. Na začiatku

LUBOMÍR STANČEK

druhého dejstva vystúpil na javisko. V ruke mal Sväté písmo, z ktorého mal pár viet prečítať a vzápätí to všetko zosmiešniť, a rozosmiať tým ľuďmi. Rostovcev začal čítať kapitolu o blahoslavenstvách. "Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení."

Režisér za kulisami sa už usmieval popod fúzy v očakávaní dobrej zábavy. Nič také sa však nestalo. Rostovcev čítal ďalej. Obecenstvo tuší, že sa niečo deje. Všetci zadržiavajú dych. Po krátkom prerušení číta ďalej so zmeneným hlasom. V sále je hrobové ticho. Herec štátneho divadla, v ruke držiaci Sväté písmo, postúpi celkom dopredu javiska a číta ďalej. Prečítal celú kapitolu a nikto ho neprerušil. Počúvajú, akoby sám Ježiš stál pred nimi.

Nakoniec ticho zaznie z jeho perí: "Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec." Rostovcev zatvára Písmo. Pravoslávny spôsobom sa prežehná a jasne vyslovuje slová zločince na kríži: "Pane, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva."

Hra sa už nikdy nedostala na javisko a Rostovcev navždy zmizol...

Vidíme, že Božie slovo je stále živé a mocné. Preto si vyprosujme milosť, aby sme tomu naozaj verili.

Amen.

Streda 22. týždňa

Lk 4,38-44

Oblúbený Ježiš

Povzbudiť k častejšiemu vyhľadávaniu Ježiša.

Keď nám niečo chýba, tak sa to snažíme zohnať; keď nám niekto chýba, snažíme sa s tou konkrétnou osobou nejako spojiť. Dnes vidíme, že ľuďom chýbal Ježiš.

„Utiahol sa na pusté miesto. Ale zástupy ho hľadali“ a prišli až k nemu... (Lk 4,42).

Čas, kedy sa Ježiš utiahol na pusté miesto, bol preňho možno trochu neobvyklý. Väčšinou sa modlieval v noci. Napríklad pred tým ako si vyvolil apoštolov, tak sa **„modlil celú noc“** (Porov. Lk 6,12), po udalosti rozmnoženia chleba, ktorá je opísaná v Jánovom evanjeliu (Jn 6,15), alebo modlitba v

Getsemanskej záhrade, tesne pred jeho zajatím (*Porov. Mk 14,32n*). Ale teraz je to inak. Celú noc 'pracoval' – uzdravoval chorých, vyháňal zlých duchov, a až ráno sa šiel modliť. Neobvyklý je čas, ale príčina je rovnaká. Ježiš sa sťahuje do ticha vtedy, keď potrebuje byť so svojím Otcom. Vtedy, keď potrebuje набраť silu buď pred, alebo po nejakej vyčerpávajúcej udalosti. Samozrejme, nemodlil sa iba vtedy, keď bol vyčerpaný a potreboval набраť sily. To by bolo dosť vypočítavé. Ako pravoverný Žid sa Ježiš modlil niekoľkokrát denne, zúčastňoval sa na bohoslužbách v synagóge a chráme.

Boh prebýva tu medzi nami. Výnimočným spôsobom je prítomný vo Sviatosti oltárnej. Keď chceme s ním byť, nemusíme si hľadať pusté miesto. Hľadanie je uľahčené: vieme, kde máme kostol. Zodpovedá to však miere ako často ho navštevujeme? Na druhej strane to neznamená, že keď sa chceme stretnúť s Ježišom, tak musíme bežať do kostola či kaplnky. Môžeme sa s ním stretnúť aj vo svojom vnútri, vo svojom srdci. Okrem toho, dôležitým miestom, kde môžeme Ježiša hľadať a nájsť, je medzi našimi bratmi a sestrami okolo nás. V kontakte s každým človekom, zvlášť chudobným, chorým, či inak trpiacim, máme šancu stretnúť Krista. Možností máme mnoho. Potrebné je len nejako začať. A hlavne nájsť si na to čas.

Satan zvolal zhromaždenie padlých anjelov. Vravel im takto: "Nemôžeme zabrániť kresťanom, aby chodili do kostola. Nemôžeme im zobrať Bibliu a brániť v poznávaní Pravdy. Musíme im však zabrániť, aby si vytvorili dôverný a trvalý vzťah s Kristom. Keď s ním nadviažu vzťah, naša moc nad nimi je zlomená. Nechajme ich chodiť do kostola, ale zamerajme sa na ich čas, aby ho nemohli prežívať v blízkosti Krista. Najlepšie to dosiahneme tak, že budeme im prekážať v snahe byť s Kristom osamote. Zamestnávajme ich malichernosťami, aby sme im zabavili myseľ. Nech sú peniaze v ich živote na prvom mieste. Dráždime im zmysly, aby nemohli načúvať tichý Boží hlas a rozjímať nad jeho slovom. Presvedčime ľudí, aby mali stále zapnuté rádio, počítač, alebo nejakú hudbu."

Istotne, toto je len fikcia. Ale môžeme vidieť, aké dôležité je pre nás vyhľadávať Boha a nájsť si naňho čas.

Prosme teraz, aby sme často hľadali toho, ktorý nás stále čaká, ktorý čaká na náš čas.

Amen.

Ja, hriešnik

Vzbudiť vedomie vlastnej hodnoty.

Určite aj vy poznáte pocit, keď sa pred Bohom cítime mizerne, keď zakusujeme vlastnú slabosť a hriešnosť, a cítime sa nehodnými stáť pred Božou tvárou. „**Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny**“ (Lk 5,8) Toto sú slová apoštola Petra.

Peter a jeho spoločníci boli naplno zasiahnutí Božím slovom a jeho mocou. Počúvali Ježišovu reč sediac vedľa neho na loďke. Boli blízko pri ňom, neušlo im nič. No a potom sa stala udalosť, ktorá ich úplne dostala – zázračný rybolov. Oni ako skúsení rybári vedeli, že v tom čase nič nechytia, ale predsa poslúchli. Skrze reč, ktorú poslúchali a zázrak, na ktorom boli spoluúčastní sa im otvorili oči. Spoznali vlastnú biedu a nehodnosť. Lenže Ježiš na to nehľadá a upokojuje ich. Zaujímavá je tá skutočnosť, že aj keď ich Ježiš výslovne nevolá, aby ho nasledovali, predsa idú za ním, zanechávajúc všetko.

Aj my môžeme v konfrontácii s Bohom, jeho slovom, skutkami, v jeho prítomnosti zažívať vedomie vlastnej hriešnosti. A to je dobre, lebo spoznávame pravdu o sebe a potom touto pravdou krotíme v sebe pýchu. Naozaj sme ľudia úbohí a hriešni, bez Božej milosti úplne stratení. Boh nás nenechal a nenechá v tomto rozporení. Kedysi pred 2000 rokmi totiž poslal svojho Syna, aby nás pozdvihol, aby nás vykúpil. Od tej chvíle môžeme zažívať aj vedomie vlastnej hodnoty – veď Boh vlastného Syna neušetril, ale poslal ho, aby nás vykúpil. Až tak nás miloval. Je dôležité - zažiť vedomie vlastnej hriešnosti, ale ešte dôležitejšie je - spoznať to, ako sme Bohom napriek tomu milovaní a pozdvihovaní.

Vo Svätom písme sa ešte raz stretáme s Petrom, keď prežíval svoju hriešnosť. Po trojitom zaprení Ježiša. Vtedy "**vyšiel von a horko sa rozplakal**" (Lk 22,62). Spoznal svoju slabosť, oľutoval ju a v spolupráci s Božou milosťou sa stal prvým Ježišovým nástupcom a hlavou Cirkvi. Vedľa neho máme aj druhú postavu, ktorá spoznala svoju hriešnosť – apoštola Judáša. On tak isto spoznal svoj zlý čin a trápil sa nad ním, ďalej však nepostúpil. A tak, kým Peter plačom ľutoval, Judáš sa zatiaľ zo zúfalstva obesil. Vidíme, ako veľmi je dôležité neostať len na rovine vlastnej hriešnosti. Veď Boh je milosrdný Otec, ktorý čaká len na to, aby nás z našej slabosti pozdvihol k sebe. Prosme teda teraz o to, aby sme napriek našej slabosti nikdy nestrácali nádej a dôveru v Boha.

Amen.

Ježišova škola diplomacie

S láskou odpovedať na nepriateľské útoky.

V našom ľudskom konaní sa častokrát pristihneme nad tým, či sme my, alebo ľudia okolo nás, jednali priamo, či náš postoj nebol lacným kompromisom, alebo polopravdou.

„Vari môžete žiadať od svadobných hostí, aby sa postili, kým je ženích medzi nimi? No prídu dni, keď im ženícha vezmú, potom, v tých dňoch, sa budú postiť“ (Lk 5,34).

V postoji, v odpovedi Ježiša, ktorú sme počuli v dnešnom evanjeliu, vidíme veľkú dávku lásky a mohli by sme povedať, že aj diplomacie voči farizejom. Ježiš predsa poznal detailne ich myslenie a vedel, že ich otázky nie sú hľadaním pravdy a Božieho kráľovstva, ale ich cieľom je neustále hľadanie ako by najlepšie mohli zaútočiť na Ježišovu osobu a jeho životnú prax. Farizeji sa nedokázali odosobniť a vidieť na Ježišovi jeho pozitívne správanie, ktoré si vždy dokázal pred nimi obhájiť. Každým obhájením Ježiš vyvolával v ich srdciach hnev, túžbu podchytiť ho a spochybniť čistotu jeho úmyslov.

Ako však všetci vidíme, aj napriek skutočnosti, že Ježiš o ich úmysloch vedel, nikde sa nestretávame s reakciou, ktorá by bola plná hnevu, emócií, alebo hrubých slovných útokov. Ježiš vždy dokázal majstrovsky odbiť falošné slovné útoky farizejov a usvedčiť ich na základe ich vlastných slov. A práve v týchto jeho originálnych a predsa pravdivých slovách vyzýva i nás k tomu, aby sme sa nebáli nazývať pravdu pravdou, hriech hriechom a zlo zlom. V Ježišových postojoch môžeme vybadať hlboký zmysel pre pravdu ale i citlivé podanie toho, čo by mohlo raniť, ublížiť, ponížiť. Nikdy nevstupoval v dialógu s kýmkoľvek, a teda ani s farizejmi, s úmyslom ich nejako verejne zhodiť a dokázať si na nich, že je Božím synom.

V knihe 'Poslušnosť a pokoj', ktorá opisuje myšlienky pápeža blahoslaveného Jána XXIII., sa píše o pravde nasledovné slová: „Pravdu musíme povedať všetkým, no musíme ju šíriť s prívetivosťou a láskou, aby bola príťažlivá a podmanivá.“

V duchu slov, ktoré nám adresovalo dnešné evanjelium, vyprosujme si navzájom milosť, aby sme vždy a za každých okolností hovorili pravdu, nazývali veci pravým menom, avšak nikdy nie bez ohľadu na okolnosti a bez rozmeru lásky a prívetivosti, akej nás učí i Ježiš. Amen.

Sobota 22. týždňa

Lk 6,1-5

Láska a pozornosť blíznym - najvyšší zákon

Povzbudiť veriacich k nezištnej službe v ich kresťanskom živote.

Určite každý z nás sa už vo svojom živote zamyslel nad skutočnosťou, prečo ľudstvo potrebuje zákony, pravidlá, ktoré dávajú spoločnosti ako takej určitý smer a sú záväznými pre všetkých. Staré latinské „*Serva ordinem et ordo servabit te*“ - zachovaj poriadok a poriadok zachová teba, platí aj v dnešných časoch a je aktuálnym i pre nás.

„Syn človeka je pánom aj nad sobotou“ (Lk 6,5).

Podobne, každý rozumný človek podriaďuje nižšie vyššiemu aj v každodenných maličkostiach. No naše uprednostňovanie vyšších hodnôt v duchovnej oblasti už nie je také stopercentné. Nikto z nás nemôže povedať, že vždy uprednostňuje tú najvyššiu hodnotu. Keby tak robil, bol by bez hriechu. Ako vieme, v hierarchii hodnôt je na prvom mieste: Boh, na druhom: naša duša a jej spása, a na treťom: spása našich blíznym.

Človek je pánom nad zákonom, pretože nie človek je pre zákon, ale zákon pre človeka. Preto žijeme podľa určitého poriadku, či stanov, aby to slúžilo nám alebo spoločnosti a nie, aby sme uspokojili zákonodarcu, alebo iba splnili zákon. Teda významovo nižšie podriaďujeme vyššiemu. Keď niekto ochorie na zlyhanie obličky, ktorej nedostatočná činnosť spôsobí infekciu a z tej by nastala smrť nemocného, ten je okamžite pripravený obetovať tento orgán pre záchranu svojho života. Keď nás v živote pritlačí choroba, ťažkosti so sebou alebo s druhými, snažme sa našu chorobu, problémy, obetovať a aj vnútorne prijať túto obeť ako ich podriadenie vyššej hodnote – a to pre Boha, svoju spásu i svojich blíznym. I keď je to ťažké a aj keby sme nechceli a ani by sme to neobetovali, i tak obeť ostane našim jediným východiskom pre oslavu Boha a našu spásu.

Jedného dňa robotník z Montmartru prišiel k farárovi a otvorene mu povedal: „Pán farár, keby som bol stretol kňaza na ulici pred dvanástimi rokmi, bol by som ho odstrelil.“ „Na našom pracovisku istá žena dostala podivnú chorobu. Nik sa jej nechcel ujať. Bolo si treba zapchať nos i ústa. Odrazu prišla akási mníška a venovala sa jej ako vlastnému dieťaťu. Pomyslel som si, že tu musí ísť o čosi viac, ako o zárobok. Teraz viem, že to bola láska k blížnemu, ktorá ju motivovala. Láska, ktorá bola viac, ako akési naše ľudské pohľady a zákony, podľa ktorých sme všetci ostatní bočili od ženy, ktorá bola postihnutá chorobou.“

Podobajme sa synom sveta nielen pri záchrane svojho pozemského života, ale predovšetkým pri záchrane večného života. Nech nám Pán udelí dostatok milostí k tomu, aby nám nikdy neboli ľahostajnými ľudia v našom okolí a ani ich konkrétne životné potreby. Veď za všetky naše ťažkosti, ktoré obetujeme Bohu, budeme bohato odmenení.

Amen.

Pondelok 23. týždňa

Lk 6,6-11

Milosrdenstvo

*Milosrdenstvo je viac ako zákon.*⁴⁶

Text, ktorý nám dnes Cirkev ponúka, je pokračovaním a dovŕšením predchádzajúceho sporu o sobote, sporu medzi Ježišom a farizejmi. Vo svojej spojitosti nám ukazujú horizont nadradenosti človeka nad celým stvorením, ako nám to evokuje kniha Genezis: najrôznejšie stáda, poľná zver, nebeské vtáky a morské ryby sú zverené človeku, aby im dal meno (*porov. Gn 2,19-20*), objavil ich hlbokú skutočnosť, dôvod ich stvorenia a rešpektoval ich. Dnešné čítanie je akoby korunou rozvinutia témy, že celé viditeľné stvorenie je pre človeka a človek pre Boha. Tým sa zdôrazňuje veľkosť človeka, ale aj jeho zodpovednosť.

Zastavme sa nad týmto veršom „**Slobodno v sobotu robiť dobre alebo zle, zachrániť život alebo zničiť?**“ (*Lk 6,10*) Ježiš poznal myšlienky farizejov a neprijíma diskusiu na tej úrovni, na akej ju chcú viesť oni, ale ukazuje im hlbší zámer, aký má Boh s človekom.

Farizeji sa pridŕžiavali zákona, a preto striehli na Ježiša, ktorému išlo o srdce človeka. Ich myšlienky neboli zamerané na dobro, ale skôr na dodržiavanie zákona. Otázka, ktorú Ježiš položil farizejom, keď sústredil ich pozornosť na ochrnutého, by sa pre lepšie pochopenie dala rozviesť asi takto: Má ho Ježiš uzdraviť, keď sústredil ich pozornosť na ochrnutého, by sa pre lepšie pochopenie dala rozviesť asi takto: Má ho Ježiš uzdraviť alebo nie? Ak ho uzdraví, naruší podľa farizejov sobotu. Ak ho nechá v jeho biede, zanedbá milosrdenstvo, ktoré je viac

⁴⁶ Porov.: SVRČEK, E.: *Seminár z homiletiky*. Badín, 2007.

ako obeta, a potom aj viac ako sobota. Čo má teda urobiť, čo uprednostniť? Stojí pred problémom, lebo zákon nikoho nechce nútiť na hriech, a teda ani na mravné zlo, ktoré by vyplynulo zo zanedbania dobra. Preto sa ich pýta: „**Slobodno v sobotu...zachrániť život alebo zničiť?**“. Nikto z nich mu neodpovedal, ale on sa nebál ich nevraživosti a pridržajúc sa ducha Božieho zákona, chromého uzdravil.

„*Slobodno robiť v sobotu dobre alebo zle...?*“. Boží zákon nepozostáva predsa len zo zákazov a príkazov. „Vystri ruku!“ Ježiš nám ukazuje, že živý človek má vždy prednosť pred literou, že Bohu sa prakticky slúži cez blížneho a že kvôli naliehavej a nutnej pomoci bratom, je potrebné niekedy zniesť nielen napätia a nepochopenia, ale aj ohrozenia. Toto Pánovo počínanie a toto jeho slovo sú pre nás ďalšou výzvou. Nesmieme si zvykať na neutralitu a nečinnosť. Ježiš je najpovolanejším učiteľom. Vie, že pre človeka je potrebný odpočinok, že sobota má slúžiť jemu a nie on sobote. Zároveň nás chráni od úzkostlivého dodržiavania soboty podľa výkladu zákonníkov a farizejov. Sviatočné dni majú byť na odpočinok, na posvätenie nášho vnútra, ale mali by sme vedieť aj v tieto dni preukázať milosrdenstvo voči blížnym. Možno to bude len úsmev, milé slovo alebo pohľad, povzbudenie....milosrdenstvo má mnoho podôb. A ak sa nám ponúkne možnosť prejať ho, neodmietnime tak urobiť.

Tak sa nám ukazuje profil kresťanského života. Sám Ježiš žil skutočne a nezištne pre iných. Keby sme sa chceli pokúsiť vyjadriť jednou vetou, čo dnešné evanjelium od nás chce, mohli by sme povedať: „Nežime pre seba, ale pre druhých.“ Prví kresťania to zrejme správne pochopili, pretože svojou vzájomnou láskou sa pre okolitý svet stali priamo nápadnými. Názorne ukazovali ľuďom okolo seba, aký Boh skutočne je. Koľko dobra môže človek urobiť za jediný deň. Ak prejavíme vôľu robiť dobro, Boh nám zaiste poskytne mnoho príležitostí. Priniesť nákup, umyť riad, pohľadiť trpiaceho..., veľa ľudí čaká na prejav lásky a porozumenia. Cez nás chce aj dnes Ježiš mnohých uzdraviť, preto aj dnes ochotne vykročíme so svojim 'áno' Bohu a ľuďom.

Boh celému ľudskému pokoleniu preukázal nesmierne milosrdenstvo. Pane, daj nám pochopiť, že ešte nerobíme dosť dobra a že ho ešte nerobíme dosť dobre... Pripomínaj nám to láskavo každým sviatkom a každým stretnutím sa s duchovnou alebo telesnou biedou našich bratov a sestier.

Amen.

Utorok 23. týždňa

Lk 6,12-19

Modlime sa

Spoločenstvo s Bohom sa buduje na osobnej modlitbe.

Ústrednou témou dnešného úryvku z evanjelia svätého Lukáša je 'vyvolenie Dvanástich'. Ježiš si vyvolil svojich učeníkov zo sveta, aby ich, poučených jeho slovom a príkladom, znovu vrátil, poslal do sveta hlásať evanjelium, aby sa usilovali obnovovať v osobnom a spoločenskom živote ten poriadok, ktorý Boh vložil do sveta a do stvorenia, a pomáhať ľuďom prísť do spoločenstva s Bohom.

Dnes môžeme zamerať svoju pozornosť hneď na úvodný verš: **„V tých dňoch vyšiel na vrch modliť sa a strávil celú noc v modlitbe s Bohom“** (Lk 6,12). Ježiš začína novú etapu svojho verejného pôsobenia a začína ju modlitbou, ktorá trvala celú noc.

Z tejto správy cítiť, že v tomto prípade nešlo o bežnú, každodennú modlitbu, ale o nejakú inú, výnimočnú a veľmi dôležitú. O čo mu v nej išlo, dozvedáme sa nepriamo z toho, čo nasledovalo bezprostredne po nej. **„Keď sa rozodnilo, zavolať si učeníkov a vyvolil si z nich Dvanástich...“** (Lk 6,13), píše evanjelista. Išlo mu teda o to, aby sa poradil so svojím nebeským Otcom, aby sa ho opýtal, ktorých si má vybrať za svojich spolupracovníkov a pokračovateľov svojho diela. Táto modlitba vyznieva pre nás ako tichá, ale dôrazná pripomienka, že poznať poslanie, ktoré nám zveruje Boh, a poznať spôsob, akým ho máme vyplniť, nebýva vždy jednoduché. Vyšiel na vrch. Hory, príroda nás odpútavajú od nestáleho, často hektického prostredia a akosi prirodzene dvíhajú našu myseľ k Bohu. Strávil celú noc v modlitbe. To nás upozorňuje na to, že pred Bohom je niekedy potrebné dlho uvažovať nad tým, o čo prosiť, a niekedy aj nad tým, ako prosiť.

Zástupy, ktoré mal Ježiš okolo seba, pozostávali zakaždým z iných ľudí. Nemohli byť preto dost' bezpečným základom pre jeho dielo. Učeníci, ktorí s ním chodili, boli čímisi stálejším. Ale Ježiš potreboval takých, ktorí by sa k nemu pripútali natrvalo, ktorí by pochopili jeho náuku a pokračovali v jeho poslaní a v jeho mene by ju zanesli do celého sveta. Preto prosí o radu svojho Otca, modlí sa celú noc. Ráno si ich vyvolil a nazval ich apoštolmi, to znamená: delegátmi, poverencami, ktorých mali ľudia prijať tak, ako jeho samého. Z Dvanástich si potom vyvolil jedného, ktorého nazval 'Skalou' – základom. Ježiš postupoval od nestálych más k pevnému jednotlivcovi a od tohto potom späť k masám, ktoré mal tento vybraný jednotlivec upevňovať vo viere. Vidíme, že keď sa Ježiš modlí za svojich učeníkov - za Dvanástich, robí tak v rámci poslania, ktoré mu zveril Otec.

ĽUBOMÍR STANČEK

Vo svojej modlitbe vychádza z vôle svojho Otca. Kristova Cirkev je od svojho začiatku výber a zostane ním až do konca. No nie je výberom preto, aby sa povyšovala, ale preto, aby slúžila ostatným a pomáhala aj im byť čoraz ochotnejšími v tejto službe.

Úlohou učeníkov bolo a je: odovzdávať ďalej vieru, ktorá nám zjavuje pravdu o podstatných oblastiach ľudského života. Toto odovzdávanie viery je povinnosťou a úlohou nielen učeníkov, ale všetkých pokrstených, a to príkladom svojho života, svojimi postojmi a činmi. To znamená, že kresťanstvo má mať úzky vzťah k Ježišovi, ktorý za nás dal svoj život a vyzýva nás, aby sme ho nasledovali. Silu k tomu nám poskytuje práve modlitba. V nej môžeme Bohu predniesť celý svoj život: radosti, utrpenie, úspechy, neúspechy, plány a osobný život taký, aký je. Ježiš nám ukazuje, že je dôležité nájsť si čas, pretože túto námahu nám Boh vynahradí. Boh sám to chce, kresťanský život je totiž stretnutie sa s Bohom, nie teoreticky, ale v skutočnosti. Sme pozvaní rozvíjať tento vzťah v bežných povinnostiach všedného dňa, sme povolaní odpovedať na jeho lásku.

Boh nám dáva v živote mnohé úlohy, ale ponecháva na nás, aby sme rozmýšľali, ako ich splniť a koho si prizvať na pomoc k ich splneniu. Nech nás naša snaha splniť ich, vedie k častej a dôvernej porade s Bohom, aby sme mohli byť dobrými spolupracovníkmi na diele spásy.

Amen.

Streda 23. týždňa

Lk 6,20-26

Blahoslavený

Kto je blahoslavený.

Text dnešného evanjelia nám približuje Ježišove slová, ktoré nezakrývajú realitu vzťahu medzi učeníkom a svetom. Roztržka so svetom a prítomnosť kresťana v ňom - v tom spočíva paradox kresťana vo svete. Preto toto dnešné slovo si zasluhuje potrebnú pozornosť, lebo nám hovorí o podmienkach našej pozemskej a nebeskej blaženosti a vyzýva nás ku schopnosti tieto podmienky spásy aj iným zodpovedne ohlasovať.

Autor evanjelia uvádza štyri blahoslavenstvá, pričom to posledné v poradí, aké im dal svätopisec, je najobsiahlejšie. Môžeme si ho všimnúť bližšie:

„Blahoslavení budete, keď vás budú ľudia nenávidieť, keď vás vylúčia spomedzi seba, potupia a ako zlo zavrhnú vaše meno pre Syna človeka. Radujte sa v ten deň a jasajte, lebo máte veľkú odmenu v nebi! Ved’ to isté robili ich otcovia prorokom“ (Lk 6,22).

„Blahoslavení budete, keď vás budú ľudia nenávidieť...“, píše autor evanjelia, a to ***„...pre Syna človeka“***, dodáva ďalej. Tak pripája vysvetlenie: pre Ježiša. Ježiš blahoslaví tých, ktorých budú zaznávať, odstrkovať i biť pre jeho slovo, ktoré im nedovolí prisviedčať klamstvám, podporovať nespravodlivosť a neodporovať zlu v akejkoľvek podobe. V povahe Ježišových učeníkov zaiste nie je vyvolávať spory v prostredí, v ktorom žijú, ale nie je v ich povahe ani vyhýbať sa im. Ak sú prenasledovaní, sú prenasledovaní pre spravodlivosť, ktorú Ježiš stelesňuje, predstavuje a hlása. Túto spravodlivosť svet často nechápe a často neprijíma. Nie preto, že by bola sama o sebe nepochopiteľná alebo škodlivá, ale skôr preto, že usvedčuje tento svet z jeho odklonu od Boha, od tej pravdy, ktorú sme všetci povolaní hľadať a poznávať. Ježiš ale aj dnes povzbudzuje svojich nasledovníkov, aby nasledovali jeho príklad a často doplatili za svoju vernosť tým, že budú prenasledovaní. Dokonca evanjelium hovorí o nenávisti, vylúčení zo spoločenstva ľudí a potupe, to znamená, že budú znášať mnohoraké príkoria.

Všimnime si teraz dôvod, pre ktorý sa majú radovať a veseliť. Tí, ktorí sú prenasledovaní pre Ježiša a skusujú mnohé príkoria, sa môžu cítiť blahoslavenými preto, lebo podobné prenasledovania sú zrejším znakom ich príslušnosti k Pánovi. Ale blahoslavení sú aj preto, že prenasledovaním pre spravodlivosť získavajú nádej na hojnú odplatu v nebi. A nakoniec je potrebné všimnúť si aj to, že Ježiš pokladá prenasledovanie pre jeho meno za taký zrejмый znak učeníctva a taký silný dôvod nádeje na nebo, že tým, ktorí ho znášajú, odporúča nielen radovať sa, ale aj veseliť.

Nás zatiaľ ešte nikto neohovára, netupí a nediskriminuje. Ale v týchto blahoslavenstvách je obsiahnutá výzva, aby sme sami seba začali prenasledovať pre všetky tie malé i väčšie odchýlky od jeho príkladu a od jeho náuky, pre všetky tie niekedy taktické prispôsobovania sa svetu a svojmu v pohodlí žijúcemu prostrediu. Nasledovať Ježiša, to je strmá a namáhavá cesta. On nechce, aby sme vyhľadávali prenasledovania, ale hovorí nám aj to, že v prípadoch, kde sa mu nemožno vyhnúť pre vernosť jeho slovu, máme sa z neho tešiť, lebo je jasným znakom, že sme jeho a ak vytrváme, budeme jeho ešte viac.

Boh je neustále prítomný medzi svojimi veriacimi, on jediný nás môže ochrániť pred mocou a násilím. Ak mu zachováme svoju vernosť aj v ťažkostiach tohto života, on zaiste zachová prísľub, ktorým sa dnes obracia na svojich

poslucháčov: „*Blahoslavení chudobní..., ktorí teraz hladujete..., ktorí teraz plačete..., keď vás budú ľudia nenávidieť...radujte sa a jasajte, lebo máte veľkú odmenu v nebi*“ (Lk 6,20-26).

Amen.

Štvrtok 23. týždňa

Lk 6,27-38

Požiadavka

Požiadavka lásky k nepriateľom.

Dnešné evanjelium nám kladie požiadavky, ktoré nie je jednoduché dodržať, predkladá nám kresťanský životný spôsob v konkrétnom živote a v konkrétnych udalostiach. Je ťažké povedať, či niekto z nás splní túto výzvu, či dosiahne výšku milosrdenstva Otca v tomto ohľade. To nás ale nemá znechucovať, ale povzbudzovať dosiahnuť v láske voči ľuďom všetko, čo sa len dá, dosiahnuť čo najviac.

„*Milujte svojich nepriateľov*“ (Lk 6,27). Teda všetkých - tých zdanlivých, o ktorých si myslíme, že nás nemajú radi, ale aj tých druhých, ktorí nás skutočne nenávidia a skutočne stavajú prekážky našej viere. Aj tých, ktorí sa za preukázanú lásku neodvdáčia, ktorí ju budú podceňovať, odmietať a možno sa z nej i vysmievať.

Ježišovi tu nejde len o nejakú teoretickú lásku, o nejakú dobroprajnosť na diaľku, alebo len o modlitbu za nepriateľov, na ktorú by sa človek skôr zmohol. Ide mu o to, aby sme sa stali skutočnými priateľmi svojich nepriateľov. Ako vzor nám Ježiš dáva svojho Otca, ktorý je dobrý aj k nevďačným a zlým. Teda milovať máme tak ako Otec, ktorého vzor sa nám tu stavia pred oči. Tieto slová sú povedané s veľkým dôrazom. Tak, ako lekár dôrazne trvá na tom, aby chorý užíval lieky potrebné na jeho uzdravenie. V láske k ľuďom sme totiž ešte stále ďaleko od nebeského Otca. A najďalej sme od nej vtedy, keď sme sa sami vzdali a neusilujeme sa dosiahnuť v nej viac, ako sme dosiahli. Ak by sme boli v tomto stave znechutenia, je tu toto Pánovo slovo, ktoré by nám mohlo pomôcť z nečinnosti.

Keďže príkaz lásky k ľuďom prevyšuje ľudské sily, bolo potrebné pripojiť k nemu aj povzbudenie v druhej polovici textu „...*vaša odmena bude veľká a budete*

synmi Najvyššieho...“ (Lk 6,35). Aby sme ich ľahšie pochopili, povieme, že otec sa vždy nejako prejaví voči svojim deťom. Podobne nebeský Otec sa voči ľuďom prejavuje tou najvýraznejšou láskou, láskou k dobrým aj k zlým. A hlavne touto cestou sa ľudia môžu dostať do vnútornej podobnosti s ním a podľa Ježišovej výpovede stávať sa jeho skutočnými deťmi, dokonca synmi. Za lásku k tým, od ktorých čakáme to isté naspäť, Ježiš nesľubuje žiadnu odmenu. A kde nesľubuje odmenu, tam treba vždy očakávať možnosť trestu. Aj týmto spôsobom, slovami o odmene, nás Ježiš povzbudzuje k láske k nepriateľom. A ak k tomu pridáme ešte jeho príklad a milosť, nemôžeme povedať, že toto dôrazné napomenutie je nesplniteľné.

Nikoho teda nemáme vylučovať zo svojej lásky. Dobrých máme milovať preto, aby takými zostali. Horších a zlých preto, aby sa zmenili. Naša láska má byť služba - vytrvalá a nezištná pomoc, ktorá sa dáva tým, čo ju potrebujú, a dáva sa im tak, ako ju potrebujú. Dáva sa aj tam, kde na túto lásku ešte nevládzu odpovedať. Dáva sa v nádeji, že raz predsa len nájde odozvu v srdciach ľudí. Takou bezvýhradnou láskou nás miluje nebeský Otec a takú istú lásku žiada od nás slovami svojho Syna, od nás, ktorí chceme byť jeho deťmi a potom aj dedičmi.

Spoločne si uvedomujeme, že to podstatné v kresťanstve nespočíva v tom, že všetko je v poriadku, alebo v nejakých zážitkoch, ale v náročnej ceste, ktorá vyžaduje celého človeka, sebaobetovanie a skutočnú lásku. Tak môžeme lepšie pochopiť Božie slovo, ktoré je vychovávateľom nového človeka a neustále nám to pripomína.

Amen.

Piatok 23. týždňa

Jn 3,13-17

Božia láska Veľkosť Božej lásky

V tretej kapitole Jánovho evanjelia, Ježiš v rozhovore s Nikodémom odhaľuje plán spásy. Plán, ktorý nás presahuje a má charakter láskyplného a ničím nezaslúženého zámeru, aký má Boh s ľuďmi. Je to zámer, ktorý smeruje k sláve a k spáse.

„Ved’ Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Lk 3,16). Tento verš možno pokladať za ústredný verš dnešného čítania.

Nikodém bol človek, ktorý úprimne hľadal pravdu, ktorý cítil potrebu odpútať sa od prostredia predsudkov a rozhodol sa stretnúť s Ježišom bez svojich druhov, medzi štyrmi očami. Vyhľadá ho v tichu noci - ani nie tak zo strachu, ako skôr z prezieravosti. Takých hostí Ježiš rád prijíma. Ich celonočný rozhovor bude veľkým obohatením aj pre nás. Ak Ježiš vzťahuje starozákonný príbeh o medenom hadovi ako podobenstvo na seba, potom je to preto, že aj náš stav často pripomína situáciu, v akej sa kedysi ocitli Izraeliti na púšti. Neposlušnosť a nevernosť jeho slovu otvára priestor pre mnohé nepravdivé predstavy, vášne, prehnané sebavedomie, ale aj pre zúfalstvo a vzburu voči Bohu. To všetko nebezpečne útočí na náš vnútorný život a ohrozuje náš vzťah k nemu. Ježiš v tejto situácii prichádza nie preto, aby nás súdil, ale aby nám ponúkol bezpečnú záchranu. Nie v podobe medeného hada, ale večný Otec posielal svojho Syna na kríž, aby sme sa pohľadom na neho dokonale uzdravili zo všetkých našich chýb a slabostí.

Aby pohľad na Pána, vyzdvihnutého od zeme, bol skutočne uzdravujúci, nestačí 'akýkoľvek' pohľad. Mnoho párov očí sa k nemu na Kalvárii obráti: jedni, aby sa dívali na jeho muky, iní, aby pozerali na jeho zdanlivú bezmocnosť, poníženosť, alebo aby uspokojili svoju zvedavosť. Pohľad, ktorý navracia zdravie, slobodu a spásu, musí byť pokorným a veriacim pohľadom. Taký pohľad viery umožňuje Ježišovi, aby uskutočnil zázrak svojej milosti a svojho milosrdenstva: človeku sa otvára perspektíva večného života. Tak sa naplní dôvod, pre ktorý Boh poslal na svet svojho Syna, ktorý neprišiel svet odsúdiť, ale spasiť. Ježiš svojou poslušnosťou otvára cestu pre tento obdivuhodný plán. Veľkosť obety na Kalvárii je priamo úmerná láske, akou Otec od večnosti miluje svojho Syna, a veľkosť Synovej poslušnosti je úmerná tej láske, akou Syn miluje Otca.

Boh s človekom nikdy nejedná jednostranne, to znamená, že nežiada od človeka to, čo by mu už predtým nebol ponúkol či poskytol, nenecháva ho samého. Ak žiada od človeka obetu, nikdy to nie je bez toho, aby to zároveň nebolo spojené s obetou jeho Syna. Keď sa obetoval Boží Syn, spojil svoje božstvo s človečenstvom. Aby človek mohol prekročiť hranice svojich ľudských obmedzení a vstúpiť na cestu obetovania sa pre Boha, musí svoje človečenstvo spojiť s božskou obetou jeho Syna. Ale postoj kresťana, ktorý žije pre Boha a obetuje sa preň, nekončí v hĺbkach bolesti, ale smeruje k svojmu naplneniu v zmŕtvychvstaní. Ak Boh pozýva človeka, aby vzal svoj kríž a nasledoval ho, tak ho zároveň pozýva do spoločnosti so sebou samým, aby mal účasť na jeho božskej obete, aby o ňom

ĽUBOMÍR STANČEK

tiež platilo, že je milovaný Otcom. Tak sa nám otvára nový horizont, kde kríž už nie je pohoršením, ale tajomstvom vykúpenia človeka. Je prítomný v každodennom živote kresťana, ktorý ho nemá odmietať, ale prijať, hoci niekedy je to namáhavé a ťažké.

Ježiš svojich učeníkov nazýva priateľmi, lebo cítil ich dôveru a úprimnosť. Aj nás dnešné slovo pozýva k dôvere v Ježiša, ktorý úprimnému Nikodémovi zjavuje svoje tajomstvá. Zotrvejme aj my v jeho blízkosti, aby aj Ježiš mohol zotrvať s nami pri našom kríži.

Amen.

Sobota 23. týždňa

Jn 19,25-27

Božia Matka
Hľa, tvoja matka.

Skôr ako zomrel, dáva Ježiš apoštolovi Jánovi to, čo má najdrahocenejšie – svoju matku Máriu. Sú to posledné slová Vykupiteľa, ktorými sa obracia na svojich a tak dostávajú slávnostný charakter a predstavujú niečo ako duchovný testament.

Pri kríži, na ktorom umiera ten, ktorého počala pri zvestovaní, prijíma Mária akoby 'druhé zvestovanie': „**Žena, hľa, tvoj syn!**“ (Jn 19,26).

Na kríži môže zveriť Syn svoju bolesť srdcu Matky. Každý syn, ktorý trpí, cíti túto potrebu. Tiež vy, drahí veriaci, ste postavení často tvárou v tvár utrpeniu: samote, neúspechom a sklamaniam v osobnom živote, ťažkostiam v profesionálnom živote, nezhodám v rodine a mnohým iným. Ale ani v najťažších chvíľach, ktoré nechýbajú v živote každého človeka, nie ste sami. Ako Jánovi pri päte kríža, aj vám Ježiš dáva svoju Matku, aby vás posilňovala svojou nežnosťou. Evanjelium potom hovorí, že „**od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe**“ (Jn 19,27). Tento výraz neoznačuje iba miesto, kde Ján býval, skôr vyvoláva duchovný rozmer takého prijatia - nového puta, ktoré vzniká medzi Máriou a Jánom. Aj od nás Ježiš žiada, aby sme prijali Máriu k sebe, aby sme sa od nej učili ako veľkodušne odpovedať Bohu, lebo tým sa vyznačovala ako prvá Božia spolupracovníčka na

diele spásy. Tým, že bude aj ďalej plniť svoju materskú úlohu, nás bude vychovávať a formovať pre čoraz lepšie poznanie Krista.

Prvé Ježišovo slovo z kríža patrilo duchovne najvzdialenejším: „**Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia**“ (Lk 23,33). Toto druhé, „**tvoj syn**“ a „**tvoja matka**“ (Jn 19,26-27), patrilo jeho najbližším: Matke a učeníkovi, ktorého najviac miloval. Týmto slovom ich dáva do rodinného vzťahu, vytvára z nich jednu domácnosť. Ale išlo aj o ďalšiu jednotu medzi nimi. Tohto učeníka dáva svojej Matke ako jedného z tých, ktorí počúvaním a uskutočňovaním jeho slova plnili Božiu vôľu, stávali sa tým jeho bratmi a tým, samozrejme, aj jej synmi a utvárali tak novú rodinu - Cirkvi. Ona stála pri Ježišovom kríži, aby ešte raz vyslovila svoje fiat, ktorým vstúpila s Bohom do spolupráce. Aby ho vyslovila aj týmto bolestivým spôsobom, svojou prítomnosťou pod Synovým krížom.

Mária uverila Synovým slovám z kríža, a uveril im aj Ján. Táto ich viera nepozostávala len zo slov, ale dala vznik Cirkvi - novej Božej rodine. Ak si dobre uvedomíme, čo stálo utvorenie tejto rodiny: Otca, Syna, jeho Matku a mnohých ďalších, ktorí sa do nej zarad'ovali a udržiavali ju, nebudeme tak ľahko narušovať súvis, ktorý je medzi nami a zakladateľmi tohto spoločenstva viery, nádeje a lásky. V Máriinej škole môžeme objaviť konkrétne úlohy, ktoré od nás Kristus očakáva, môžeme sa naučiť postaviť ho na prvé miesto vo svojom živote a zamerať na neho svoje myšlienky a svoje činy. Ježiš pozná srdcia a myšlienky každého človeka, aj jeho najhlbšie túžby. Len on, ktorý tak veľmi miloval človeka, je schopný naplniť jeho srdce. Jeho slová sú večný život, sú to slová, ktoré dávajú životu zmysel. Keď budeme nasledovať príklad Panny Márie, budeme schopní povedať mu svoje 'áno'. To je dôležité aj v dnešnej dobe, keď ľudstvo potrebuje svedectvo tých, ktorí majú odvahu hlásať s radosťou a s nadšením svoju vlastnú vieru v Boha, Pána a Spasiteľa. Aj my možno časom spoznáme, že toto poslanie nie je ľahké a jednoduché; aj my raz môžeme stáť pod krížom bolesti ako Mária, ale keď budeme uvažovať o našich bolestiach spolu s ňou, ona nás bezpečne privedie k Ježišovi, ktorý zotrie z očí každú slzu.

Boh ku každému človeku stavia matku, aby ho zrodila a vychovala. Pod krížom, kde sme sa duchovne zrodili, dáva nám Boží Syn svoju Matku. S radosťou ju prijímajme a usilujme sa urobiť to, čo učeník Ján: vziať si ju k sebe a mať ju pred očami ako príklad lásky k Bohu a ku všetkým našim bratom a sestrám.

Amen.

Môj život

*Uvažovať nad tým, kto riadi môj život.*⁴⁷

Skúsený kapitán riadil osobnú loď z Liverpoolu v Anglicku do New Yorku. Celá jeho rodina bola s ním na lodi. Jednej noci, keď všetci spali, sa strhla búrka. Loď sa zmietala vo vlnách. Cestujúci sa zobudili. Všetci sa báli. Kapitánova 8-ročná dcérka sa zobudila: „Čo sa deje?“ Mala v očiach slzy. Matka jej vysvetlila, že prišla búrka a zmieta loďou. „Je otecko na palube?“ - opýtalo sa dievčatko. „Áno“ - odpovedala matka. Keď to počula, ľahla si a za chvíľočku tvrdo zaspala. Vietor ešte vial, vlny hádzali s loďou, ale jej strach sa utíšil, lebo vedela, že jej otec kontroluje loď. Verila mu.

Aj v dnešnom evanjeliu sme počuli o podobnej viere. „**Hovorím vám: Takú vieru som nenašiel ani v Izraeli!**“ (Lk 7,10) Tieto slova Ježiš vyriekol na adresu stotníka.

Kto bol tento stotník, ktorého vieru Ježiš takto vyzdvihol? Stotník bol v tej dobe veliteľ skupiny asi so sto vojakmi v rímskej armáde. Keďže bol rímskym vojakom, a chcel mať úspech, musel byť tvrdej povahy a jeho vystupovanie muselo byť rázne a autoritatívne. Mal vysoké postavenie v meste, ako veliteľ vojska. Bol pohanom, ale vedel byť tiež dobrosrdečný a vďačný. Vďaka svojmu vplyvnému postaveniu pomohol postaviť židom synagógu, hoci sám bol neveriaci. A čo viac, dokáže sa pokoriť a prosiť Ježiša o pomoc pre svojho sluhu, ktorý je chorý.

Stotník oroduje za sluhu, ktorý v tých časoch nemal žiadne práva. Pán mohol so svojím sluhom urobiť, čo chcel. On ho mal veľmi rád a tak neváha, potláča vážnosť svojho postavenia a posíla za Ježišom poslov s prosbou o pomoc. Vznešený Riman prosí žida. A Ježiš ide. Keď sa priblížil k stotníkovmu domu, znova stotník posíla posla s odkazom, aby nešiel k nemu domov, stačí keď uzdraví jeho sluhu tak akosi 'na diaľku'. Mohli by sme povedať: „Aká opovážlivosť od stotníka. Niečo si prosí od Ježiša, a pritom mu ani nedovolí vstúpiť do jeho domu a čo viac, ani sa neobťažuje stretnúť sa s ním osobne.“

Lenže ak sa na to pozrieme lepšie, nie je to zo strany stotníka opovážlivosť. Skôr naopak, je tu cítiť ohromnú dávku pokory a silnú vieru. Ved' on 'vznešený rímsky

⁴⁷ Porov.: VOLF, F.: Seminár. Spišská Kapitula : 2007.

občan' si priznal, že je nehodný toho, aby mohol Ježiš, hoci bol iba žid, vstúpiť do jeho domu. A už vôbec sa nechce vo svojej biede stretnúť s Ježišom. Tu vidno, akú veľkú úctu má voči Ježišovi. To sa tiež dotýka aj jeho viery. Pohan - neveriaci človek, uznáva Ježiša ako veľkého proroka, svätca, syna Božieho, a verí, že stačí, aby Ježiš chcel a jeho sluha bude zasa uzdravený.

A ako je to s našou vierou - je naozaj taká pevná ako si to myslíme? Alebo veríme iba vtedy, keď sa to hodí, keď je nám to príjemné? Možno aj o nás povedať to, čo povedal Ježiš o stotníkovi: **“Hovorím vám, ani v Izraeli som nenašiel takú vieru.”** (Lk 7,10)

Aj malá kapitánova dcérka z úvodného príbehu spokojne zaspala, aj keď loďou zmietala búrka. Bola pokojná, lebo jej otec kormidloval loď. Úplne jej stačilo vedomie, že na palube jej kapitánom jej otec - verila mu.

Kto je kapitánom na lodi nášho života? Sú to peniaze? Kariéra? Postavenie? Na mori dnešného sveta je množstvo búrok. A iba taká loď bezpečne obstojí, ktorá má skúseného kapitána. No to však nie je všetko, je potrebné ešte jedno: dôvera, viera prejavená kapitánovi.

Preto so srdcom plným viery spoločne povedzme kapitánovi svojho života: **„Pane nie som hodný, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a duša mi ozdravie“** (Lk 7,6).

Amen.

Utorok 24. týždňa

Lk 7,11-17

Sviatosť zmierenia

Povzbudiť k dôvere vo svätú spoved'.

Život každého človeka je poprepletaný množstvom úspechov i neúspechov, nádejí i sklamaní, bolestných pádov i radostných nádejí. Niekedy sa nám javí ako kulminačná krivka, na ktorej raz sme hore, inokedy dole. Čo teda robiť, alebo ako sa zachovať, keď sa ocitneme akoby na úplnom dne svojich možností, síl a nádejí?

V dnešnom evanjeliu sme počuli, ako Ježiš povedal mládencovi: **„hovorím ti vstaň!“** (Lk 7,14).

Ježiš vchádza do mesta Naim spolu so svojimi učeníkmi a celým zástupom. Tu sa stretá s iným zástupom. Je to veľký zástup odprevádzajúci istú vdovu, ktorej zomrel jediný syn a ide si ho pochovať. Sv. Lukáš tu má zvláštnu formuláciu: **„Keď ju Pán uvidel, bolo mu jej ľúto”** (Lk 7,13). Ježiš vidí onú ženu; pritom má veľký význam kontakt pohľadom - ako prejav náklonnosti k tomuto človekovi. Pán - Kyrios je termín, ktorým je vo Svätom písme označovaný jedine Boh. Všetci evanjelisti tento titul pripisujú Ježišovi; tým naznačujú Ježišovu božskú moc aj nad smrťou. On je Pánom života i smrti. Tento Pán - Kyrios má súcit s utrpením človeka, **„bolo mu jej ľúto”**, spomína sv. Lukáš. Je to prejav lásky Boha k človekovi. V Ježišovi sa Boh zjavuje ako veľmi ľudský, zraniteľný, blízky - ako ten, koho sa dotýka ľudské utrpenie.

Dotýka sa már, čo je prejavom, výrazom osobného kontaktu. Pre Ježiša je dôležitá každá osoba, každý jeden človek. A hovorí: **„Mládenec, hovorím ti, vstaň.”** A mŕtvy sa posadí a začne rozprávať. Ježiš tu nie je už iba ten, kto potešuje v zármutku a bolesti, ale je víťazom a pánom nad smrťou. Autoritatívne prikazuje smrti **“hovorím ti, vstaň!”**. Neprosí Otca v nebi o zázrak, neodvoláva sa na niekoho iného, ale svojou vôľou a mocou vracia mladíkovi život a vracia ho jeho matke. Možno myslel pritom aj na svoju matku, ktorá tiež bude zakrátko oplakávať svojho božského Syna.

No okrem telesnej smrti existuje aj smrť duchovná. Obrazne povedané - smrť našej duše. A tá je vtedy, keď strácame milosť posväcujúcu každým ťažkým hriechom. Je teda otázkou, ktorá smrť je bolestnejšia - telesná alebo azda duchovná? Po telesnej smrti prichádza vzkriesenie na konci vekov. Po duchovnej smrti je možné vzkriesenie už tu na zemi znovunadobudnutím milosti posväcujúcej. Ale toto vzkriesenie je možné iba tu na zemi. Odohráva sa pri stretnutí s Ježišom, keď sa 'on' dotýka már na ktorých je duša ranená smrteľným hriechom. Je potrebný tento dotyk Boha. Sami od seba nie sme schopní nič urobiť. To 'on' prichádza a hovorí „vstaň!”

Keď nevládzeme povstať z našich pádov a nečnosti, 'on' nás dvíha a pomáha nám vstať. Podáva nám pomocnú ruku a je len na nás, či ju prijmem.

Čítal som zaujímavý prípad z vojny. Na fronte v Halíči bol mladý vojak, študent lekárstva. Bol pridelený ako medik na službu pri obväzovaní rán. Podľa vyznania to bol liberálny žid, ale neveril už dávno ani v dušu, lebo tú nenašiel v žiadnej mŕtvoľe pri pitve, ani v Boha. Jedného dňa bol prinesený na obväzovanie ťažko ranený vojak. Trpel, zaiste mal hrozné bolesti, pretože stále volal o pomoc a zľutovanie. Medik sa dal celkom mechanicky do práce. Videl len zranené telo, ktorému chcel

pomôcť obväzmi. Ale ranený neustále bedákal a nariekal. Tu sa predral k nemu kňaz a šeptal mu nejaké slová útechy. Hneď na to ranený prestal bedákať. Na tvári sa mu bolo badať mierny pokoj, akoby bolesti zmizli. Medik stál užasnutý.

Je to možné? A to učinil človek, ktorý neštudoval medicínu! Teda existuje ešte niečo v človeku než hmota! Je teda predsa ešte iný svet, než tento viditeľný?

Nebolo to ani tak telo, ktoré vojakovi spôsobovalo bolesti, lež duša vedomá si svojej hriešnosti a možnej blízkej smrti. A tu prichádza Ježiš, dotýka sa már a hovorí: „Hovorím ti vstaň.“ Tieto slová môžeme zacítiť pri sviatosti zmierenia, keď sa ruka Krista v osobe kňaza dotýka duše človeka aby ju očistila a uzdravila.

Tak teda, bratia a sestry, už vieme, ako sa zachovať a čo robiť keď sa v našom duchovnom boji ocitneme akoby na 'dne svojich síl a nádeji'. Nespoliehajme sa na vlastné sily, lebo tak nikde nedôjdeme. Keď sa nám zdá, že už umierame pod krížom svojich vlastných hriechov a pádov, prichádza Kristus a hovorí nám: „Vstaň!“ Lebo ja som s tebou až do skončenia sveta.

Amen.

Streda 24. týždňa

Lk 7,31-35

Jazyk úd

Naučiť sa byť pánom svojho jazyka.

Už sa vám stalo, že ste sa snažili zo všetkých síl dobre vychádzať s ľuďmi a pomáhať im, a predsa nie vždy sa vám to podarilo? Ba niekedy vaša dobre mienená rada, či pomoc, bola nesprávne pochopená a privolala iba nepokoj a hádku?

V dnešnom evanjeliu sme počuli: Prišiel Ján Krstiteľ, nejedol chlieb a nepil víno, a hovoríte: „Je posadnutý zlým duchom.“ Prišiel Syn človeka, je a pije, a hovoríte: „***Hi! a, pažravec a pijan, priateľ mytníkov a hriešnikov!***“ (Lk 7,33-34)

V tejto časti Lukášovho evanjelia je zdvojená otázka o tom, akí sú 'ľudia tohto pokolenia'. Podobajú sa deťom, ktoré sú úplne bez záujmu, pasívne. Deti, ktoré už nemajú k ničomu chuť - ani k tancu, ani k plaču. Nevedia sa pre nič rozhodnúť, vzdali sa všetkej nádeje. Kritizovali Jána, že ľudí pobádal k pôstu, askéze - k plaču. A kritizovali Ježiša, pretože vyzýval k tancu, jedeniu a pitiu -

k radosti, ktorá patrí k eschatologickej nádeji spásy. Nepoznali čas svojej spásy. Pasivitou a negatívnym pohľadom na všetkých a všetko, sa uzavreli nádeji pre budúcnosť, ktorú im poskytuje Boh v osobe svojho Syna.

PAR: Dnešné evanjelium nám dáva odpoveď na otázku, či je možné za každých okolností a s každým, vychádzať za dobre. Z vlastnej osobnej skúsenosti všetci vieme, že i bez vlastného pričinenia sa neraz dostaneme do nepríjemných situácií, ktoré nás potom trápia a oberajú o pokoj. Aj Ježišovo účinkovanie sa stretlo s nepochopením, odmietnutím i tvrdou opozíciou. Dnešné evanjelium nám tak trochu dáva odpoveď. Nie je možné páčiť sa všetkým. Nedokázal to ani Kristus, ani Ján Krstiteľ; hoci Ján nejedol chlieb a nepil víno, Ježiš aj jedol chlieb aj pil víno – a predsa sa našli tí, ktorým vadilo aj jedno, aj druhé. Páčiť sa všetkým nedokáže žiaden biskup, kňaz ani kresťan. Kto chce nájsť chybu, nájde ju. Na každý čin sa dá pozeráť z rôznych pohľadov a to i v prípade, že ide o žičlivcov, ľudí s dobrým zmýšľaním. A ak ešte zoberieme do úvahy zlomyseľných kritikov...? Aj ten najkrajší kresťanský skutok môže byť pošliapaný zlým súdom. Nemá byť však našou snahou vyhovieť všetkým tým rôznym mienkam. Pre nás je rozhodujúce jediné kritérium – páčim sa svojim konaním Bohu; plním jeho vôľu? Ak áno, potom môžem celú kritiku a názor ľudí pokojne ignorovať. Ak nie, potom mi táto kritika môže pomôcť nájsť správny smer.

Je však veľmi potrebné pozrieť sa na tento problém i z opačnej strany: nie sme i my prílišnými kritikmi? Vychádza náš názor z evanjelia alebo len z vlastných predstáv? I tieto otázky si musíme dávať, aby sme nerozdávali zbytočné 'rany' svojim blíznym.

Svojim jazykom dokážeme zvelebovať Boha a tým istým jazykom ho dokážeme urážať a ubližovať svojim blíznym. Každé naše slovo môže ľuďom pomôcť, ale môže im aj ublížiť. Čo je však už raz vyrieknuté, je potom veľmi ťažko odvolať alebo napraviť. Je to podobné, ako keby sme vyšli na kostolnú vežu, roztrhli perinu a všetko jej perie vytriasli do vetra. Keby sme potom chceli všetko to perie pozbierať, nikdy by sa nám to už nepodarilo. Tak je to aj s každým našim slovom. Nie všetko je možno pozbierať - napraviť.

Aj preto milovaní, bratia a sestry, hlboko si vryme do srdca slová sv. Cypriána, ktorý povedal: *"Jazyk, ktorý raz vyznal Ježiša Krista a ktorý sa pri oltári posväcuje jeho Telom, nesmie byť nebezpečným, plným žlče a horkosti proti blížnemu."*

Amen.

Bolest' duše - ľútosť

Naučiť sa byť pánom svojho jazyka.

Žijeme v dobe, kedy len veľmi zriedka a sporadicky počujeme slová: odpusť, prepáč, nehnevaj sa. Média, ktorými sme presýtení, nám ponúkajú kultúru silnejšieho. Táto kultúra nepozná slova odpustenia.

Z evanjelia podľa sv. Lukáša sme počuli: „***Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje***“ (Lk 7,7).

Farizej pozýva Ježiša do svojho domu, aby s ním jedol. Je potrebné povedať, že vtedajšie stolovanie bolo odlišné od nášho dnešného sedenia za stolom. V Ježišových časoch hostia nesedeli na stoličkách, ale ležali okolo nízkeho stola na zemi. Jedným ramenom sa pritom opierali o vankúš a druhou rukou si kládli do úst pokrm. Bosé nohy im vyčnievali dozadu.

Tu sa stáva čosi nečakané – niečo, čo prítomných pohoršilo. K Ježišovi odzadu pristupuje žena, no nie hocijaká. Žena verejne známa ako hriešnica. Pristupuje odzadu, bez slov, iba s plačom. Slzami Ježišovi umýva nohy, utiera svojimi vlasmi a natiera voňavým olejom. Všetci odsudzujú nielen ženu, ale aj Ježiša. „***Keby bol tento prorokom, vedel by, kto a aká je to žena, čo sa ho dotýka, že je to hriešnica***“ (Lk 7,39).

Ježiš všetkých pozvaných opäť prekvapuje svojím správaním. Šimonovi rozpovie podobenstvo. A k žene sa obracia so slovami: „***Tvoja viera ťa zachránila, chod' v pokoji***“ (Lk 7,50).

Kajúca hriešnica sa často chybne stotožňuje so ženou, ktorá v Betánii pomazala Ježiša (porov. Mt 26,6-13). Pravdepodobne to nie je ani Mária Magdaléna, ani Mária - Martina sestra. Pre nás však nie je až tak podstatné o akú hriešnicu konkrétne ide. Dôležitejšie je tu však čosi celkom iné...

Kajúca hriešnica so slzami v očiach, mlčky a pokorene prichádza k Ježišovým nohám. Je si vedomá svojich hriechov. Ako je to v našom živote? Akú úlohu zohráva u nás pokánie? Alebo azda ku svätej spovedi pristupujeme iba raz do roka a to iba preto, lebo nás na to musí upozorniť Cirkev? Kristova nevesta veľmi dobre pozná hodnotu ľudských slz nad spáchanými hriechmi a preto dáva toto nariadenie.

Dnešná doba učí človeka žiť naplno. Užívať si život slobodne. Ale práve tu nastáva zlom, pretože človek veľa vecí môže, ale nie všetko osoží. Veľakrát počujeme konštatovať niekoho, že nie je až taký zlý, že sú ešte aj horší od neho.

Zamyslime sa, či azda aj my niekedy takto o sebe nezmýšľame. Úprimne, každý vo svojom vnútri si odpovedzme na túto otázku.

Je isté, že každý z nás - tak ako tu sme, sme ľudia upadajúci do hriechov. Hriech nás vzdialuje od Boha, od jeho milosrdnej lásky. Až keď si toto uvedomíme, spoznáme svoj pád. A práve láska je tá, ktorá nás pohýňa k tejto skúsenosti. „**Kto veľmi miluje, tomu sa veľa odpúšťa**“ (Lk 7,47b).

O ľútosti nás učí už Tridentský koncil, keď hovorí, že ľútosť je 'bolesť duše nad spáchanými hriechmi, ich odsúdenie a predsavzatie viac nehrešiť'. Žena z dnešného evanjelia je príkladom tejto ľútosti.

Jeden príbeh rozpráva, ako v istej krčme bol majiteľ smrteľne zranený, keď chcel oddeliť bitkárov od seba. Poslali hneď po kňaza. Bola však obava, že príde neskoro. Preto 9-ročná dcérka krčmára, ktorá sa na náboženstve práve učila o sviatosti pokánia, pokľakla si k svojmu otcovi a povedala mu: „Otecko, na hodine náboženstva nám pán farár povedal, že keď niekto zomiera a nemôže sa vyspovedať, má si vzbudiť aspoň dokonalú ľútosť a môže potom prísť do neba. Budem ti predriekať vzbudenie ľútosti a ty ho budeš hovoriť so mnou.“ Dieťa pomaly odriekalo a otec opakoval za ním. Keď to ukončili, ranený vypustil dušu. Kňaz prišiel až potom.

Dokonalá ľútosť, to nie je ľútosť zo strachu pred trestom. Ale je to ľútosť, ktorá vychádza z lásky, ktorú sme hriechom odmietli. Každý hriech je urážkou Boha, jeho nekonečnej lásky k nám. Môžeme povedať, že mierou našej lásky k Bohu je naša ľútosť nad spáchanými hriechmi a snaha po polepšení.

Kiežby sme aj my na základe evanjelia hlbšie poznali Kristovu lásku! Potom by sa nám ľútosť za naše previnenia stala príťažlivejšou a slovo 'pokánie' by nám znelo príjemnejšie. A aj my by sme vedeli s láskou vyriechnúť slová odpustenia akými sú: odpúšťam ti, nehnevám sa, mám ťa rád. Ešte sa nenašla čistá duša, ktorá by milovala väčšmi, ako duša kajúca.

Amen.

Hlásať

Právo a povinnosť každého kresťana hlásať Božie kráľovstvo.

„Chodil po mestách a dedinách, kázal a hlásal evanjelium“ (Lk 8,1).

Dnešné evanjelium sa nám môže javiť bez obsahu, akoby nás ani nemalo čím osloviť. Nie je tu žiadna Ježišova reč, žiadne podobenstvo, žiadne uzdravenie, iba informácia o tom, že Ježiš chodil po mestách a dedinách hlásať evanjelium. Hovorí sa tu i to, kto Ježiša sprevádzal – boli to Dvanásti a niektoré ženy, ktoré uzdravil od zlých duchov a chorôb, ktoré Ježišovi a apoštolom vypomáhali zo svojich prostriedkov.

A práve v tejto jednej vete dnešného evanjelia je ukryté tak mnoho. Keď sa hlbšie nad tým zamyslíme a porovnáme svoje konanie s konaním Ježiša Krista, možno nájdeme rozdiely. On chodil po mestách a dedinách a kázal radostnú zvesť. Aj my chodíme po dedinách a mestách, v tom sa asi poväčšine podobáme. Ale chodíme po nich preto, aby sme hlásali to v čo veríme? Tu už naša podobnosť s Ježišovým konaním nie je taká autentická. Zamyslíme sa a uvažujme, čo prinášame do vzťahov, do prostredia v ktorom sa nachádzame, či už je to doma v rodine, na pracovisku, na ulici, v kostole. Je to Kristova radostná zvesť alebo naša zvesť, ktorá s tou Kristovou nemá nič spoločné..?

Žiť Božie kráľovstvo znamená, začať ho žiť už tu na zemi, medzi sebou navzájom. Ak ho nezačneme žiť už tu, akože môžeme potom očakávať slová: ***„Vojdi do radosti svojho Pána“ (Mt 25,21b)?***

Žiť Božie kráľovstvo v sebe zahŕňa aj jeho ohlasovanie, lebo všetci sú pozvaní 'do radosti svojho Pána', no nie všetci toto pozvanie chcú prijať. Je našou výsadou, ale zároveň i povinnosťou, toto pozvanie sprostredkovať ostatným.

Deväť vagónov poštového vlaku, smerujúceho do Kalifornie zhorelo až po kolesá. Nešťastie sa stalo neďaleko Morganu (štát Utah). Rušňovodič nezbádal nákladné auto, ktoré prepravovalo benzín a dostalo šmyk na priecestí, takže ostalo na koľajisti. Vznikla explózia, pri ktorej dvadsaťpäťtisíc litrov benzínu vzbĺklo a vyšľahol plameň do stometrovej výšky. Všetky poštové zásielky vo vlaku boli zničené. Tisíce listov, obsahujúcich: radosť, smútok i nádej, blahoželania, kondolencie – to všetko zmizlo v priebehu niekoľkých sekúnd.

ĽUBOMÍR STANČEK

Bola to obrovská strata. Lenže oveľa väčšia strata je, keď sa Božie slovo nedostane k tým, ktorý naň čakajú a majú naň právo!

Je teda našou úlohou, aby sme podľa svojich síl a schopností šíрили Božie kráľovstvo. A tak, aby sa láska Boha dostala ku všetkým ľuďom, ktorí na ňu čakajú.

Amen.

Sobota 24. týždňa

Lk 8,4-15

Božie slovo

Starat' sa a zveľaďovať Božie slovo v našom srdci, aby nás ono pretváralo.

Keď roľník vyjde na pole rosievať siatiny, seje ich v nádeji, že mu prinesú úrodu. Bol by nerozumný, keby úrodu nečakal.

Aj v dnešnom evanjeliu sme počuli, ako „**rozsievač vyšiel rozsievať semeno**“ (Lk 8,5a).

Podobenstvo hovorí o rozsievačovi, ktorý sial semeno. Rozsievačom je Boh sám, ale zároveň aj každý hlásateľ Božieho slova. Semenom je Božie slovo. Apoštol potvrdzuje, že Božie slovo je živé a účinné. My ľudia sme v tomto podobenstve znázornení zemou, pôdou, ktorá je rôzne pripravená. Táto príprava je v našej moci, v našej ochote počúvať a vierou prijať. Modlitbou prejaviť túžbu po vzraste, obrazne to môžeme vyjadriť zalievaním. A potom pracovať na čistení pôdy od buriny. Duchovne tomuto čisteniu pôdy zodpovedá úsilie o slobodu od vecí.

Vzhľadom na vzťah ľudí ku slovu Božiemu nás rozdeľuje Ježiš do štyroch kategórií. Prvú skupinu tvoria ľudia neveriaci: „Na kraji cesty, to sú tí, čo počúvajú, ale potom prichádza diabol a vyberá im slovo zo srdca, aby neuverili a neboli spasení.“ Diabol naozaj striehne na Božie slovo, ako tie vtáky na semeno padnuté na kraj cesty. Podarí sa mu toto dobré semeno ukoristiť, ak ostane kdesi na pokraji nášho života a nevpustíme ho do svojho srdca. Keď človek ihneď neuverí a s istotou viery neprijme Božie slovo, diabol mu ho zo srdca ukradne.

Druhú skupinu by sme mohli označiť, ako ľudia nestáli. Sú to ľudia 'na skale', nie v zmysle stálosti ale tvrdosti a nezakorenitosti. „To sú tí, čo počúvajú a s

radosťou prijímajú slovo, ale nemajú koreňa, veria len na čas, a v čase skúšky odpadajú.“

Tretia skupina je tvorená ľuďmi obťažnými starosťami o tento svet. U nich je Slovo zasiate do trnia. Síce „počúvajú, ale starosti, bohatstvo a rozkoše života ho postupne udusia a oni neprinesú úrodu.“ Všetko, čo nás zdržuje na ceste k Bohu, sa stáva zlom. V tomto zmysle aj 'dobré veci' sa môžu stať problémom. Ježiš nazýva trnám to, čo je často najväčšou starosťou nás ľudí: 'materiálny blahobyť'. Mnoho ľudí si okolo seba až namáhavo buduje tento záhon trnia. Úrodou tohto trňového záhona je udusené Slovo.

Poslednú skupinu ľudí tvoria tí, „ktorí počúvajú slovo, zachovávajú ho v dobrom a šľachetnom srdci a vytrvalosťou prinášajú úrodu.“

Teraz je rad na každom z nás, aby sme sa zamysleli, ako my prijímame Božie slovo? Pozrime sa úprimne do svojho srdca a hľadáme svoju úrodu Božieho slova. Vyjdime na pole svojej duše, pozrime, či siatina Božieho slova rastie, alebo či azda mu v tom nebráni trnie a iná burina. Starajme sa o vzrast svojej svätosti, lebo na konci bude žatva. A aby táto žatva neskončila fiaskom, starajme sa o zasiatie slovo. Nečakajme hneď sto násobnú úrodu, lebo dozrievanie ducha trvá celý život.

Ako mocne pôsobí slovo Božie, na to máme mnoho príkladov zo života svätých.

Sv. Augustín raz zo samej zvedavosti vošiel do kostola v Miláne, kde kázal sv. Ambróz. Počúva jeho slová, uvažuje o nich a cíti v sebe podivné pohnutie, radosť i žiaľ. Tento kazateľ sa často vo svojich bázňach odvolával na Písmo sväté, a tak Augustín, aby týmto slovám lepšie porozumel, začal čítať tú "svätú knihu", a to bol začiatok obrátenia muža, ktorý čoskoro svojimi učenými spismi osvecoval a osvecuje Cirkev Božiu.

Sv. František Xaverský počul raz v kázni slová Písma svätého: "Čo je platné človeku, keby aj celý svet získal, ale ujmy by utrpel na svojej duši?" (Mt 16,26). A tieto slová padli do jeho duše ako blesk a premenili ho na svätca. Odišiel do vzdialených krajín a hlásal evanjelium mnohým pohanom.

Pri cirkevnom zhromaždení v Antiochii kázal biskup Nonus pred chrámom sv. Juliána. Šla tadiaľ i Pelágia, povestná herečka. Bola skvostne odetá a jej oči blúdili po zástupe. Všetci sa odvracali od márnivej a zvodnej osoby. Len biskup Nonus neodvrátil zrak od nej, ba ukázal na ňu a povedal: „Táto osoba sa usiluje, aby sa ľúbila ľuďom a my sa tak málo usilujeme, aby sme sa ľúbili Bohu!“

ĽUBOMÍR STANČEK

Pelágia ostala stáť ako ohromená a počúvala jeho kázeň. Milosť Božia ju pohla, oči sa jej naplnili slzami. Po kázni šla za biskupom sa pýtať, čo má robiť, aby odčinili svoje hriechy. Na jeho radu svoje skvostné rúcho a bohatstvo rozdala chudobným, prijala milostivé rúcho sv. krstu a strávila ostatný čas svojho života modlitbou a prísnu kajúcnosťou. Dnes túto kajúcnicu ctíme ako sväticu.

Tak, ako kedysi im, aj nám dnes do srdca je zasievané Božie slovo. Akú prinesie úrodu? Sto, päťdesiat, tridsať násobnú? Len sa zo všetkých síl snažme, aby nebolo zadusené.

Rozsievateľ vyšiel rozsievateľ semeno a rozsievateľ príde zbierať úrodu. Aká bude? Nebudeme sa musieť za ňu hanbiť?

Amen.

Pondelok 25. týždňa

Lk 8,16-18

Čo počúvame

Zodpovednosť za to, čo vpúšťame ušami do duše.⁴⁸

Slová evanjelií sú ako spomienka. Ak ich vložíme do správneho prostredia, budú rásť a prinesú úrodu nad naše očakávania. Ak túto myšlienku spojíme s Ježišovým príslubom, že Boh znásobí to, čo dal (*Porov Lk 8,18*), môžeme si bleskovo predstaviť, čo sa stane, ak prijmem aspoň máličko evanjelia: ak budeme slovo živiť a podľa neho aj konať, slovo bude rásť.

„Dávajte pozor, ako počúvate“ (*Lk 8,18*). V dobe, keď žil Ježiš, ešte nebola električka. Čo asi tak tí ľudia mohli počúvať, keď nemali televízor, MP3 prehrávače, rádio? Isto, robili rôzne iné veci doma i na poli. A tiež mávali trhy. Prichádzali aj do hluku a vravy a tak počúvali rôzne veci, učiteľov zákona v synagóge, trhovníkov ako vykrikujú a ponúkajú tovar, debaty ľudí na ulici. Povieme si: skoro ako dnes, len s menšími decibelmi. Otázka z dnešného evanjelia je naozaj aktuálna. Čo a ako dnes počúvame? Dávame na to pozor? Napríklad, príde vaše dieťa domov zo škôlky, či školy a povie slovo, ktoré sa u vás doma nehovorí. Alebo často počujeme výrazy, reči, informácie, ktoré do seba nasávame

⁴⁸ Porov.: PÁSTOR, M.: Seminárna práca. Spišská Kapitula : 2007.

ako špongia a nedbáme na to, ako to na nás pôsobí. Povedané, jedným uchom dnu druhým von. Ideme po rušnej ulici mesta a skoro zo všetkých strán sa na nás valí hudba, informácie z reproduktorov... Vrátime sa domov, zavrieme dvere a povieme si: „Konečne ticho.“ Ticho, ktoré dnes mnohí mladí vyhľadávajú najmä kontemplatívnych kláštoroch, kde je oáza pokoja, ticha a času pre Boha. Času na počúvanie.

V nedeľu na svätej omši bol jeden dvadsaťročný bohatý mladý muž zasiahnutý veršom z evanjelia: „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ (Mt 19, 21). Pohnutý prijať doslovne tento príkaz, ihneď rozdal svoj majetok a peniaze miestnym ľuďom a chudobným, nechal si iba toľko, čo potreboval na svoju a sestrinu výživu. Keď prišiel do chrámu druhýkrát, prehovorilo k nemu ďalšie slovo: „Nebuď ustarostený o zajtrajšok“ (Mt 6, 34). S týmto urobil veľký pokrok vo viere. Potom, čo zaobstaral všetko potrebné pre sestru, zvyšok zanechal chudobným, utiahol sa do chatrče, kde sa plne venoval modlitbe a na živobytie si zarábala vlastnými rukami.

Mnoho rokov žil tento muž sám a v chudobe. Stále viac a viac prijímal Boží život. Jeho spôsob života v tej dobe oslovil mnohých. Keď osemdesiatpäť rokov po tom, čo ho prvýkrát zasiahlo Božie slovo, zomrel, jeho dielo už obnovilo celú Cirkev.

Dnes si uctieваме tohto muža ako svätého Antona pustovníka (251–356), otca mníšskeho života.

Svätý Anton si vzal do srdca maličkú čiastku evanjelia a bolo mu dané omnoho viac. Nech je aj v nás zakorenený aspoň kúsok z Biblie a bude nám dané omnoho viac.

Amen.

Utorok 25. týždňa

Lk 8,19-21

*Máme byť deťmi
Božie deti sme.⁴⁹*

Jedna matka rozpráva: „Keď telefonuje jedna z našich dcér, môj manžel vždy nevie spoznať, ktorá z nich to je. Ony mu to potom vytýkajú: „Oci, ale veď my sme tvoje deti. Ty by si nás mal poznať podľa hlasu!“ Náš nebeský Otec nemá s nami taký problém. On pozná náš hlas hneď. Ale vieme rozpoznať my ten jeho?

„... tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho“ (Lk 8,21).

Vieme, že schopnosť rozpoznať Boží hlas patrí k nášmu dedičstvu pokrstených kresťanov? Sme Božími deťmi! Ježiš chce k nám rozprávať jasne a zreteľne, ako sa prihovárať Márii, Jozefovi a svojej celej rodine. Ak sa pokúsime počúvať Boha v modlitbe i počas dňa, zistíme, že Ježiš sa nám neustále prihovára. Uvedomíme si, že veľmi rád s nami trávi čas!

Svätý Ignác z Loyoly učil, že Boha počujeme v prvom rade vďaka tomu, že naše prirodzené uvažovanie a myseľ je povznesená Božou milosťou. Pri aplikácii tohto princípu na Bibliu, Ignác učil ľudí používať predstavivosť. Napríklad povedal: „Predstav si seba v zástupe, ktorý počúva reč na hore. Alebo si predstavme, ako si nás Ježiš po tom, čo vzkriesi Lazára, berie nabok a chce sa s tebou porozprávať; alebo potom, čo premení víno. Predstav si seba, že mu vravíš, čo si myslíš a pozorne počúvaj, čo by ti asi chcel povedať. Po čase spoznáme spôsoby, akými k nám Pán vraví. Možno nie vždy budeme mať pravdu, ale ak vytrváme, Ježiš nám stále viac a viac bude otvárať sluch.“

Keďže Božia milosť preniká našou hriešnou prirodzenosťou, je dosť pravdepodobné, že to, čo 'počujeme', bude nejakým spôsobom zahmlené. Ale Biblia a Cirkev nás vedie, aby sme nezblúdili. Môžeme rátať aj s pomocou „**Ducha pravdy**“, ktorého Ježiš poslal, aby prehováral do našich srdiec a viedol nás „**do plnej pravdy**“ (Jn 16,13).

Prosme teda Pána, aby sme robili ako skutočné Božie deti, ktoré počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho.

⁴⁹ Porov.: PÁSTOR, M.: *Seminárna práca*. Spišská Kapitula : 2007.

Streda 25. týždňa

Amen.
Lk 9,1-6

Poslanie

S istotou kráčať vpred.

V predchádzajúcich dvoch dňoch sme mali možnosť počuť evanjelium o počúvaní. Dnes sme počuli, ako Ježiš rozposiela učeníkov, aby šli a hlásali to, čo počuli.

„Dal im silu i moc nad všetkými zlými duchmi a liečiť neduhy. Potom ich poslal hlásať Božie kráľovstvo a uzdravovať chorých“ (Lk 9,1–2).

Možno si položíme otázku, prečo si Ježiš vyrábal problémy, tým, že dal svoju moc nad démonmi učeníkom. Mohol ich predsa obdarovať iba mocou uzdravovať a hlásať evanjelium. Nestačilo by to? Isto nie. Ježiš vedel, že démoni sú skutoční, na rozdiel od nás – ľudí dnešnej doby, ktorí si myslia, že je to len strašenie Cirkvi – a poznal reálnu hrozbu, ktorú predstavujú. Môžeme si zatvoriť oči a predstavme si červenú, strašnú postavu s vidlami a dovoľme, aby nás taká karikatúra zmiatla a odviedla do reality démona. Možno si myslíme, že stačí veriť v Ježiša a pripustiť prítomnosť zla vo svete, bez prijímania niečoho takého 'staromódneho' ako duchovná bytosť – osoba, ktorej cieľom je naša deštrukcia a zničenie.

To je nebezpečný postoj. Satan je skutočný a jeho klamanie je viditeľné vo svete, dokonca niekedy aj v našom živote. Klamstvami a polopравdami sa nás snaží presvedčiť, že náš Boh vôbec nie je dobrý a milujúci. Používa zjavné hriechy rovnako ako sotva zreteľné nevyhranené názory, ktoré nás vedú k postojom v rozpore s evanjeliom. „Vrah od počiatku“ - ako to píše sv. Ján vo svojom evanjeliu, satan chce predísť tomu, aby ľudia poznali dobrotivé Božie milosrdenstvo a prijali odpustenie a milosť.

Ale toto nie je koniec príbehu! Ježišova smrť na kríži porazila zlého. Schopnosť premôcť satana, ktorú dal Ježiš učeníkom, nebola len jednorazovým darom. Všetci kresťania môžu prijať moc odporovať klamstvám zlého, jeho pokušeniam a pochybnostiam. Nemusíme sa cítiť bezmocní a utláčaní, okradnutí o radosť zo spásy, ktorá nám v Kristovi patrí. Zjednotení s Ježišom v krste a ukrižovaní spolu s ním zdieľame ovocie jeho vzkriesenia.

Pouvažujme dnes nad touto skutočnosťou: Starý človek v nás, ktorý bol pod vplyvom zlého, umrel skrze Kristov kríž. Nechajme sa preniknúť touto

skutočnosťou a aj prudký nápor zlého prekonáme s odvahou a istotou. Budeme s istotou kráčať novým životom, ktorý máme v Kristovi. Amen.

Štvrtok 25. týždňa

Lk 9,7-9

Rozposlanie

Úloha aktuálna i dnes.

Ako sa nám to krásne skladá. Počuli sme už o tom, ako apoštoli počúvali, ako ich rozposlal... A dnes sme počuli, čo sa dialo, keď učeníci ohlasovali Božie kráľovstvo. A čudoval sa nie hocikto, ale sám kráľ.

Kto je teda ten, čo o ňom počúvam také veci? „**A chcel ho vidieť**“ (Lk 9,9).

Herodes položil veľmi dobrú otázku, aj keď pre odpoveď mal zatvrdnuté srdce. Čo vieme o Ježišovi? Boh ešte skôr, ako nás stvoril, chcel, aby sme mali dôverný vzťah s jeho Synom, a od toho úmyslu nikdy neupustil. Rád odhaľuje svoju lásku, svoj plán, svoju existenciu tým, ktorí ho počúvajú a prosia, aby ich vyučoval.

Ako môžeme uvažovať o neviditeľnom Bohu? Znamená jeho prítomnosť sú všade okolo nás. Svätý Pavol napísal: „**Ved' to, čo je v ňom neviditeľné... možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí**“ (Rim 1,20). A žalmista píše: „**Nebesia rozprávajú o sláve Boha a obloha hlása dielo jeho rúk**“ (Ž 19,1). Obyčajný pohľad na jasnú nočnú oblohu, prechádzka lesom alebo parkom, môže tak veľa odhaliť z dobroty a lásky Boha.

Otec François Fénelon, ktorý sa narodil v roku 1651 vo Francúzsku, zasvätil svoj život skúmaniu Božích právd a učil to robiť aj iných. Svoj čas venoval starostlivosti o chudobných a chorých, a vyučovaniu vnuka kráľa Ľudovíta XIV., následníka francúzskeho trónu. Či bol v úzkom spojení kruhu francúzskeho dvora, alebo medzi najchudobnejšími blížnymi, používal svoj vplyv a učil ľudí, aké dôležité je v každej chvíli myslieť na Boha.

Fénelon si veľmi uvedomoval tlak každodenného života, no neustále hovoril: „Nesmiete čakať na voľný čas, keď môžete zatvoriť svoje dvere a nikoho nevidíte... Hneď obráťte svoje srdce k Bohu, jednoducho, priateľsky a s dôverou.“ Učil tiež: „Kamkoľvek vás Boh zavedie, všade ho nájdete, v najneprijemnejších povinnostiach, ako aj v tichej modlitbe.“

Tak ako Fénelon, aj my sa môžeme učiť unikať pred rozptýleniami, ktoré nás každodenne pokúšajú, a prosieť Boha, aby nám odpovedal na naše otázky

LUBOMÍR STANČEK

o ňom. A podobne ako Fénelon, môžeme nájsť silu, ktorá zmení náš život tým, že budeme stále viac poznávať Ježiša.

Amen.

Piatok 25. týždňa

Lk 9,18-22

Kto je Ježiš Za koho pokladám Ježiša.

Dnes prišiel rad na nás. Po počúvaní, rozposlaní a ohlasovaní, sa Ježiš každého z nás pýta:

„A vy ma za koho pokladáte?“ (Lk 9,20).

Všetko v našom každodennom živote stojí na odpovedi, ktorú dáme na túto jeho otázku. Či ho prijímam len ako človeka a teda jeho slová prijímam len s ľudskou vierou, to znamená, že si nechávam určitú rezervu a na niektoré veci mám svoje vlastné názory, alebo ho prijímam ako Bohočloveka, Božie slovo a teda s istotou viery. Je 'ukrižovaný' a 'vzkriesený' Kristus naozaj dostatočnou odpoveďou na moje problémy a problémy ľudstva?

Ježiš ukazuje cestu ku spásu. On sám je tou cestou, pravdou i životom. Vo svojich podobenstvách zjavuje obraz iného Boha ako je boh našich ľudských predstáv a domnienok. Človek preto častokrát so zatemnenou myslou nemôže poznať ani pravého Boha a ani dokonalého človeka.

Ježiš celým svojim životom a činmi zjavuje pravého Boha, ale súčasne aj ukazuje dokonalého človeka. Prevracia naše hodnoty. To čo platí vo svete, veľmi často neplatí u Boha. Dokonca svet, ktorý v každom z nás, či to chceme, alebo nie, zanecháva svoju stopu - stojí v nepriateľstve voči Bohu.

Sv. Ján píše, aby sme nemilovali svet, ani čo je vo svete. Lebo kto miluje svet, nie je v ňom láska Otcova. Milovať znamená: stotožňovať sa, premieňať sa do podoby toho, čo milujem. Sv. Bonaventúra hovorí: „Silou lásky budeš premenený v toho, ktorého miluješ.“

Amen.

Sobota 25. týždňa

Lk 9,43b-45

Milost' z kríža S Ježišom je všetko možné.

Ak si dobre všimneme túto časť Lukášovho evanjelia, vidíme, že Ježiš sa práve vrátil z vrchu premenenia. Možno túžil ešte na ňom trocha pobudnúť s Eliášom a Mojžišom a nechať sa povzbudiť na všetko, čo ho čakalo, ale namiesto toho, sa rozhodol vrátiť späť do bežného života - do sveta poznačeného hriechom a pôsobením zlého ducha. „**Dobre počúvajte a zapamätajte si, čo vám poviem**“ (Lk 9,44). Tu Pán Ježiš, v tak dôležitej chvíli pre neho, dáva sa učeníkom znova spoznať a oni ho znova nepoznajú. Bolo im zahalené, aby mu nerozumeli. Čo sa hneď aj prejavilo. Keď sa vrátili z vrchu, stretáva sa so zmätkom. Ostatní učeníci sú neschopní oslobodiť chlapca, ktorého sa zmocnil zlý duch. Vidí zúfaleho otca, trpko rozčarovaného z toho, že učeníci neboli schopní uzdraviť jeho jediného syna. A zástup, ktorý zvedavo čakal, či sa to Ježišovi podarí. Ježiš teda vzal veci do svojich rúk, uzdravil chlapca a vyhnal z neho zlého ducha.

Je jasné, že zástup – vrátane učeníkov, si uvedomil, že uprostred neho je v osobe Ježiša sám Boh. Možno aj to zapríčinilo, že učeníci nedokázali pochopiť Ježišove slová, že bude vydaný do rúk ľudí. Ešte vždy neboli pripravení prijať posolstvo jeho kríža.

Ježiš bol po pokúšaní na púšti pripravený uzdravovať a konať zázraky. Ukázal, že začína porážka diabla a že hriech a utrpenie sa blížia k svojmu koncu. Teraz sa Ježiš usiluje pripraviť svojich učeníkov na to, ako sa uskutoční oslobodenie – a že svoj vrchol dosiahne v Ježišovej obeti na kríži. Kríž bol nevyhnutný v boji a pri porážke diabla a hriechu. A keď Ježiš vstal z mŕtvych, poslal svojho Ducha Svätého, aby nás učil a pomáhal nám pochopiť, že každú milosť, ktorú prijímame, plynie z jeho kríža.

Otvorme uši a dobre počúvajme! Ježiš je s nami v našich radoostiach i bolestiach. Ďakujme mu za to, že nás všetkých vykúpil na kríži. Máme k tomu priestor - i teraz, pri nekrvavom sprítomnení jeho vykupiteľského diela.

Amen.

Byť sám sebou!⁵⁰

Evanjelium je bohaté na množstvo pekných myšlienok. Prvá z nich je: ako sa apoštoli medzi sebou hádali, „**kto z nich je väčší**“ (Lk 9,46).

Spor pripomína malý hlúčik veselých detí hrajúcich sa spolu na pieskovisku, ktoré si pri svojej zodpovednej činnosti – pečení koláčikov z piesku, začínú všímať viac tie svoje a pohrdavo sa pozeráť na výsledok práce tých druhých. Snažia sa pretlačiť a presadiť názor, že len tie ich sú najkrajšie a najlepšie spravené.

Asi podobne - tejto udalosti z pieskoviska, by sa dala prirovnať hádka a spor medzi apoštolmi, ktorí sa tiež snažili presadiť a vyvýšiť medzi tými druhými. Každý jeden sa chcel určite pred tými ostatnými vykresliť a ukázať ako najlepší, najužitočnejší, najskromnejší, jednoducho, že iba on je ten, bez ktorého sa nemôže a nedá nič urobiť, že len on sa vyzná do všetkého a preto je proste 'naj' medzi tými druhými. Ale na druhej strane si všimnime postoj Ježiša. Ako reaguje na túto skúsenosť s jeho najbližšími - s apoštolmi? Čo im na to hovorí? Evanjelista to veľmi dobre zachytil, keď zdôrazňuje, že Ježiš poznal zmýšľanie ich srdca. On dobre vedel, o čo ide medzi nimi, o akú hádku, o aký spor. Ježiš v tejto chvíli nehovorí nič, nepovie ani pol slova na ich adresu, lebo on veľmi dobre vie, čo je za tým, kde bol dôvod takéhoto ich konania a správania, lebo on pozná zmýšľanie ich srdce.

My ľudia sme už raz takí, že sa radi ukazujeme a predvádzame, keď nám ide o našu prestíž. Každý sa ocitne v takej situácii života, kedy sa rád chce ukázať a prezentovať pred tými druhými čo dokáže, alebo zdôrazniť, na čo všetko má, v čom je lepší alebo dôležitejší. Je to uložené niekde vo vnútri každého človeka, a u každého sa to, u niekoho častejšie u niekoho nie tak často, ozýva. Vtedy si ten dotýčný človek ani neuvedomuje, ale veľmi zreteľne si to všímajú ľudia okolo neho. Človek sa vtedy nepozera na druhých, ani sa o nich nezaujíma, ide mu len o seba. Všetky činnosti vtedy nevychádzajú z čistého a úprimného srdca, ale iba z chorobnej a vášnivej ctižiadosti a vlastného ega. Ide mu len o vlastný prospech a blahobyť.

Je veľmi dôležité, že aj keď sme si vedomí svojich predností, svojich schopností, ostali pokorní a skromní. Aby sme vždy, keď aj budeme prezentovať svoje schopnosti a vedomosti, robili to s čistým úmyslom srdca. Nie preto, aby sme boli obdivovaní a obľetovaní pre naše nezaslúžené dary, ale ako ľudia vedomí si

⁵⁰ Porov.: MALČEK, J.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

svojich predností, majú na mysli, že všetky tieto dary máme z Božej dobroty a lásky.

Na záver jedno staré príslovie, ktoré znie: „Z plnosti srdca hovoria ústa“. Vieme, aký má význam, čo to znamená. Prenesme si slová na seba, na naše skutky, naše myšlienky... Ukazuje to charakter celého človeka.

Amen.

Utorok 26. týždňa

Lk 9,51-56

Úloha posla

Byť poslom aj dnes.

Poslovia v minulosti mali svoju dôležitú funkciu a úlohu. Keď nebola ešte pošta, ani iné masovokomunikačné prostriedky, poslovia zohrávali úlohu, akejsi 'spojky' - pre bilaterálne vzťahy, pre vzájomný dialóg medzi ľuďmi. Mali nezastupiteľné miesto v spoločnosti, ale tiež boli vystavení aj určitému riziku o svoj život. Prinášali rôzne správy akéhokoľvek druhu, raz dobré a priaznivé, inokedy skôr také, o ktorých by najradšej nikto ani len nepočul.

V evanjeliu Ježiš pred svojím príchodom do Jeruzalema posiela poslov, „**aby mu pripravili miesto**“ (Lk 9,52).

Takýmto podobným poslom bol aj archaniel Gabriel poslaný Bohom Otcom, ktorý zvestoval Pane Márii radostnú novinu, že si ju Boh vybral za matku svojho jedno rodeného syna.

Nielen Ježiš posiela poslov, ale už jeho Otec poslal posla s radostnou správou. Iste sa všetci v duchu pýtame, že prečo dnes rozprávam o posloch? Aj my všetci sme takýmto poslami ako bol aj archanjel Gabriel. Poslovia, ktorých posiela Ježiš pred svojím príchodom do Jeruzalema a mnoho ďalších. My konáme túto úlohu v tom zmysle, že nemusíme behať a odovzdávať správy od jedného človeka k druhému, ale tým, že sme kresťania, sme začlenení do Kristovho tajomného tela, sme poslami samého Krista. Ježiš od nás nežiada nejaké ohromujúce a zdrvivujúce správy o jeho poslaní, účinkovaní, jednoducho o ňom samom. On sám chce, aby sme boli proste tými pravými poslami jeho radostnej zvesti, plnej lásky a porozumenia. Nemusíme nijako výnimočne hlásať a šíriť evanjelium, ale stačí keď budeme prežívať svoj kresťanský život tak, aby to mnohých v našom okolí aspoň upozornilo a povzbudilo. Aby z našich skutkov, slov a postojov - všade kde

sme poslaní každý deň, či už v zamestnaní, v škole, v rodine, na dovolenke, ľudia vypozerovali a uvedomili si, že sme kresťania, ozajstní praví poslovia samého Ježiša.

Prosme nebeského Otca v mene Ježiša Krista, aby sme sa stali dobrými poslami, ktorí budú šíriť radosť, lásku, porozumenie a pokoj. Daj, aby sme sa stali poslami v pravom slova zmysle nielen niekedy, keď nám to bude vyhovovať.

Amen.

Streda 26. týždňa

Lk 9,57-62

Pracovať na sebe

Zvýšená zodpovednosť za svoje správanie.

Človek sa vie nadchnúť pre rôzne veci a činnosti. Závisí to iba od toho, ako nás daná vec - činnosť priťahuje, oduševňuje. Vďaka takémuto odhodlaniu, zapretiu sa ľudí vznikli rôzne pre ľudstvo dobré a prospešné veci, ale niekedy aj veci zlé a nebezpečné.

Pozrime sa len na dnešný vrcholový šport. Keď chce nejaký jednotlivec alebo kolektív dosiahnuť určitý úspech, nejaký dobrý výkon, vyžaduje si to samozrejme talent, dnes už aj dostatok peňazí, ale v prvom rade nepochybne oduševnenie a odhodlanie sa pre čo najlepší výkon. Vyžaduje si to veľa námahy a driny na sebe samom, veľa sebazapierania a odriekania si rôznych iných aktivít, ktoré bežne robia ľudia v jeho okolí. Musia pristupovať zodpovedne ku všetkým tréningovým procesom, mnohí už od svojho skorého detstva, a len preto, aby z nich niečo bolo, aby niečo vo vrcholovom športe dokázali.

Vždy, keď sa chce niečo dosiahnuť, vyžaduje si to nemalú námahu. V dnešnom evanjeliu sme počuli, ako sa niektorí odhodlane rozhodli ísť a nasledovať Ježiša: „***Pôjdem za tebou všade, kam pôjdeš***“ (Lk 9,57).

Fenomén nadchnutia pre rôzne veci je dosť špecifický pre dnešnú dobu. Mnoho aj z našich kresťanských radov sa vie nadchnúť pre Ježiša, ale veľmi málo z nich v tomto rozhodnutí vydrží a zotrvá. Vieme, že aj Ježiš od nás žiada určitú námahu: zaujať v niektorých vážnych situáciách rázny postoj, správny kresťanský názor. Nie je to vždy také jednoduché a ľahké. Keď vidíme, ako si žije dnešný sekularizovaný svet, je dosť ťažké vydržať a zachovávať kresťanské ideály. Vyžaduje si to pevnú vôľu a rázny charakter človeka, ktorého nemôže len tak niečo

odradiť. Nemôžeme sa podobat' na tých ľudí z dnešného evanjelia, ktorí potrebovali urobiť mnoho iných vecí, ktoré považovali za dôležitejšie, než to, čo od nich chcel Ježiš. Preto snažme sa, aby sme boli 'dobře vytrénovaní' pre Ježiša a našu vieru. Vieme, že nebude to ľahké a bez obetí, ale čím viac sa budeme trápiť a namáhať teraz, bude nám to určite viac započítané u Pána. Bez námah a problémov nič nejde ľahko a rýchlo, ale tvrdo a pomaly a výsledok takejto práce je potom však znamenitý a ukázkový.

Amen.

Štvrtok 26. týždňa

Lk 10,1-12

Prinášať Boha ľuďom

Zvýšiť pozornosť pri ohlasovaní evanjelia.

Evanjelista Lukáš predkladá stať evanjelia, v ktorej zachytáva udalosť, ako Ježiš povoláva a rozposiela učeníkov do celého sveta. Výstižne sa Ježiš prihovára svojim učeníkom ohľadom ich doposiaľ nového poslania: ***„Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“*** (Lk 10,2).

Ježišove slová sú dostatočne aktuálne aj pre dnešnú dobu a pre apoštolskú činnosť Ježišových nasledovníkov. Rozsievanie Božieho slova, a s tým spojené apoštolské pôsobenie je nesmierne obrovské. Veď aj dnes sú po celom svete miesta, krajiny, národy, kde je potrebné hlásanie Ježišovho posolstva. Na jednej strane sú miesta, kde sa toto posolstvo ešte nedostalo, kde ľudia nič nevedia o Bohu, ešte o ňom nepočuli. Ježiš sám chce, aby sa posolstvo viery dostalo aj k týmto ľuďom, vďaka horlivej a potrebnej práci misionárov. Sú vo svete miesta, kde sa evanjelium rozsieva, ale je potrebné viac robotníkov, ktorí ho budú s nadšením šíriť, hlásať a zveľad'ovať. Nemôžeme však zabudnúť ani na také miesta, kde v minulosti apoštolské pôsobenie bolo hojné a bohaté, kde krajiny a národy majú bohatú kresťanskú tradíciu, ale kvôli kresťanskej ľahostajnosti a náboženskému indiferentizmu, ich život viery zanikol a potrebujú novú evanjelizáciu.

Svet potrebuje mnoho dobrých vecí, ale bezpochyby potrebuje aj dostatok horlivých a odhodlaných robotníkov v Kristovej vinici. Keď bude dostatok svätých, radostných a húževnatých Ježišových vyslancov, môžu semienka

radostného Kristovho posolstva byť dobre rozosievané, starostlivo obrábané, a tak dobre zakorenené v srdciach všetkých ľudí. Ježiš nám však nechal odpoveď ako zohnať nových robotníkov na svoje polia. Hovorí: „**Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu**“ (Lk 10,2).

Modlitba je najúčinnější spôsob, ako získať ďalších apoštolov. My všetci sa preto môžeme tiež pripojiť k apoštolskému pôsobeniu, a to tým, že sa budeme neustále a dôverne modliť za nových robotníkov na Pánovom poli. Modlitba by mala byť na počiatku každej činnosti, a preto je nevyhnutné, aby bola aj počiatkom apoštolskej činnosti. Pri svätej omši spoločne prosme Pána o dostatok horlivých a svätých kňazov, ktorí pri rozosievaní slova pôjdu príkladom svojim veriacim. Nech ich Pán povoláva a posiela do celého sveta podľa svojej potreby a vôle.

Amen.

Piatok 26. týždňa

Lk 10,13-16

Prijat' mienku a názor
Zmysel zmeny postojov.

Koľkokrát ste sa už tak 'správne našťvali'? Aby sme sa rozumeli, výraz 'správne sa našťvať' myslím na takú situáciu, keď ste niekomu presne vysvetlili, čo treba urobiť, ako najlepšie a najskôr to môže spraviť, venovali ste mu tým množstvo času a nakoniec ste zistili, že to bolo zbytočné. Dotyčný si to urobil aj tak podľa seba a čo je najhoršie, všetka robota je zlá a zbytočná. Vtedy to každého tak 'správne popudí', lebo si v tej chvíli uvedomí: ako keby hrach na stenu hádzal.

V podobnej situácii sa nachádzal aj Ježiš v dnešnej perikope evanjelia, ktorý sa 'tak správne nahneval' a povedal: „**Beda ti Korzain. Beda ti Betsaida. Lebo keby sa v Týre a Sidone boli stali zázraky, ktoré sa stali u vás, dávno by boli v kajúcom rúchu sedeli a kajali sa**“ (Lk 10,13-14).

Ježiš veľakrát prechádzal ulicami a námestiami miest na pobreží Genezaretského jazera. Hoci vykonal veľa zázrakov a služieb týmto ľuďom, nekajali sa ani sa neobrátili. Nevedeli prijať Mesiáša, o ktorom toľko počuli v synagóge. Ježiš v týchto mestách rozsieval plným priehrštím, ale zbieral len málo

úrody. Ani mnohé, naozaj neuveriteľné znamenia nepohli ľudí k pokániu. Toto všetko pohlo Ježiša k tomu, že vzniesol také ostré a tvrdé slová na mestá a ľudí. Ale iste sa v duchu pýtate, kde bol ten problém, že ľudia ostali zatvrdnutí a neprijali ani tie najväčšie Ježišove zázraky? Odpoveď je veľmi jednoduchá. Ich srdcia ostali tvrdé, nechceli sa obrátiť a prijať Krista ako Mesiáša a 'záchrancu'.

Stáva sa, že máme zatvrdnuté srdcia, keď máme prijať nejaký lepší názor ako ten náš. Zvlášť, keď ide o niekoho, koho poznáme, kto nám až tak nevyhovuje. Veľmi ťažko prijímame radu, názor, lebo sa to v nás prieči, priam búri. Naše srdce je v tej chvíli úplne zatvrdnuté, hoci môže ísť o naozaj dobrú a prospešnú radu. Nie sme schopní od niekoho iného prijať pomoc, lebo si myslíme, že by nám to azda uškodilo, znížilo by to naše nedostupné a vynikajúce 'ego', padli by sme v očiach iných. Keď sa však nad týmto postojom srdca u niektorých z nás zamyslíme, zistíme, že ide iba o úbohú ľudskú naivitu a hlúposť, ktorá nás zväzuje a bráni nám slobodne sa rozvíjať.

Prosme Pána, aby nám obmäkčil srdce pri prijímaní dobrých rád a ponaučení od všetkých ľudí bez rozdielu, aby sme raz nemuseli banovať pre našu hlúposť.

Amen.

Sobota 26. týždňa

Lk 10,17-24

Radosť

Čo je pravá radosť?

Lukáš zachytáva udalosť sedemdesiatich dvoch učeníkov, ktorí sa plní nadšenia, radosti a plesania vrátili zo svojej misijnej cesty. Naplnení eufóriou, Ježišovi zvestovali svoje skúsenosti a pocity zo svojej práce. Natešení hovorili: **„Pane, aj zlí duchovia sa nám poddávajú v tvojom mene!“** (Lk 10,17).

Radosť, ktorú učeníci prežívali, bola obrovská. Boli plní prekvapenia z udalostí s ktorými sa stretli, ktoré zažili, ktoré dovtedy iba videli, keď chodili s Ježišom a mali z nich veľkú bázeň. Ježiš im odovzdal moc a silu. Odvdáčil sa im za ich vernosť a lásku, ale v prvom rade za ich vieru, za to, že uverili v neho ako v Boha. Ale, aby im sláva spíliš nestúpila do hlavy, vystríha učeníkov rázne: **„Neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi“** (Lk 10,20).

ĽUBOMÍR STANČEK

Kristus chce aj od nás, aby sme sa radovali z toho, že sme kresťania. On nechce, aby sme boli skostnateli, smutní a ustráchaní, aby sme si azda mysleli, že viera nám zväzuje ruky, že nám bráni slobodne žiť v dnešnom svete, ako si to myslí mnoho neveriacich ľudí. Je našou povinnosťou ukázať a presvedčiť ľudí, že to tak v žiadnom prípade nie je. My sami svojim životom viery máme ukázať radosť, krásu a slobodu Ježišovho posolstva. Radosť by nemala chýbať ani jednému z nás. Mala by v nás byť udomácnená. V každom jednom z nás má mať svoje dôležité miesto. Radostný človek vyžaruje a prekypuje do celého svojho okolia potešením, porozumením a spokojnosťou. Má sa s ňou deliť, obohacovať iných, rozdávať ju nielen, keď je všetko tak ako má byť, keď sa darí, ale aj keď sú ťažšie chvíle v živote. Kresťanská radosť je darom pre tých, čo rozumejú prirodzeným radostiam ako je radosť zo života, radosť z dobre vykonanej práce, radosť z pokoja v rodine, radosť z každodenných stretnutí a chvíľ s tými, ktorých nám Pán postaví do cesty. Úprimná čistá kresťanská radosť nie je individualistická a sebecká, ale je dobroprajná a spolucítiaca.

Radosť je vlastnosťou, ktorá je na človeku viditeľná. Keď čítame životopisy svätých mužov a žien, zistíme, že všetci boli ľudia plní úsmevu a radosti. Napriek všetkým úskaliam, ktoré im život prinášal, vždy a všade vedeli rozdávať radosť.

Preto poprosme svojich svätcov o radosť, ktorú by sme vedeli dávať aj prijímať.

Amen.

Pondelok 27. týždňa

Lk 10,25-37

Chod' a rob

*Povzbudiť k záujmu o problémy blížnych.*⁵¹

Dnes, keď vidíme na zemi spadnutého človeka, zväčša si pomyslíme, že to je alkoholik, a sám si za to môže. Málokedy sa pri ňom zastavíme a opýtame sa ho, čo mu je, či mu netreba pomôcť. Tiež máme istý ostych, čo si o nás môžu pomyslieť tí, ktorí nás uvidia.

V dnešnom evanjeliu Ježiš po vyrozprávaní príbehu o milosrdnom Samaritánovi hovorí: „***Chod' a rob aj ty podobne***“ (Lk 10,37).

⁵¹ Porov: MAJDA, M.: Seminár. Spišská Kapitula : 2007.

Ako podobne? Tak, ako konal Samaritán. Skutočne, od nás ako kresťanov, sa očakáva konanie podľa takéhoto vzoru. V tej dobe sa od Samaritána neočakávalo také konanie. Židia sa považovali za čistokrvných potomkov Abraháma, preto sa predpokladalo, že najlepšie budú dodržiavať Zákon, zatiaľ čo Samaritáni boli zmiešanou rasou, ktorá vznikla vtedy, keď si Židia zo Severného kráľovstva po návrate z exilu brali za manželských partnerov obyvateľov iných národov. Preto boli považovaní za nečistokrvných a nebolo veľa lásky medzi židmi a nimi.

Akým zahanbením by bolo pre dnešného kresťana, keby nekonal podľa toho, ako ho učí žiť jeho viera. Keď vieme, že máme milovať blížneho, ale praktické skutky lásky by sme neprejavovali. Ved' ako hovorí apoštol: 'Viera bez skutkov je mŕtva'. Keď obchádzame okolo bied a problémov našich blízkych bez povšimnutia... Keď neprejavíme aspoň ochotu pomôcť... Neopýtame sa, či niekto nepotrebuje pomoc...

Veľkým vzorom v konaní skutkov lásky je matka Tereza. Z jej života je povzbudivá táto príhoda. Keď našla na ulici veľmi chorého človeka, vzala ho na ruky a chcela ho zanieŤ do nemocnice, ale keď tam videli v akom stave je, odmietli ho prijať, pre nedostatok miesta. Matka Tereza sa však odradiť nedala. Sadla si pred nemocnicu a povedala lekárom, že počká, kým sa im nejaké to miesto neuvoľní.

Nie je to nádherný príklad lásky k blízkym? Ved' keby vtedy bola myslela na to, čo si o nej môžu pomyslieť okoloidúci, alebo že sa zašpiní, alebo keby sa niekde ponáhľala a nezastavila sa, nepomohla by mu. Ale ona vedela, tak ako milosrdný Samaritán, že láska k blízkym je po láske k Bohu tou najdôležitejšou povinnosťou a radosťou kresťana.

Prosme teda všemohúceho Boha, aby nám pomohol byť citlivými na potreby a problémy našich blízkych. Aby sme nemysleli na smiešne výhovorky a aby nás tie výhovorky neoklamali, že sa niekam ponáhľam, že sám si za to ten človek môže atď. prejavme aspoň ochotu pomôcť a uvidíme, že človek bude mať v srdci veľkú radosť z pomoci svojmu blíznemu. A už nebudeme len počúvať ako treba robiť, ale aj robiť budeme.

Amen.

Modli sa a pracuj *Vedieť vyvážiť modlitbu a prácu.*

Možno by ste chceli po vypočutí dnešného evanjelia odo mňa počuť, že poviem: „Je lepšie keď sa modlíte, ako keď pracujete.“ Takéto vyjadrenie by mohlo poslúžiť tým, ktorí ako odpoveď na prosbu o pomoc používajú odpoveď: „Ja sa teraz modlím.“ Dovolím si však upozorniť na 'malú odchýlku' vo vysvetľovaní a preklade tejto časti evanjelia.

„Mária si vybrala lepší podiel“ (Lk 10,42).

V gréckom origináli je slovíčko 'dobrý podiel'. To znamená, že Mária presne tak ako aj Marta, si vybrala dobrý podiel. Preto bolo správne, že keď prišla návšteva do domu, bola tu Marta, ktorá sa postarala o jedlo a obsluhu. Ved' ako by to vyzeralo, keby sme nič nedali na stôl - skúste si to predstaviť. A bolo tiež správne, že tu bola aj Mária, ktorá si sadá k Ježišovým nohám a venuje sa návšteve počúvaním.

My v našom živote by sme si mali zobrať za vzor obe tieto ženy. Skúsme si predstaviť, keby tam bola napríklad iba sama Mária, ako by to vyzeralo a keby tam bola zasa iba Marta? Márii by možno nenapadlo, že hosť'a treba aj niečím ponúknuť a zasa Marte, že netreba azda až toľko pripravovať toho jedla, ale aj si sadnúť a porozprávať sa s návštevou. Kristus nám chce povedať, že obidve tieto činnosti sú potrebné a dobré, keď ich vieme správne zosúladiť. Treba pracovať a prácu posväcovať rozhovorom a počúvaním Ježiša, to znamená: modlitbou. Presne tak, ako to vyjadruje aj benediktínske heslo 'Ora et labora' - modli sa a pracuj. Máme každú našu prácu posväcovať modlitbou. Preto je chvályhodný zvyk, keď sa pred každou prácou pomodlíme a po práci poďakujeme dobrotivému Bohu.

Na lepšie pochopenie vyváženosti práce a modlitby dovoľm si uviesť ešte jeden príklad. Myslíte si, že by bolo správne, keby matka, ktorá má navariť svojim deťom, alebo sa o nich nejako postarať, a ona by to nespravila s odôvodnením, že sa ide teraz modliť, alebo že ide do kostola? Myslím si, že by to nebolo dobré. Taktiež treba dať pozor na druhý extrém a to je: ja nemám čas na modlitbu, lebo musím toto a ešte toto. Pán Ježiš hovorí: „Bezo mňa nemôžete nič urobiť.“

Učme sa preto vedieť vyvažovať prácu a modlitbu. Samozrejme, každú prácu a akúkoľvek činnosť posväcujeme modlitbou a nemyslíme si, že keď treba niečo spraviť, alebo niekomu pomôcť, obstoja naša výhovorka - 'ja sa modlím'. A taktiež neobstoja naša výhovorka pri množstve práce, že sa nemáme čas modliť.

Amen.

Streda 27. týždňa

Lk 11,1-4

Rozprávať sa s Bohom a byť s Bohom
Potreba dobrej modlitby.

Čo by ste si pomysleli o známom, ktorý by okolo vás prešiel bez slova. Prečo sa so mnou nerozpráva? Sami tu vidíme, aké dôležité a potrebné je rozprávať sa medzi sebou. Aj apoštoli v dnešnom evanjeliu cítia potrebu rozprávať sa s Bohom a hovoria Ježišovi: „***Pane nauč nás modliť sa***“ (Lk 11,2).

Táto ich túžba okrem potreby rozhovoru s Bohom plynie aj z príkladu, ktorý im sám Ježiš dáva. Počuli sme, že apoštoli Ježiša prosili, aby ich naučil sa modliť potom, ako jeho samého videli modliť sa. Práve Lukášovo evanjelium je charakteristické tým, že nám často predstavuje, na rozdiel od ostatných synoptikov, Ježiša ako modliaceho sa. Pri krste v Jordáne, pri premenení. Modlitba je neoddeliteľnou súčasťou Ježišovho života a tým je vzorom aj pre svojich nasledovníkov. Sám sa rozpráva a aj učeníkov učí rozprávať sa s Bohom. Modlitba by sa dala definovať ako 'rozhovor človeka s Bohom', ale ešte krajšie podľa mňa je vyjadrenie, že je to 'byť s Bohom', byť pri ňom samom v jeho prítomnosti.

Ježiš naučil modliť sa svojich apoštolov 'Otče náš'. A vďaka evanjeliu a tradícii Cirkvi, sa nám táto modlitba zachovala až do dnešných dní. Poznáme aj iné modlitby, vieme ich prinajmenšom recitovať, ale či sa ich aj naozaj vieme modliť a či sa vôbec niekedy pomodlíme..(?) Či by sme aj my dnes nemali povedať: „Pane nauč nás modliť sa“, aby sme vedeli pochopiť hĺbku modlitby. Je pravdou, že nie vždy zakúšame nejakú radosť alebo útechu pri modlitbe, niekedy sa nám ani nechce, sme unavení, a práve vtedy o to viac prosíme Ježiša slovami: 'nauč nás modliť sa'. Daj nám silu vytrvať v modlitbe a daj nám aj pochopiť hlboký zmysel modlitby, ktorý je v tom, že sme v tvojej svätej prítomnosti.

Je pravdou, že s modlitbou to niekedy vyzerá tak, ako s učením sa napríklad cudzieho jazyka. Nevieme ho hneď, ale postupne sa v ňom zdokonaľujeme.

ĽUBOMÍR STANČEK

A môžeme dorásť až do takej dokonalosti v modlitbe ako Ján Mária Vianney. Keď sa ho spýtali, čo robí tak dlho počas adorácie, povedal, že sa len díva na dobrotivého Pána Boha - a on sa díva na neho.

Toto je ten stupeň modlitby, kedy nás teší to, že sme v Božej prítomnosti a nemusíme ani veľa hovoriť, stačí, že sme spolu. Veľmi vás chcem povzbudiť, drahí bratia a sestry, k tomu, aby ste si cez deň viackrát v modlitbe spomenuli na Pána Boha a často prichádzali k nemu aj tu do kostola.

Amen.

Štvrtok 27. týždňa

Lk 11,5-13

Boh dáva len dobré veci

Vedieť o čo prosiť Boha a prijať to, čo nám dáva.

Niektorí by si mohli predstaviť prosbu k Pánu Bohu ako hodenie mince do automatu, z ktorého potom vypadne to, čo chceme. Veľmi dobre vieme, že s prosbami k Bohu to tak nie je, a predsa dnes nám Ježiš hovorí:

„Proste a dostanete“, potom dopĺňa **„ dá“** a v závere poznamenáva, že dá **„... Ducha Svätého tým, čo ho prosia“** (Lk 11,9.11.13).

Dalo by sa to vysvetliť tak, že v prvom rade by sme mali prosiť o dar Ducha Svätého, ktorý nás učí, o čo máme prosiť. Ako sa píše v liste Filipanom: **„Ved' to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete, aj konáte, čo sa jemu páči“** (Flp 1,13). A potom nemôže nastať konflikt medzi tým čo chceme a čo dostávame. Lebo Boh iste vie lepšie ako my, čo nám je potrebné ku spásu. Je pravdou, že často sa nám zdá byť jeho konanie nepochopiteľné, ale máme vieru, ktorá nás učí, že z Božej ruky dostávame to, čo nám je potrebné pre spásu. Podobne to hovorí aj dnešné evanjelium, keď poprosí syn otca o chlieb, vari mu dá hada? A keď vy zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr váš Otec na nebesiach? Tu je naša viera.

Naozaj, učme sa prosiť v modlitbe - okrem našich konkrétnych úmyslov, aj o to, aby sme vedeli prijať a plniť Božiu vôľu. Vieme, že keď človek prežíva niečo tragické a ťažké, prosí Boha o konkrétnu vec: o uzdravenie, o pomoc v súžení. A mohol by sa vtedy naozaj každý z nás odvolať na slová Ježiša: „Proste a dostanete.“ A predsa vieme, že nie vždy sa veci udejú podľa našich predstáv.

ĽUBOMÍR STANČEK

Chcem vás naozaj veľmi povzbudiť k takej až hrdinskej viere, ktorá verí a vie, že Boh by nám do života iste nezoslal niečo, čím by nám chcel ublížiť. Musíme si uznať, že my sami niekedy nevieme, čo je pre nás skutočne dobré, ale Boh to iste vie. Vy rodičia predsa viete, že dieťaťu nedáte do rúk nožík alebo zápalky, aj keď po nich nesmierne túži. To dieťa nechápe prečo to robíte a možno sa mu to vtedy ani nedá vysvetliť, ale vy viete dôvod svojho konania. Tu niekde je skryté tajomstvo a hranica medzi tým, o čo prosíme a čo dostaneme od Boha. /Príklad - Ježiš v Getsemanskej záhrade./

Poukážme si na dnešného svätca Jána XXIII., ktorého vo veľmi vysokom veku zvolili za pápeža. Aj on sa mohol pýtať, že aký to bude mať zmysel, mohol tú voľbu odmietnuť, lebo mal už naozaj vysoký vek a keby nedôveroval Božej prozreteľnosti, že Boh s ním má plán napriek jeho veku, možno by nikdy nezačala obnova Cirkvi, akú on naštartoval cez Druhý vatikánsky koncil.

Naučme sa naozaj prosiť o dary Ducha Svätého, aby sme vedeli prijímať a plniť Božiu vôľu, aj keby sa nezhodovala s tou našou. Všemohúci Otče, daj nám svojho Svätého Ducha, nech on vedie naše modlitby, naše životy a nech vieme povedať: „Tvoja vôľa buď.“

Amen.

Piatok 27. týždňa

Lk 11,15-26

Sami hriech nepremôžeme

V čase súženia obrátiť svoj zrak k Bohu.

Videli ste fotografie alebo videozáznamy vojnou zničených domov, miest a dedín? Aké pocity to vo vás vyvolalo? Iste pocity smútku, súcitu. Ako neprijemne sa pozerá na toľkú skazu. Nechcem povedať, že toto sú len materiálne veci, lebo ich zničenie vyzerá tak strašne.

Však o čo viac tragickejšie vyzerá potom dom - duša človeka, v ktorej sa usídlil sedem horších zlých duchov, ako bol ten predošlý? (porov. Lk 11,26)

Často po svätej spovedi si myslíme, že je všetko OK. V tom lepšom prípade si dáme predsavzatie, že už naozaj nechceme hrešiť a chceme sa polepšiť, i keď

vieme, že častokrát opäť padáme. A v tom je aj skutočná veľkosť človeka, že neostáva ležať, ale sa postaví - podľa vzoru svojho Učiteľa na krížovej ceste. V tom horšom prípade si niektorí myslia, že si splnili povinnosť a o polepšenie im ani tak veľmi nejde. Ak by sme sa naučili viac milovať Boha, láska k nemu by nám nedovolila robiť niečo – teda hriech, čo sa nepáči tomu, ktorého milujeme. Sami vidíme, že iba silou našej vôle nedokážeme bojovať s mocnosťami temna. Ved' on - otec lži, nás veľmi rýchlo dokáže oklamať, ba dokonca nás presvedčiť, že my na také zlé konanie máme nárok; alebo, že to až také zlé nie je. Až potom prichádza opäť, aby nás trápil s výčitkami. Po svätej spovedi nesmieme dovoliť, aby sa do našej upratanej duše opäť nasťahoval a dokonca s ďalšími kolegami. Musíme postaviť stráž.

A Ježiš nás učí aj ako, keď vyháňa diabla z posadnutého chlapca, hovorí apoštolom, že nemožno ho vyhnáť ničím, iba modlitbou (*porov. Mk 9,29*). Skutočne sami s našimi silami si s diablom neporadíme, jedine naše vrúcne modlitby k Bohu o pomoc nám pomôžu. Aspoň sa pokúsme v čase pokušení obrátiť našu myseľ na Boha. Ved' jeho hriech bolí preto, lebo ho bolí naše utrpenie, ktoré je ovocím hriechu. Po svätej spovedi si dávame pevné predsavzatie: pri každom pokušení hneď obrátiť svoju myseľ k Bohu, lebo keď začneme premýšľať a vyjednávať s pôvodcom hriechu - diablom, on nás ľahko oklame a ako sme si už spomenuli, presvedčí nás, že nie sme až takí zlí. Nediskutovať so zlom. Hneď obrátiť myseľ k Bohu.

Aj otcovia púšte radi spomínajú túto príhodu. Ako jedného mnícha prišiel v jednu noc trápiť zlý duch. Hádzal s ním, búchal, a to všetko si dovoľoval až dovtedy, kým mních nepovedal: „Pane, pomôž mi.“ V tom momente všetko utíchlo. Mních sa rozplakal a prihovoril sa mu sám Boh: „Prečo plačeš?“ „Lebo si dovolil, aby so mnou zlí duchovia takto zaobchádzali.“ „To preto, lebo si ma hneď nepožiadal o pomoc. Keď si ma poprosil, už som bol pri tebe.“

Vidíme, že Ježiš nechce byť s nami len pred naším zápasom so zlom, alebo po ňom, ale priamo počas neho. On chce s nami zvíťaziť a my bez neho nezvíťazíme.

Pane, daj do nášho srdca ľútosť nad našimi slabosťami a zároveň daj, nech si uvedomíme, že bez tvojej pomoci naše hriechy ani nepremôžeme. Buď s nami a neopúšťaj nás.

Amen.

Sobota 27. týždňa

Lk 11,27-28

Žiť podľa Slova

Povzbudiť k poznaniu Svätého písma a životu podľa neho.

Vieme všetci, že nestačí len vedieť počúvať slová, ale aj podľa nich žiť.

Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí: „***Skôr sú blahoslavení tí, čo počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho***“ (Lk 11,28).

Ježiš to hovorí ľuďom, ktorí si veľmi cenili rodovú príslušnosť. Ich rodokmene im boli zárukou, že patria do 'Božieho vyvoleného národa'. Hodnota muža, dalo by sa povedať, sa hodnotila - podľa jeho predkov a ženy - podľa počtu synov. Ježiš vo svojej odpovedi tejto žene vyjadril, že rozhodnutia a konanie jednotlivcov sú dôležitejšie, ako ich miesto v rodokmeni.

Apoštol Jakub hovorí: „... ***slovo aj uskutočňujte, nebud'te len poslucháčmi ... lebo kto iba počúva a neuskutočňuje, podobá sa mužovi, čo si v zrkadle pozerá svoju tvár ... ale hneď zabudne aký je***“ (Jak 1,25). A v inom podobenstve o rozsievачovi, nám Pán Ježiš opisuje typy poslucháčov Božieho slova. Tí, ktorým diabol vyberá Slovo zo srdca; tí, ktorí nemajú korene a v čase skúšky odpadajú; tí, ktorí ho udusia pre svetské starosti; a nakoniec tí, ktorí ho zachovávajú a prinášajú úrodu (porov. Lk 8,11-15).

Do ktorej kategórie by sme sa mohli zaradiť my? Verím, že do tej poslednej. Predsa však, prvú dôležitú vec, ktorú si chceme dnes uvedomiť je, či vôbec dávame pozor, keď sa v kostole číta Božie slovo, alebo či si doma prečítame niekedy niečo zo Svätého písma..? Taktiež, vy deti, či dávate dobrý pozor na náboženstve a chcete sa niečo naučiť? Či my vôbec počúvame a prijímame to Slovo, podľa ktorého máme konať. Ak splníme prvú podmienku, potom prichádza druhý krok. Keď vieme, ako máme žiť, či aj konáme podľa toho. Či si niekedy nepoviem: 'Ale to tak prísne nemusíme dodržiavať, veď sme len ľudia', alebo: 'to iste Pán Ježiš tak nemyslel'. A Slovo meníme podľa nášho života a nemeníme sa my podľa Slova. Raz pri jednom rozhovore, som počul jednu múdru myšlienku, že 'ak nebudeme žiť podľa toho v čo veríme, začnem potom veriť podľa toho, ako žijeme'.

Na priblíženie krásy Svätého písma vám ponúkam tento obraz. Vlastne je to mozaika. Viete, že mozaika sa skladá z malých kamienkov a tie tvoria celý obraz,

LUBOMÍR STANČEK

ktorý vidíme. Sväté písmo je taká špeciálna mozaika. Pozriete sa na ňu a vidíte celkový obraz, ale keby ste sa priblížili bližšie a hlbšie poznávali mozaiku Svätého písma, zistili by ste, že na každom tom malom kamienku je ďalší nádherný obraz. Uvidíte, ako vás bude tešiť objavovanie týchto pokladov Svätého písma.

Pokúsme sa spoločne čo najviac prenikať do hĺbky Božieho Slova, aby sme ho chápali a aby nás ono formovalo. Aby sme žili s pomocou Božou tak, ako by mal každý kresťan.

Amen.

Pondelok 28. týždňa

Lk 11,29-32

Uver a uvidíš zázrak

Povzbudiť ľudí k dôvere v moc Ježiša Krista.

Zaiste poznáte aj vy vo svojom okolí mnoho ľudí, ktorí neraz šomrú na svoj život. Viete o ich trápeniach, ktoré ich ťažia. A vlastne ani nemusíme ísť ďaleko, lebo každý z nás má ten svoj kríž. Kríže sú rôzne, práve tak, ako aj postoje ľudí k svojim trápeniam. Neraz počuť od našich neveriacich bratov: „Ako môžete veriť dnes, v čase takého pokroku?“ A niektorí aj povedia: „Ak mi Boh ukáže zázrak, tak uverím aj ja.“

A práve dnes nám zazneli tieto slová v Božom evanjeliu, ktoré nás pozýva k trochu inému mysleniu, keď hovorí, že Židia nedostanú znamenie od Boha. Ved' Boh ponúka zázrak alebo znamenie 'tomu, kto uverí v neho'.

Božie slovo tak, ako nám ho ponúka sv. Lukáš, nám predstavuje Ježiša, ktorý je na ceste do Jeruzalema. Táto cesta mu trvá veľmi dlho, tiahne sa skoro celým evanjeliom. To však nie preto, že by Ježiš nevedel nájsť cestu, ale pre jeho lásku k ľuďom, zvlášť, keď videl všetku tu biedu ľudí. Jednou z udalostí, ktoré sa udiali počas tohto jeho putovania je aj spor, ktorý vznikol medzi poslucháčmi a samotným Učiteľom. Keď sa začal schádzať zástup, Ježiš vyhlásil toto pokolenie za zlé. Prečo? Lebo žiada znamenie. Aké to bolo znamenie, vyplýva z udalosti predtým, ale aj z charakteru celého evanjelia. Zástupy chceli ako dôkaz o Ježišovom božstve, vidieť zázrak. Ježiš však dáva odpoveď, ktorá nestráca na svojej autenticite aj dnes. Ponúka im znamenie cez postavu proroka Jonáša. Tento 'muž pokánia' bol vrhnutý do podsvetia cez veľkú rybu. No Boh ho tam ponechal tri dni. A znova ho vyslobodil. Kristus trpel za nás na kríži, zomrel, bol pochovaný do hrobu. Ale Boh ho vzkriesil po troch dňoch, aby žil a premohol smrť.

LUBOMÍR STANČEK

Či nezníe aj nám dnes posolstvo viery od samého Boha. 'Ver a uvidíš zázraky', nie: 'tu máš zázrak a ver'. Ved' Boh nás dokonale pozná vo svojej vševědúcnosti. Pozrime na Ježišových súčasníkov. Vari sa obrátili všetci, ktorí videli znamenia a zázraky? Vari Boh získal všetkých svojich poslucháčov? Vôbec nie.

Vo svete dnes vládne názor, že zlo víťazí vo svete. Pozrime sa do tých častí sveta, kde sú prenasledovaní kresťania zo strany moslimov. Neľudské zaobchádzanie, zneužívanie a ukrutné ponižovanie, dokonca i zabíjanie. Aký zázrak vidia títo kresťania, že i naďalej ostávajú kresťanmi? Veria, že Ježiš je ten, ktorý má posledné slovo vo svete. Ich nádejou je kríž, tento náznak nádeje i v takom mori bolesti.

My dnes nemusíme čeliť takejto hrozbe. No všimnime si ten príklad dôvery, ktorá už sama v sebe - ak je úprimná, je zázrakom. „Kto chce zažiť vo svojom živote zázraky, nech sa nebojí otvoriť Kristovi. Ten nič neberie, ale všetko v nás zdokonaľuje“, ako povedal sv. otec Benedikt XVI.

Všemohúci Bože, ďakujeme ti, že si nás stvoril. Nauč nás dôverovať ti. V čase skúšok nám zvlášť pomáhaj veriť a tak dostať znamenie. Ved' si nám už dal to najväčšie znamenie: seba za nás.

Amen.

Utorok 28. týždňa

Lk 11,37-41

Upozornenie

Poriadok je pre človeka, nie človek pre poriadok.

Ako deti si istotne pamätáme, keď sme šantili a bezstarostne sa naháňali. Možno aj nám sa mohlo prihodiť, že sme napr. hádzali kamene do okna susedov. Keď sme sa zrazu ocitli ako odsúdení, naša odpoveď na otázku prečo, bola: „Lebo mi to povedali.“

Aj keď sme už vyrástli z detských nohavíc, ale každý máme sklon a pokušenie neraz povedať - 'ved' to sa tak robí', 'nariad'ujú to predpisy' a pod. Nik z nás nechce rušiť zákony, to by bolo absurdné, ale my všetci máme pamätať na to, že 'naplnením zákona je láska'.

ĽUBOMÍR STANČEK

Dnes sa pred náš zrak stavia Ježiš, spolu s istým farizejom. Udalosť trochu netypická. Pozvaný hosť sa namiesto vďačnosti odpláca výčitkami na adresu hostiteľa. No tento prvý dojem nie je celkom presný. Ježiš totiž už pred samotným pozvaním vedel, čo chce svojou návštevou docieľať. Úmyselne si neumyl ruky pred stolovaním. Pre žida to znamenalo istý prejav neúcty, pohrdania zákonom a tým vlastne samotným Bohom. No pýtame sa, ako mohol ten, ktorý kriesil, zachraňoval a liečil, pohrdáť Bohom a človekom? Rozhodne to tak nie je. Tu dochádza k zjavnému nepochopeniu. Ježiš však dotiahne túto situáciu dokonca, keď povie spravodlivé výčitky na adresu predstaviteľov moci - farizejov a zákonníkov. Hovorí: „**Čo je vo vnútri rozdáte ako almužnu a všetko vám bude čisté**“ (Lk 11,40). Kdesi v týchto slovách je ukryté to posolstvo, ktoré náš Pán adresuje svojim poslucháčom. Akoby hovoril - 'zameraj sa viac na vnútro ako navonok', 'viac si všímaj obsah, nie obal'.

Zaiste sa aj vám stalo, že ste sa pri nákupe v potravinách nechali oklamať pekným obalom. Keď ste však doma svoj kúpený výrobok rozbalili, zistili ste, že obal je iný ako jeho obsah. Človek je v takýchto situáciách prinajmenšom rozčarovaný. A ako sa má zachovať Boh, keď vidí naše nepochopenie Zákona, vtedy, keď sa litera povýši nad Zákon? Keď kvôli litere zabíjame ducha...

Stalo sa to pred pár rokmi. Bola nedeľa a mladá žena sa chodníkom uberala do kostola na druhý kraj mesta. Cestu si skrátila mestskou dopravou. V zadnej časti autobusu stálo mladé dievča, ktoré sa necítilo dobre a potrebovalo pomoc. Okolostojaci sa tvárili, že sa nič nedeje. Mladá žena mala vo vnútri otázku. Sv. omša začína za pár minút, ale toto dievča potrebuje pomoc. Nemôžem ju takto nechať, pomôžem jej, veď i v nej je ten Kristus, ktorý sa sprítomní pri sv. omši.

Toto je správne pochopenie Zákona, ako to vyjadril aj sv. apoštol Pavol v polemike o slobode a ospravedlnení píše kresťanom v Galácii, že v Kristovi Ježišovi ani obriezka nič neznamena, ale viera, ktorá sa prejavuje v láske (porov. Gal 5,6).

Dnes nám Boh ponúka ďalší deň, ktorý je prejavom jeho dobroty. Ak napodobníme príklad spomínanej mladej ženy s vedomím, že v každom z mojich bratov a sestier je prítomný Kristus, nemusíme sa báť, že porušíme zákon. Lebo zákon bez lásky robí človeka tvrdým. A tým najväčším príkazom je láska.

Amen.

*Užitočným je ten, kto sa nechá viesť Božím Duchom
Pomôcť vidieť skutočné potreby okolia.*

Zaiste ste už počuli tu príhodu, ktorú rozprával známy ľudový rozprávač Ander z Košíc. Keď vytiahol svoju polovičku na vysoký štít. Po neskutočne namáhavej ceste sa nakoniec dostanú na vytúžený končiar a už keď tak sedia Erža povie svojmu mužovi: „Joj Anderku opač, jak tam dolu je šumne.“

A Čo bolo ďalej poznáte už zrejme všetci.

Poučenie z tohto humorného príbehu nás môže pripraviť na dnešné posolstvo Božieho slova. Niekedy nám musia pomôcť iní, aby sme videli správne. Vidieť veci také, aké sú v skutočnosti. A to nie je možné bez 'očí spravodlivosti a lásky'.

Ako ste si mohli všimnúť, v textoch, ktoré nám predkladá svätá Cirkev, celý tento týždeň počúvame úryvky z Lukášovho evanjelia. Ponúkajú nám Ježišove dialógy s farizejmi a zákonníkmi. Dnes sme počuli jeho slová: „Beda, vám...“ Prečo tento dobrý Učiteľ použije na ich adresu taký tvrdý slovník? My si dnes všimneme prvé Ježišovo 'beda'. Dostali ho kvôli svojej falošnej zbožnosti. Je pravdou, že starozákonná kniha príkazov- Deuteronomium, uvádza tento príkaz. Z desiatkov žili leviti. Lenže prichádzame k tomu, že farizeji odovzdávajú desiatky z mäty a ruty. Boli to rastliny, ktoré podľa rabínskej tradície boli vyňaté zo zoznamu desiatkov. A tak vlastne Ježišovo 'beda' je celkom na mieste. Sám pokračuje, že dávajú desiatky, ale zabúdajú na spravodlivosť a lásku k Bohu.

Čo myslíte, čím sa nechali viesť farizeji z dnešného evanjelia? Pýchou a lakomstvom. Dávajú to, čo vôbec nebolo potrebné. Hľadali len svoju chuť, len seba. Toto nebezpečenstvo hrozí každému z nás, lebo všetci k tomu máme blízko. Ako si pomôcť v tejto situácii?

Pravé šťastie nachádza človek, ak sa rozhodne vystúpiť zo seba a žiť pre druhých ľudí. Sami máte iste túto skúsenosť. Svojou starostlivosťou o svoje deti, o manžela, manželku. Mladí, vy sa to učte od svojich rodičov, ktorí vám ponúkajú vzor tejto služby. Spomínam si na príklad priateľa, ktorý si veľmi strážil čas. Ale, nechal sa viesť duchom – to znamená, že miloval človeka. No vždy, keď ste

k nemu prišli, prijal vás ako keby práve na vás čakal. Vedel, že 'život pre iných prináša šťastie'.

„Načo sme išli tak vysoko, keď je dole tak pekne?“ - počuli sme na začiatku. Nezabudnime sa na naše situácie pozrieť 'z hora', často z toho Božieho pohľadu - teda nechať sa viesť Duchom.

Amen.

Štvrtok 28. týždňa

Lk 11,47-54

Proroci a my

Prijat' posolstvo adresované človeku - prehodnotiť svoj postoj.

Mnohí z vás, ktorí ste tu, si iste ešte aspoň trochu spomína na prelomovú udalosť v histórii Cirkvi. Bol ňou Druhý vatikánsky koncil v rokoch 1963-1965. Na Slovensku, ktoré nemalo prístup k dokumentom, ktoré vydával tento snem, bolo obdobie 'neslobody pre Cirkev'. Vo svojich dokumentoch sa zaoberal aj obnovou liturgie. Okrem iného, dokument o posvätnnej liturgii uvádza, aby sa zaviedlo, že kňaz má slúžiť liturgiu tvárou k ľudu. U nás to bolo splnené ako jedno z prvých zmien. Bohužiaľ, dodnes sa ozývajú hlasy o nepochopení ducha tohto koncilu, ktorý stojí doteraz so svojím bohatstvom pred nami ako výzva.

Nepochopenie ducha. Toto slovo alebo skôr posolstvo, nám ponúka aj dnešné evanjelium. Ježiš znova tvrdo vyzve zákonníkov, aby prehodnotili svoj postoj k pravde, ktorú zjavuje Boh skrze Krista.

Sústredme sa na slová, ktorými sv. Lukáš opisuje udalosť. „**Beda vám, lebo staviate pomníky prorokom, ktorých zabili vaši otcovia**“ (Lk 11,47). Ježiš touto výčitkou chce zdôrazniť úlohu a poslanie starozákonných prorokov. Boli to hrdinskí muži, ktorí často položili život pre posolstvo, ktoré im zveril Boh, aby ho ohlásili ľuďom ako Božiu vôľu. No Izraelský národ toto posolstvo neprijal, a prorokov pozabíjal.

Aj nás dnes Ježiš pozýva zamyslieť sa nad posolstvom, ktoré nám Boh každodenne ponúka. Či sa nesústredíme len na vonkajšie prejavy, na to, ako je vyzdobený kostol, ako je kto oblečený, aké ma kňaz rúcho, alebo či je kalich

ĽUBOMÍR STANČEK

pozlátený a pod... Nezabúdajme, toto všetko sú len prostriedky, aby Boh cez ne ponúkol každému z nás svoje posolstvo.

Môžeme si dať dnes spoločné predsavzatie, že budeme pozornými poslucháčmi toho, čo nám Boh chce zjaviť. Napríklad: cez každodennú homíliu. Uznávam, že kňaz nie je bez chýb a to vy dobre viete, ale je tu „v osobe Krista“. To Kristus káže cez kňaza, pamätajme na to, že Boh nás chce osloviť každý deň.

Nepodobajme sa zákonníkom, ktorí zabíjali prorokov, ale ich posolstvo od Boha neprijímali. Pamätajme, že tak, ako nestačilo len obrátiť oltár tvárou k ľudu, ale pochopiť ducha, tak aj dnes otvorme svoje srdce a uši na hlas Boží.

Amen.

Piatok 28. týždňa

Lk 12,1-7

Niet čierneho svetla

Učiť sa pozitívne hľadiť na človeka.

Aj keď sa nám dnes vidí, že spoločnosť a svet sú preplnené zlom a násilím, dovoľm si tvrdiť, že to nie je pravdivý obraz o situácii v spoločnosti. Problém je v tom, že zlo má veľké ústa a robí veľa hluku. Tak prekričí dobro, ktoré sa nechváli tým, čo robí.

Svätý Otec Ján Pavol II., pri istom stretnutí vo svojej vlasti vyhlásil, že zlo nemôže zvíťaziť, to je naša nádej. A je to skutočne tak. Potvrďuje to aj ľudová múdrosť - 'nikdy nie tak, aby nebolo horšie'. Tak aj ten najväčší hriešnik musí mať v sebe kúsok dobra.

Všimnime si pokračovanie evanjelia, ktoré si pomaly rozoberáme. Aj dnes Ježiš, možno na naše prekvapenie, varuje pred náukou zákonníkov a farizejov. Varuje pred ich pokrytectvom. My sa však dnes celkom netradične pozrieme na tieto skupiny popredných mužov Izraela. Dnes, keď chceme niekoho označiť ako človeka falošného, tak použijeme toto slovo. Lenže pôvodne to boli spoločenstva verných židov, ktoré sa oddeľovali od tých, čo sa zmiešavali s pohanmi. Horlili za Boží zákon. My ich však z evanjelia poznáme ako tých, ktorí striehli na Ježišov život a nakoniec ho zabili. Avšak, ako niet na svete človeka, v ktorom by nebolo aspoň kúsok dobra, tak aj medzi farizejmi sa ukazujú postavy, ktoré samotné evanjelium chváli.

Vidíme, že aj medzi ľuďmi, ktorí stratili spojenie s pravdou sa nájdú svetlé príklady tých, ktorí nezavrhlí životné a náboženské hodnoty. Takými boli napr.:

LUBOMÍR STANČEK

Nikodém, Gamaliel, Jozef z Arimatey, ba dokonca aj sv. Pavol, ktorý sám o sebe vyhlásil, že je farizej.

Modlíme sa za zomrelých...“odpočinutie večné...“. To, o čo to prosíme – je krásne túžiť po svetle.

Baníci prežili pod zemou niekoľko dní. Keď vyšli na svetlo, museli zatvoriť oči. Vieme prečo... Spomeňme si na to, čo sa odohralo roku 2010 v Južnej Amerike, Chile. Baníci v podzemí cvičili, neopúšťali sa..., ale nemali svetlo slnka... Odborníci sa báli, čo ich oči, keď baníkov vytiahnu na povrch. Nasadili im okuliare... časom im ich dali dole..

Učme sa pozerat' už dnes očami na každého človeka, 'očami svetla večného'. **„Lebo nič nie je skryté, čo nevyšlo najavo a nič utajené, čo by sa neprezvedelo“** (Lk 12,2). Dnes je piatok. – deň, keď si spomíname na smrť Ježiša, aby sme mali účasť na večnom svetle. Akom? Nechajme sa prekvapiť.

Modlime sa za šťastnú hodinu svojej smrti - prechod z prirodzeného do večného svetla. Prajme ho aj iným... Modlíme sa za duše v očistci...

Amen.

Sobota 28. týždňa

Lk 12,8-12

Kto môže skvalitniť môj život

Povzbudiť ľudí k osobnému vzťahu k Duchu Svätému.

Spomínam si na jeden rozhovor s človekom, ktorého si doteraz vážim. Bol som s ním prvýkrát osobne ešte ako seminarista. Veľmi ma zaujímali jeho roky života prežité počas komunizmu. Keď opisoval jedno zo svojich stretnutí s príslušníkmi ŠTB, tak na konci som sa ho spýtal: „To ste ako dokázali prežiť a čo ste vlastne rozprávali? Vtedy vydal svoje svedectvo, že tam aj on pocítil pravdivosť Ježišových slov - Duch Svätý vám v tú hodinu vnukne, čo budete hovoriť.“

'Nestarajte sa, čo budete hovoriť', to je už moja vec. Už tam ja preberám vedenie' - hovorí Duch Boží.

Kto je to ten Duch Svätý? Odpoveď sa pokúsime nájsť v predložených liturgických textoch. Ak sme pozorne počúvali slová sv. apoštola, ktoré píše v liste Efezanom, tak môžeme len súhlasiť s výpoveďou v podobe krásneho hymnu na vševládnoť Ježiša Krista. On je tým Kráľom vesmíru - grécky Pantokrator, vyobrazený na tróne so všetkým stvorením položeným pod nohami.

Vieme, že v Bohu sú tri Božské osoby - Otec, Syn, Duch Svätý. Medzi nimi niet toho, ktorý je väčší, lebo sú jedným Bohom, ale ako tri osoby. To, čo sa vzťahuje na jednu osobu, patrí všetkým trom, lebo medzi nimi je tá 'naj' jednota. Odborne podstatná jednota. Manželia to poznajú, čo to znamená snaha o skutočnú jednotu. Ale teraz vás nechcem zaťažovať veľkou teológiou. Stačí, ak si zapamätáme, že Duch Svätý je ten, bez ktorého nemôžeme nič hodnotne urobiť.

Možno si poviete, ale veď to nie je pravda. Koľko ľudí je vonku a možno ani nevedia, že je Duch Svätý. Áno, je ich mnoho. No až vo večnosti spoznáme, ako v našom živote účinkoval Duch Boží. A ďalej, porovnajme si život človeka bez viery a život toho, kto je otvorený pre vanutie Ducha. Spoznáme, že taký život je nepoviem ľahší, ale kvalitnejší. A verím, že po tom každý z nás túži.

Nech teda nanovo sa otvoríme pôsobeniu toho, ktorý dáva kvalitu do nášho života. Lebo sami vieme, že v mnohých situáciách sme slabí a nevládzeme, i nevieme čo robiť. Pamätajme, že pri bráne nášho srdca stojí ten, ktorý má odpoveď a riešenie na každú našu životnú otázku.

Amen.

Pondelok 29. týždňa

Lk 12,13-21

Bohatstvo života

*Nájsť pravé bohatstvo života, ktoré otvára bránu neba.*⁵²

Čo vo mne vyvoláva, keď sa povie, že je niekto bohatý? Každý z nás by vytvoril možno rôzne kombinácie, či vlastné predstavy bohatstva. I my máme svoje hmotné bohatstvá, ktoré hromadíme pre seba i deti a tak sa zabezpečujeme do budúcnosti. Možno povedať, že toto aj patrí k životu, a niečo vlastniť, nie je nič zlé.

⁵² Porov.. JANIGA, M.: *Seminár*. Spišská Kapitula : 2007.

ĽUBOMÍR STANČEK

V evanjeliu nám Kristus nechce vytknúť, že sa chceme hmotne zabezpečiť do budúcnosti, ale chce nás varovať pred tým, aby sme neupadli do stavu, kedy síce budeme patriť k tým, ktorí sú bohatí v očiach sveta, ale pred Bohom nie sú bohatí (porov. Lk 12,21).

Ježiš nás chce upozorniť na to, čo môže na nás prísť pri hromadení majetku, a tým je chamtivosť, ktorá chce stále viac a viac a niekedy aj za cenu, že všetci naokolo budú trpieť. Keď sa muž zo zástupu pýta Ježiša, aby mu pomohol vyriešiť spor o dedičstve, jasne ukazuje, že vôbec nepočúval, čo Ježiš rozprával krátko pred tým, ako sa odohrala táto udalosť, keď im hovoril, aby sa báli 'toho', ktorý keď zabije, má moc uvrhnúť do pekla. Ukázal, čo nosí vo svojom srdci, zabudol, že jeho život a šťastie nezávisí od toho, čo má. Chcel po Ježišovi, aby mu chytil stranu, čakal, že sa stane jeho obhajcom. Ježiš mu však jasne vysvetlil podobenstvom, ako môže dopadnúť, keď ostane len pri hmotnom.

Nesprávame sa často podobne aj my v podobnej situácii, kedy je naše srdce zaťažené len tým vonkajším? Pýtajme sa: „Čo tvorí bohatstvo nášho srdca?“ Keď trochu porozmýšľame, iste zistíme, že i naše otázky na Ježiša sú niekedy príliš prízemné a sebecké. I človek zo zástupu chcel počuť odpoveď, ktorá by sa mu bola najviac páčila, tú svoju. Ale Ježiš dáva veľakrát úplne inú odpoveď, akú očakávame. A možno máme skúsenosť, že časom sa ukáže ako tá lepšia. Evanjelium nám má byť akýmsi darom od Boha, aby sme pochopili, že všetko, čo v živote máme je od 'neho'. Učí nás predísť omylu, aby sme si nenamýšľali, že sme sami niečo nadobudli a tak to patrí nám a nikomu inému. V tom momente sa blížny pre nás stáva vzdialeným a Boh nepotrebným, lebo sme oslepli bohatstvom sveta a zabudli sme na slová z Knihy Kazateľ: „Márnosť nad márnosť, všetko je márnosť.“ Ak sme obdarovaní a nechceme byť darcami, tak sme nesmierne chudobní a aj o nás platí: „Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude?“

„V starodávnom životopise sv. Gregora Veľkého - pápeža, sa spomína istý pustovník. Vzdal sa všetkého majetku a všetkých radosti sveta a utiahol sa na púšť do samoty. Dutina starého domu mu slúžila za príbytok. Lesné plody používal ako pokrm. Nič nemal, iba jednu mačku. Túto nosieval v náručí, poihrával sa s ňou vo svojej samote. Raz prosil Boha, aby mu ukázal, aké miesto má pripravené v nebi. Pán ho vyslyšal. V noci dal mu zreteľný sen. Videl v nebi nádherné sedadlá. Medzi prázdnyimi našiel aj svoje. Bolo hneď vedľa pápeža Gregora Veľkého. Ráno sa prebudil, ale bol zlej nálady a temer nahneváný. Žaloval sa Bohu: „Otče nebeský, nuž čože mi osožila moja chudoba a bieda, keď som dostal miesto vedľa pápeža,

ktorý tu na zemi žil v bohatstve a nádhere?“ A dostal vo sne aj odpoveď: „Ako sa opovažuješ prirovnávať sa k pápežovi Gregorovi, keď ty preukazuješ viacej príchylnosti k svojej mačke, ako on ku všetkým pokladom, ktoré spravoval tak, že ich nepokladal za svoje, ale ustavične ich rozdával medzi ľudí. Veď on nelipol toľko k bohatstvu ako ty k svojej mačke.“

K čomu všetkému sme pripútaní my? Naučme sa vnímať, že všetky dary, ktoré máme, sú Božím požehnaním pre nás. Chráňme sa toho, aby naša vlastná chamtivosť nespôsobiла, že v srdci budeme nosiť len to, koľko z toho hmotného mám. Ježiš nás pozýva k tomu, aby sme do srdca ukladali poklady, ktoré nám raz otvoria bránu do neba. My to dokážeme, len na to zabúdame. Vieme mať, ale aj dať, vieme si vytvárať vlastné plány, ale prijímať i tie Božie. V modlitbe, obeti, nadobúdajme oddnes poklady, ktoré nás urobia bohatými pred ľuďmi.

Položme sebe otázku: 'Čo pre mňa znamená byť bohatým? Som už aspoň na pol ceste k dosiahnutiu večného bohatstva, alebo ma stále drží to svetské?'

Amen.

Utorok 29. týždňa

Lk 12,35-38

Bdejte!

Každú chvíľu počas dňa prežiť s pohľadom na večnosť.

Veľmi často zvykneme poznamenať, ako čas veľmi rýchlo uteká. Ráno vstaneme a zrazu je večer. Udalosti dňa preletia tak, že k mnohým veciam, či otázkam, nedokážeme akosi v tom rýchlom striedaní činnosti na chvíľu zastaviť a vytvoriť priestor pre seba, pre Boha.

V evanjeliu počúvame slová: „**Bedrá majte opášané a lampy zažaté!**“ (Lk 12,35)

Opášané bedrá boli v Starom zákone u Židov znakom pracovitosti. I v knihe Exodus čítame o opášaných bedrách v súvislosti s najväčším sviatkom, ktorým je Pascha. Človek mal mať bedrá opášané, obuv na nohách a palicu v ruke. Mohli by sme povedať, že tak, ako Izraelský národ vychádza z Egypta, aj tu mal byť človek pripravený na prechod do zasnúbenej zeme, do večnosti, ktorú mu Boh prisľúbil. Na to mal pamätať pri každoročnom jedení veľkonočného baránka. Ježiš však

kladie i požiadavku zažatej lampy. Obraz lampy nám Ježiš pripomína aj pri podobenstve o 'desiatich pannách', kedy horiaca lampa je zárukou, že spolu so ženíchom vojdeme do svadobnej siene. Svetlo lampy je symbolom bdenia, znakom toho, že dávam pozor, aby mi nezhaslo a aby som tak neskončil v tme, ktorá je zradná a plná neistoty.

Aj nás dnes Ježiš vyzýva, aby sme si opásali bedrá a mali zažaté lampy. Učí nás, že aj my máme byť opásaní, teda pohotoví k službe, pripravení kedykoľvek pracovať pre svoju spásu, v službe bližným, a tak vždy ísť v ústrety svojmu Pánovi a očakávať ho pripravení. Ježiš nás vyzýva, aby sme sa nedali odzbrojiť dnešným svetom, ktorý nás chce tiež opásať svojim názorom, nemorálnosťou, hnusom intríg, nadávania, nelásky k bližným a predovšetkým nám chce z rúk zobrať 'živé svetlo' - Ježiša, a vložiť nám do rúk baterku, ktorá skôr, či neskôr prestane svietiť. Vyzýva nás k ostražitosti srdca, k bdeniu. To, že sa oplatí byť pripravený a bdely, dokazuje svojim príslubom: „Opáše sa, posadí ich k stolu a bude ich obsluhovať.“ Toto je odpoveď Pána, ktorý miluje svojich verných. Ježiš vie, že pre každého príde raz hodina prechodu k 'nemu' - aj pre nás. Ale iba úprimné a otvorené srdce spozná tento čas. Iba ten, koho Pán nájde bdieť. Ježiš nás dnes skutočne vyzýva k bedlivosti, ktorá si vyžaduje našu ochotu a túžbu očakávať ho. Využívajme na to prostriedky, ktoré nám ponúka. Buďme ostražití pred zlom, modlime sa, slúžme v láske a ochote bližným, pri všetkom počas dňa myslime na to, že to všetko, čo robíme, má udržať naše svetlo pri žiare a nie ho zhasiť.

Jeden príbeh hovorí o nádhernom ružovom kríku. Bolo na ňom veľa ruží. Jedna bola v plnej kráse nádherne rozvitá. O krík sa staral usilovný a pozorný záhradník. Jedného dňa prišiel s nožnicami a z kríka odstrihol mladý, ešte nerozvinutý púčik. S láskou ho zobral, odniesol do svojej izby a položil do kryštálovej vázy. Krík bol nemilo prekvapený, veľmi ho to bolelo a pýtal sa: „Prečo? Prečo ho tu nenechal? Prečo odstrihol a zobral tento krásny púčik?“ No ozvala sa jedna z ruží: „Záhradník sa o nás stará, chráni pred mrazom, polieva a okopáva. Má teda právo zobrať jednu z nás, aby si okrášlil izbu.“ A všetky ruže stíchli a boli pyšné na púčik, ktorý krásnil izbu záhradníka...

Tak je to aj s nami. V tom všetkom nie sme sami. Aj nás Ježiš chráni pred mrazom zloby - stará sa o nás. Keď hynieme, tak nás znova ospravedlňuje a kriesi vo sviatosti zmierenia. Túžme po tom, aby sme vždy bdeli a mohli tak raz okrášliť izbu nebeského kráľovstva, keď nás Pán vezme k sebe.

ĽUBOMÍR STANČEK

V spleti toľkých chvíľ dňa, s ktorými sa denne stretávame buďme ostražití voči nástrahám Zlého, ktorý nás chce zahubiť. Bdejme a modlime sa, aby sme sa mohli raz postaviť pred Syna človeka.

Modlime sa: Pane, nauč ma byť pozorným a verným sluhom, ktorý očakáva svojho Pána, keď má prísť. Voved' ma raz na do tvojho kráľovstva na večnú hostinu.

Amen.

Streda 29. týždňa

Lk 12,39-48

Byť verný

Každý deň byť verným a múdrom správcom v denných chvíľach.

Už od detstva prežívame chvíle, keď niečo dostaneme, či už na narodeniny od rodičov, alebo od iných - pri rôznych príležitostiach. A ako silno sme dokázali strážiť svoju pokladničku, do ktorej nám sem-tam niečo pribudlo. Od tých detských čias až podnes sme toho dostali a aj nadobudli iste veľa, duchovného, či hmotného. To, čo nás však stálo aspoň trochu námahy, sme vždy považovali za väčší poklad od toho, k čomu sme prišli ako 'kura ku zrnu'.

Áno, každý verný a múdry človek stráži svoj poklad. Ježiš poukazuje na prezieravosť a zároveň vyzýva k vernosti. Dnes z jeho úst pre nás zaznieva: **„Bud'te pripravení..., lebo kto mnoho dostal, od toho sa bude mnoho požadovať“** (Lk 12,40).

Boh v dejinách spásy často skúšal ľud. Vyvolený národ - Izrael, obdarúva tým najväčším darom - slobodou, a z veľkosti tohto daru preň plynulo i množstvo záväzkov, predovšetkým vernosť a viera v Božiu moc a pomoc. Má si strážiť svoju slobodu a verne očakávať svojho Pána. Nedokázal byť vždy verný Pánovi, ale svoju vernosť znova a znova obnovoval. Tak, ako od Izraelského národa, tak aj od nás Pán žiada to, čo vyšlo z úst apoštola Pavla: „Nech nevládne hriech vo vašom smrteľnom tele..., ale oddajte sa Bohu ako živí, čo vstali z mŕtvych.“ Chce nás pozvať na cestu bdenia a vernosti. Pravý učeník má totiž nielen bdieť, ale verne zachovať všetko, čo sľúbil. Blahoslavenstvom, ktoré odznelo v dnešnom evanjeliu, nás chce Kristus povzbudiť k vernosti a zároveň poukazuje na odmenu: „Ustanoví ho nad všetkým, čo má“.

V tomto momente zaznieva aj pre nás: „***Uvážte predsa: Keby ste vedeli, v ktorú hodinu príde zlodej, nedovolili by ste mu vniknúť do domu. Bud'te pripravení!***“ Hodina príchodu Syna človeka nám nie je známa a preto naliehavejšie znejú pre nás slová: 'Bud'te pripravení!' Život na nás dolieha množstvom starostí a povinností. Božie slovo okrem bdenia pripomína i to, čo je hlavné a podstatné. Akoby nás vyzývalo zahľadiť sa do seba. A kladie nám otázku: Nakolko sme verní sluhovia? Možno i na nás aplikovať blahoslavenstvá? Na vlastnej koži sme sa už veľakrát presvedčili, že nie vždy sme verní a bdeli. Ako často zakúšame v živote, že nás zotročuje hriech a zatvára naše srdce?! Boh však odkladá svoj návrat, aby sme znova našli cestu k nasledovaniu Krista. Boh je verný a múdry správca svojho stáda.

Ivan Mojsejev bol vojakom Červenej armády. Zomrel v júni 1972 utopením, ako znela oficiálna správa. Jeho rodičom všemožne bránili, aby pred pohrebom ešte raz uvideli svojho mŕtveho syna. No rodičia to dosiahli. Všetci prítomní boli zhrození. Hneď bolo jasné, že chlapec sa neutopil, ale že podľahol úderom a hroznému týraniu. Čo sa stalo? Ivanove posledné správy rodičom sú veľmi poučné. 14. júla 1972 im píše: „Čoskoro prestanú pozdravné posolstvá Vášho syna. Zakázali mi hovoriť o Ježišovi Kristovi.“ Inokedy písal: „Päť dní mi nedali jesť. Potom sa ma opýtali: „No, už si zmenil názory?“ V poslednom liste pred jeho smrťou čítame: „Mám pred sebou kresťanský boj a vybojujem ho na Ježišov príkaz. Musím im ukázať, aký má byť veriaci človek a ako má žiť. Kam potom povedie moja cesta, to neviem.“ Ivan Mojsejev bdel. A nedal sa uspať ani vyhrážkami, ani týraním, ba ani zavraždením. Vedel však jedno: že musí každému ukázať, čo znamená kresťanský život. Na cestu bdenia a vernosti pozýva Kristus aj nás.

Nemusí to byť tak, ako u Ivana. Každý z nás môže byť svedkom bdenia a vernosti všade tam, kde sa práve nachádza. Jednoduché skutky lásky, ochoty, služby blížnym sú činom blahoslaveného sluhu.

Bdiieť a byť verný je náročné a ťažké, bude nás to stáť veľa. Nezabúdajme, že nás bude súdiť ten, ktorý zomrel na dreve kríža - z lásky k nám. S láskou a pochopením hľadá na každú snahu človeka byť verným a bdelym. Bud'me bdeli stále, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenazdáme.

Amen.

Štvrtok 29. týždňa

Lk 12,49-53

Kristov pokoj

Byť nositeľmi Kristovho pokoja, uprostred nepokoja vo svete.

Denne sa v televízii i vo výkladoch stretávame s rôznymi reklamami, ktoré nám predstavujú sladkosti, nápoje, či oblečenie, bez ktorého podľa reklamy nemôžeme ostať ani chvíľu, a všade kde danú čokoládu, či oblečenie máme so sebou vraj 'nie sme sami'. Až nám to vyraža dych, čo dnešný svet reklám vymyslí.

Počuli sme slová, ktoré Ježiš adresuje svojim učeníkom a možno i iným, ktorí sedeli okolo neho a asi im svojimi slovami vyrazil dych: „***Myslíte si, že som prišiel darovať pokoj zemi? Nie, hovorím vám, ale rozdelenie***“ (Lk 12,51).

Evanjelium je akýmsi vygradovaním Ježišových slov o bdení a pripravenosti, ktoré sme počúvali od pondelka v jednotlivých úsekoch Evanjelia podľa Lukáša. Ježišove slová o ohni a krste nás majú zamerať k vyvrcholeniu Ježišovho pozemského života, k hodine jeho sebadarovania sa Otcovi, ale i nám. Celý Ježišov život uprostred vyvoleného národa pôsobí ako katastrofa, ako oheň, meč, ktorý rozdeľuje ľudí na tých, ktorí chcú byť s ním a tých, ktorí sú proti nemu. Ježišovo poslanie je 'hodiť na zem oheň', či iskru pre rozhorenie Božieho kráľovstva a výzvy k pokániu. A Ježiš dnes vyjadruje túto túžbu naplniť poslanie dané od Otca. Vie však, že ho to bude stáť život. Ježiš poukazuje na to, že jeho príchod vyvolal konflikty. On chce počuť od ľudí odpoveď vychádzajúcu zo srdca. Mnohí z tých, ktorí doteraz žili pokojne a rozhodnú sa nasledovať Krista, budú musieť ísť niekedy až proti tým, ktorí ho odmietajú. Ježiš nás chce celých, žiada všetko. Tak i ten, kto ho nasleduje, môže prísť o všetko, aj o svoj život. Odpovedať na toto volanie si vyžaduje opustiť všetko, čo by nás ťažilo a prijať len Ježiša. Židia očakávali veľkého vodcu, ktorý ich bude viesť a nastolí pokoj. A Ježiš skutočne tento pokoj prináša, ale len tí, ktorí ho prijímajú, ho dostanú. Keď hovorí o rozdelení, má na mysli nepokoj na zemi, ktorý je spôsobený tým, že ju navštívil sám. Pokoj, ktorý s ním prišiel na svet, sa stal nepokojom a rozdelením pre tých, čo ho odmietajú.

Ježišove veľké nároky i v nás môžu často vyvolať nepokoj, akúsi vzburu a nevôľu pridať sa na jeho stranu. Dnes nás Ježiš pozýva k veľkému kroku v živote. Riskovať i odsúdenie mnohých ľudí, ktorým Kristovo posolstvo pokoja dnes píl uši, pretože tento pokoj si vyžaduje i tvrdo na sebe pracovať. Tvrdo pracovať na svojich chybách, slabostiach. Chce od nás, aby sme sa dokázali

postaviť na stranu pravdy, ktorú hlása evanjelium, i keby nás všetci okolo považovali za bláznov. Dnešnou výzvou je: nájsť záľubu v Pánovom zákone a nedať sa strhnúť nepokojom sveta. Potom budú o nás platiť slová žalmistu: „**Je ako strom zasadený pri vode, čo prináša ovocie v pravý čas, a jeho lístie nikdy nevädne, darí sa mu všetko, čo podniká**“ (Ž 1).

V Jánovom evanjeliu je napísaná veľká pravda: „**Toto všetko Vám budú robiť pre moje meno.**“ Nie je ľahké trpieť pre Kristovo meno. Vyžaduje si to od nás veľa síl. O Kristov pokoj bojujme každý deň zo všetkých síl.

V blahej pamäti pápež Ján Pavol II. vždy pripomínal jediné: „Nebojte sa!“

I keby sme mali byť jediní, ktorí sú na strane Krista, nedajme si zobrať pokoj, ktorý svet tak ľahkovážne odmieta a ani nikdy nemôže dať. Spolu s apoštolom Pavlom volajme: „**Všetko pokladám za stratu a za odpadky, aby som získal Krista a našiel sa v ňom**“ (Flp 3,8-9).

Prosme o Kristov pokoj. Nedajme sa vtiahnuť do nepokoja, do ktorého vábi dnešný svet. Od nás sa očakáva, aby sme boli 'reklamou Kristovho pokoja' na každom mieste a čase. Začnime práve dnes a tak naplňme i prosbu Krista - 'bdejte každý deň'.

Amen.

Piatok 29. týždňa

Lk 12,54-59

Znamená

Spoznávať znamenia každodenného života vo svetle Kristovom

Skúsme sa preniesť napríklad do včerajšieho dňa, na miesta, kde pracujeme, žijeme každý deň a len tak si spomeňme, o čom boli naše debaty. Jedni možno rozprávali o počasí, ženy snád' trápilo, čo budú variť, ale iste by sme našli i tých, ktorí debatovali o súčasnej spoločenskej, či politickej situácii a hľadali riešenia pre ten, či onen problém a možno sa našli i takí, ktorí rozprávali na tému 'Cirkev', ktorá je v dnešných časoch tak veľmi napádaná z rôznych strán.

„**Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete posúdiť**“ (Lk 12,56), tak silná výčitka dnes zaznieva z úst Ježiša ľuďom, ktorí ho prišli počúvať.

Znamenia boli veľmi silným a dôležitým prvkom v živote izraelského ľudu. V čase, keď sú skrze Mojžiša pozvaní do zasnúbenej zeme, sú svedkami mnohých znamení. Spomeňme si len na desať rán, ktoré Boh zosiela na Egypt, znamenie manny - ako Božej priazne a starosti o národ, či medený had, ktorý uzdravuje chorého, ktorý naň pozrie. V plnosti času prichádza na svet to najväčšie znamenie Božej lásky dané ľuďom - Ježiš je tým znamením. Odteraz on je ten, skrze ktorého sa dejú znamenia a zázraky. Ponúka ich v slovách a svojich skutkoch. Lieči, kriesi z mŕtvych, zmieruje protivníkov, potešuje zarmútených, dvíha padlých a napokon sa necháva pozdvihnúť na kríži, aby zomrel za nás. Mnohí za čias Ježiša znamenia videli, dokonca i zakúsili na vlastnej koži, ale im nechceli rozumieť. Prijat' jeho posolstvo totiž znamená: vyniesť súd nad sebou, nad svojím životom. Jeho poslucháči v dnešnom evanjeliu vedeli predvídať počasie, ale nevedeli pochopiť a vnímať zmenu dejín, zmenu zmýšľania, ktoré ponúka Ježiš a tým poukazuje na prítomnosť Božieho kráľovstva už na zemi, ktoré toľkí nevideli a nechceli objaviť.

Je pre nás Ježiš znamením? On nás dnes pozýva, aby sme sa naučili vnímať a prijímať jeho znamenia. K prijatiu Krista však nutne treba pridať i odvahu prijať i trpkú pravdu o sebe. Pozýva nás 'učiť sa dokázať' posúdiť to, čo je správne, zhodné v našom živote s Božou vôľou a čo je v rozpore s ňou. Kto nechce rozumieť Kristovým slovám a skutkom, bude stále tvrdiť, že nerozumie. Vtedy však na neho platí pomenovanie: pokrytec. Lukáš v evanjeliu chce poukázať na potrebu rozhodnutia sa a preto uvádza podobenstvo o dvoch protivníkoch. Ježiš náš pohľad chce zamerať na okamžité rozhodnutie a zmierenie sa, lebo toto je predpokladom na vnímanie znamenia čias. Pozýva nás k obráteniu a nasledovaniu, nabáda nás, aby sme využili všetky prostriedky na zmierenie sa s Bohom. To najväčšie znamenie Kristovho kríža totiž nie je možné prijať bez obrátenia. Ježiš nám chce zjaviť svoje tajomstvá, ale nijak to nepôjde bez nás. Bez nás nás vykúpil, ale bez nás nás nespasí, píše apoštol. Túžme poznávať jeho znamenia lásky, ochrany, pomoci, ktoré denne možno objaviť v práci, doma, pri manželovi, pri deťoch už len tým, že môžeme byť spolu, pomáhať si.

Svätý František Saleský kázal. Na konci kázne sa ho ktosi opýtal: Ak by ste dostali zaucho, čo by ste urobili? Svätec s úsmevom povedal: Veľmi dobre viem, čo by som mal robiť, ale neviem, čo by som urobil.

V našom živote je to často podobne. Dokážeme vnímať Kristove znamenia, vnímať jeho pomoc, ochranu a vtedy sa nám to páči, Boh robí niečo pre nás. Ako náhle však počujeme jeho požiadavky, sme veľakrát tí, ktorí nechcú rozumieť,

LUBOMÍR STANČEK

vieme čo by sme mali urobiť, ale čo často robíme? Ježiš nás pozýva, aby sme vnímali jeho lásku k nám. Zmierme sa so všetkými, obráťme svoje srdce k Bohu aj cez lásku k druhým.

Výzva k snahe pochopiť Božiu vôľu a aplikovať ju vo svojom živote nech aspoň o jeden krok zmení naše zmýšľanie a posunie nás od počasia, najnovších klebiet k čomusi vyššiemu, aj k pohľadu do svojho vnútra, ktoré tak ťažko dokážeme pravdivo porovnávať s príkladom Ježiša.

Amen.

Sobota 29. týždňa

Lk 13,1-9

Trpezlivý Vinohradník

Aby sme prinášali ovocie v každý čas.

Nie je tomu tak dávno a je to vidieť aj dnes, že takmer každý gazda, ktorý si postavil na dedine dom, vysadil a obrábal aj aspoň niekoľko stromov vo svojej záhrade. I vlastné vypestované ovocie bolo veľkým požehnaním pre rodiny, ktoré žili zväčša z plodov vlastnej práce. Keď niektorý strom napadol škodca, či pleseň, bola to veľká škoda a hospodár s veľmi ťažkým srdcom tento strom vyťal. S takou veľkou láskou a radosťou, akou ho raz zasadil, ho teraz musí s bolesťou odstrániť zo svojej záhrady. Predtým však bojuje do poslednej chvíle, aby ho zachránil.

Pri počúvaní dnešného evanjelia si možno predstaviť podobnú situáciu vidiac vinohradníka, ako prosí svojho pána za figovník, ktorý roky s láskou obrábal: „**Pane, nechaj ho ešte tento rok**“ (Lk 13,9).

Pri počiatkoch ľudstva sa prostredníctvom Písma môžeme ocitnúť v záhrade plnej života, vône, krásy, ktorú Boh zveruje do opateru človeku, ktorý má dbať o to, aby nenarušil a nepoškvrnil krásu miesta, do ktorého bol vsadený, píše kniha. Vieme však, že človek nebol dobrým hospodárom Božieho daru a zhrešil, stal sa červavým a nahnitým stromom v záhrade, ktorú napokon musí opustiť, ale svoju hnilobu preniesol na všetky ďalšie výhonky nového stromu v podobe dedičného hriechu. V Starom zákone je plodný strom považovaný za symbol dobrého života. Izrael bol za Ježišových čias často prirovnávaný k figovníku, o ktorom bola reč i v dnešnom podobenstve. Tento národ sa neraz ocitol v situácii ako figovník dnešného evanjelia. Boží hlas k nemu často volal cez prorokov: „Nič na ňom nenachádzam. Vytni ho! Načo ešte zem vyčerpávať?“ Prorok však prosil za neposlušný národ a Boh trpezlivo čakal, či prinesie ovocie. Od prvých ľudí sa

LUBOMÍR STANČEK

i v živote vyvoleného národa prejavoval následok dedičného hriechu. Prejavoval a prejavuje sa v živote toľkých generácií národov, i v živote nášho národa. Boh však prijíma prosbu, ktorá sa k nemu ozýva v dejinách cez ním vyvolených svätých: „Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. Možno nabudúce prinesie ovocie.“ A Boh čaká.

I v nás sa ozývajú následky dedičného hriechu. Konáme, akoby Boha nebolo, sme ľahostajní voči jeho láske a sami sme často stromom, na ktorom niet ovocia, pretože už dávno vyschol, zomrel a napáda svojou chorobou sebeckta, nelásky, zloby, hnevu, závesti, smilstva, konzumizmu i ostatné stromy naokolo. Vari sa Boh o nás dostatočne nestará, neponúka nám dostatok vlahy a slnka cez svoju ochranu, každodennú pomoc, odpustenie? Prečo potom odmietame a nechceme priniesť ovocie? Nikto z nás nemôže povedať, že nezažil prejav Božej starostlivosti. Ale potom ak je to tak, tak odpovedajme na jeho trpezlivú starostlivosť o nás a začnime žiť s Bohom, prinášajme ovocie v podobe dobrých skutkov, lásky k blížnemu, prajnosti druhým. Je pravda, že každý z nás raz zomrie, je to súčasť života. Ale nie každý musí zostať naveky mŕtvy. Boh Otec nás pozýva k večnému životu.

V jednej piesni sa odohráva dialóg nevesty so svojim ženíchom. Nevesta hovorí: „Ja jeho som, on môj na mňa sa šťastne díva. On našiel miesto pre chrám v tej záhrade kde bývam...Môj milý na mňa volá, ja verím jeho slovu.“ A ženích jej odpovedá: „Príď dnes moja krásna, vstúp do záhrad snov. Pominul chlad a mráz, obdarí vôňou nás, kvet, vinič, letný čas, vstúp do záhrad snov.“

Veríme aj my ešte slovu Ježiša? Nechávame sa ním napájať a prinášať ovocie? Prichádzajme k nemu vždy, keď sme ranení, vždy, keď cítime, že časť z nás akosi vysychá a máme pocit, že sme blízko tomu, aby nás vyťali a hodili do ohňa? Pokánie je vždy spôsobom, ako znova priniesť ovocie. Potom i my začujeme slová: „Príď dnes moja krásna, vstúp do záhrad snov. Vstúp do neba.“

Prosme o milosť, aby sme dokázali bojovať do poslednej chvíle o svoju spásu, aby sme bojovali o miesto v záhrade, kde sa každý teší z krásy druhého, ale v prvom rade sa teší Boh, že sme priniesli ovocie a nemusí nás vytnúť.

Amen.

Mat' cit na lásku alebo láska bez podmienok

Byť otvorený milovať každého ako Kristus, ktorý nás krížom
zdokonaľuje láske.

„Najhoršia choroba nie je malomocenstvo, ale to, keď niekto zistí, že ho nikto nemá rád.“ To povedala tá, ktorá sa o malomocných starala celý život
- matka Tereza.

Asi všetci sme zažili chvíle, keď nás niečo bolelo, napríklad zlomili sme si ruku alebo nohu. Ale tiež sme asi všetci zažili, keď nás bolela duša a bola nám ťažko. Dostavil sa smútok, zmizla radosť a trápili sme sa. Vtedy sme túžili, aby boli pri nás naši najbližší, ktorí nám pomôžu pochopiť nás a budú ochotní znášať spolu s nami naše bolesti, pomôžu nám niesť kríž.

Počuli sme, ako Ježiš uzdravil ženu, ktorá mala 18 rokov ducha neduživosti. Bola zhrbená a nemohla sa ani trochu narovnať.

Dnes by sme povedali – veľmi ťažký stav. Ježiš však učil v synagóge a v sile Ducha, ktorým bol vedený. Zbadal túto ženu, vložil na ňu ruky a bola oslobodená od choroby. Urobil to Ježiš svojou mocou, ktorou je živá a účinná láska. Zvláštna láska, ktorá miluje človeka a zároveň má takú silu, že uzdravuje choré telo. V tomto prípade sa Ježišova láska stretla so zlým duchom, ktorý túto ženu zväzoval až tak, že sa nemohla narovnať a videla iba zem.

A ako vtedy zareagoval človek na lásku? Rôzne. Žena chválila a oslavovala Boha za to, čo jej urobil Kristus. Druhým bol predstavený synagógy, ktorý v Ježišovom skutku nespoznal jeho lásku. Za to vykričal ľuď: **„Je šesť dní, keď treba pracovať; v tieto dni prichádzajte a dávajte sa uzdravovať, a nie v sobotu“** (Lk 13,14)! A tu by sme mohli parafrázovať slová matky Terezy. Najhoršia choroba nie je zhrbenie, ale keď o vás druhý nestojí. Keď necíti lásku k vám, a preto vám ani nerozumie. Považoval predstavený synagógy vari za zlé, keď človek zrazu vyzdravel? A navyše, veď na vlastné oči videl zázrak!

Ježiš im odpovedal: **„Pokrytci. A túto Abrahámovu dcéru, ktorú satan držal osemnásť rokov spútanú, nebolo treba vyslobodiť z tohto puta hoci aj v sobotu“** (Lk 13, 15a;16)? Ježiš im to nepovedal priamo, ale v tom, čo povedal vyjavil, že on je pánom nad sobotou, lebo je Boh. A Boh je teraz medzi svojimi. Teraz nastal čas spásy. Aj pre túto ženu. Boh tam bol, hoci farizeji nevideli žiadneho Boha. Paradoxne uzdravená žena videla v Ježišovi Božieho služobníka, lebo oslavovala Boha za to, že ju uzdravil.

Farizeji namietali, lebo Ježiš podľa nich nezachoval zákon. On však vložil do neho to, čo farizejom chýbalo - vložil do neho svojho Ducha lásky, lebo iba tak mohol byť zákon naplnený. Lebo iba láska, ktorá je z Boha, dokáže nehl'adiet' na seba a milovať všetkých bez rozdielu. Iba ona si trúfa podstúpiť riziko, že bude napadnutá za to, čo to robí, lebo spoločnosť má iné predstavy. Farizeji mali iné predstavy. Podľa nich by sa Boh takto nemohol správať. Ale raz musel prísť čas, kedy Boh zjaví svoj nový a definitívny spôsob lásky v Kristovi. Zdá sa nám, že Boh tak pred tým nemiloval? Miloval, ale teraz chce pripraviť človeka na prijatie ešte hlbšej lásky. Na lásku, ku ktorej je človek oddávna Bohom povolaný. Ale kto mal prísť ukázať, ako sa miluje takou láskou, ak nie sám Boh - autor a prameň tejto lásky?

V dnešnom evanjeliu sme sa stretli so ženou, ktorá veľmi trpela. Dnes mnohí ťažko trpia na tele i na duchu. Tí, ktorí takto trpia potrebujú od nás ostatných počuť, že nestratili svoje miesto medzi nami (v spoločnosti), aj keď sú pripútaní na lôžko a zdá sa im, že sú načas akoby 'vyrazení z činnosti'. V Cirkvi má každý úd svoje miesto a jeho život má zmysel, lebo mu ho vtlačil Kristus. A preto aj ten, ktorý trpí, je znamením pre všetkých. Znamením, ktoré nás nemá nechať ľahostajnými. Akoby sa náš život týchto ľudí netýkal. Zvlášť v dnešnej dynamickej dobe žijeme rýchlo, máme mnoho starostí a problémov často s nami samými. Ak sme zahľadení do seba, len ťažko dokážeme vnímať potreby iných. Často sa potom stáva, že nie sme schopní vnímať impulzy Ducha. Ide však o to, aby sme nikdy nestratili ten ľudský spôsob, s ktorým sa máme priblížiť nielen ku chorým ale ku každému. My veríme v Krista, ktorý posvätil svojím životom a smrťou naše ľudské spôsoby, aby sa stali jeho spôsobmi konania. Jeho spôsob konania, jeho štýl bola: láska. Pristupoval ku každému s láskou. S láskou bez podmienok, rovnako ku všetkým: či k bohatému mládencovi, ku Jairovi, ku stotníkovi, či k tým, ktorí volali: „Ukrižuj ho!“

Nebojme sa vrhnúť Ježišovi do náručia, keď trpíme. Ved' on je Pánom života. On je ten, ktorý dáva život. Sám prešiel utrpením - dobre nám rozumie, keď trpíme. Áno, trpieť je ťažké aj preto, lebo utrpenie samo o sebe nemá zmysel. Vtedy sme dezorientovaní a nerozumieme, prečo trpíme práve my, prečo sa to stalo práve nám. Možno ani Boh nám vtedy nedá odpoveď. Chce však, aby sme mu bezhranične dôverovali. Lebo je ako otec, ktorý je občas prísny na svoje dieťa, ale nikdy mu nechce zle. Je ako otec, ktorý chce naučiť svoje dieťa, aby raz opravdivo a hlboko milovalo, až tak, ako on. Azda tou najzvláštnejšou cestou, ako to Boh robí je, že nás zdokonaľuje utrpením.

LUBOMÍR STANČEK

Prosme spoločne Pána: Ježišu, dopraj nám zdravie tela i duše, lebo ty si prameň života. Prosíme ťa, posilňuj našu vieru, keď akokoľvek trpíme, aby sme rástli vo vzťahu k tebe i cez každodenný kríž. Pane daj, aby sme chvíle, kedy trpíme, pochopili vo svetle tvojho kríža. Pomáhaj nám ho niesť a nikdy nás neopušť.

Amen.

Utorok 30. týždňa

Lk 13,18-21

Venovať pozornosť božiemu kráľovstvu

Hodnoty.

Mnohé rozprávky sa začínajú slovami: „Bol raz jeden kráľ, mal veľké kráľovstvo a bol veľmi bohatý...“ Aj v dnešnom evanjeliu je reč o kráľovstve. Je to však Božie kráľovstvo. Čo myslíte, môžu v tomto kráľovstve panovať také vzťahy, ako kedysi dávno v starých kráľovstvách? A vôbec, podobá sa Božie kráľovstvo na nejaké kráľovstvo na zemi?

Ježiš sa sám seba pýtal: „**K čomu ho prirovnám**“ (Lk 13,18), aby ste si vedeli predstaviť, aké je. „**Podobá sa horčičnému zrnku, ktoré človek vzal a zasial vo svojej záhrade. Keď vyrástlo, bol z neho strom a nebeské vtáky hniezdili v jeho konároch**“ (Lk 13,19).

Je to obraz, ktorý vystihuje podstatu Božieho kráľovstva, no ono samotné predstavuje oveľa viac. Ťažko sa to však vyjadruje slovami, lebo človek na to slová ani nemá. Preto Ježiš použil obraz.

Ak by sme mali dať odpoveď na otázku, či sa Božie kráľovstvo podobá na nejaké kráľovstvo na zemi, musíme rozhodne povedať, že nie. Keď Ježiš Božie kráľovstvo pripodobnil semenu horčice, ktoré je veľmi malé, chcel povedať, že aj Božie kráľovstvo je nenápadné a nerobí okolo seba rozruch. „Neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať. Ani nepovedia: „**Aha, tu je! Alebo: Tamto je!**“ (Lk 17, 20b-21). Čo je teda zač?

Božie kráľovstvo, to je sám Boh, ktorý prichádza so svojou mocou, s plným priehrástím darov, s posolstvom spásy pre každého človeka na zemi. Prichádza vo svojom synovi Ježišovi. Preto Ježiš na otázku farizejov, kedy príde Božie kráľovstvo (porov. Lk 17,20), odpovedal: „**Božie kráľovstvo je medzi vami**“ (Lk

17,21b). Nepovedal im to priamo, ale mali na to prísť podľa slova, ktoré Ježiš ohlasoval a podľa skutkov, ktoré konal.

To malé semeno človek vzal a zasial vo svojej záhrade, aby vyrástlo. Má ho zasiat' u seba, teda do záhrady svojho srdca. Lebo Božie kráľovstvo je tu pre človeka a osobne sa dotýka jeho života. Má v sebe obrovský potenciál života, lebo je predurčené, aby vyrástlo vo veľký strom. Ale Boh potrebuje, aby sme s ním spolupracovali a dovolili v sebe vyrásť jeho kráľovstvu vo veľký strom, aby v nás kraľoval. Dovolili mu, aby nás celých prenikol „**až sa všetko prekvasí**“ (Lk 13,21b). Aby tak boli prekvasení všetci vo všetkom. Celé ľudstvo má byť zasiahnuté misiou Božieho kráľovstva, nielen Izrael. Boh sa v Ježišovi rozhodol vyjsť k človeku, aby prenikol, prekvasil celý svet Božím kráľovstvom... - aby vyrástlo.

A odtiaľ sa odvíja naša úloha, ako zareagujeme na to, že Boh nám dennodenne ohlasuje svoje evanjelium skrze kňazov, rehoľníkov ale i laikov. On je v plnosti tu medzi nami. Je medzi nami v Duchu Svätom. Teda Božie kráľovstvo je medzi nami. Jeho semeno osobne do nás zasial v krste. V pravde sa však musíme pozrieť na seba, či už zapustilo korene a či rastie a aké je - či je z neho strom alebo len nejaký ker? Tu sa tak veľmi ukazuje, že Boh nás potrebuje, aby sme spolupracovali spolu s ním na svojej spáse a na spáse sveta. Lebo hlavným obsahom Božieho kráľovstva je spása, ktorú dáva Boh. Boh potrebuje, aby sme k nemu každý deň prichádzali v modlitbe a boli s ním. Aby sme sa vedome rozhodli dať mu svoj život. Je potrebné vpustiť ho do nášho srdca. To je ten kvas, o ktorom Ježiš hovorí, že ho žena „**vezme a vmiesi do troch mier múky, až sa všetko prekvasí**“ (Lk 13,21). Ten kvas je Boh sám, a preto on sám nás prekvasí. Nie je to jednorázový moment, ale dlhodobý proces - kvasenie na celý život, ktoré v nás vyvoláva mnohé zmeny. Meníme sa, lebo kvasenie zasahuje celého človeka, všetky oblasti nášho života. Jeho výsledkom je, že Boh nám chce dať schopnosť, aby sme videli jeho očami a milovali jeho srdcom - aby v nás mohol prebývať. A tak to, čo rastie, je náš vzťah s ním. Stávame sa viac zakorenení v ňom. A čím viac ho milujeme, tým dávame väčší priestor, aby sa Božie kráľovstvo prejavilo v nás a cez nás. A keďže na jeho konároch môžu hniezdiť vtáky, stalo sa pre nich oporou a útočiskom. Pociťujeme aj my v našom živote, že náš vzťah s Bohom nám dáva úžasnú slobodu do ľudských vzťahov, a preto nemáme problém prijať každého človeka? Môžu iní spočinúť v tóni konárov nášho stromu Božieho kráľovstva?

LUBOMÍR STANČEK

Je to veľmi jednoduché. Boh túži, aby v nás mohol prebývať a konať cez nás. Aby cez nás mohol milovať svojou láskou, ktorá zasahuje všetky oblasti ľudského života: naše vzťahy doma, v škole, v práci, osobné prežívanie, naše postoje. Božie kráľovstvo prišlo preto, aby človek na vlastnej koži zakúsil, ako ho Boh miluje, ale zároveň aj preto, aby človek spoznal, že naplno a opravdivo môže dozrievať a stávať sa tak viac človekom iba v Bohu.

Amen.

Streda 30. týždňa

Lk 13,22-30

Ako sa ide do neba

*Odovzdať svoj život so všetkým Kristovi
a môcť tak vojsť tesnou bránou do neba už tu na zemi.*

Túžba po nebi je v človeku veľmi silná. Túžba žiť raz spolu s Bohom vo večnej radosť a šťastí, ktoré nikdy nepominie. Aj my si často kladieme otázku - ako to s nami dopadne, keď opustíme tento svet? Čo bude potom?

Iste to trápilo aj ľudí za čias Ježiša. Nehovoriac, že ich to muselo rozrušiť o to viac, keď im o spásu hovoril sám Boh, Ježiš. Ten, ktorý bol najkompetentnejší o tom hovoriť, lebo dobre vedel, o čo tu ide. Že tu ide o život človeka. A z veľkej túžby poznať pravdu a možno aj zo zvedavosti sa ho ktosi spýtal: „**Pane, je málo tých, čo budú spasení?**“ (Lk 13,23) Opýtal sa tak zvláštne.

Je málo tých... Prečo sa opýtal negatívne - je ich 'málo' a nie pozitívne - je ich 'veľa'? Povedal by som, že to trochu prezrádza predstavu toho človeka: ako ťažko je vojsť do Božieho kráľovstva, a preto sa mu zdá, že tam asi nebudú mnohí. A možno sa mu zdalo, že to všetko, čo hovoril Ježiš o spásu, bolo dosť tvrdé. Zdá sa mi, ako keby v sebe niesol obavu - podobne ako tí, ktorí sa Ježiša tiež opýtali: „**Kto potom môže byť spasený?**“ (Lk 18,26), keď je také ťažké zachovať tvoje slovo a príkazy, ktoré nám tu hovoríš..?

Ježiš človeku, ktorý sa pýtal, neodpovedal spôsobom, ktorý isto čakal. Nepovedal koľko bude spasených. Akoby chcel povedať, že to nie je dôležité, o to sa nestarajte. Ale začal rozprávať o tom, ako sa ide do neba. Povedal: „**Usilujte sa vojsť tesnou bránou**“ (Lk 13,24a). Použil obraz brány, ktorý na inom mieste vysvetlil, lebo sám sa vložil do obrazu brány. Tou bránou aj skutočne sám je. Hovorí: „**Ja som brána**“ (Jn 10).

Ako sa ide do neba? Cez bránu, ktorou je Kristus. A on je tesnou bránou. Prečo tesnou? Lebo tou bránou je iba on sám, nikto ho nemôže nahradiť. Nikto nedokáže napodobniť siluety jeho tváre, jeho osoby. Či si štíhly alebo tučný, či vysoký alebo malý, to nevadí. Ježišom - ako bránou, dokáže prejsť každý, kto sa rozhodne dať mu svoj život. On prijíma každého. Pre neho nie je problém, kto ako vyzerá, alebo akú má postavu. Lebo svetlo, ktoré prúdi z Ježišovej siluety Ducha, objíma celého človeka. Preniká mu až do špiku kosti. Vzápätí však Ježiš povedal to, čo v nás vyvolá smútok: „**Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť**“ (Lk 13,24b). Pýtame sa prečo? Čo netrafili do brány? Alebo sa vydali nesprávnou cestou?

Áno, ku každej bráne vedie cesta. A cesta vedie i k Bohu do Božieho kráľovstva. Nemožno tam dôjsť a neísť po nijakej ceste. Dnes sa nám predkladajú mnohé cesty ako prísť do blaženosti. Sú to cesty, na ktorých človek môže zažiť kopec zážitkov a zábavy, až sa mu bude z toho krútiť v hlave. Končí to však zväčša tak, že človek je dezorientovaný a vysilený padá na zem. V bolestiach zisťuje, že sa oklamal, lebo cesta, po ktorej šiel, mu nepriniesla pokoj, šťastie a pravú radosť. Ako úzko a neoddeliteľne je brána spojená s cestou.

Kto nám ukáže cestu? Tú cestu, ktorá nás dovedie k bráne. Všetci ju poznáme. Je ňou Ježiš. Spomeňme si ako povedal: „**Ja som cesta, pravda a život**“ (Jn 15,5). On nám dáva ísť po sebe. Dáva nám milosť: ísť vo svetle jeho osoby, v sile jeho Ducha. Vedie nás neomylné, aby sme nezišli z cesty. Lebo ako keď ideme po hlavnej ceste, občas zbadáme aj odbočky a láka nás to pozrieť sa, kde tie cesty vedú. Cesta aj brána je: Ježiš. Ten istý Ježiš je cesta a potom aj brána. Ak Ježiš hovorí, že sa máme usilovať vojsť tesnou bránou, nutne sa musíme usilovať ísť v jeho šľapajach aj po ceste. A jeho šľapaje majú podobu ľudských nôh: sú dvojce a stopy od nich vedú iba jedným smerom, vždy iba dopredu. Nikdy nie doľava, alebo doprava, alebo dozadu. Nemožno nasledovať Krista a zároveň žiť v hriechu. Ježiš vie, že hriech nám chutí, lebo často je príjemný. No ubíja ducha človeka. A práve na tejto ceste má človek v Kristovi spoznať, že jeho prirodzenosti najviac vyhovuje, keď miluje. A to sa dá opravdivo naučiť jedine v Kristovi. Iba v Kristovi sa môžeme naučiť opravdivo milovať Boha a ľudí. Opravdivo, vo viere, aby aj keď budeme na jeho ceste prežívať ťažkosti, nás nikto nezviedol.

Preto ísť po jeho ceste, znamená aj zápasieť. Zápasieť o svoj vlastný život, čím ho naplním. Zápasieť o Boha, aby som si ho nedal vytrhnúť zo srdca. Zápasieť o lásku. Tento zápas budeme dokonale prežívať na vlastnej koži, keď sa rozhodneme kráčať po Ježišovej ceste. A aj na svojom tele zakúsime, že jeho cesta

je úzka, lebo je iba cestou lásky. Láska, ktorá odpúšťa podrazy, ktorá sa obetuje pre druhých a nemyslí na seba. Inej možnosti na nej niet.

Seba i vás povzbudzujem, aby sme sa každý deň na novo rozhodli ísť po jeho ceste. On sám nás bude na nej viesť. Prežijeme možno na nej to, čo prežíval aj on. Napokon, je to jeho cesta, ktorá znamená prežívať Ježišov život spolu s ním. Je to však jasná a najistejšia cesta, ktorá vedie človeka k bráne. A ak žijeme v Kristovi už tu a teraz, potom sa nemusíme báť, že netrafíme do jeho brány. On je zárukou, že do nej trafíme. A v bráne nás osobne privíta. Spôsobí, že sa budeme vidieť z tváre do tváre a začneme tak, ako nikdy predtým, prežívať jeho hlbokú lásku, priateľstvo s ním.

Spoločne sa modlime: Ježišu, prived' všetkých ľudí na tvoju cestu pravdy a sám nás po nej sprevádzaj. Posilňuj nás svojou milosrdnou láskou. Prived' nás k bráne - k miestu nášho osobného stretnutia. Aby, keď sa budeme pokúšať vojsť, si nás všetkých poznal a naveky prijal k sebe.

Amen.

Štvrtok 30. týždňa

Lk 13,31-35

Ježišov údel.

Dať sa Ježišovi celý a nerobiť kompromisy.

V evanjeliu sa odohral dialóg medzi farizejmi a Ježišom. Hovorili mu: „*Odíď odtiaľto, lebo Herodes ťa chce zabiť*“ (Lk 13,31).

Herodes už mal isté správy o Ježišovom pôsobení. Nevedel však, čo si má o ňom myslieť. Je ale isté, že Ježišovo pôsobenie ho znepokojovalo a bol v rozpakoch... Bol by býval rád, keby sa Ježiš bol z jeho územia vzdialil. Či ho však naozaj chcel usmrtiť, o tom sa dá pochybovať. Lebo práve Lukáš podáva správu, že Herodes si žiadal vidieť Ježiša, čo je ťažko zlučiteľné s tým, že by ho chcel dať zabiť. Zdá sa teda, že farizeji sotva varovali Ježiša dobromyseľne, lebo už predtým sa spojili v Galilei s Herodiánmi. To, aby odtiaľ odišiel Ježiš do Jeruzalema, vyhovovalo aj im. Očakávali, že v Jeruzaleme sa dá s pomocou Veľrady urobiť rýchlejší koniec Ježišovej činnosti.⁵³

⁵³ KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy)*. Dobrá kniha. Bratislava, 1994, s. 318-320.

Ježiš im na to povedal: „**Chod'te a povedzte tej líške: „...zajtra a pozajtra musím ísť ďalej, lebo nie je možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalema“** (Lk 13,33). Ježiša nič nezastaví. Poslanie je neodkladné, tu a teraz. Ide o život človeka. Ježiš dal jasne najavo, že jeho cesty a poslanie neurčuje nijaká moc tohto sveta. Jeho poslanie závisí iba od Otcovej vôle, ktorú jedinú Ježiš plní. Ježiš vie, že Herodes je zbabelý a podvodný, preto ho obrazne nazval 'líškou'. Lebo líšky vychádzajú na lov v noci, po tme a skryto. Jeho podvod bol v tom, že sa chcel prefikane zbaviť Ježiša, aby sa nemusel postaviť ani za neho, ani proti nemu. Ježiš však požaduje rozhodnúť sa. Alebo človek v neho uverí, alebo ho odmietne. Kompromis medzi tým nejestvuje.

Je paradoxné, že tí, ktorí poznali zákon, nespozorovali, že medzi nimi stojí sám Boh, Boží Syn, prisľúbený Mesiáš. Ten, ktorý je naplnením zákona; ten, ktorého im Otec poslal z lásky, aby poznali jeho vôľu celú. A jeho vôľa bola, že chcel dať svetu život vo svojom Synovi, aby nezahynul nik, kto v neho uverí.

A potom sa odvíja druhá časť dialógu, ktorý síce Ježiš adresuje mestu Jeruzalem, týka sa však aj farizejov, ktorí vytvárajú náboženskú náladu mesta. Ježiš zaťal do živého. Na to miesto, o ktorom z nich nikto rád nepočúval, lebo vedeli, že v tom 'majú prsty' ich otcovia. „**Jeruzalem, ktorý zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo boli k tebe poslaní...**“ (Lk 13,34a). Ježiš povedal: „... **koľko ráz som chcel zhromaždiť tvoje deti ako sliedka svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste**“ (Lk 13,34). A potom Ježiš vyslovil tú bolestnú vetu: „**Hľa váš dom ostáva pustý**“ (Lk 13,35).

Ježiš každého miluje svojou hlbokou láskou - zomrel za každého. To môže urobiť iba Boh, ktorý miluje nezištne. Nežiada nič za lásku. Neobviňuje ťa, keď padneš, ale túži, aby si mu vydal svoj život do jeho rúk. Túži po tebe, aby si sa rozhodol pre neho každý deň. Aby si prišiel k nemu do ticha, modlil sa a bol s ním. On ťa chce viesť svojim Duchom Svätým. Tam, v priestore modlitby ti chce dať svoj život. Tam chce naplniť tvoje túžby. Tam ti chce ukázať, ako sa máš rozhodnúť. Chce ti ukázať, ako máš žiť. Záleží na tebe, či sa mu necháš skryť pod jeho krídla, aby ti mohol prejaviť svoju lásku a ochrániť ťa pred hriechom. Medzi kvočkou a jej kuriatkami je materinský vzťah, ktorý je pre malé kurčatá nevyhnutný. Bez matky by zahynuli.

Ježiš nás povoláva, aby sme sa stali jeho priateľmi. Jeho priateľstvo je však hlboko existenčné. Kto spozná hĺbku jeho lásky, spozná aj jeho závislosť na ňom.

ĽUBOMÍR STANČEK

Závislosť, ktorá z nás nerobí otrokov, lebo nám dáva 'zmysel života'. Ježiš nám dáva život.

A tak prosme Boha, aby sme sa každý deň rozhodli pre neho. Aby sme sa chránili hriechu, a dali tak naplno vyniknúť Ježišovej láske v nás.

Pane, buď s nami, aby náš dom neostal pustý, bez teba.

Amen.

Piatok 30. týždňa

Lk 14,1-6

Naplnením Zákona je Láska

Motivovať veriacich, aby si v nedeľu našli čas pre Boha.

Dnešné evanjelium nám hovorí o tom, ako Ježiš prijal pozvanie do domu ktoréhosi popredného farizeja.

Ježiš prijal pozvanie do domu farizeja. Nestránil sa nikoho a vedel prijať každého, i farizejov. Tak ukázal svoj cit a vládnuť k človekovi. Zrazu sa však medzi prítomnými objavil chorý človek. Či bol pozvaný ako hosť, alebo prišiel sám, o tom evanjelium nehovorí. Mal vodnatieľku, ktorá bola prejavom ťažkého ochorenia srdca a obličiek. Evanjelium hovorí, že prítomní farizeji a zákonníci pozorovali Ježiša celý čas odkedy prišiel, čo bude hovoriť a robiť. Zvlášť teraz zbystrili pozornosť, keď prišiel chorý človek. Isto mnohým prekvapila myšlienka: **„Je sobota, možno ho uzdraví.“ Zdá sa, že Ježiš vedel, o čom rozmýšľajú v srdci a opýtal sa ich: „Slobodno v sobotu uzdravovať, či nie?“ (Lk 14,3).**

Na túto otázku panovali medzi Židmi rozličné názory. Všeobecne panovala mienka, že v sobotu nie je dovolené uzdravovať, ak nejde o nebezpečenstvo smrti. Prítomní farizeji tiež zastávali tento názor, bolo im však azda trápne vysloviť ho nahlas práve v tejto situácii. Azda preto sa hovorí: **„Ale oni mlčali“ (Lk 14,4a).** Prísni farizeji zakazovali zachrániť v sobotu zviera, ktoré padlo do cisterny alebo studne. Bolo dovolené len ho nakrmiť a čakať na koniec sabatu, teda na šiestu hodinu večer. Miernejší farizeji dovoľovali zviera zachrániť hneď.⁵⁴ Ježiš im k tomu povedal: **„Ak niekomu z vás padne do studne syn alebo vôl, nevytiahne ho hneď hoc aj v sobotu?“ (Lk 14,5).**

⁵⁴ KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy)*. Dobrá kniha, Bratislava, 1994, s. 323-325.

ĽUBOMÍR STANČEK

Ježiš v tejto otázke odobril, že ak sa také niečo stane, možno zviaza zachrániť. A ak sa to stane človeku, nikto nepochybuje, že ho treba zachrániť o to viac. O to viac, keď je to vaše vlastné dieťa. A chorému človeku treba záchranu odmietnuť? Ale oni mu na to nevedeli odpovedať (porov. Lk 14,6). Ježiš im dal jednoznačnú odpoveď tým, že vzal toho chorého človeka, „**uzdravil ho a prepustil**“ (Lk 14,4b).

Ježiš sa predtým opýtal: „Ak niekomu z vás padne do studne syn...“ Teda ak do studne padne 'váš vlastný' syn. Boh nás prijal za svoje deti. Stali sme sa Božími synmi a dcérami z jeho lásky. A tak Boh dáva najavo, že mu záleží na každom človeku. Je obrazne povedané - 'nepokojný', ak niektorý z jeho synov alebo dcér padne do studne. A preto prichádza, aby ho z nej vytiahol, lebo ho veľmi miluje. V tomto prípade človeka vyťahuje zo studne tak, že ho uzdravuje. Nedbá na to, že je sobota. Je to posvätný čas, v ktorom sa také veci nesmú robiť. Farizeji zakazovali, aby sa v sobotu uzdravovalo. A tak spôsobili, že človek tu bol pre sobotu a nie sobota pre človeka. Ba ešte horšie. Spôsobili, že Boh tu, v sobotu, nebol pre človeka.

A zrazu tu prichádza Ježiš, ktorý na to dáva jasnú odpoveď. Zmyslom a naplnením zákona je: láska. Preto uzdravil človeka v sobotu. Uzdravil ho nielen na znak toho, aby dal odpoveď farizejom. Uzdravil človeka na znak toho, že Boh prišiel teraz medzi svoj ľud. A je s ním zvlášť v sobotu. V čase, ktorý obzvlášť patrí Bohu. Sám Boh si totiž želal byť s človekom. Dôkazom toho je, že Ježiš uzdravil človeka. To bolo znamenie, ktoré malo ukázať, že Boh je medzi nami. Ten, ktorý je očakávaný, už prišiel. Je to on - Ježiš. Bol však v tele ako človek, čo bolo pre farizejov prekážkou, aby v neho uverili ako v Božieho Syna. On ním naozaj bol, preto si mohol dovoliť vykladať zákon 'po svojom'. Preto mohol uzdraviť človeka aj v sobotu, lebo bol darcom tejto soboty. Sobota sama sa tak stáva znamením, dňom Pána - dňom Božieho milosrdenstva.

Židia slávili deň Pána v sobotu, teda v siedmy deň v týždni. Po vzkriesení Ježiša sa pre nás kresťanov stala týmto dňom nedeľa, lebo v nedeľu ráno Ježiš vstal z mŕtvych. Obsahom nedele je teda vzkriesenie Krista, jeho nový život, ktorý zavládol v celom stvorení. Boh chce, aby sme ho v tomto čase hľadali intenzívnejšie ako inokedy. Je to čas, kedy chce byť s nami a túži, aby sme my chceli byť s ním.

Spoločne sa modlime: Pane, daj, aby sme ťa hľadali pre tvoju lásku k nám. Daj, aby sme ťa hľadali a našli. Daj sa nám poznať. Daj nám zažiť silu tvojej prítomnosti, lebo ty si vždy blízko.

Amen.

Sobota 30. týždňa

Lk 14,1.7-11

Pýcha versus pokora.

Nechat' sa slobodne pretvárať na Kristov obraz.

Ježiš stoloval u popredného farizeja. Farizeji striehli na Ježiša, čo bude hovoriť a ako sa bude správať. Pozorovali ho. No aj Ježiš si všímal ich, lebo v evanjeliu sa hovorí: „Keď zbadal ...“, ako sa správajú. Na margo toho im povedal podobenstvo o svadobnej hostine, kde sa mnohí snažili dostať čo najbližšie, dopredu a robili to bezohľadným spôsobom. Z toho sa dá dedukovať, že farizeji sa pri stole správali podobne ako ľudia z podobenstva. Podľa starodávnych zvykov boli hostia usádzaní nie podľa veku, ale podľa hodnosti.⁵⁵ A Ježiš videl, ako sa farizeji tlačili na prvé miesta. To bol však len jeden z prejavov ich charakteru, ktorý odrážal ich životný postoj. Postoj, ktorý prenikal všetko ich konanie.

Ježiš im na to povedal: „***Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený***“ (Lk 14,11).

Ježiš postavil jasne vedľa seba povýšenie a poníženie - pýchu a pokoru. Pýcha a pokora nie sú veci zavesené v prievane. Môžeme povedať, že časom sa stávajú postojmi človeka; a postoj človeka je niečo, čím sa riadime rovnako v každej situácii. Je to niečo, čo preniká konanie vo všetkých oblastiach nášho života.

Čo je pýcha? Je to hnutie srdca, ktoré často všetci zakúšame. Je to hnutie, ktoré pociťujeme ako dôsledok dedičného hriechu. Áno, pýcha stála na počiatku hriechu prvých prarodičov Adama a Evy. Satan ich nabádal, aby ochutnali zo stromu života a budú ako Boh (porov. Gn 3,5). Preto sa pýcha nazýva, že je 'matkou každého hriechu'. Pýcha dáva človeku na oči akýsi závoj, takže potom nie sme schopní chodiť v pravde. Zrazu potrebujeme, aby si nás každý všimol; chceme byť všade prví. Neradi počúvame pravdu o sebe a sme často zahľadení do seba. To všetko sú časté prejavy pýchy. Stihla už zapustiť svoje korene v rôznych oblastiach ľudského života a oslepuje nás. Je preto je potrebné ísť až na jej korene a odseknúť ich.

⁵⁵ KOREC, J. CH.: *Nad evanjeliom (Podľa Lukáša - úvahy)*. Dobrá kniha, Bratislava, 1994, s. 326-327.

Často sa nám však zdá, že sme na to slabí. Našej slabosti prichádza na pomoc Pán. Hovorí: „***Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom***“ (Mt 11,29). „***Dal som vám príklad***“ (Jn 13,14). Ježiš nám ho dal v každej chvíli svojho života. Jeho slovo, konanie bolo preniknuté postojom pokory, ktorý vychádzal z jeho srdca, priamo zo stredu jeho osoby, zo srdca naplneného láskou.

Antoine de Saint-Exupéry vo svojej útlej knižke Malý princ napísal, že „správne vidíme iba srdcom“. Mohli by sme dodať: „Správne vidíme iba Kristovým srdcom.“ Kristovo srdce totiž nevedelo žiť ináč iba tak, že bolo pokorné a vedelo sa skloniť ku každému. Kristus vedel prijať každého človeka. Nevedel by to, keby jeho pokora nebola živá láskou Otca. A preto pre Krista je i správanie sa na hostine vecou srdca a postoja pred Bohom.

Na to, aby sme správne videli, potrebujeme Kristovo srdce. Správne videli a neodpísali niekoho skôr, ako sa ku nám ozve. Nepohrdli nikým a vypočuli každého. Neodvracali sa od toho, kto bude od nás niečo žiadať. Potrebujeme mať srdce, ktoré bude tiché a pokorné, podľa Kristovho príkladu. Pamätajme, že vždy, keď sme v tichu s Kristom, keď prijímame Eucharistiu, mení naše srdce na jeho srdce. On chce byť v nás dokonale prítomný.

A tak i pri dnešnej sv. omši si vyprosujeme dar Kristovho srdca, ale zároveň aj veľa sily, aby sme veci videné jeho srdcom chceli a aj vládali uskutočniť.

Amen.

Pondelok 31. týždňa

Lk 14,12-14

Božie pozvanie

*Aby veriaci prijímali Božie pozvanie k spáse.*⁵⁶

Využívame svoje schopnosti a dary ktoré nám Boh poskytuje len pre seba, alebo sa snažíme pomôcť aj druhým? A keď preukazujeme milosrdenstvo iným, nepozerať najskôr na hrúbku ich peňaženky, či veľkosť bankového konta? Pokiaľ až máme zájsť, keď ide o pomoc našim blíznym?

Keď chystáš hostinu, pozvi chudobných ... ***a odplatu dostaneš pri vzkriesení spravodlivých*** (porov. Lk 14,13,14).

⁵⁶ Porov.: HOLUBČÍK, D.: Seminár. Spišská Kapitula : 2007.

Pán Ježiš týmito slovami poukazuje na službu svojim blíznym. Nemáme brať ohľady na spoločenské postavenie, či majetok ľudí, ktorým sa chystáme pomôcť. Sám nám ide príkladom: uzdravuje chorých, malomocných, slepých... Teda tých, ktorí sú na okraji spoločnosti. Vôbec nepozera na ich pôvod alebo stav. Nerobí mu žiadny problém rozprávať zo samaritánkou, alebo sedieť za jedným stolom s úbohým mýtnikom. Nám sa tiež naskytujú rôzne situácie. Napríklad, keď cestujeme autom a sme svedkom nejakej dopravnej nehody, prejdeme si akoby nič okolo a ideme spokojne ďalej. Vidíme, že do autobusu nastúpil niekto starý a už mu sily tak neslúžia, spokojne pozeráme do okna a každý deň sa nám naskytujú drobné situácie, ktoré môžeme využiť na to, aby sme poslúžili tým druhým. Niekedy namiesto podráždeného slova alebo hromzenia, skúsme sa usmiať na druhého. A potom uvidíme, akú veľkú moc má milý úsmev.

Náš život má byť naplnený láskou a milosrdenstvom. Neberme ohľady na vonkajšok, ale prikláňajme sa ku všetkým. Samozrejme, podľa našich možností a schopností.

Pred nejakým časom som počul príbeh istého muža ktorému vlastná manželka doviedla domov bezdomovca závislého na hracích automatoch. Mali osem alebo deväť detí. Živili ho a on im nedal ani halier.

Takúto lásku nám Pán Ježiš neprikazuje. Tomu človeku nepomôžeme tým, že ho budeme podporovať v jeho závislosti, ale skôr tým, že mu ponúkneme príležitosť, aby zmenil svoj život. A je len a len na ňom, či túto príležitosť využije. Ak nechce, nemôžeme ho do ničoho nútiť. Zodpovednosť za svoje rozhodnutie si bude niesť sám.

Vo všetkom čo robíme, si musíme nájsť zdravý stred. Nebojme sa núdznemu niečo darovať z nášho majetku. Pán Boh nám to stonásobne odplatí a to už aj na tomto svete. Keď vidí našu ochotu, nedovolí aby sme biedne zahynuli. Na druhej strane nepodporujeme ľudí v ich vypočítavosti. Môžeme sa pri nich veľa natrápiť a výsledok bude nulový a to preto, lebo sa odmietajú otvoriť milosti Božej. Ak aj takúto situáciu zažijeme, nebuďme ustarostení, ale všetko vložme do Božích rúk. Jeho cesty sú omnoho vyššie ako tie naše a jeho myšlienky omnoho dokonalejšie.

V pomáhaní druhým sa môžeme dopustiť ešte jedného veľkého nebezpečenstva. A to, že sa snažíme toho druhého premeniť na náš obraz. V tomto buďme opatrní a nechcime, aby druhí robili všetko do bodky ako my sami chceme. Nechajme im slobodu a možnosť, aby sami v sebe objavili krásu.

ĽUBOMÍR STANČEK

Na bránu jedného františkánskeho kláštora zabúchali zbojníci a prosili ich o chlieb. Bratia nevedeli, či im majú poskytnúť pomoc ale nakoniec im ho dali. Na druhý deň k nim prišiel sv. František a keď sa dozvedel o tej udalosti, nariadil bratom, aby si vzali ryby, chlieb a obrus a išli k zbojníkom. Mali ich aj obslúžiť. To sa opakovalo viackrát. Zbojníci sa tešili tejto milej pozornosti a o nejaký čas bratom začali nosiť drevo a neskôr sami začali nosiť rehoľné rúcho.

Toto bol len krátky príklad, ale poukazuje na to, aby sme pomáhali všetkým. A či dostaneme odmenu už na tomto svete, alebo až pri vzkriesení spravodlivých, to nech nie je predmetom našich starostí.

Amen.

Utorok 31. týždňa

Lk 14,15-24

Pozvanie do Božieho kráľovstva

Povzbudiť veriacich k prijatiu Boha do svojho života.

Je deň pred našimi narodeninami. Už máme takmer všetko nachystané. Koláče napečené, stoly prichystané a jedlo navarené. Všetkým svojim známym sme poslali oznámenie. Aj tým, ktorých sme nevideli už dlhé roky. Ako by sme sa cítili, keby sme sa večer dozvedeli, že tí, ktorých sme pozvali, šli na výlet, alebo do Tesca nakupovať?

Naše myšlienky by zneli asi takto: ***boli pozvaní ale neboli hodní...*** (porov. Lk 14,24).

Ako ťažko muselo byť pánovi hostiny. Uvedomme si, že Ježiš tu nehovorí len o pozemskej hostine. Jeho podobenstvo vyjadruje hostinu v nebeskom kráľovstve. Pozýva nás všetkých, čo žijeme na tomto svete. Ale my sa v mnohých prípadoch nemienime dať pozvať. Naša myseľ je nasmerovaná iným smerom a na Boha zabúdame a správame sa ľahostajne. Možno máme oči upriamené na majetok ako ten, čo si kúpil pole a chcel si ho poobzerať (porov. Lk 14, 18). Niektorých pohlcuje práca. Radšej si pôjdu vyskúšať päť záprahov volov (porov. Lk 14, 19), akoby si mali nájsť čas na Boha čo i len v nedeľu. Ale najhoršie je to, keď sa nám jednoducho nechce pre našu pohodlnosť.

Snažme sa, aby bol Boh v našom živote na prvom mieste. Keď si nájdeme čas na neho, všetko ostatné nám dopraje. Veď aj tak nežijeme pre tento svet a je dôležité aby sme sa niekedy v našom živote zastavili a uvedomili si to. Urobme si

LUBOMÍR STANČEK

niekedy cez tento týždeň malú prestávku. Vyjdime von do prírody, alebo na také miesto, kde je pokoj a radi chodíme a položíme si otázku: „Keby mňa dnes pozval Pán môjho života na večnú hostinu, bol by som pripravený povedať s úprimným srdcom, že som pripravený ísť?“ Nehľadali by sme aj my kadejaké výhovorky na to, aby sme nemuseli toto pozvanie prijať?

Dobre a pravdivo si zodpovedajme na tieto otázky. Neklamme sami seba! Lebo mnohokrát si myslíme jedno a opak je pravdou. Mnohí si to uvedomia až vtedy, keď sa im začne rúcať všetko dookola alebo, keď to nimi poriadne zatrasie. Skúsenosť nás učí, že takéto situácie sa v živote stávajú a to dosť často.

A práve takéto situácie nám Boh ponúka na to aby sme zmenili náš život. Áno, tieto momenty sú ťažké a nemusíme nájsť hneď odpovede. Na tieto udalosti musíme pozeráť očami viery aby sme ich mohli pochopiť.

Pozrime na príklad samotného Ježiša, ktorý prišiel hlásať kráľovstvo Otca. Bol úplne bez hriechu, nebolo na ňom nijakej chyby, uzdravoval chorých, robil zázraky a predsa ho židovský národ neprijal. Ježiš ostáva verný poslaniu, ktoré mu dal Otec. Nenechal sa odradiť. Keď ho neprijali v Nazarete, odišiel hlásať evanjelium inde. Svojim učeníkom povedal, keď ich poslal hlásať Božie slovo do okolitých dedín, aby ostali tam, kde ich príjmu. Ale povedal im aj to, že si majú striasť prach z nôh - na svedectvo proti tým, ktorí by ich neprijali.

Snažme sa byť pripravení na to, keď nás nebeský Otec pozve na hostinu nášho povolania alebo inej životnej situácie, ktorej možno nebudeme hneď naklonení, ale nájdime si čas! Náš život nech je čestný a spravodlivý. Buďme ochotní na jeho pozvanie odpovedať tak, ako Panna Mária. Ona nerozumela, ale povedala FIAT.

Amen.

Streda 31. týždňa

Lk 14,25-33

Žiť pre Ježiša

Povzbudiť veriacich, aby boli učeníkmi Ježiša.

„Ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojim učeníkom“ (Lk 14,26).

Takto sa Ježiš prihovára zástupom, ktoré ho s obdivom nasledovali. A dodáva: „**A kto ide za mnou a nenesie svoj kríž, nemôže byť mojim učeníkom**“ (Lk 14,27). Ako my dnes chápeme tieto slová?

Byť učeníkom Ježiša (porov. Lk 14,33).

Slová, ktoré nám Pán Ježiš dnes predkladá, tvrdo znejú v ušiach dnešného človeka. Povieme si, ako môže takéto niečo požadovať Ježiš, ktorý je nekonečná láska a milosrdenstvo? V židovskej mentalite 'mať v nenávisti' znamená asi toľko, ako dať na druhé miesto. Práve toto má Ježiš na mysli. Mať na prvom mieste vo svojom rebríčku hodnôt samého Boha. Celé dejiny Starého zákona nám hovoria, že keď mal Izrael v centre Boha, nikdy im nič nechýbalo. Pozrime na Mojžiša. Zdá sa, že jeho polozenie pred faraónom je beznádejné. A pozrime: Boh, ktorého si vážil nadovšetko, je pri ňom. Bije Egypt takými strašnými ranami, že zatvrdilý a mocný faraón spolu s ľudom prosia Izrael, aby od nich už konečne odišiel. Ba dokonca im dávajú aj zlato a striebro, len aby už odišli. A keď sa znova zatvrdilo srdce faraóna a začal ich prenasledovať, sám Boh sa postavil medzi svoj ľud a vojsko faraóna, a nedopustil ani najmenšiu krivdu na svojom ľude. Celých štyridsať rokov ich sprevádzal na púšti. Sýtil ich svojou rukou, keď boli hladní, dal im vodu zo skaly, keď mali smäd. Ochraňoval ich, keď vstupovali do zasnúbenej zeme.

Boh je stále ten istý, ako vtedy, keď viedol Izrael cez vody Červeného mora. Každého z nás si vedie svojou cestou. Možno sa nám zdá, že Boh na nás akoby zabudol. Ale povedzme si úprimne: „Nezabudli sme my na Boha?“ Nestali sa nám práca, peniaze, majetok prednejšie ako Boh? Nepatríme aj my do tej skupiny ľudí, ktorí začnú myslieť na Boha, až keď ich pripúta na lôžko zákerná choroba alebo tragické nešťastie? Pamätajme si jedno: Boh nikdy nezabúda na svojich verných. A dá každému, ak ho o to prosí. A nikdy nedovolí, aby sa nám noha zachvela. Každá naša práca a námaha by sa mala začínať v mene Božom. Každé ráno, by sme mali prosieť Boha o požehnanie pre celý deň. A keď sa slnko chýli k západu, opäť nezabúdajme na večernú modlitbu, aspoň pár minút venujme svojmu Bohu, ktorý nás sprevádzal celý deň svojimi milosťami. Isto sa nám už stalo niečo nepríjemné, alebo sme prežívali niečo ťažké. Skúsme sa rozpamätať... počítali sme vtedy s pomocou Božou?

Žime tak, aby bolo z každej našej činnosti vidno, že máme Boha na prvom mieste. Je stredom nášho bytia. Kráča s nami a pomáha nám pri všetkých

prekážkach v našom pozemskom putovaní. On sa už postará o všetko, čo potrebujeme pre dobro našej duše. Nasledujme ho aj tam, kde je cesta hrboľatá a plná trnia. Niekedy sa budeme musieť až veľmi zaprieť a možno nám z očí potečú aj slzy.

Svätá Terezka z Lisieux sa vždy usilovala plniť Božiu vôľu celú. Prekonala vo svojom krátkom živote veľa prekážok. Často hovorievala: „Moja nádej nebola nikdy sklamaná“ a „nedostatok dôvery uráža Pána“. Opakujme si často tieto slová. Amen.

Štvrtok 31. týždňa

Lk 15,1-10

Božia добрota

Povzbudiť veriacich, aby viac dôverovali Bohu.

Božia láska je naozaj dokonalá. Prevyšuje všetko naše poznanie a chápanie. Je bez pretvárk. Všetko znesie, všetko vydrží. Keby sme sa považovali za najväčších hriešnikov, predsa je tu ešte niekto, kto nás má úprimne rád. Neopustí nás aj keď ho my zaprieme. Vzdáva sa božskej slávy a veleby, aby sa mohol stať jedným z nás. A prečo to všetko Boh urobil? Lebo nás miloval...

„V nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi, ktorí pokánie nepotrebujú“ (Lk 15,7).

Toto evanjelium je plné protikladov ale zároveň je aj plné nežnej Božej lásky. Ježiša vyhľadávajú mýtnici a hriešnici, ktorý ho so záujmom počúvajú. Dnešná, samozrejme aj vtedajšia spoločnosť odmieta takýchto ľudí a kladie ich niekam nabok. Akoby sme sa za nich niekedy hanbili, stránime sa ich.

Spomínajú sa aj farizeji. Sú to reprezentanti kultu pravého Boha. Sú na popredných miestach v synagógach a na hostinách. Zväčšujú si modlitebné remienky a každý ich na uliciach pozdravuje. Evanjelista ich opisuje, že šomrali. Sú predmetom kritiky. Práve od nich by sa čakalo, že budú súhlasiť s tým, ktorého toľký čas očakávali.

Božia láska nehľadí na spoločenské postavenie, názory verejnosti, alebo osobnú mienku jednotlivcov. Božia láska je tu pre všetkých, ktorí sú ochotní poznať pravdu. Ježiš si za svojich spolu stolujúcich vyberá práve hriešnikov. Tu sa prejavuje jeho Božia moc. Nehľadí na spoločenské a náboženské predpisy. Týmto si popudil proti sebe farizejov.

ĽUBOMÍR STANČEK

V našom náboženskom živote môžeme zaujať dva postoje. Buď pokorne prijmem Boha a uznáme svoje slabosti a nedostatky, alebo sa zatvrdlivo postavíme na stranu „farizejov“ dnešných čias. A nie je to ani také ťažké, akoby sa nám to mohlo na prvý pohľad zdať. Koľkí sa nechávame strhnúť duchom dnešnej doby? Súhlasíme s názormi v médiách, ktoré sa ani trochu nezhodujú so zásadami viery. Súhlasíme s eutanáziou alebo zabíjaním nenarodených. Svoje deti vystavujeme riziku alkoholizmu, drog a neviazaných zábav... Koľkí z nás žijú už dlhé roky v hneve a nedokážu odpustiť svojmu susedovi. Stokrát menej škody by sme napáchali, keby sme si nešli tvrdohlavo za svojou pravdou.

Nad týmto všetkým i nad celým našim životom nech vždy víťazí Božia доброта a láska. Ona jediná ma moc zvíťaziť nad našimi slabosťami. Je veľmi múdre, keď si vieme uznať svoje slabosti.

V Starom zákone sa spomína jedna zaujímavá udalosť, keď Izrael putoval po púšti. Mal nad sebou mocného Boha. Keď sa držal jeho zákona a príkazov, tak isto napredoval a vždy ho Boh požehnával. Dával mu mannu a prepelice. Napájali ho vodou zo skaly.

Ale, keď sa odvrátil od ciest Pánových, začali ich sužovať hady. A Židia videli, že ich skutky boli zlé vrátili sa a oľutovali. Boh zas na nich zhliadol a nedovolil aby jeho ľud videl porušenie.

Takisto je to aj s naším životom. My sme tiež ako ovce, čo sa stratili. Ak zistíme, že sme zblúdili, poprosme nášho Pána o silu a pomoc. On príde k nám, poobväzuje nám rany a vyloží si nás na svoje plecia. Nedovolí, aby sa nám noha zachvela. **„V nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom ako nad deväťdesiatimi spravodlivými“** (Lk 15,7).

Amen.

Piatok 31. týždňa

Lk 16,1–8

Múdrost' života

Povzbudiť veriacich k horlivosti pre veci nebeské.

Myslíte si, že svätí nemali na zemi nijaké ťažkosti? Že prežili svoj život bez toho, aby sa nemuseli namáhať? Skúsme sa zamyslieť nad tým, aká bola pohnútkou ich svätosti.

„Pán pochválil nepoctivého správcu, že si opatrne počínal“ (Lk 16,8).

Toto podobenstvo je zaujímavé a líši sa od iných podobenstiev tým, že pán chváli nepoctivých ľudí. Nie je to zvláštne? Takýto ľudia by si predsa zaslúžili zavrhnutie a nie pochvalu. Uvedomme si, že to nie je skutočná udalosť. Je to podobenstvo a chce nám povedať niečo viac. Pokúsme sa teraz spoločne nájsť jeho pravý zmysel.

Pán Ježiš chce ukázať nám kresťanom, ako sa máme správať, keď ide o záchranu našej duše. Máme si pri tom počínať ako správca. Bol síce nepoctivý, to Ježiš hovorí jasne a ani ho za to evanjelium nechváli. Za svoju nepoctivosť musel opustiť svoj úrad. Pochvalu dostáva za svoju predvídavosť, ktorú preukázal vtedy, keď ho zbavovali správcovstva. Rýchlo sa snaží zaistiť si svoju budúcnosť.

A tak aj my sa máme správať obozretne, keď ide o našu dušu. Nehľadíme pritom na námahu, alebo na prostriedky, ktoré je potrebné vynaložiť. Aj tak si z tých vecí nič neodnesieme na druhý svet. Je veľa vecí, ktoré môžeme denne urobiť preto, aby sme sa nemuseli na konci časov báť o svoju dušu. A nie sú ani tak náročné. Sú to naše dobré skutky, ale aby nám pomohli ku spásu, musíme byť v stave posväcujúcej milosti - teda bez ťažkého hriechu. Tento stav bez hriešnosti je ľahké dodržiavať pár dní alebo možno mesiacov. Vytrvať stále, celý život, to už nie je maličkosť. Veľakrát sa v živote potkneme, stratíme rovnováhu, ale aj na toto máme liek. Je ním sviatosť zmierenia. Práve pri svätej spovedi môžeme napraviť svoj život. To, čo sme svojou nedokonalosťou pokazili. Núka sa nám možnosť začať niektoré veci odznova. Sám Boh nám naše previnenia odpúšťa a viac nám na ne nepoukáže.

Tento svet nás núti, aby sme sa správali opačne. Vraví nám: „Uži si tento deň a nemysli na to, čo bude zajtra.“ Koľkí ľudia v našom okolí takto žijú. Myslia iba na to, aké auto si kúpia, ktorý byt alebo dom je pre nich výhodnejší, ako nezaplatiť mzdu svojim robotníkom, ako najlepšie oklamať daňový úrad a podobne. Potom zrazu príde na človeka choroba alebo smrť nejakého blízkeho človeka, a ich život naraz nemá zmysel. Nevedia, ako by mali ďalej žiť.

Musíme si priznať, že aj pre veriacich ľudí sú tieto nepriaznivé okolnosti života ťažké. Máme však nádej, že život má zmysel aj vtedy, keď nie sme celkom zdraví, alebo keď nás niekto drahý predíde do večnosti. Odkiaľ berieme túto nádej? Len z Kristovho zmŕtvychvstania. Keby Kristus nevstal, márna by bola naša viera, ale Ježiš Kristus vstal z mŕtvych a je stále s nami. On vie dať silu tam, kde panuje beznádej a udeľuje radosť zarmúteným. Veľa svätých to malo na tomto

ĽUBOMÍR STANČEK

svete ťažké. Boh dovolil, aby boli skúšaní mnohými trápeniami. Či už telesnými, ale hlavne tými duchovnými. Nikdy však nedávali prednosť veciam tohto sveta pred záležitosťami večnosti.

Vždy majme na pamäti jedno: tam, kde Boh dopustí nejaké trápenie, určite dopraje aj milosť, aby sme ho mohli prekonať. On nikdy nedovolí, aby sa nám noha zachvela. Toto boli hlavné pohnútky ich svätého života.

Amen.

Sobota 31. týždňa

Lk 16,9–15

Hodnota majetku

Povzbudiť veriacich k správne mu využívaniu hmotných vecí.

Pouvažujme spoločne nad otázkami: Na čo je v našom živote potrebný majetok? Má nejaký význam pre nás? Alebo sú veci materiálne úplne zlé a máme sa ich chrániť?

„Nijaký sluha nemôže slúžiť dvom pánom“ (Lk 17,13).

Evanjelium nadväzuje na predošlú časť, ktorá hovorila o nepoctivom správcovi. Dnes nás povzbudzuje k tomu, aby sme správne využívali majetok a pozemské dobré. Naš poklad má byť v nebi, nie tu na zemi. Srdce nás kresťanov nemôže byť rozdelené - **„Nemôže slúžiť aj Bohu aj mamone“ (Lk 17,13).** To je požiadavka, ktorú predkladá sám Ježiš svojim učeníkom. Bola aktuálna a pravdivá vtedy a takisto je pravdivá aj dnes. Čo táto požiadavka znamená?

Ide tu o naše vnútro, o náš postoj, ktorý máme zaujímať v každej situácii. Nemáme dávať prednosť materiálnym veciam pred vecami duchovnými. Berme si príklad z Abraháma, ktorý odchádza zo svojej domoviny do neznámej krajiny, keď to od neho chce Boh. Nehľadá na seba na svoje záujmy, ale poslušne ide. Takisto aj Panna Mária poslušne vyslovila svoje 'áno' anjelovi Gabrielovi, aj keď to bolo pre ňu veľmi ťažké.

Ako sa to všetko má odraziť v našom živote? Počúvame Pánov hlas, máme pre jeho slovo otvorené srdce? Iste dáte za pravdu, že mnoho ľudí, ale aj kresťanov, viac hľadá mamonu ako Boha. A vôbec si to ani neuvedomujú. Obklopujú sa najdrahšími vecami, majú najdrahšie autá, trikrát do roka chodia na dovolenku... Áno! Je potrebné aj odpočinúť si, zabezpečiť seba i rodinu, ale je dôležité, aby sme tieto veci nekladli nad samotného Boha. Aby sme ho videli možno aj v našich bližných, ktorí prežívajú núdzu a nemajú ani na základné veci.

LUBOMÍR STANČEK

Materiálne veci tu nie sú na to, aby sme s nimi zomreli, ale na to, aby nám zabezpečili večný život.

Priblížme si dnešné evanjelium aj takýmto prirovnaním: Mnohí z vás máte vodičský preukaz a už ste riadili auto. Vodič auta musí byť sústredený na cestu a musí sledovať dopravné značenie, aby bezpečne doviedol vozidlo do cieľa. Čo by sa stalo, keby vodič prestal sledovať cestu a začal by obdivovať krásu okolia, ktorým práve prechádza? ...Áno, máte pravdu. Prehliadol by dopravné značenie, ohrozil by účastníkov cestnej premávky, no i svoju bezpečnosť, a pri najbližšej príležitosti by skončil prinajlepšom v poli alebo priekope s nejakým zranením. Takýmto spôsobom by nedošiel do svojho cieľa. Na druhej strane, vodič, ktorý sa nedá zlákať prírodou, ale pokračuje v ceste pozorne, všíma si dopravné značenie a dodržiava dopravné predpisy, dôjde šťastne do svojho cieľa.

Podobne je to aj s nami ľuďmi. My sme tiež akoby vodičmi svojho života. Naším cieľom je nebeská vlasť. Ak sa dáme na tejto ceste zlákať svetom, skončíme ako vodič, ktorý sa dal zlákať krásou prírody niekde v poli alebo priekope večného zatratenia. Ak však budeme na tejto ceste pozorní na hlas Pána a budeme ho počúvať, dôjdeme tak, ako pozorný vodič, ktorý sa nedal zlákať krásou prírody do svojho cieľa, ktorým je večná blaženosť.

Takže si všimnime, že majetok tu je na to aby nám pomohol dostať sa do 'nebeskej vlasti', ale nemá sa nám stať návnadou pre večné zatratenie.

Amen.

Pondelok 32. týždňa

Lk 17,1-6

Viera

Povzbudiť veriacich k pevnejšej a opravdivej viere.

Dnešný človek sa na prvý pohľad javí ako suverén, ktorý si vystačí sám so svojím rozumom. Je to ale naozaj tak? Pozrime sa bližšie na svoj život, lebo aj my sme 'deti tohto veku'. Ako často sa obraciame na rôzne horoskopy, veríme na ľudové povery?! Toto všetko je náhrada opravdivej a živej viery, ktorá nám chýba.

Apoštolí prosili Ježiša: „**Posilni nám vieru**“ (Lk 17,5).

To sa stalo po tom, keď predostrel pred nich dve dôležité požiadavky: aby neboli nikomu na pohoršenie a aby bezhranične odpúšťali svojim bratom a sestrám. Učeníci videli a spoznali, že na to nemajú dostatok síl. Ich viera sa v tej

ĽUBOMÍR STANČEK

chvíli ocitla v kríze. Mohli reagovať aj zbabelým útekom, no oni chceli zostať s Ježišom a plniť jeho požiadavky. Preto prosili o dar viery. Zaujímavá je Ježišova reakcia. Akoby im chcel povedať, že ich viera nestojí za nič, ak nie sú presvedčení o tom, že Boh môže pre nich urobiť všetko.

Aká je naša viera? Verím skutočne, že Boh môže urobiť to, o čo ho prosím? Vravíme o sebe, že sme 'veriaci'. Je to skutočnosť, alebo je to len pekný titul, ktorý môže byť aj prázdnu nálepkou na našej osobe? Vierou nielen veríme, že Boh existuje a že to, čo nám o sebe zjavil, je pravda. Ona musí zasahovať celý náš život. Skrze vieru smerujeme svojim konaním i zmýšľaním k Bohu. Poznávame jeho požiadavky a podľa nich aj žijeme. Tak ako učeníkom, aj nám sa môže zdať, že Ježiš žiada takmer nemožné. Iste, sami to nezvládneme. Avšak pozrime sa na Boha. On je predsa všemohúci. Jemu je všetko možné. On vie najlepšie, čo je pre nás dobré a čo nám osoží. To, čo od nás žiada, to je pre naše dobro. Boh nechce naše trápenie. On nám ponúka plnohodnotný život.

Známy duchovný autor Josemaría Escrivá vyznáva svoje poznanie o hodnote „života vo viere“. „Aký je rozdiel medzi ľuďmi bez viery, smutnými a nerozhodnými pre svoju nezmyselnú existenciu, ktorí sú vystavení premenlivým okolnostiam ako veterná ružica, a našim životom kresťanov, plným nádeje, radosti a pevnosti, pretože vieme o našom nadprirodzenom osude a sme o ňom presvedčení.“⁵⁷

Nenechajme si vziať svoju vieru. Ona je veľkým pokladom a bez nej život prestáva mať zmysel. Z viery budeme môcť čerpať aj vo chvíľach, keď sa nám bude zdať ťažké žiť podľa evanjelia. Ježiš nám prisľúbil, že ak budeme o niečo prosiť Otca s vierou, že to od neho naozaj dostaneme, on sa o nás postará. A takto jedine pevná a neotrasiteľná viera v Boha nás bude držať na tej správnej ceste a bezpečne nás dovedie k Bohu.

Amen.

Utorok 32. týždňa

Lk 17,7-10

Skutky lásky

Priviesť veriacich ku konaniu dobrých skutkov.

57 ESCRIVÁ, J.: *Brázda*, Trnava : SSV, 1996, s. 35.

Ako často si robíme nárok na odmenu?! Chceli by sme, aby naše dobré skutky boli hneď odmenené. Pritom sa neuspokojíme s nejakou malou odmenou, ale túžime po väčšej, na ktorú možno ani nemáme nárok.

Ježiš pozná naše túžby a preto v evanjeliu pripomína, **„ked' urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: „Neužitoční sluhovia sme; urobili sme, čo sme boli povinné urobiť.“ (Lk 17,10).**

To povedal na adresu farizejov, ktorí si robili nárok pred Bohom na odmenu. Mysleli si, že vonkajším plnením Mojžišovho zákona si môžu sami zaslúžiť večný život. Akoby chceli Bohu povedať: „Pozri, veď dôsledne plníme tvoj zákon. Dávame desiatky na chrám, postíme sa, modlíme sa predpísané modlitby. Čo ešte od nás môžeš chcieť?! Ty si povinný nás prijať do neba, či sa Ti to páči, alebo nie.“ Ježiš poznal toto ich zmýšľanie a vedel, že nebude ľahké ho zmeniť. Videl, ako si títo pyšní ľudia nárokuje, aby ich ľudia chválili a aby ich oslovovali 'učiteľmi'.

Teraz sa nám možno zdá, že tento vykreslený obraz pyšných farizejov patrí minulosti. Nebuďme však príliš rýchli. Pozrime sa na svoje okolie a predovšetkým na seba. Nie som aj ja často takýmto farizejom? Nenárokuje si na nezaslúženú odmenu u Boha a u ľudí? Boh je na nás náročný. Nestačí len plniť jeho príkazy, treba konať ešte niečo navyše. Žiada od nás, aby sme konali dobré skutky z vlastnej vôle a bez nároku na odmenu u ľudí. Potom nás on sám bude môcť za ne odmeniť vo večnosti. A nielen vo večnosti, ale už aj tu na zemi. Veď z lásky vykonaný dobrý skutok je sám o sebe pre nás väčšou odmenou ako čokoľvek iné. Dajme pozor, aby nám Boh raz nemusel povedať slová: „Tvoje ruky sú síce čisté, ale prázdne,“ ako sa to hovorí v jednom príbehu. Čisté a prázdne ruky totiž označujú toho, kto plní zákon a prikázania, ale nerobí nič navyše z lásky.

Zo životopisu svätého biskupa Martina si môžeme všimnúť jeden aspekt jeho života. Môžeme povedať, že bol farizejom z dnešného evanjelia? Určite nie. Keď bol ešte vojakom, plnil si svedomito svoje povinnosti, no pritom cítil, že je to málo. Jeho život nebol naplnený. Preto hľadal cesty, ako by mohol lepšie slúžiť Bohu. Iste poznáte príbeh z jeho života, keď sa podelil o svoj plášť so žobrákom, ktorý sa triasol od zimy. Videl v ňom Krista a preto ani na okamih nezaváhal. Bol vnímavý na potreby ľudí a zároveň nečakal za to odmenu. Urobil tento skutok z čistej lásky ku Kristovi, ktorý ho prosil o pomoc v biednom človeku.

Nie je to pre nás príklad hodný nasledovania?! Vymaňme sa zo svojho obmedzeného zmýšľania, ktoré pozerá len na aktuálny zisk. Samotné plnenie povinností je málo. My sa musíme neustále pýtať: „Pane, čo dobré môžem ešte urobiť?“ Pritom majme otvorené oči. Je dosť príležitostí na konanie dobra. Snažme sa každý deň urobiť aspoň jeden dobrý skutok z lásky, bez nároku na odmenu, či pochvalu. Tým si naplňajme ruky, aby nemusel Ježiš o nich povedať ten známy výrok, ktorý som už dnes vyslovil, že „sú síce čisté, ale prázdne“.

Amen.

Streda 32. týždňa

Lk 17,11-19

Vďačnosť

Upozorniť veriacich na to, že „bežné dary“ nie sú „bežné“.

Ak sme niekedy veľmi potrebovali nejakú vec a dostala sa nám, iste sme boli za ňu veľmi vďační. Je prirodzené pre normálneho človeka, že za dary vie ďakovať. Predstavme si človeka, ktorý sa dlho trápí, pretože má bolesti a lekári mu nevedia pomôcť. Či nebude vďačný tomu, kto mu pomôže?!

Zdá sa to také samozrejmé a predsa vidíme, že nie vždy je to tak. V evanjeliu sme počuli o dare Ježiša pre desiatich malomocných. Veľmi ich trápila zákerná choroba. Nemohli žiť so svojimi súkmeňovcami a museli sa zdržiavať mimo miest a dedín, aby niekoho nenakazili. Dopočuli sa o Ježišovi a čakali naň. Dúfali, že im pomôže. Tak sa aj stalo. Čakali by sme, že po uzdravení ich prvá reakcia bude vyjadrenie vďačnosti Ježišovi. Vidíme však, že nie všetci si naň spomenuli. Vlastne len jeden a aj to bol Samaritán.

Tento obraz nepatrí len do minulosti. Dnes by sme mohli hovoriť o viacerých podobných situáciách v našom živote. Ibaže nám mnohé dary, ktoré dostávame, už pripadajú akosi samozrejmé. Ak dostávame niečo bez vlastnej zásluhy, je to dar, za ktorý treba ďakovať. Či sme nikdy neprijali žiaden dar, aby sme nikomu nemuseli ďakovať?! Nemyslime tu len na výnimočné veci, ktoré sa nám môžu dostať. Veď každé dobro, každá minúta života je darom Boha pre nás. Mnoho dobra dostávame od Boha skrze našich blízkych, najmä cez rodičov. Je potrebné preto ďakovať aj Bohu aj ľuďom.

Našu vďačnosť má byť vidieť. Premeňme vďačnú myseľ na slová a na skutky, ktoré budú vyjadrovať náš postoj voči Bohu i blíznym. Ozajstný, nefalšovaný prejav vďaky sa musí v živote ukázať.

Piere Lefevre spomína jednu poučnú udalosť.

V rozhlasovej súťaži bola takáto otázka: „Ktorá je najkrajšia veta, akú môže žena vôbec počuť?“ Po dlhom rozhodovaní prvú cenu získala istá mladá žena. „Najkrajšia veta,“ povedala „akú žena vôbec môže počuť, je, keď sa dieťa v noci o tretej rozplače a manžel povie: „Ostaň ležať, už idem“.“⁵⁸

Manželka v spomínanom príbehu pocítila vdáčnosť manžela. On vedel oceniť jej prácu, vedel jej byť za ňu vdáčný a premenil to do konkrétného skutku. Keby len hovoril o tom, aká je jej práca náročná a ako to na ňu musí vplývať, to by bolo málo.

Učme sa aj my konať tak, aby naše okolie vedelo o tom, že sme im vdáční za to, čo pre nás robia. Vážme si dary a ďakujme za ne. Pritom si uvedomme, že dar, to je aj úsmev, dobré slovo, prichystané raňajky a mnoho iných drobných vecí.
Amen.

Štvrtok 32. týždňa

Lk 17,20-25

Skutočnosť Božieho kráľovstva

Povzbudiť veriacich k práci na zveľad'ovaní Božieho kráľovstva.

Čo si predstavujeme, keď počujeme slová 'Božie kráľovstvo'? Možno väčšina z nás by povedala, že je to nebo, v ktorom vládne Boh. V mysli sa nám vynoria obrazy pokoja, lásky, večného šťastia. Máme skutočne pravdu.

Avšak počúvajte, čo hovorí Ježiš v dnešnom Božom slove: „**Božie kráľovstvo neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať. Božie kráľovstvo je medzi vami**“ (Lk 17,21).

Tieto slová povedal farizejom, ktorí sa ho pýtali, kedy príde Božie kráľovstvo. V Ježišovej dobe bolo akési všeobecné presvedčenie, že to nastane čoskoro. Podľa jeho slov je Božie kráľovstvo už tu. Akoby nám Ježiš búral naše predstavy. Jasne hovorí, že príchod Božieho kráľovstva sa nedá časovo alebo miestne ohraničiť. Ono je 'medzi nami' tak isto, ako bolo aj medzi apoštolmi, ale aj

⁵⁸ Porov.: LEFÉVRE, P.: *Veľké pravdy v malých príbehoch*. Bratislava : LÚČ, 1994, s. 162.

medzi farizejmi. Ak Ježiš hovorí 'medzi vami', myslí tým - v oblasti vášho vplyvu. Akoby príchod Božieho kráľovstva zveril do našich rúk. Od nás závisí, či sa prejaví v našom živote.

Ježiš prišiel na svet, aby priniesol ľuďom Božie kráľovstvo. Teraz sa majú všetci jeho nasledovníci aktívne snažiť o jeho zveľadovanie. Bude to vtedy, ak sa obrátia ku Kristovi a následne budú skutočne milovať svojich blížnych. Známkou toho, že Božie kráľovstvu už skutočne prišlo medzi ľudí, je spravodlivosť, radosť a pokoj v Duchu Svätom.

Pozrime sa na situáciu v dnešnom svete. Na mnohých miestach sa bojuje, ľudia sa nenávidia, nestarajú sa o biednych, žijú len sami pre seba. Môžeme povedať, že Božie kráľovstvo je 'medzi nami'?! Ak nie, máme ešte veľa pracovať na jeho zveľadovaní.

Vo svete však nie je všetko čierne. Vidíme aj mnoho obetavých a láskavých ľudí, ktorí skutočne šíria okolo seba pokoj a radosť. Možno najväčším 'majákom' posledných čias bola matka Terézia z Kalkaty. Všimnime si, ako ona šírila Božie kráľovstvo vo svojom okolí.

„Keď nemala miesto, kde by mohla ošetrovať chorých ľudí, úrady jej prideliť starý chrám bohyně Kali v Kalkate. Pred tým bol sídlom narkomanov, zlodejov a prostitútok. Mnoho ľudí sa nad tým pohoršovalo a žiadali, aby ju odtiaľ vyhnali. Komisár im na to odpovedal: „Sľubujem vám, že jej poviem, aby odišla.“ Keď dorazil do chrámu bohyně Kali, išiel hneď za matkou Teréziou. Vedľa nej ležal chorý, z ktorého sa šírila neznesiteľný zápach. Z rán umierajúceho vyliezali červíky. Matka Terézia na ne opatrne prikladala obklady. Komisár si poobzeral aj ostatných chorých a dojatý odišiel. Po návrate z chrámu vyhľadal tých, ktorí rehoľníčku obvinili a povedal im: „Sľúbil som vám, že tú ženu z našej štvrte pošlem preč. V poriadku, urobím to, ale pod podmienkou, že vaše matky a vaše sestry budú robiť to, čo robí ona.“ Od toho času matku Teréziu už nikto nevyháňal.“⁵⁹

Ona bola skutočnou šíriteľkou pokoja a radosti. Pocítili to najmä tí najbiednejší v ľudskej spoločnosti. Buďme aj my šíriteľmi pokoja, ktorý dnešný svet tak veľmi potrebuje. Vtedy bude Božie kráľovstvo skutočne vzrastať a pocítime to najmä my sami.

Amen.

⁵⁹ Porov.: LEFÉVRE, P.: *Veľké pravdy v malých príbehoch 2*. Bratislava : LÚČ, 2000, s. 52.

Večný život

Opravdivo naplniť pozemský život.

Ako prežívame svoj každodenný život? Myslíme len na pozemské radosti, alebo aj na večnosť?

K podobným otázkam nás pobáda dnešné evanjelium. Poukazuje na príchod Pána Ježiša na konci čias. Evanjelista Marek ho vykresľuje ako veľmi náhly a nečakaný. „***Tak to bude aj v deň, keď sa zjaví Syn človeka***“ (Lk 17,30). Zároveň nás aj poučuje, ako máme žiť, aby nás Pánov príchod neprekvapil.

Ľudia sú rôzni. Jedna časť sa až priveľmi obáva konca sveta a myslí si, že každú chvíľu nastane. Iní zasa nepomyslia ani na koniec celého sveta, a ani na svoj osobný koniec vo chvíli smrti. Pritom žijú, akoby mali byť na zemi večne. Pre nás nie je podstatné, kedy sa to stane. Dôležité je, aby sme boli pripravení na stretnutie s Pánom vždy. Je nezmyslom príliš sa zaoberať tým, kedy bude druhý Kristov príchod na zem na konci čias. Veď pre nás to môže byť oveľa skôr. Pre každého jedného človeka je najdôležitejší jeho osobný odchod zo sveta a príprava na stretnutie s Pánom. Či to bude na konci čias, alebo nie, je druhoradé.

Pán Ježiš nás preto napomína: „***Kto sa bude usilovať zachrániť si život, stratí ho, a kto ho stratí, získa ho***“ (Lk 17, 33).

Tento výrok Ježiš adresuje najmä tým ľuďom, ktorí príliš lipnú na pozemskom živote a na pozemských dobrách. On nezavrhuje šťastný život. Naopak, chce naše opravdivé šťastie, ktoré spočíva v niečom úplne inom ako len v časných radovánkach. Pozemské dobré máme vyhľadávať len natoľko, nakoľko sú užitočné pre nebo. Mučeníci všetkých čias veľmi dobre pochopili túto pravdu. Pozemský život bol pre nich vždy prostriedkom k večnému životu. Ak by si ho mali udržať len vtedy, keď by to bolo na prekážku, ochotne sa ho vzdali. Teda oni skutočne stratili pozemský život a preto získali nový - večný život.

Od nás sa nežiada mučeníctvo. Avšak máme žiť tak, aby sme boli pripravení - aj keby bolo potrebné život položiť za Krista. Každodenný život napĺňajme láskou k blížnym a obetou. Vtedy bude skutočne slúžiť k dosiahnutiu spásy v deň, keď príde Pán Ježiš a zaklope na naše srdce.

K pravému naplneniu života nech nás povzbudí aj nasledujúci príbeh. Josemaría Escrivá píše: „Môj známy doktor práv aj doktor filozofie sa pripravoval na konkurz o miesto

vedúceho katedry na madridskej univerzite. Mal za sebou dve skvelé a brilantne skončené vysokoškolské štúdiá.

Dostal som od neho správu, že je chorý a že si ma želá vidieť. Prišiel som do penziónu, kde býval. „Otče, zomieram“ - privítal ma týmito slovami. Láskyplne som ho povzbudil. Chcel si vykonať generálnu spoveď. V tú noc zomrel. Spolu s istým architektom a lekárom, ktorí tiež bývali v penzióne, pripravili sme ho do rakvy. Pri pohľade na to mladé telo, ktoré sa rýchlo začínalo rozkladať, všetci traja sme sa zhodli na tom, že obidve jeho univerzitné štúdiá sú ničím v porovnaní s jeho definitívnou kariérou, ktorú práve dosiahol ako dobrý kresťan.“⁶⁰

Bratia a sestry, vidíme, že pozemské dobro samo o sebe nestačí. Treba zamerať celý svoj život na nebo a potom bude všetko slúžiť nášmu poslednému a najvyššiemu cieľu, ktorým je nebo. Snažme sa teda žiť s nohami na zemi, no srdcom budme pri Ježišovi v nebi.

Amen.

Sobota 32. týždňa

Lk 18,1-8

Vytrvalá modlitba

Povzbudiť veriacich k vytrvalej modlitbe.

Evanjelium podľa Lukáša by sme mohli nazvať aj 'Evanjeliom milosrdenstva'. On viac ako iní evanjelisti zdôrazňuje práve túto Božiu vlastnosť. Nebeský Otec sa v ňom javí ako nekonečne milosrdný. On je pre nás Otcom, ktorý je vždy pripravený odpustiť, ak ho prosíme.

Dnes sme počuli podobenstvo o vytrvalej modlitbe. Aj v ňom môžeme vidieť milosrdného Boha, ktorý nám pomáha v našich ťažkostiach. Ježiš hovorí o sudcovi, ktorý aj keď je nespravodlivý, predsa pre vytrvalosť prosiacej ženy nakoniec vyhovie jej žiadosti. Na záver dodáva: „**A Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni**“ (Lk 18,7–8a).

Netreba pochybovať o Božej pomoci, keď vrúcne a s dôverou voláme k nemu dňom i nocou. Katechizmus Katolíckej cirkvi nám hovorí, že Boh skutočne

⁶⁰ Porov.: ESCRIVÁ, J.: *Brázda*. Trnava : SSV,1996, s. 225.

vyslyší našu modlitbu. V časti o kresťanskej modlitbe čítame: „Ak je naša modlitba pevne spojená s Ježišovou modlitbou, a to v dôvere a so synovskou odvahou, dostaneme všetko, o čo prosíme v jeho mene, a to oveľa viac ako tú, alebo onú vec: 'samého Svätého Ducha, v ktorom sú všetky dary' (KKC 2741).

Nie sme v modlitbe nespravodlivo nároční? Často urobíme len maličkosť a čakáme od Boha, že to prinesie bohaté ovocie. K tomu by sme ešte chceli, aby sa tak stalo čím skôr. To nie modlitba v pokore srdca a v dôvere. Nechcime sa postaviť na roveň Boha, ktorý jediný pozná naše skutočné dobro.

Verme, že Bohu na nás záleží. On chce vyslyšať naše prosby a modlitby. Zároveň však chce aj naše opravdivé dobro. Naše poznanie je obmedzené. Preto nemôžeme vždy vedieť, či to, o čo prosíme, nám bude prospešné pre dušu. Pri prosbách nikdy nezabudnime dodať: „No nie ako ja chcem, ale ako Ty, Bože.“

Ak Boh čaká so splnením našich prosieb, má na to určite dôvod. Ved' ani svätci nemali hneď všetko, o čo prosili. Sv. Monika prosila za obrátenie svojho syna šesťnásť rokov. A predsa, ani počas toľkých rokov si nepovedala, že je to už zbytočné. Dôverovala Bohu a nenaliehala na neho za každú cenu. Keby bola nedočkavá alebo netrpezlivá, možno by sme dnes nemali jedného z najväčších svätcov všetkých čias - sv. Augustína. On bol tým synom, na ktorého obrátenie Boh čakal šesťnásť rokov.

Bratia a sestry, vytrvalá modlitba prináša hojné ovocie. Aj v našom živote je účinná, aj keď sa nám niekedy zdá, že to ide príliš pomaly. Snažme sa zostať vytrvalí v modlitbe.

Amen.

Pondelok 33. týždňa

Lk 18,35-43

Pán nikdy neodoprie svoju milosť
*Nikdy nezabudnúť, že Ježiš je prameňom života.*⁶¹

V evanjeliu sa Ježiš pýta slepého zobrazujúceho úbožiaka, kdesi pri Jerichu: „***Čo chceš, aby som ti urobil?***“ (Lk 18, 41).

⁶¹ Porov.: VLASÁK, K.: *Seminárna práca z Homiletiky*. Spišská Kapitula.: 2003.

Je vidieť ako mu dáva jasne najavo, že stojí o dôverný dialóg s chorým človekom. Ježiš sa ho nemusel na nič vypytovať, on vedel už vopred, čo je v srdci človeka, čím trpí a čo mu chýba. Mohol ho uzdraviť bez slov. On tým, že nadväzuje rozhovor, zdôrazňuje jeho vlastnú dôstojnosť. Skláňa sa k nemu a hovorí s ním o jeho potrebách. Dá mu najavo, že stojí o to, počuť jeho názor.

Keby sa nás tak Pán opýtal, každého medzi štyrmi očami, rovnakými slovami ako toho slepca: „Čo chceš, aby som pre teba urobil?“, čo by sme asi odpovedali?

Naše prosby môžu byť hatené rozličnými ťažkosťami, ako sa to stalo aj Bartimejovi: mnohí ho okríkali, aby mlčal. Slepca mal cestu ku Kristovi posiatu prekážkami a aj my môžeme zažiť podobný úkaz. Keď sa chceme vrátiť k Bohu, naše minulé chyby a zlyhania sa budú snažiť ovládnuť naše srdce, zatemniť náš rozum a znepokojiť nášho ducha, ako keby chceli umlčať naše modlitby. Pociťujeme ťarchu svojich slabostí a hriechov. Poučme sa slepým žobrákom: Ale on ešte väčšmi kričal: „**Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!**“ (Lk 18,38). Čím je väčší náš vnútorný zmätok, čím väčšie sú ťažkosti, ktoré nás cestou stretajú, tým viac musíme zosilniť modlitby vychádzajúce z nášho srdca. Preto, ak Pán dopustí, že sme ponechaní v tme – hoci aj v maličkostiach, ak cítime, že naša viera nie je dosť pevná, hľadáme útočisko u 'dobrého pastiera'. U toho, ktorý dáva život za druhých a slovom i skutkom chce dosvedčovať, že jeho srdce je plné lásky. Hoci sám môže byť človekom nehodným a hriešnym, ale dôveruje vždy v Kristovo milosrdenstvo a odpustenie.

A čo my? Nachádzame si čas na stíšenie sa pred Bohom a dovoľujeme Ježišovi, aby svojou prítomnosťou naplnil naše srdce? Môže to byť chvíľka pri svätej omši alebo okamih ticha, kedy si môžeme oddýchnuť v Pánovom milujúcom objatí. Bráni nám v tom nejaký hriech, ktorý nás volá k pokánaniu?

Hľadáme odpustenie a spoznáme tú silu, ktorá prichádza zo srdca ožiareného Ježišovou láskou. Buďme pozorní na výzvy Ducha a navráťme sa k 'prvotnej láske'.

Amen.

Utorok 33. týždňa

Lk 19,1-10

Otvoriť svoje srdce

Byť slovom a skutkami odrazom nezištnej lásky pre druhých.

Čo pre vás znamenajú slová: „Je mi ľúto?“ Pre mnohých ľudí je to len fráza a rýchly spôsob, ako sa preniesť ponad nepríjemnú situáciu, či urovnať konflikt. Avšak Ježiš určite nemyslel takto svoju výzvu na pokánie! Pokánie je viac než nepríjemný pocit z toho, čo sme urobili. Pokánie zahŕňa aj pevné rozhodnutie: už viac sa neprikloniť k hriechu. Je to radikálny odklon od hriešnej cesty k novej ceste, na ktorú nás volá Boh. Pokánie sa tiež týka obnovy spravodlivosti tým, že napravíme, čo sme pokazili. Pokánie je revolučnou zmenou, akú môžeme vidieť na bohatom mýtnikovi Zachejovi (*porov. Lk 19, 1-2*). Vyberači daní - ako Zachej, si často plnili svoje vlastné vrecká podvádzaním druhých, za čo nimi židia vo všeobecnosti pohrdali. Nie div, že Zachej bol prekvapený, keď sa na neho Ježiš pozrel s láskou a odpustením. Zachej chcel Ježiša len na okamih vidieť, nečakal takú osobitnú pozornosť. A pravdepodobne už vôbec neočakával, že bude môcť až tak nahliadnuť do Božieho milosrdenstva, ktoré premieňa životy. A keď už raz spoznal túto udivujúcu, nezaslúženú lásku, primerane na ňu odpovedal. Polovicu majetku sľúbil rozdať chudobným a nahradiť všetko, čo získal neprávom a to „štvornásobne“ každému, koho oklamal (*porov. Lk 19,8*).

Príbeh o Zachejovi nás vyzýva - otvoriť svoje srdce Božej láske a následne prejavíť túto lásku svojim životom. Vyzýva nás, aby sme sa nezastavili len pri ospravedlňovaní, ak niekoho zraníme. A to si vyžaduje pevné odhodlanie k zmene. Znamená to: učiť sa, ako prejavovať nevšednú Božiu lásku k osobe, ktorú sme zranili. Znamená to: obnoviť spravodlivosť, ak sme sa dopustili bezprávia; obnoviť súcit, ak sme boli bezcitní; a obnoviť pokoj, ak sme spôsobili nepokoj a nedorozumenie. Samozrejme, takéto pokánie nie je vždy ľahké. Trvá to istý čas, kým sa to naučíme. Ale čím viac budeme stretávať Božie milosrdenstvo, tým viac ho dokážeme prejavovať aj iným.

Amen.

Streda 33. týždňa

Lk 19,11-28

Chceme, aby Kristus kraloval

Povzbudiť k využívaniu prostriedkov a darov už tu na zemi.

ĽUBOMÍR STANČEK

V podobenstve o mínach vidíme celkovo troch služobníkov. Dvaja z nich sú pochválení a vyznamenaní, pretože zverené míny rozmnožili. Tretí je odsúdený, pretože zo zverenej míny vedome a zámerne nič nezískal. Báľ sa Pána, aby mínu nestratil, skrýval ju a vo chvíli účtovania ju priniesol naspäť. Sudca mu povedal: „Prečo si neuložil moje peniaze do zmenárne? Vybral by som si ich neskoršie aj s úrokom.“

Aj nám boli zverené rôzne míny a je našou povinnosťou, aby sme ich vedeli rozpoznať sami v sebe. Bez falošnej pokory si priznať, aké schopnosti, vlohy, nadanie mám od Boha. Vedieť, že všetko čo mám, dostal som pre druhých, nie pre prestíž vlastnej osoby a pre svoj zisk, či zbohatnutie. Kristove slová inšpirujú k zodpovednému spytovaniu svedomia, a to nielen čo sa týka hriechov, ktoré sme spáchali, ale v snahe objaviť svoje skryté vlohy ku konaniu dobra, aby sme mohli plne slúžiť k prospechu Božieho kráľovstva. Aj tie je potrebné poznať, uplatňovať, rozvíjať a rozmnožovať. Budeme tiež súdení nielen zo spáchaných vín, ale tiež z toho, ako sme hospodárili a starali sa o zverené míny a dary. A nezabudnime, že celý svet a všetko čo sa v ňom deje, je jedna veľká 'Božia zmenáreň'. V nej zmeňujeme sami seba, čas a sily svojho života, zverené dary i ochotu: dať všetko pre vec Božiu i pre svojich blížnych. Všetko to, čo môžeme obetovať, vykupovať, zúročiť a darovať, aby niekde inde mohol Boh tvoriť a naplňovať svoje dielo.

Cieľom nášho života je vzdávať Bohu slávu teraz na zemi prostredníctvom toho, čo sa nám zverilo, a potom raz vo večnosti s Pannou Máriou, anjelmi a svätými. Ak na to nebudeme zabúdať, zaiste sa vynasnažíme byť dobrými správcami darov, ktoré nám Pán chcel dať, aby sme nimi dobíjali nebo.

Svätý Augustín zvykol hovoriť: „Nikdy nech vám nepríde zaťažko, že ste ho milovali. Láska nie je bremenom.“

Pán chce odmeniť našu vernosť už na tomto svete. Svoj čas a svoje prostriedky musíme teraz využiť na šírenie Kristovho kráľovstva na zemi.

Amen.

Povzbudiť veriacich, aby otvorili svoje srdcia a tak nechali Ježiša konať.

Podľa svätého Ireneja: „Božou slávou je živý človek, lebo skutočným životom človeka je videnie Boha.“ V evanjeliách môžeme zachytiť niečo z toho 'videnia Boha', lebo práve tam môžeme pozorovať Krista ako príklad živého človeka.

„Keď sa Ježiš priblížil k Jeruzalemu a zazrel mesto, plakal“ (Lk 1941).

Ježiš je najsvätejší muž, aký kedy žil, a pritom ho môžeme vidieť naplneného smútkom a žiaľom. Čo vyvolalo Ježišovi slzy? Mesto, ktoré tak veľmi miloval, ale ktoré nepoznalo to najdôležitejšie vo svojej histórii: príchod Mesiáša a jeho dary pre všetkých obyvateľov.

Nedávame dôvod plakať Ježišovi nad naším hriechom a zanedbaním dobra? Či sme nenechali niekedy čakať Pána na nás? Ak Ježiša nemilujeme, nemôžeme ho nasledovať. Spomeňme si, aký hnev prejavil Ježiš, keď vyhnal predavačov z chrámu (porov. Jn 2,13-17). Prečo sa bojíme svojich emócií, alebo prečo sa ich snažíme skryť? Keď nás Boh stvoril na svoj obraz, prehlásil, že všetko je dobré. Avšak rana prvého hriechu priniesla so sebou rast sebecka, nezriadených vášní a nepriateľskej agresivity. Kvôli ľudskému hriechu sme všetci boli zranení vo svojom hľadaní lásky a všetci sme zakúsili, aké ničivé dokážu byť emócie. Aby sme sa ďalších zranení uchránili, vybudovali sme si celý komplex obranných mechanizmov a vnútorných opevnení. Naše neuzdravené rany a nenaplnené potreby stále ostávajú zamknuté v našom srdci. A napokon nás naše vnútorné hradby môžu uzavrieť v zatrpknutosti, v citovom chlade, osamelých a živých len akoby 'napoly'. Boh však chce, aby sme žili naplno, aby sme mohli svetu svedčiť o zdravom, vyrovnanom kresťanskom živote. Chce nás oslobodiť, aby sme sa mohli slobodne radowať či žiaľovať, prejavovať hnev voči nespravodlivosti a preukázať lásku pre všetko pravdivé, správne a krásne vo svete.

Nabudúce, keď sa ocitnete v situácii, ktorá vyvolá citovú reakciu, nepopierajte svoje pocity, ani sa neodsudzujte, že nie ste dost' svätí. Naopak, prineste svoju reakciu pred Pána. Poproste ho, aby očistil vaše city a nechajte sa ním plne oživiť.

Amen.

LUBOMÍR STANČEK

Miesto modlitby

Význam vzácnej hodnoty živého Božieho chrámu – ľudskej duše.

Rozrušené dievča pribehlo domov zo školy. „Ocko,“ - oznámila, „všetky skúšky som urobila na jednotku!“ Otcovou odpoveďou však bolo iba akési mrmlanie popod nos a komentár o tom, aké ľahké tie skúšky museli byť. Z dievčaťa vyrástla úspešná podnikateľka, ale otcove pichľavé slová si pamätala aj o tridsať rokov.

Ak dokážu tak veľmi účinkovať ľudské slová, o čo účinnejšie môže byť Božie slovo! Cez Písmo a mocou Ducha Svätého preklenulo Božie slovo tisícročia a naďalej sa k nám prihovára, a v ňom aj Ježišovo učenie. Ježišovi súčasníci **„viseli na jeho slovách“** (Lk 19, 48).

Ježiš vždy hovoril z hĺbky svojej lásky a jeho slová sa predsa nepáčili všetkým. Svojich poslucháčov vyzýval, aby sa zahľadeli do svojich sŕdc a zriekli sa hriechu. Pre náboženských pokrytcoch každej doby nemá príliš vyberané slová. Tie sa môžu dokonca zdať aj ostrejšie, ale vždy v sebe nesú posolstvo nádeje a Božieho prísľubu. Keď hovorí Boh, tak 'všetko, čo vraví, sa stáva možným' – dokonca aj zázračná premena.

Boh chce, aby sme boli vnímaví na jeho slová a konali podľa nich. Chce, aby sme jeho slová odovzdávali svetu. Každý z nás je svojim spôsobom povolaný, byť prorokom, ktorý vôkol seba hlása Božie prísľuby. Svojim blíznym môžeme pripomenúť, že Boh sa o nich stará a má plán pre ich život. Ľudia všade vôkol nás lačnejú po slovách útechy a povzbudenia. Nesklamme ich. Aj dnes hľadáme príležitosť, podeliť sa o verš z Písma alebo o slovo súcitu a pochopenia. Dovoľme Bohu, aby k nám prehovoril a on nám dá slová aj pre iných.

Ježišovi nie je ľahostajné, akým spôsobom ho prichádzame navštíviť prítomného v Najsvätejšej sviatosti: ako ho pozdravíme hneď pri vstupe do chrámu, či si úctivo pred svätostánkom pokľakneme, či prichádzame včas na svätú omšu. Skúmajme sa, či je pre nás chrám miestom, kde vzdávame Pánovi chválu a česť, kde sa stretávame s ním opravdivo, skutočne a podstatne prítomným.

Amen.

LUBOMÍR STANČEK

Milovať čistotu

Nadovšetko dávať povzbudzujúci príklad vlastného života.

Raz, keď svätý František počul chudobného sluhu, ako preklína svojho pána, ktorý ho obral o posledný majetok, napomenul ho: „Brat, pre Božiu lásku odpusť svojmu pánovi a tvoja duša bude slobodná. Možno potom ti vráti všetko, o čo ťa obral. Inak prídeš aj o svoj majetok a stratiš svoju dušu.“ Ale muž odpovedal, že neodpustí, kým sa mu majetok nevráti. Na to mu František dal svoj vlastný plášť a prosil ho, aby odpustil svojmu pánovi. A srdce toho muža sa v okamihu obmäkčilo tým dobrým skutkom a hneď svojmu pánovi odpustil. (*Zrkadlo dokonalosti* 32). Svojimi milými slovami a prejavom božskej dobroty urobil František to, čo vykonal Ježiš mnohokrát predtým – a k čomu sme aj my povolaní.

Saduceji boli znepokojení Ježišom a chceli sa ho zbaviť, lebo prehlásil, že jeho autorita je väčšia ako ich. Hľadali dôvod na odsúdenie a ako návnadu použili otázku o vzkriesení mŕtvych (*porov. Lk 20, 28-33*).

Plodenie a množenie je možné niekoľko rokov v pozemskom živote. Konečnou etapou pre človeka má byť večný život. Pozemský život je len prirodzenou etapou na ceste do neba.

Čistota je radostným prejavom toho, kto vie prežívať darovanie seba, oslobodený od každého egoistického otroctva. Čistý človek sa nezameriava na seba, jeho vzťahy k iným nie sú egoistické. Čistotou sa osobnosť človeka stáva harmonickou, vyzrieva a nadobúda vnútorný pokoj. Bez čistoty nie je možná pravá láska ani k Bohu, ani k človeku. Svätá čistota nie je ani prvou, ani najdôležitejšou čnosťou a ani kresťanský život nemožno redukovat' na úsilie o čistotu. Ale dobre vieme, že bez svätej čistoty nemôže existovať láska, a láska je predsa najdôležitejšia čnosť, ktorá dáva plnosť všetkým ostatným čnostiam. Bez čistoty ľudská láska podlieha skaze.

Každý pokrstený je povolaný viesť čistý život, a to každý podľa svojho životného stavu. Čistota vo vlastnom stave, v rámci konkrétného povolania daného nám Bohom, tvorí jedno z najväčších bohatstiev Cirkvi pred svetom, rodí sa z lásky a jej sa aj podriadiť. Je Božím znamením na zemi.

Amen.

Pondelok 34. týždňa

Lk 21,14-19

Dve mince

*Božie kráľovstvo za dve mince.*⁶²

Dá sa kúpiť za peniaze všetko? Skúsenosť nás presviedča neoblomne, že nie. Chýba nám zdravie, pokoj, láska a šťastie, dobrí priatelia. Čo myslíte, koľko asi by potom stálo Božie kráľovstvo?

Začíname posledný týždeň v cirkevnom roku a čítania nám postupne budú predkladať posledné dni sveta, keď príde Kristus ako 'kráľ sveta'. Dnes nás pripravuje na to, aby sme vedeli, koľko stojí Božie kráľovstvo. Ježiš to nepriamo povedal apoštolom pri chráme.

„Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci ostatní. Lebo títo všetci dávali dary zo svojho nadbytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie“ (Lk21,3b-4a).

Čo znamenali v tej dobe dve drobné mince? Asi toľko, ako dnes jeden cent. Mohli by sme si za to kúpiť čo? Asi nič, ak by ich nebolo aspoň pol kila. Ale Ježiš videl opak. Chudobná vdova, ktorá vedela, že dáva všetko, čo má, neľutovala aj to málo obetovať pre Boha. Dôverovala mu. My niekedy podľahneme určitej skepse, ak máme urobiť nejakú drobnú vec. Povieme si, že to nestojí ani za námahu, veď na svete sú dôležitejšie úlohy, ktoré treba konať na záchranu ľudí. Omyl! Aj drobná službička, vykonaná s láskou a dôverou pre Boha, je nesmierne cenná v Ježišových očiach. Túžba mať čoraz viac, je nebezpečná. A tiež je nebezpečné podľahnúť vedomiu, že som dokonalý kresťan. Až v nebi, ale nie tu na zemi. Nemyslíme si, že stačí každú nedeľu prísť do kostola, podporovať Cirkev a súkromný život mimo kostola je moja vec. Nie. Nedá sa to oddelovať. Majetok, ktorý nás často zväzuje na ceste dokonalosti, má rôzne podoby. Nie sú to len peniaze, ale často postavenie, moc, pýcha, snaha ovládať iných, neresti a veci okolo nás. Svet nás presviedča, že toto potrebujeme, bez toho nie je možný život atď. Dve mince sú tiež majetok. Skromný, ale vyjadrujú vzťah. Vdova sa ho zriekla, aký je môj postoj?

V knihe 'Vianočné príbehy' je taká malá vymyslená epizóda - ako Ježiš chodil so svätým Petrom po dedinách. Raz tak zabúdili a po čase natrafili na dedinu.

⁶² Porov.: ŽMIJOVSKÝ, P.: *Seminárna práca z Homiletiky*. Spišská Kapitula : 2003.

ĽUBOMÍR STANČEK

Pýtali si nocľah, ale až v najchudobnejšej chatrči sa našlo miesto pre nich. Ráno, keď sa prebudili, im dala chudobná žena polievku, do ktorej dala trošku loju. Skôr ako začali jesť, Ježiš vyzval Petra, aby spočítal očka v polievke. „Dvadsaťpäť“, povedal. A Pán Ježiš vytiahol z vrecka presne dvadsaťpäť zlatých mincí. Jój ako sa žena naradovala. Hneď bežala kúpiť vzácnym hosťom niečo lepšie. Na trhu ju stretla bohatá žena, a keď sa dozvedela, čo sa stalo, pozvala Ježiša a Petra na obed. Navarila ako sa patrí. Plné taniere a poriadne naložila i masti. Keď Ježiš vyzval Petra, aby spočítal očka v polievke, ten nemal veľa roboty. Všetka masť sa spojila do jedného veľkého oka. A keď sa najedli, Ježiš vybral zlatý peniaz a dal žene. Tá bola zarazená a Peter sa jej zastal. Lepšie mu chutila masťná polievka, ale Ježiš ho pokarhal. Peter, chudobná žena nám dala z toho, čo už bez tak mála málo, lebo mala dobré srdce, ale táto bohatá žena dala toľko masti, aby mala čo najviac peňazí. Nie pre dobré srdce, ale pre zisk.

Možno tak sa často správame aj my. Chceme zapôsobiť, akí sme, ale iba na ľudí. Boh, ktorí príde na konci časov, vidí do hĺbky nášho vnútra. Máme si vytvárať poklady v nebi, ale ako? Tým, že už dnes môžem si kúpiť nebo. Nemusíme sa stať žobrákmi, vyzliecť sa donaha ako svätý František z Assisi. Byť oslobodený od majetku znamená: dôverovať Bohu, aj keď prídu ťažkosti. Chudoba neprekvapí tých, čo sú otvoreného srdca k Bohu, ale tých, ktorí ho skladajú do majetku.

Božie kráľovstvo je nezaplatiteľné, ale stojí presne toľko, koľko máš, aj dve mince. Kúp ho a budeš mať nebo už tu na zemi.

Amen.

Utorok 34. týždňa

Lk 21,5-11

Falošní proroci
Rozlišovanie duchov.

V dnešnej dobe sú v trende adrenalínové športy. Niektorí povie, že 'konečne niečo, čo má silu', a niektorí, že 'nevie, čo so životom'. Málokto z nás má rád hazard. Máme radšej istotu, stabilitu, pevnú pôdu pod nohami. Tak je to v našom živote.

Ako je to v našej duchovnej oblasti? Často prijímame do nášho vnútra názory a myšlienky protiviace sa kresťanskej viere. A najhoršie je, keď potom tvrdošijne zotrávame v tomto omyle. Dostávame sa na cestu od Ježiša. Preto, keď nás vyzýva k pozornosti v dnešnom evanjeliu, má dôvod.

On odpovedal: „Dajte si pozor, aby vás nezviedli. Lebo prídu mnohí a v mojom mene budú hovoriť: „To som ja“...a: „Ten čas je už blízko.“ „Nechod'te za nimi!“ (Lk 21,8).

Dat' si pozor a nechodiť za falošnými prorokmi. Dobré, ale ako spoznať, že ide o lož? Bratia a sestry, dejiny nás presvedčajú, že od prvej kresťanskej obce boli rôznorodé názory. Často boli opačnej tendencie a tak už apoštoli museli zasahovať a naprávať mnohé poblúdenia. Prečo boli a sú dodnes? Svätý Pavol, keď riešil jeden zo sporov medzi kresťanmi, tak povedal: „Lebo musia byť medzi vami aj rozkoly, aby sa ukázalo, kto z vás sa osvedčí“ (1Kor 11,19).

Človek je často náklonný pochybovať o všetkom. Aj o Božom slove? Niekedy áno, ale ešte častejšie voči cirkevným vyjadreniam authority. Zabudli sme, že ona sa riadi Ježišovou výzvou, aby sme si dali pozor a nedali sa zviest'. Prenikajú do nás mnohé 'naoko' vábivé a nevinné, často slobodou oháňajúce sa názory. Preto je namieste dat' si otázku, či prijímam všetko, čo predkladá Cirkev? Veď vyhlásenia, ktoré dáva, neslúžia na to, aby sme boli hatení, zotročovaní zákonmi. Práve naopak. Vytvára zdravé prostredie pre plný rozvoj nášho kresťanského života. Preto máme mnoho teológov, ktorí bedlivo skúmajú všetko, čo by mohlo uškodiť našej spáse.

V našom každodennom živote, ktorý je bombardovaný informáciami z celého sveta a o všetkom, je potrebné robiť výber. Tak, ako včela dokáže vybrať nektár a nechať jed, pretvoriť ho na sladký med, tak aj my. Nemusíme byť všetci teológovia a doktori, čítať množstvo odborných kníh. Ako však spoznať čo je dobré a čo zlé? Na prvom mieste je mať správny vzťah s Bohom. Milovať ho a modliť sa o dary poznania. Všetko, čo narúša lásku voči Bohu, blíznym a sebe, nemôže byť od Boha. Majme srdcia otvorené a pokorné. Niekedy treba zaujať postoj dieťaťa, ktorému otec či mama povie: „Tam nechod'! Nechytaj sa toho!“ Rodičia, vy to poznáte najlepšie. Nechcete, aby sa dieťaťu niečo stalo a tak ho varujete, usmerňujete jeho kroky. Tak to robí aj Cirkev - naša matka, ktorá bdie a stará sa o našu bezpečnosť. Ale ako to býva aj v rodinách, že dieťa neposlúchne a napriek tomu urobí, čo nemá, tak je to aj s nami. To zabolí každého dobrého otca, matku, keď syn či dcéra robí napriek. Aj Krista bolí srdce, ak ho zrádzame. Na

ceste do Božieho kráľovstva je veľa 'skratiek', ktoré sa nám ponúkajú. Nedajme sa oklamať. Veď je iba jedna cesta, ktorou je Ježiš. Falošní proroci boli a budú, aby sme nezaspali na vavrínoch. Ježiš nám však sľúbil, že je s nami na veky až do skončenia časov. Aby sme boli s pripraveným a čistým srdcom, prosme Boha o dar rozlišovania dobra a zla.

Pane, ďakujem ti, že nám dávaš na cestu Ducha rozlišovania, že nás nenechávaš ako sirotu. Daruj nám teraz jemný cit. Vezmi si od každého schopnosť usudzovať, prenikni ju svojím Duchom a daruj nám práve v tomto čase zmätkov jasného Ducha rozlišovania. Daj, aby sme išli po tejto ceste pravdy a lásky spolu. Prosíme ťa o to skrze Krista, nášho Pána.

Amen.

Streda 34. týždňa

Lk 21,12-19

Vytrvalosť v Kristovi

Povzbudiť k trpezlivému nasledovaniu Ježiša v modlitbe srdca.

Slovenské príslovie hovorí, že 'začať dokáže každý, ale iba majster aj dokončí'. Keď nás delí len niekoľko dní od konca liturgického roka, texty evanjelia nám pripomínajú posledné časy sveta. Upozorňujú nás, aby sme nezabúdali, kde je náš domov. Sme ale presvedčení, že vytrváme dokonca? Ježiš s láskou radí apoštolom.

„Ak vytrváte, zachováte si život“ (Lk21,19).

Veriaci ľudia, nepotrebujú poznať deň príchodu Pána. Dôležité je, aby ich srdcia neboli obťažované hriechmi a starosťami o tento život, aby ako Pán hovorí: „...onen deň neprekvapil.“ Je dôležité, aby srdcia boli u Pána. A v tom spočíva bdelosť po celý čas. Žiť v zhode s Božím poriadkom. Žiť s Bohom všade. Byť kresťanom pri všetkých podujatiach. A vtom pomôže modlitba Pána Ježiša. Často sa modlil, a k tomu vyzýva aj nás. V Getsemanskej záhrade vyzval apoštolov: **„Bdejte a modlite sa“ (Mt 26,41).** Sám sa modlil. Apoštoli spali. A výsledok? Pán Ježiš je pri zajatí, odsúdení a mučení vyrovnaný a plný Božej sily.

A apoštoli? Rozprchli sa. Peter ho trikrát zaprel. Tu veľmi jasne vidíme veľkú silu a potrebu modlitby. Čoskoro začneme krásne obdobie adventu, keď pozeráme na svet, na svoj život akoby z nadhľadu, s pohľadom upriameným na večnosť. Advent nás vyzýva k bedlivosti a modlitbe, k stíšeni sa a pokániu, k očisteniu srdca. Veď život v bedlivosti a s modlitbou, čiže život s čistým srdcom nás robí šťastnými už tu na zemi. Ovocie bedlivosti a modlitby je pokoj a radosť

ĽUBOMÍR STANČEK

v rodinách, v spoločnosti a v práci. Žiadne infarkty, stresy, ale Boží pokoj. Kto z nás, pýtam sa, kto z nás po tom netúži? Preto využime čas adventu! Nájdime si viac času ako inokedy na modlitbu a na sviatosť zmierenia. Opravdivý veriaci túžia po príchode Pána. Preto prví kresťania volali: „Maranatha – príd' náš Pane!“ Pretože v posledných časoch to bude ako za dni Noema. Tí, ktorí budú žiť svoj život s Bohom, nájdu útočisko u Pána, tak ako spravodliví za Noema našli záchranu pred potopou v korábe.

Východisko z tohto stavu nám ponúka Ježiš v slovách: do nebeského kráľovstva vojde iba ten, **„kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach“** (Mt 7,21). Čo znamená plniť Otcovu vôľu vysvetľuje sv. Pavol: **„Lebo to je Božia vôľa, vaše posvätenie“** (1 Sol 4,3). Osobné posväcovanie a z neho vyplývajúce skutky, môžu byť pre nás dôvodom radostnej nádeje na stretnutie s Pánom v nebeskom kráľovstve. A ako sa posväcovať? Tak, že všetko, čo budeme robiť, budeme robiť na väčšiu Božiu slávu. Naše modlitby a skutky nábožnosti urobíme úprimnými. Zvnútorníme ich, aby vyvierali viac z nášho srdca, ako z našich perí.

Svätý Augustín hovorí, že dar vytrvalosti si môžeme vyprosiť modlitbou.

Boh nikdy nechce niečo, čo by sme nezvládli, ale keď dovolíme Zlému, aby nás oklamal, nazdávame sa, že je to nad naše sily. Ježiš je 'cestou'. Sám prešiel tesnou bránou počas zápasu v Getsemani a Boh mu poslal anjela, aby ho posilňoval. Aj my máme posilu. Nielen anjelov, ale sám Ježiš prichádza a dáva sa nám v Eucharistii, aby sme vytrvali a zachovali si život. Život večný! Nie je dôležité, kto kedy nastúpil na túto cestu, ale to, aby sme všetci spoločne aj došli do cieľa. Nedajme sa, ako to hovoril aj pápež Gregor Veľký, zväbiť krásou okolia, nádherou lúk života, že by sme zabudli na cieľ.

Bežme do Božieho kráľovstva s radosťou a vytrvalosťou. Nedajme sa znechutiť pádmami. Ten, ktorý nás povolal, aj nás posilňuje, aby sme prešli tesnou bránou a tiež pomohli aj iným na ceste.

Amen.

Štvrtok 34. týždňa

Lk 21,20-28

Vykúpenie

300

EVANJELIZACIA.EU
Omnia Tibi

Naša vlasť je v nebi.

Mnohí ľudia už v Ježišovej dobe očakávali blízky koniec sveta. A očakávali ho s veľkým vnútorným nepokojom. O týchto posledných dňoch a hrôzach kolovalo medzi ľuďmi mnoho spisov. Ježiš nepopiera koniec sveta, ale spája ho so svojím druhým príchodom, keď bude prichádzať na svet s mocou a veľkou slávou. Vlieva do týchto hrôzostrašných scenárov nádej a radosť, lebo hovorí, že to bude deň nášho vykúpenia. Svet nájde spásu a záchranu u Syna človeka.

„Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zdvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie“ (Lk21,28).

V posledných dňoch to bude vyzerat', ako v dňoch Noema. Boh zasiahol do dejín Noemových čias - potopou, uprostred každodenného života ľudí. Niektorí pracovali, iní odpočívali, ale to nie je podstatné. Podstatné je, že ich život prebiehal bez Boha. A to sa im stalo osudným. Aj pri Ježišovom druhom príchode ľudia pôjdu za svojou prácou, odpočinkom, záujmami. A bedlivosť značí: žiť svoj každodenný život s Bohom.

Vieme, že tak, ako za dni Noema, i dnes mnohí žijú akoby Boh nebol. Čo znamenajú slová, aby sme sa 'vzpriamili a zdvihli hlavu pri Ježišovom príchode'? Státie, vzpriamenosť je znakom našej slobody, slobody Božích detí. Ale státie je tiež znakom radosti. A zdvihnutá hlava ukazuje, kde hľadáme záchranu, kde je naša nádej. Je znamením našej túžby byť bližšie k Bohu.

Nevieme, či druhý Kristov príchod sa uskutoční už za nášho života, a ani to vedieť nepotrebuje. Aj keby sa uskutočnil, pre opravdivého kresťana to nie je dôvod pre strach. Práve naopak. My túžime po Kristovi, po stretnutí s ním a s radosťou očakávame jeho príchod. Preto bdejme celý čas a modlime sa, aby sme sa mohli vzpriamení so zdvihnutou hlavou postaviť pred Syna človeka, keď príde v sláve (porov. Lk 21,28.36). Lebo blahoslavení sú tí, ktorých Pán pri svojom príchode nájde bdieť. Jestvuje na svete toľko otázok, s ktorými si človek ani v dnešnom svete nevie dať rady. Aj napriek tomu, že vedecký pokrok kráča míľovými krokmi vpred a dokázal vysvetliť množstvo prírodných a fyzikálnych javov, sú veci, ktoré jednoducho presahujú jeho prirodzené rozumové schopnosti. Lekári, vedci, ani nikto iný nevie jednoznačne odpovedať na otázku, či jestvuje večný život - život človeka po smrti. Človek dneška sa najistejšie cíti s oboma nohami na pevnej zemi. Je ovplyvnený materializmom a nejaké vízie budúcej večnosti, ktoré sú postavené len na viere človeka - také dačo sa dnes veľmi ťažko prijíma. Súčasník verí len tomu, čoho sa môže dotknúť, čo pevne drží v ruke.

LUBOMÍR STANČEK

Kňaz položil svojmu veriacemu farníkovi takúto otázku: „Chcel by si ísť do neba?“ „Pravdaže!“ „A išiel by si hoc aj teraz?“ Farníkovi táto otázka vyrazila dych, nevedel na ňu odpovedať. Nikdy sa nad tým ešte nezamýšľal, veď bol mladý, plný sily a plánov a na večnosť akosi ešte nepomýšľal.

A ako by sme reagovali my? Asi podobne ako ten veriaci. Veď kto by aj na to myslel, že práve v najlepších rokoch musí opustiť svoju prácu, rodinu, priateľov... Každý z nás by si mal uvedomiť, že smrť, to nie je hrob, či jama, ale je to brána do nového - večného života. Večnosť, to nie je 'záhrobný život', ale spoločenstvo s Bohom. K večnosti smeruje každý človek. Veď aký zmysel by mal náš pozemský život, ak by nesmeroval k večnosti? Dobré vieme, že všetky naše námahy a úsilia, ktoré prinášame každý deň, nám zasluhujú večnú odmenu v nebi.

Viete si predstaviť, že by sa smrťou všetko skončilo? Aký zmysel by mal potom náš život? Každým dňom si zasluhujeme svoju večnosť. Sv. Pavol píše: **„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“** (1 Kor 2,9). Kto prijme Krista do svojho života, stáva sa novým človekom, nachádza zmysel života a smrť pre neho prestáva byť strašiakom.

„Pane, daj nám viac viery a múdrosti, aby sme neostali pri myšlienke na smrť. Namiesto toho nás naplň veľkou radosťou a dôverou, že keď príde deň nášho odchodu, ty budeš s nami.“

Amen.

Piatok 34. týždňa

Lk 21,29-33

Večnosť

Zameranie na večný život.

Pestoval už niekto z vás nejaký kvet či strom? Ak áno, tak viete z vlastnej skúsenosti ako zo semiačka vyrástol výhonok, vypučal list a potom ďalší a ďalší. Nakoniec bol celkom zrelý kvet či strom. Ide o rozvoj života. Omnoho zložitejší je rast človeka, nakoľko je rozumovou bytosťou stvorenou na Boží obraz. Ide o zmenu čo do množstva i do kvality. Jeden filozof povedal, že 'človek začína

umierať v okamihu narodenia'. Už starne. Teda všetko okolo nás sa mení, nič nie je trvalé. Je to ale pravda?

Evanjelium hovorí opak. Ježiš ku koncu svojich slov o konci sveta potvrdzuje apoštolom večnosť svojich slov. „**Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú**“ (Lk 21,33).

Nebo a zem. Ježiš vyjadruje týmito slovami celý stvorený svet, ktorý je do času. Ale naozaj všetko stvorené je odsúdené na zánik?

Keby to bolo tak, platili by slogany, ktoré môžeme všade počuť a vidieť. Užívaj si ešte dnes, zajtra nemusí byť! Dnešný svet sa snaží všetkými silami nás presvedčiť, že po smrti už nič nie je. Pravda je však iná. Boh nám dal nesmrteľnú dušu. Už nikdy nezomrieme v tom absolútnom zmysle. I keď, ako následok dedičného hriechu je tu smrť, ale je to smrť, ktorá bola premožená Ježišom. Svojim zmŕtvychvstaním nás vykúpil pre večný život. To si máme uvedomiť pri každej svätej omši. Keď prijímame Eucharistiu, plníme Ježišove slová: „**Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta**“ (Jn 6 53-54).

V amerických rovinách rastie zvláštna kvetina, ktorej dali meno 'kvetina kompasová'. Má totiž vlastnosť, že jej listy smerujú na sever - ako magnetická strelka kompasu. Ani slnečný jas, ani dážď, ani víchrica, ani nijaká zmena počasia jej v tom nezabránia. Keď cestujúci stratí smer svojej cesty, môže ho vždy bezpečne nájsť podľa kompasovej kvetiny a nikdy sa nezmylí, keď sa riadi podľa nej.⁶³

Takýmito kompasovými kvetinami majú byť naše srdcia. Ako kvety, ktoré všetkými nitkami smerujú k jednému: totiž k nebu, kam nám dnes Pán Ježiš ukázal cestu; kam nás predišiel a kde nám pripravil príbytok. Nemajú sa točiť za jasom slnka pozemského šťastia. Naše srdcia nesmú byť od svojho smeru odvrátené ani lejakom pozemských bolestí, ani víchrom pokušení, ani nijakými ťažkými osudmi ľudského života. Tak, ako to napísal sv. Pavol apoštol Rimanom: „**Od lásky ku Kristovi nás neodvráti ani trápenie a úzkosť, hlad a bieda, nebezpečie a prenasledovanie a meč, ani život, ani smrť, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani sila, ani výška, ani hĺbka, ani nijaký tvor**“ (8,35).

⁶³ Porov.: Kazateľna, roč. XXXVI., 1935-36.

Ako je to so mnou? Som na správnej ceste života so zameraním na večný život? Alebo to nechávam na neskôr, keď to už príde? Prví kresťania, ktorých často vyzdvihujeme pre ich živú vieru v každodennom živote, očakávali príchod Ježiša Krista počas svojho života. Toto očakávanie niektorých priviedlo k mylnému nič nerobeniu, lebo aj tak už príde Ježiš. Svätý Pavol ich musel napomenúť: **„Lebo počúvame, že medzi vami niektorí žijú neporiadne, nič nerobia, iba sa zháňajú za zbytočnosťami. Takýmto prikazujeme a vyzývame ich v Pánu Ježišovi Kristovi, aby pokojne pracovali, a tak jedli svoj chlieb“** (2 Sol 3,11-12).

Dnešný kresťan padá do opačného extrému: pracuje, je, zháňa sa za pozemskými vecami, ale zabúda na príchod Ježiša, a tým aj na večný život v nebi, pre ktorý sme povolaní a vykúpení Božím Synom na kríži.

Povzbudíme sa slovami apoštola národov svätého Pavla: **„My však, čo patríme dňu, budme triezvi a oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spásu. Ved’ Boh nás neurčil na hnev, ale aby sme získali spásu skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý za nás zomrel, aby sme žili spolu s ním, či už bdieme, alebo spíme. Preto sa navzájom potešujte a povzbudzujte jeden druhého, ako to aj robíte“** (1Sol 5,9-11).

Amen.

Sobota 34. týždňa

Lk 21,34-36

Pred tvárou Ježiša
Mať oblečené čisté rúcho.

Sv. Bernard horlivo pracoval na obrátení hriešnikov. Nebál sa navštíviť ani rôzne pohostinstvá a iné miesta, kde sa schádzali hriešni ľudia. Raz tak hral so svojimi priateľmi v jednom podniku biliard. Tu jeden z nich položil otázku. Čo by ste robili, keby Vám Boh teraz zjavil, že za jednu hodinu zomriete? Odpovedali rôzne. Jeden by sa išiel rýchlo vyspovedať, ďalší vrátiť čo ukradol, iný sa zmieriť a rozlúčiť so svojou rodinou... Keď už všetci odpovedali, zvedavo sa obrátili na Bernarda. Čo by si robil ty? Bernard odpovedal: „Pokojne by som hral ďalej biliard.“

Čoskoro začíname Advent - príchod Ježiša Krista. Toto obdobie má nielen pripomenúť, že Ježiš prišiel do Betlehema, ale predovšetkým naše očakávanie: druhého Ježišovho príchodu, príchodu Krista Kráľa. Aj dnes nás vyzýva:

„Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka“ (Lk 21, 36).

Očakávať stretnutie s Pánom, to nie niečo strnulé, niečo, čo by nás ubíjalo. To neznamená žiť v strachu. Naopak. Kto žije tak, že je pripravený na stretnutie s Bohom, žije pokojným a radostným životom. Lebo má to, čo je nevyhnutné pre pokojamilovný život – čisté svedomie. Človek majúci čisté svedomie žije v zhode a v priateľstve s Bohom i ľuďmi okolo. Kto neokráda, neohovára, neklame, kto sa vie podeliť, svätí nedele a sviatky, pristupuje k sviatostiam ... stručnejšie povedané, kto dáva Bohu, čo je Božie, človeku, čo patrí človeku a sebe, čo vyžaduje zdravie tela i duše, ten je pripravený na stretnutie s Bohom. Má zažatú lampu, teda - v jeho srdci je svetlo Božej milosti.

Náš život je plný stretnutí. Smrť sa nám z bežného života javí ako osamotenosť, ako pretrhnutie všetkých zväzkov, priateľstiev, známostí. Ale evanjelium hovorí inak. V ňom čítame o veľkom - novom stretnutí s Pánom, ktoré má slávnostnú atmosféru. Preto o 'novom' stretnutí, pretože je to stretnutie s Ježišom, osobou, ktorú sme na vlastné oči ešte nevideli, ale s ktorou sme pomocou našej viery už dávno v styku. Teda človek žijúci podľa evanjelia, človek žijúci s čistým svedomím sa má a môže tešiť, že v smrti nebude hodený akoby do samoty, lebo vtedy, opustí všetkých preto, aby sa stretol s Ježišom, v ktorom nájde plnosť pokoja a šťastia.

Na to, aby sme mohli vstúpiť do stretnutia s Ježišom, potrebujeme mať svadobné šaty. Inak budeme vyhodení za dvere, kde bude plač a škripanie zubami. Znakom týchto šiat je naša krstná košielka, ktorú sme prijali pri krste. Boli sme vtedy očistení od všetkých hriechov a stali sme sa Božími deťmi. Pripomínajme si tento deň. Je to deň našich narodenín, keď sme sa zrodili pre nebo. Brat, sestra, keď si dostal toto rúcho, krstiteľ ti povedal slová: „...stal si sa novým stvorením a obliekol si sa v Krista. Toto biele rúcho nech ti je znakom tejto hodnosti. Tvoji rodičia a príbuzní budú ti pomáhať slovom a príkladom, aby si ho priniesol nepoškvrnené do života večného.“⁶⁴ V živote sme však ako deti často padli do kaluže, preto tu máme sviatosť zmierenia. Neodkladáme niekedy aj my pokánie?

⁶⁴ Ordo baptismi, s. 47.

ĽUBOMÍR STANČEK

Pripravme sa preto na prijatie do svadobnej siene už teraz. Sme pripravení na hodinu, o ktorej čase nemáme ani potuchy?

Ak by nám Boh zjavil hodinu našej smrti, zostali by sme pokojní ako sv. Bernard? Ak sme pripravení, tak áno. Ak nie, tak sa skúsme zamyslieť nad svojim prístupom k zmiereniu s Bohom. Dajme si dnes predsavzatie, že vždy, ak budeme na duši cítiť, že sme ťažkým i.

Amen.